

ยอดชฎายาของโลก กัณฑ์ความเป็นมนุษย์

ประสิทธิ์ชัย ใจเย็น
18 ต.ค. 2554

ยอดนิยายของโลก ที่ไต่ความเป็นมนุษย์

ISBN 978-616-91398-3-6

- พิมพ์ครั้งแรก : พฤษจิกายน ๒๕๕๘
จำนวนพิมพ์ : ๗,๒๐๐ เล่ม
แบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย
เพชรพันศิลป์ มณีเวช
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลป์แก้น
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงค์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลป์แก้น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร: ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๑๔๕ บาท

ยอดนิยายของโลก ที่ไต่ความเป็นมนุษย์ ๒

* คำนำ *

เวลาดูหนังละคร หลายคนประทับใจบทบาทตัวแสดงที่ตีบทแตก
บางคนถึงกับฟุ้งฝันใคร่มีชีวิตเช่นตัวแสดงที่ตนรู้สึกปลาบปล้ำนั้นด้วย

นั่นคือหนังละคร จัดฉากกำกับนักแสดงให้เล่นสมบทบาท หัวเราะ
ร้องให้ ดีใจ เสียใจ ปรงแต่งไปตามเนื้อเรื่องที่สมมุติขึ้น ไม่ใช่ชีวิตจริง
แต่...ชีวิตจริง...ก็ไม่ต่างจากหนังละคร

ถ้าจะว่าไปแล้ว ชีวิตจริงก็คือละครที่แสนจริง โดยแต่ละคน
เป็นทั้งนักเขียนบท นักแสดง และเป็นผู้กำกับบท แกรมเล่นได้สุดหัวใจ
สมจริงสมจังที่สุด เพราะแสดงด้วยจิตวิญญาณดีชั่วตามที่ตนเป็นจริง

แล้วเราควรจะมีกลิ่นบทไหน ควรจะกำกับฉากชีวิตตนอย่างไร
เพราะนี่คือชีวิตจริง ไม่ใช่ละครหลังข่าวสมมุติเรื่องราวกันขึ้น

บางคนตลอดชีวิตเล่นเป็นบทเดียว คือ บทผู้ร้ายตัวโกง แม้จะ
เห็นบทเสียสละ มีการให้ แต่ก็เป็นการให้ซ่อนแค้นเพื่อจะได้กลับคืนบทวี

บางคนเป็นนักบวช ที่ควรจะต้องเล่นบทบาทดีชี้ทางสว่างไสว
ให้คนเดินตามอย่างถูกต้อง แต่แล้วกลับจิตใจในบทบาทผู้เชี่ยวชาญ
ศาสตร์แห่งการหลอกลวง พาให้คนงมงายตบทรัพย์แนบเนียน

“ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์” โดย **พ่อครูสมณะ
โพธิรักษ์** ได้ชี้แนะให้แต่ละคนรู้วิธีสู่การเป็นสุดยอดนักเขียนบท สุดยอด
ผู้กำกับและสุดยอดนักแสดง ที่หยุดบทบาทโลดแล่นในนรกอบายใด ๆ ได้
แต่จะแสดงบทบาทดี ทรงคุณค่าเท่านั้น เช่น บทบาทการลดละกิเลส
ตัดหาอุปาทาน บทบาทการเจริญกุศลธรรม เสียสละเกื้อกูลสังคม ฯลฯ

กราบนมัสการพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่มอบตำรานักแสดง
โลกุตระแต่ชาวพุทธ และขอบคุณทุกฝ่ายที่เสียสละกระทั้งงานลุล่วงด้วยดี

ก้าวสู่ปีที่ ๒๒ “เราคิดอะไร” ขอโน้มมอบ “ยอดนิยายของโลก ที่
ไขความเป็นมนุษย์” เป็นธรรมบรรณาการแต่สมาชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน
ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลป์กัน

◀ คำปรารภ ▶

“ยอดนิยายของโลกที่ไขความเป็นมนุษย์” นี้ เหตุมาจากอาตมาอ่านพบ “มหานิทานสูตร” จากพระไตรปิฎกแล้ว ก็สว่างโพลงทันทีว่า

โอ!.. “ความจริง” ของชีวิตมนุษย์ พระพุทธเจ้าทรงไขความลึกและความลับไว้ชัดเจนยิ่งทรงนี้เอง เป็น “สูตร” สำคัญหนึ่งในอีกมากอื่น

อาตมาจึงเจตนานำมาสาธยายขยายความขึ้นเพื่อให้เข้าใจเพิ่มและสามารถยืนยัน “ความจริง” ของพุทธธรรมได้อย่างมั่นใจยิ่ง

หากผู้ใดได้อ่านดูแล้ว แม้แค่ในเล่มนี้ ก็จะเกิดรู้สึกได้ว่า มีอะไรที่แตกต่างไปจากที่เราได้รู้ ได้ศึกษามา มากมายหลายหลากประเด็นที่เรามี “ทิฏฐิ” มาก่อนมาเก่า และยึดในชีวิตมาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันนี้

แต่พอได้มาอ่านจากหนังสือเล่มนี้แล้ว ก็จะ..เอ๊ะ! มันยังงักกันนี้!! สมณะโพธิรักษ์ไปเอาอะไรมาเขียนให้อ่าน..?

ไม่เคยได้ยินอะไรอย่างนี้ คิดเอง ไข่ม้อย? ที่เขียนออกมานี้..

“เอง”..นั่นใช่ แต่ “คิด”..นั่นไม่ใช่

ไม่ใช่ “ความคิด” (ตักกะ, วิมังสา) แต่เป็น “ความจริง”

ที่อาตมามีมาในตนอันมีอันเป็น อันได้มาแล้วแต่ปางบรรพ์ ซึ่งอยู่ใน “สัญญา” (ความจำ) และขอพูดว่าเป็น “สัจยัง อภิญญา” (ความรู้พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระธรรมของตนเองที่มีแล้วเป็นปัจจุตังเป็นปัจเจกภูมิมาแล้ว)

ซึ่งพุทธศาสนาผ่านกาลเวลามาถึงวันนี้ “พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ” มันเสื่อมหายกลายเป็น “โลกียธรรม” เกือบหมดแล้ว พออาตมานำ “โลกุตระธรรม” อันเป็น “อาริยะ” ที่เป็น “อเทวนิยม” มาพูดขึ้น ผู้รู้ยุคนี้ก็จะแย้งกันที่หัวชนฝา และจะเห็นว่าอาตมาเอาสิ่งผิดมาพูด เอาความ “สุดโต่ง” มากยึดถือ มันเป็นไปไม่ได้ หรือจะเห็นว่าแค่ “อวดเคร่ง” สร้างภาพก็เอาเถอะ อาตมาขอยอมให้คน “ดู” หรือเข้าใจเช่นนั้น

เพราะผู้จะพอมิปัญญาได้ว่า พฤติกรรมที่ “เคร่ง” ได้จริงแล้วนั้นจะเป็นปกติธรรมดา เป็นสามัญของชีวิตเขา เขา “ไม่ได้แสรังเคร่ง”

© สมณะโพธิรักษ์

สารบัญ

(๑) “นิยาย” คือ อะไร? ใครเป็นผู้เขียนบท?	๑๗
(๒) “อำนาจสูงสุด”เป็นของ“พระเจ้า”จริงหรือ?	๑๘
(๓) ต้องขอ“อภัย”อย่างสูงสุดในการวิจัยทั้งหมดต่อไปนี้	๑๙
(๔) “พระเจ้า”รับความเป็น “อิสระ”ของมนุษย์หมดสิ้น	๒๐
(๕) พระเจ้ารับทั้งความเป็น “โลก”ใช้อำนาจจงการไปหมด	๒๑
(๖) “โลกอื่น”ที่มีนัยยะเกินกว่าพระเจ้ารีบไปนั้นมีอีกมาก	๒๔
(๗) “ชีวิต”คือ “นิยาย”ตามพระประสงค์ของ“พระเจ้า”	๒๕
(๘) “ชีวิต”ของชาว“เทวนิยม”จึงอยู่กับ“พรหมลิขิต”	๒๖
(๙) ความลึกกล้าที่ชาวเทวนิยมเองก็ควร“จงน”	๒๗
(๑๐) ขออภัยที่“จงน”เพราะยิ่งใกล้ก็ลึกลับยิ่งน่า“จงน”	๒๘
(๑๑) ที่“จงน”หนักก็คือ มารข้ามหน้าพระเจ้าได้ยังไง?	๒๙
(๑๒) “มาร”ก็มี“อำนาจ”เก่งเกิน“พระเจ้า”หนะซี..!	๓๑
(๑๓) ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่งที่นำเรื่องนี้ขึ้นมาวิจัย	๓๒
(๑๔) มันไม่เป็น“คำแก้ตัว”หรือทหรือ?	๓๓
(๑๕) ทุกสรรพสิ่ง คืออะไร?	๓๔
(๑๖) “พระเจ้า”บันดาลให้คนเป็นไปตามที่ขอได้จริงหรือ	๓๖
(๑๗) ต้องขออภัยอีกครั้งเกิด ที่ยังพูดถึงเรื่องนี้ยืดยาว	๓๗
(๑๘) อะไรคือ “อำนาจแท้”ที่ทำให้“คน”เป็นไปตามที่เป็น	๓๗
(๑๙) “ความอิสระ”เป็นสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคน	๓๘
(๒๐) อาตมันหรืออัตตาของตนก็ของตน มิใช่ของพระเจ้า	๔๐
(๒๑) ใครจะเป็น“ทาส”ก็เป็นเรื่อง“ใจตน”(อาตมัน,อัตตา)	๔๑
(๒๒) พุทธเห็นจริงใน“กรรม”เป็นอำนาจของตน(อัตตา)	๔๒
(๒๓) “อิสรภาพ”หรือ“ทาส”จึงเป็นใจของ“ตน”(อัตตา)	๔๓
(๒๔) คนต้องเรียนรู้“อัตตา”จึงจะรู้แจ้งรู้จริง“กรรม”	๔๕
(๒๕) “อัตตา”เป็นความรู้ขั้นปรมาตถธรรมถึง“โลกุตระ”	๔๖
(๒๖) คนทุกคนก็มีสิทธิ์บำเพ็ญบารมีเป็นพระพุทเจ้าได้	๔๗

(๒๗) “อิตตา”คือ“ตน”นั้น คืออะไร? หมายเอาตรงไหน?	๔๙
(๒๘) คนผู้ยังไม่“หลุดพ้น”จากโลกีย์คือ ผู้ยังมี“วิปလာส”	๕๐
(๒๙) ผู้“พ้นวิปลาส”คือ ผู้อาศัย“อิตตา”อย่างไม่ลืกลับ	๕๑
(๓๐) “การแก้กรรม”ของศาสนาพุทธที่“สัมมาทิฎฐิ”	๕๒
(๓๑) ความเจริญ(civilization)ของโลกคือ ความเจริญเกี่	๕๓
(๓๒) ศาสนาพุทธยิ่งใหญ่เพราะรู้จักในวิธี“แก้กรรม”	๕๔
(๓๓) God ยิ่งใหญ่อย่างไร “กรรม”ก็ยิ่งใหญ่อย่างนั้น	๕๕
(๓๔) “กรรม”คือ ความยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาพุทธ	๕๖
(๓๕) “กรรมใหม่”ที่ตนทำทุก“ปัจจุบัน”คือ “การแก้กรรม”	๕๗
(๓๖) “วิบากกรรม”เป็นอจินไตย ใครอวดรู้คนนั้นบ้า	๕๘
(๓๗) คนอวดรู้“วิบากกรรม” เป็นคนบ้า ที่พาผู้คนตกนรก	๕๙
(๓๘) หยุดเถิด!!! หยุดทำความผิดนี้กันเสียเถิด!!!!	๖๐
(๓๙) “กรรม”ในโลกุตระเท่านั้นที่จะเป็น“ตัวแปร”สำคัญ	๖๑
(๔๐) ไม่มีใคร“แก้กรรม”ให้ใครได้แม้แต่พระพุทธเจ้า	๖๓
(๔๑) กรรมที่เป็น“บุญ” กับ กรรมที่เป็น“กุศล”ต่างกันยิ่ง	๖๔
(๔๒) แม้พระพุทธเจ้าก็ยังมี“วิบากกรรม”ตามทันเล่นงาน	๖๕
(๔๓) “กรรม”ที่ตกผลึกลงเป็น“ผล”แล้ว ไม่สูญหายเลย	๖๖
(๔๔) “กรรม”คือ “อำนาจแท้”สร้างมนุษย์-เทวดา-สัตว์นรก	๖๗
(๔๕) พลังงานจะพัฒนาจาก“อตุณิยาม”เป็น“พีชนิยาม”ก่อน	๖๘
(๔๖) “ปรทัตตูปชีวี”คือ พลังงานกำลังจะก่อ“ตัวตน”เท่านั้น	๗๐
(๔๗) พลังงาน“ชีวะ”เป็นได้ทั้ง“อุปจยะ”หรือ“ชรัต”	๗๑
(๔๘) พีชนิยามหรือจิตนิยาม มี“ปรทัตตูปชีวี”ของตนๆ	๗๒
(๔๙) ภาษาไทยคำว่า“ฉลาด”มาจากคำว่า“ฉฬายตนะ”	๗๔
(๕๐) “คน”จึงยังหลงอยู่กับ“ความฉลาด”ที่เจกาส่วนมาก	๗๕
(๕๑) ตัวตนที่ยึด“ตนเอง”มีทั้ง“พีชนิยามและจิตนิยาม”	๗๗
(๕๒) ภาวะที่เริ่มก่อตัวเป็น“ตัวตน”หรือ“ตนเอง”ยิ่งๆขึ้น	๗๘
(๕๓) “ตนเอง”เท่านั้นกำจัด“อนุสัยของตนได้หมดสิ้นแท้	๘๐
(๕๔) “สย”เป็น“อนุสัย”ทั้งในขั้นแรกเริ่ม ทั้งขั้นปลายสุด	๘๑

(๕๕) “อนุสัย”ที่เป็นชั้นปลายสุดนั้น สุดๆทั้งร้ายและทั้งดี	๘๒
(๕๖) “อนุสัย”ที่เป็นโลกุตระนั้นมี“ปรมาณู”วิเศษสุดทั้ง	๘๔
(๕๗) ธรรมะของพระพุทธเจ้า มิใช่เรื่องเพื่อเจ้า-เพื่อฝัน	๘๕
(๕๘) ประชาธิปไตยที่แท้ต้อง“ปลดแอก”ให้แก่นมนุษย์	๘๖
(๕๙) ยุค“โลกีย์รุ่งเรือง”สุดๆนี้ นี่แหละ“โลกเสื่อม”สุดๆ	๘๗
(๖๐) “ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระแท้สร้าง“ประชาธิปไตย”ได้แท้	๘๘
(๖๑) โลกุตระนั้นมีความเสถียรแม้จะเป็นส่วนน้อย	๘๙
(๖๒) “นิสัย”แก้ไขได้ง่ายกว่า“นิสัย”จึงต้องรีบแก้	๙๑
(๖๓) คนไม่บริสุทธิ์แม้แค่“ศีล ๕” อย่าให้ไปแก้อะไรเลย	๙๒
(๖๔) “โลกุตรธรรม”เป็นเรื่องของคน ที่ทำได้ทุกยุคสมัย	๙๓
(๖๕) “โลกุตรธรรม”ก็มีได้ เกิดได้ด้วย“การกระทำ”	๙๔
(๖๖) “การกระทำ”จึงยิ่งใหญ่เป็น God แท้ๆของชาวพุทธ	๙๕
(๖๗) “นิสัย”ในความเป็นฆาน-เป็นพุทธ จึงเป็นอจินไตย	๙๖
(๖๘) “นิสัย”ของใคร ก็ต้องถ่ายทอดด้วย“กรรม”ของตน	๙๗
(๖๙) ทฤษฎี“บุญนิยม”แก้ไข“ทุนนิยม”ได้สำเร็จจริงแท้	๙๙
(๗๐) “ปรมัตถธรรม”ชั้น“เวทนา”นี้แหละที่สำคัญยิ่งในตน	๑๐๐
(๗๑) มาเรียนรู้“สมมุติสัจจะ”กับปรมัตถสัจจะ”กันก่อนเถอะ	๑๐๑
(๗๒) คนจึงรู้“ตนเอง”ว่า ตน“วิปလာส”หรือไม่..ยากยิ่งนัก	๑๐๒
(๗๓) “กรรมฐาน”คือ หลักปฏิบัติของโพธิปักขิยธรรม	๑๐๓
(๗๔) “พีชนิยาม”ยังไม่มี“กรรม”ยังไม่มี“วิบาก”ข้ามชาติ	๑๐๕
(๗๕) ความรู้ของ“อตตะ”ชั้น“อริจิต”จึงสามารถรู้ตนเอง	๑๐๕
(๗๖) การรู้จักรู้แจ้ง“ชาติ”ของ“อริจิต”ที่เป็น อตตะ ๓”	๑๐๗
(๗๗) “ความดับ”จึงจะมีได้แท้จริงถ้วนทั้ง“ภพ ๓”สัมบูรณ์	๑๐๘
(๗๘) สภาพจริงของคน“ตกนรก” เป็นเช่นนี้ๆเอง	๑๑๐
(๗๙) ผู้“ดับอตตะ ๓”สำเร็จจึงจะชื่อว่า ผู้บรรลุ“อนัตตา”	๑๑๑
(๘๐) อตตะหรือเวทนา“ดับ”แล้ว อตตะ-เวทณาก็ยังอยู่..!	๑๑๒
(๘๑) “ชาติ”นั้น ไม่ว่าจะ“ชาติ”อย่างไรก็ยังเป็น“ทุกข์”	๑๑๓
(๘๒) “ความไม่รู้สึกลึก”นี้สำคัญต่างกันของโลกีย์-โลกุตระ	๑๑๔

(๘๓) “ชาติ ๕” นั้น มีภาวะของ“อริจิต” อย่างไร? โฉน?	๑๑๕
(๘๔) ความเป็น“อนุสัย”ที่มีนัยสำคัญยิ่งนักของจิตนิยม	๑๑๗
(๘๕) “ธรรมชาติ”นี้แลถ้า“ดับชาติ”ในตนได้ก็แก้“ธรรม”	๑๑๘
(๘๖) ต้องเริ่มมี“โลกุตรธรรม”ตั้งแต่เห็นความเป็น“กาย”	๑๒๐
(๘๗) จึงจะเห็น“ธรรมกาย”ที่เห็น“พระพุทธรเจ้า”สัมบูรณ์	๑๒๑
(๘๘) “ธรรมกาย”ที่แท้ของพุทธ คือ การเกิดของธรรม	๑๒๒
(๘๙) “ธรรมกาย”แท้ของพุทธ ไม่ใช่แค่การสร้าง“ภพ”	๑๒๓
(๙๐) การเกิดของ“ธรรม”คือการเกิดของ“จิต”ในปัจจุบัน	๑๒๔
(๙๑) “การดับ”ของ“ธรรม”คือ“การดับของอัตตาและโลก”	๑๒๕
(๙๒) “ปัจจุบัน”หมายถึงตรงไหน? ประกอบไปด้วยอะไร?	๑๒๗
(๙๓) “กาย”นี้แหละสำคัญนัก ที่ต้องสัมมาทิฐิให้ได้	๑๒๘
(๙๔) “ความจริง”ต้องสัมผัสได้ในปัจจุบันทั้งสวรรค์,นิพพาน	๑๒๙
(๙๕) “นิพพาน”ของพุทธต้องมี“ตานอก”เป็นองค์ประกอบ	๑๓๐
(๙๖) “นิพพาน”ของพุทธต้อง“ดับคาตา”เป็นองค์ประกอบ	๑๓๑
(๙๗) มี“ตานอก”แต่ยัง“มิจนาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”	๑๓๓
(๙๘) รู้“กาย”แต่“ดับเหตุ”ที่มี“กาม”ไม่ได้ “ฉาน”ก็ไม่มี	๑๓๕
(๙๙) รู้จัก“กาม” กำจัด“กาม”(เนกขัมมะ)ได้ ก็เกิด“ฉาน”	๑๓๗
(๑๐๐) นิพพานเป็น“ทิฐุธรรม”ลืมนตา“เห็น”ใน“ปัจจุบัน”	๑๓๙
(๑๐๑) “รู้พุทธธรรม”จาก“อดีต”ไม่ใช่“การบรรลุธรรม”	๑๔๐
(๑๐๒) เจ้าชายสิทธัตถะอาศัยระลึก“อดีต” มารู้ธรรม	๑๔๑
(๑๐๓) เจ้าชายสิทธัตถะยังไม่มี“พุทธธรรม”ให้ปฏิบัติ	๑๔๓
(๑๐๔) การปฏิบัติเข้าป่าบำเพ็ญกันนั้น จึงมิจนาทิฐิแท้ๆ	๑๔๔
(๑๐๕) การระลึก“อดีต”ที่“สัมมาทิฐิ”ย่อมได้“ความจริง”	๑๔๖
(๑๐๖) ระลึก“อดีต-อนาคต”ที่“มิจนาทิฐิ” ก็มีแต่“ฝัน”	๑๔๗
(๑๐๗) “ลัจจะ”ที่มีทั้ง ๒ โลก คือ“โลกียะ”และ“โลกุตระ”	๑๔๘
(๑๐๘) ภาวะที่เป็น“ความจริง”กับแค่“ฝัน”ต้องชัดเจน	๑๕๐
(๑๐๙) “ลัจจะ”ต้องเที่ยงแท้เป็น“นิตยธรรม” และมี ๑ เดียว	๑๕๑
(๑๑๐) “ความจริง”อันยิ่งใหญ่ที่จะเรียกกันว่า“ตรัสรู้”	๑๕๒

(๑๑๑) การหลับตา“รู้”ไม่ใช่“ปัญญา” เป็นแค่“สัญญา”	๑๕๓
(๑๑๒) คำว่า“ตรัสรู้” คืออะไร? โฉนจึงเรียกว่า “ตรัสรู้”	๑๕๔
(๑๑๓) เจ้าชายสิทโธตตะไม่ได้“บรรลุพุทธธรรม”ใดๆเลย	๑๕๕
(๑๑๔) การ“อยู่ป่า”ปฏิบัติธรรมไม่ใช่ทางบรรลุพุทธธรรม	๑๕๖
(๑๑๕) ด้วยปรารถนาดี จริ่งใจ ต้องขอร้องกันอีกแหละ	๑๕๗
(๑๑๖) “ความจริง”ต้องมี“การสัมผัส”ด้วย“อายตนะ ๖”	๑๕๘
(๑๑๗) “ทฤษฎี”แรกที่จะต้องสัมมาทฤษฎีก่อนจะศึกษาพุทธ	๑๕๙
(๑๑๘) “พุทธธรรมบุญ”ที่เป็น“หลักเอก”ของศาสนาพุทธ	๑๖๐
(๑๑๙) เมื่อ“ทฤษฎี”ขั้นต้น“มิจฉาทฤษฎี” ทฤษฎีอื่นก็มีจตาม	๑๖๑
(๑๒๐) “ผู้รู้ผู้ตื่น” คือ “ตื่น”(ชาคร)จากอะไร? อย่างไร?	๑๖๒
(๑๒๑) ผู้ไม่“ฝึกฝนดับฝัน”เพราะไม่ตื่นขึ้นมาฝึกภายนอก	๑๖๕
(๑๒๒) ผู้เอาแต่“ปัจจุบัน”ก็อีกแหละ ยิ่งร้ายหนักใหญ่	๑๖๖
(๑๒๓) ผู้เอาแต่“ฝัน”มาหลอกลวงมอมเมาคน ก็มีแต่นรก	๑๖๗
(๑๒๔) ความจริงใจของอาตมา ที่ปรารถนาดีต่อคนผู้มาส่งสาร	๑๖๘
(๑๒๕) จากพระไตรปิฎก “ทฤษฎี ๖๒”ก็เรื่องโลกเรื่องอัตตา	๑๖๙
(๑๒๖) “ความจริง”มีอยู่แต่ใน“โลกปัจจุบัน”เท่านั้น	๑๗๑
(๑๒๗) “ปัจจุบัน”แต่ๆก็ยังมี“มิจฉาทฤษฎี”ได้อยู่อีกนะ	๑๗๒
(๑๒๘) ความเป็น“กาย”แยกได้ด้วย“อาการ”เป็นลำดับ	๑๗๓
(๑๒๙) รู้“กาย”จึงจะทำ“ความสงบระงับ”ที่สัมมาทฤษฎีได้	๑๗๔
(๑๓๐) ยิ่ง“สงบ”อาการ“กาย-วาจา”ยิ่งคล่องแคล่วว่องไว	๑๗๕
(๑๓๑) “หลับตา”ปฏิบัตินั้น“ปิดประตู”บรรลุพุทธธรรม	๑๗๕
(๑๓๒) “สังขะ”ต้องมีทั้ง“สมมุติสังขะและปรมัตถสังขะ”	๑๗๗
(๑๓๓) “มิจฉาทฤษฎี ๖๒”หมดสิทธิ์“พ้นสัตว์ตาวาส ๙”	๑๗๘
(๑๓๔) ใน“ฝัน”ก็คือ หลับตาทำสมาธิ ก็มีแต่ตริก-คันคิด	๑๗๙
(๑๓๕) “สัมมาสมาธิ”นี้รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแต่ผู้บรรลุผลจริง	๑๘๑
(๑๓๖) สมาธินี้คือ supra concentration มิใช่ meditation	๑๘๒
(๑๓๗) “สัมมาสมาธิ”จึงจะมี“สมณะ ๔”คือ“อาริยบุคคล ๔”	๑๘๓
(๑๓๘) “สัมมาสมาธิ”รู้แจ้ง“ความจริง”ได้ยิ่งกว่าอย่างไร?	๑๘๔

(๑๓๙) ผู้มีสัมมาสมาธิ“อยู่เหนือ”คือ ผู้อิสระเสรีออกจากชาย	๑๘๕
(๑๔๐) ศาสนาพุทธยุคนี้ได้ผิดเพี้ยนไปเหมือนยุคเก่าแล้ว	๑๘๖
(๑๔๑) ไทยยึดถือ“พระไตรปิฎก”ฉบับ“สยามรัฐ”นี้เท่านั้น	๑๘๗
(๑๔๒) ศาสนาพุทธเห็น“สามัญผล”ประจักษ์ได้ในปัจจุบัน	๑๘๙
(๑๔๓) “ปฏิบัติ”ที่บรรลุ“อาริยะ”นั้นปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”	๑๙๐
(๑๔๔) การปฏิบัติที่ชื่อว่า“ปัจจุบัน”ต้องมี“ผัสสาชยตนะ ๖”	๑๙๐
(๑๔๕) ความเลื่อมของพุทธคือหลงว่าอาจารย์คือ“พระป่า”	๑๙๒
(๑๔๖) ยุคนี้ก็ได้หลงผิดไป เป็นเช่นเดียวกับยุคก่อนโน้น	๑๙๔
(๑๔๗) พระพุทธเจ้าตรัสรู้“เหตุ”ตัวแท้คือ“เหตุภายใน”	๑๙๕
(๑๔๘) อาตมาก็ยืนยันทตามพระพุทธเจ้าตามพระไตรปิฎก	๑๙๖
(๑๔๙) “ศีล-ปัญญา”แท้ๆที่ทำให้เกิด“สมาธิ”เป็นหลักเอก	๑๙๗
(๑๕๐) สมาธิทั่วไป กับ“สัมมาสมาธิ”จึงต่างกันยิ่งอย่างนี้	๑๙๙
(๑๕๑) การลดกิเลสคือหน้าที่ของทุกมนุษย์ ที่ฉลาดกว่าสัตว์	๑๙๙
(๑๕๒) นัยสำคัญของการเป็นนักบวช ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น	๒๐๑
(๑๕๓) นักบวชทุกวันนี้นั่งหลับ แสงบุญนอกขอบเขตพุทธ	๒๐๒
(๑๕๔) อย่าหลงบำเรอ“พระป่า”เป็นอาจารย์ของพุทธ	๒๐๓
(๑๕๕) พุทธพจน์ที่ยืนยันทถึง“ความเลื่อม”ของพุทธอีก ๓ ข้อ	๒๐๕
(๑๕๖) “ความเลื่อม”ทั้ง ๔ ข้อนั้น หมายความว่าอย่างไร?	๒๐๖
(๑๕๗) “พระบ้าน”มีฉาภิฎฐิอีก ๒ แบบคือ“เลื่อมยิ่งใหญ่”	๒๐๘
(๑๕๘) “ทิฎฐิ ๖๒”คือ โลกปัจจุบันนี้ที่มีครบ“ฝัน ๓”	๒๑๐
(๑๕๙) ผู้ฝัน“ฝัน ๓”จึงสามารถเรียนรู้“ภพ ๓”เป็นลำดับ	๒๑๑
(๑๖๐) “ความจริง”มีแต่ในผู้“ตื่น” ผู้อยู่กับ“ภวังค์”ไม่มี	๒๑๒
(๑๖๑) ผู้ตื่นจาก“ฝัน”คือผู้ทำตาม“ศีล”ในพุทธธรรมบุญ	๒๑๔
(๑๖๒) เนื้อความ“มหานิทานสูตร”ทั้งสูตรในพระไตรปิฎก	๒๑๖
(๑๖๓) มนุษย์ประเสริฐหรือมนุษย์“อาริยะ”คือแบบไหน?	๒๓๘
(๑๖๔) ผุดอยู่แต่ใน“ฝัน”ก็ออกจาก“ชาย”ไม่ได้ตลอดเวลา	๒๓๙
(๑๖๕) “ธรรมกายหรือพรหมกาย” คือ ผู้ตื่น ตื่นจาก“ฝัน”	๒๔๐
(๑๖๖) หลักประกันว่ามนุษย์หมดทุกข์,ภัย,โทษคืออรหันต์	๒๔๑
(๑๖๗) “ปัจจุบัน”เป็นช่วงเดียวที่จะสร้าง“ความจริง”ได้	๒๔๒

(๑๖๘) “ความจริง”ที่ประกอบด้วย“อริปไตย”กับ“อุตตระ”	๒๔๓
(๑๖๙) “สุขเท็จ”(สุขลลิกะ)แต่“ทุกข์จริง”(ทุกข์อริยสัง)นั้นโฉน	๒๔๔
(๑๗๐) ผู้“ตื่น”จาก“ฝัน”จึงเป็นผู้จัดการ“นิยาย”ของตนได้	๒๔๖
(๑๗๑) “อรหันต์เก้”ก็คือ ผู้จัดการ“นิยาย”ของตนไม่ได้	๒๔๗
(๑๗๒) หลับตาทำสมาธิก็คือ“การสะกดจิต”(hypnotize)แท้ๆ	๒๔๘
(๑๗๓) สมาธิแบบพุทธ ปัญญาแบบพุทธ มีแบบวิธีชัดเจน	๒๔๙
(๑๗๔) ความรู้ในเรื่อง“พลังงาน”ทางจิตของพุทธนั้นลึกล้ำ	๒๕๑
(๑๗๕) ในการปฏิบัติของพุทธ จึงต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”	๒๕๒
(๑๗๖) ผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นต้องครบถ้วน“ความจริง”(สังขะ)	๒๕๓
(๑๗๗) ทิฏฐิหรือลัทธิที่ไม่มี“โลกุตระธรรม”ไม่เสถียรทั้งนั้น	๒๕๔
(๑๗๘) เพราะลัทธิอื่นไม่ได้เรียนรู้“โลก”และ“อัตตา”	๒๕๕
(๑๗๙) “ความเสถียร”จึงยังยืนเที่ยงแท้มั่นคงที่“จิตใจ”	๒๕๖
(๑๘๐) พุทธมี“สติ”เป็นอริปไตย มี“ปัญญา”เป็นอุตตระ	๒๕๘
(๑๘๑) ไม่มี“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ ก็ปฏิบัติสัมบูรณ์ไม่ได้	๒๖๐
(๑๘๒) แต่ถ้าหลงผิดไปเอาแต่ปัจจุบัน“สุดโต่ง”ก็ยิ่งร้าย	๒๖๐
(๑๘๓) “ทิฏฐิ”ของผู้“อุจเฉททิฏฐิ”จึงเป็นภัยต่อสังคมยิ่ง	๒๖๒
(๑๘๔) ไม่ง่ายเลยที่จะรู้ว่า เราหลงมออยู่กับอดีต-อนาคต	๒๖๓
(๑๘๕) ผู้หลงมุ่นอยู่กับ“ความว่าง”คือ หลงทิศผิดธรรม	๒๖๔
(๑๘๖) จิตใจที่มี“อาการ”ใน“ปัจจุบัน”นี้คือ“ความจริง”แท้	๒๖๖
(๑๘๗) “อาการจิต”แท้ที่เป็น“ธรรม”ที่เป็น“กาย”ในปัจจุบัน	๒๖๗
(๑๘๘) ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ที่สัมมาทิฏฐิ	๒๖๘
(๑๘๙) “กาย”ที่“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ”จริง คืออะไร?	๒๖๙
(๑๙๐) “ธรรม ๒”ที่กลายเป็น(ภวันติ)“ธรรมเอก”คืออย่างไร	๒๗๐
(๑๙๑) “จิตวิญญูณ”ที่มีภาวะเป็น“เทพ”หรือ“เทวดา”	๒๗๑
(๑๙๒) แม้ใน“ปัจจุบัน”แท้ๆ ก็ยังเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ได้	๒๗๒
(๑๙๓) ปฏิบัติ“ปัจจุบัน” ดีกว่า เร็วกว่า ง่ายกว่า จริงกว่า	๒๗๓
(๑๙๔) ต้องแม่นยำใน“ความจำ”กับ“ความจริง” อย่าสับสน	๒๗๔
(๑๙๕) วิวัฒนาการของ“พีชนิยาม”ที่ต่างจาก“จิตนิยาม”	๒๗๖
(๑๙๖) นัยสำคัญของ“สย”คือ อาสย-นิสย-วิสย-อนุสย	๒๗๗

(๑๙๗) อนุสัย-วิสัย-นิสัย ที่แก้ไขได้ใหม่จะวิเศษยิ่งขึ้นๆ	๒๗๗
(๑๙๘) “อัตรารของความเป็นชีวิตะ”ตามสังจะยอมมีสัดส่วน	๒๗๙
(๑๙๙) พิชนิยามที่เจริญเป็นจิตนิยามนั้นมีอัตรารของสังจะ	๒๘๑
(๒๐๐) ผู้มี“ญาณ”รู้ตนเอง(อัตราร)จึงจะถอยลงไปรู้ที่พิชนิยาม	๒๘๓
(๒๐๑) “พิชชะ”มีแค่“ตนเอง”(อัตราร) แต่ไม่เป็นภัยแก่ใคร	๒๘๕
(๒๐๒) ส่วน“จิต”นั้นเป็นทั้งภัยยิ่ง-ทั้งประโยชน์ยอด ในโลก	๒๘๖
(๒๐๓) “ความวิปลาต”ของคณ จึงต้องเรียนรู้อย่างล่ำคัคญ	๒๘๘
(๒๐๔) “ลัคญญา”นี้แล ที่เกี่ยวเนื่องอยู่กับทั้ง ๓ กาลตลอด	๒๘๙
(๒๐๕) “ฝืน”หรือ“นิमित”ในขณะนอนหลับ คืออะไร?	๒๙๐
(๒๐๖) “ความจริง”ที่ไม่ใช่“ฝืน” ไม่มีในคณผู้ยัง“อวิชชา”	๒๙๒
(๒๐๗) “ความจริง”จึงเป็นแค่“ฝืน”ของคณผู้“ปุณุชน”	๒๙๔
(๒๐๘) นิยายของลกจึงเป็นแค่“ฝืน”ของคณผู้“ปุณุชน”	๒๙๕
(๒๐๙) “ปัจจุบัน”เท่านั้นที่ปุณุชนจะทำ“ฝืน”ให้หมดสิ้นได้	๒๙๖
(๒๑๐) ถ้าไม่เรียนรู้“ทัญญู”ให้“ลัคมา”ก็จะเป็นคณผู้วิปลาต	๒๙๘
(๒๑๑) ผู้วิปลาตยัง“เสพกามสุข”เป็นนิพพานในปัจจุบัน	๒๙๙
(๒๑๒) “กามสุข”มันเป็น“นิพพานในปัจจุบัน”ได้อย่างไร	๓๐๑
(๒๑๓) “นิพพานในปัจจุบัน”ที่เป็น“มิจจามาน”เป็นโจน	๓๐๒
(๒๑๔) ผู้เสพ“มิจจามาน”เป็น“นิพพาน”ในปัจจุบัน	๓๐๔
(๒๑๕) เมื่อ“ทัญญูวิปลาต”เสียแล้ว ขึ้นปฏิบัติไปก็ไร้ผล	๓๐๕
(๒๑๖) “ทัญญูวิปลาต”ที่คณวิปลาตกันได้ถึงขั้น“นิพพาน”	๓๐๖
(๒๑๗) ขออ้าแล้วอ้าอีกว่า “นิพพาน”มีในปัจจุบันเท่านั้น	๓๐๗
(๒๑๘) “ปรมมิ่ง ลุขัง”คือ“สุขอย่างยิ่ง”นี้มีนัยลัคญมาก	๓๐๘
(๒๑๙) ปุณุชนจึงยังคง“วิปลาต” ที่เอาแตจมอยู่กับ“ฝืน”	๓๑๐
(๒๒๐) ผู้ไม่สิ้นลัคญแห่ง“วิปลาต”ก็ยังคงอนิยายที่เป็นภัยอยู่	๓๑๑
(๒๒๑) แม้อรหันต์ขั้นหนึ่งแล้วก็ยังมี“วิปลาต”เหลืออยู่	๓๑๓
(๒๒๒) ผู้ยังหลง“รสอร่อย”ในเวทนານี้แหละที่ยังวิปลาต	๓๑๔
(๒๒๓) ผู้กำจัด“เหตุ”แห่งวิปลาตได้ “รสอร่อย”ก็สิ้นตัวตน	๓๑๕
(๒๒๔) คีคษา“อาการ-เพศ-นิमित-อุเทศ”ของรูปกับนาม	๓๑๖
(๒๒๕) “อาการ”ของรูปกับนามคีคษาได้จาก“จิตนิยาม”	๓๑๘

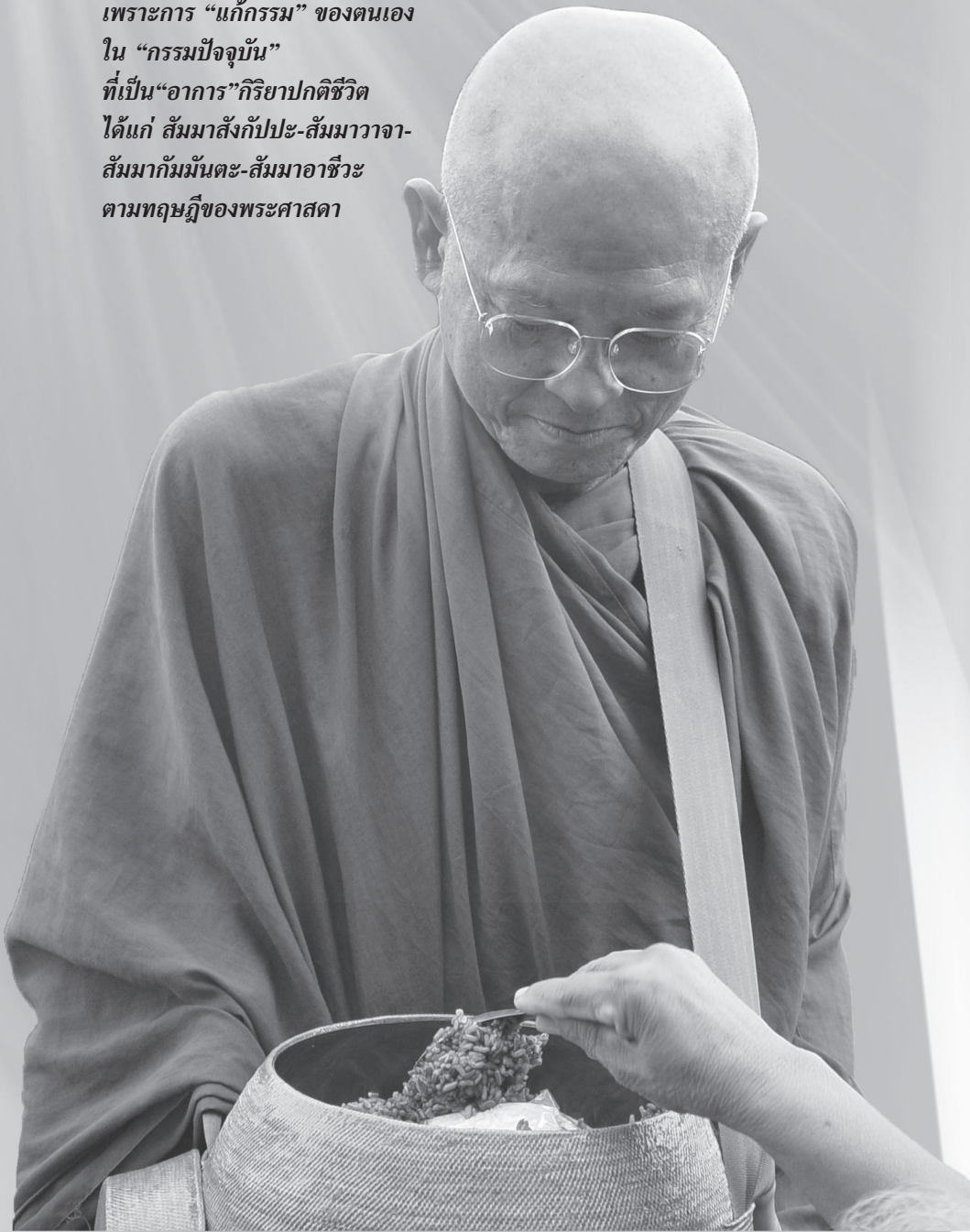
(๒๒๖) จิตยิ่งใหญ่คือ สติเป็นอธิปไตย-ปัญญาเป็นอุตระ	๓๒๐
(๒๒๗) “ธรรมกาย”คือ ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต	๓๒๑
(๒๒๘) คัดค้าน“ธรรมกาย”ด้วยสิทธิและหน้าที่ตามธรรม	๓๒๒
(๒๒๙) ผู้จะบรรลु“ธรรม”ต้องเรียนรู้“กาย”ให้สัมมาปฏิภาณ	๓๒๓
(๒๓๐) “กาย”นี้แลคือ ความเป็น“ชีวะ”ที่เป็น“นาม”ตัวแท้	๓๒๕
(๒๓๑) “พุทธธรรม”สร้าง“คน”จากการเรียนรู้รูปกับนาม	๓๒๖
(๒๓๒) พุทธสามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“พลังงานชีวะ”ชัดเจน	๓๒๖
(๒๓๓) “กรรม”คือ“อำนาจแท้”สร้าง“นิยาย”ตัวจริง	๓๒๘
(๒๓๔) พันธุกรรม(heredity)จึงต้องถ่ายทอดเชื้อทาง“กรรม”	๓๒๙
(๒๓๕) “กรรม”จึงยิ่งใหญ่บันดาลตนเองให้ตนเองเกิดต่อ	๓๓๐
(๒๓๖) “กรรม”เป็นของของตนเองแท้ๆ แต่คนก็วิปลาสได้	๓๓๑
(๒๓๗) “กรรม”เป็นสัจจะ “ทำแล้ว”ไม่มีใครเปลี่ยนมันได้	๓๓๒
(๒๓๘) “วิปลาส”คือ “ไม่ตรงกับความจริงในจิตในธรรม”	๓๓๓
(๒๓๙) “วิปลาส ๓”ในจิต คือ อย่างไร?	๓๓๔
(๒๔๐) รายละเอียดยิ่งขึ้นของ“วิปลาส ๓”ในจิต เป็นไหน?	๓๓๕
(๒๔๑) “วิปลาส ๔”ในธรรม คือ อย่างไร?	๓๓๗
(๒๔๒) ธรรมะที่ละเอียดยิ่งขึ้นของ“วิปลาส ๔” เป็นไหน?	๓๓๘
(๒๔๓) “อธรรม”ไม่มีในภพอื่น “มี”ใน“ภพปัจจุบันนี้”เท่านั้น	๓๔๐
(๒๔๔) ใน“โลกอื่น”แก้ไขอะไรไม่ได้ “รับวิบาก”อย่างเดียว	๓๔๐
(๒๔๕) โลกแห่งความตาย มีแต่“ธรรม”แท้ๆ ไร้อธรรม	๓๔๑
(๒๔๖) “กรรม”จึงเป็นผู้บันดาลตนเองตาม“กรรม”ตนเอง	๓๔๒
(๒๔๗) ศึกษา“กรรม”จะสามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”	๓๔๓
(๒๔๘) ผู้ไม่เห็น“อัตตา”คือ ตนเอง ย่อมไม่เห็นอัตตาอื่น	๓๔๔
(๒๔๙) พระเจ้ายึดตัวตนเป็นหนึ่งเดียวจึงไม่เห็นอัตตาอื่น	๓๔๕
(๒๕๐) อรหันต์คือผู้เที่ยงแท้ ปุถุชนคือผู้ไม่เที่ยงไม่แท้	๓๔๖
(๒๕๑) ขอเปิดโปงปุถุชนที่หลง“สุข”ให้ชัดเจนหน่อยเถอะ	๓๔๘
(๒๕๒) พระเจ้าอยู่ที่ไหน ตรัสรู้ดีคืออะไร พิสูจน์ได้ไหม	๓๕๐
(๒๕๓) “พระจิต”ที่เป็น“ธรรมกาย”ที่แท้ และที่เก้	๓๕๑
(๒๕๔) ผู้ไม่รู้“กาย” ย่อมมกมายใน“กรรม”ที่ตนเป็น	๓๕๒

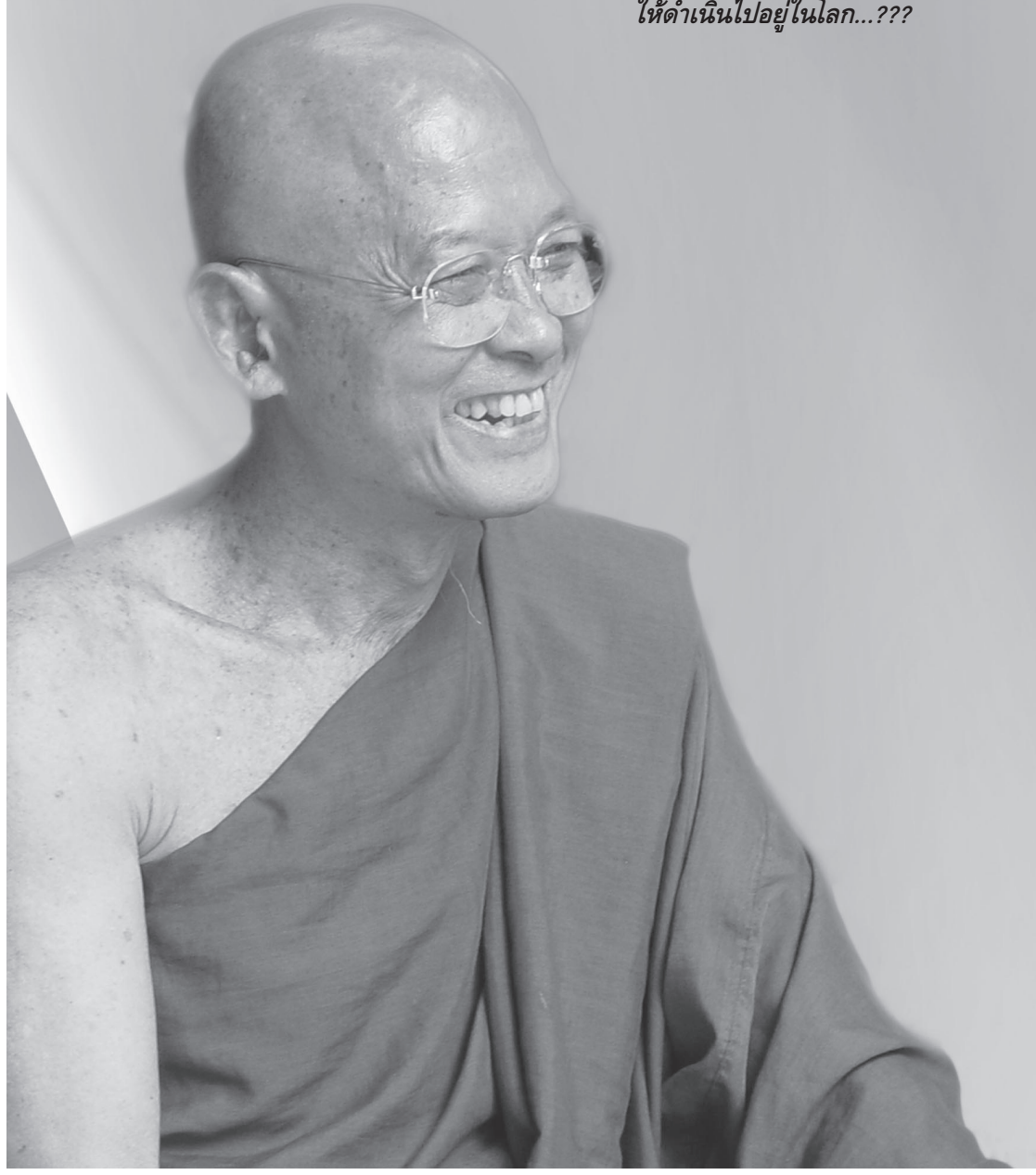
(๒๕๕) “เหตุ”ที่เกิด“พระเจ้า”พุทธค้นพบว่ามาจากไหน	๓๕๔
(๒๕๖) พุทธจึงมี“พระเจ้า”ที่เป็น“ความจริง” มิใช่“ฝัน”	๓๕๖
(๒๕๗) “อำนาจ” คืออะไร?	๓๕๖
(๒๕๘) “อำนาจ”คืออะไรกันแน่ ใครมี“อำนาจใหญ่ที่สุด”	๓๕๗
(๒๕๙) ศาสนาพุทธมีคำสอนเพื่อไปสู่การรู้จัก“อำนาจ”	๓๕๘
(๒๖๐) “ผู้พ้นทุกข์ขอรียสัจ”ได้ ก็ต้องมี“อำนาจ”	๓๖๐
(๒๖๑) “ผู้พ้นทุกข์ขอรียสัจ”ชื่อว่า เป็นผู้ที่มี“อำนาจ”มั้ยล่ะ?	๓๖๑
(๒๖๒) นี่แหละ..ผู้มีอำนาจในโลก หรือผู้ไม่มีอำนาจในโลก	๓๖๒
(๒๖๓) นี่แหละ..ผู้มีอำนาจในตน หรือผู้ไม่มีอำนาจในตน	๓๖๓
(๒๖๔) ผู้พ้นโลกและพ้นตน เพราะมี“ธรรมเป็นอำนาจ”	๓๖๔
(๒๖๕) “ธรรมที่เป็นอำนาจ” จึงยังมี“อำนาจ”ทับทวียิ่งขึ้น	๓๖๕
(๒๖๖) ผู้พ้นโลกและพ้นตน จึงเป็นนักการเมืองที่แท้จริง	๓๖๖
(๒๖๗) “นักการเมือง”ที่แท้จริง มีลักษณะแห่งอำนาจในตัว	๓๖๗
(๒๖๘) ผู้พ้นทุกข์ขอรียสัจ คือ ผู้มี“อำนาจ”กำจัด“มาร”	๓๖๘
(๒๖๙) ทำไมคนยุคนี้ไม่เชื่อและไม่ตื่นเต้นกับอรหันต์แท้?	๓๖๙
(๒๗๐) ทำไมคนไทยไม่แยแสที่จะ“พ้นทุกข์ขอรียสัจ”	๓๗๑
(๒๗๑) ทุกวันนี้ยังมีหลักวิชา ที่เป็นหลักฐานใช้ตรวจสอบได้	๓๗๒
(๒๗๒) เช่นกิริยา“มิจฉา”ต่างๆที่จะต้องหยุดกิริยานั้นให้ได้	๓๗๔
(๒๗๓) ความเป็น“กุศล”กับความเป็น“บุญ”ต้องรู้ให้ถูกแท้	๓๗๕
(๒๗๔) “พ้นมิจฉาอาชีพ ๕”ของพุทธนั้น สูงสุดวิเศษลึกล้ำแท้	๓๗๗
(๒๗๕) โดยเฉพาะ“พ้นมิจฉาชีพ”ข้อที่ ๕ นี้“บุญ”ตั้งแต่ต้น	๓๗๘
(๒๗๖) แต่ยังมีนัยสำคัญละเอียดลึกซึ้งยิ่งในเรื่อง“บุญ”	๓๗๙
(๒๗๗) สัมมาทิฏฐิแล้วก็ยังต้องสัมมาปฏิบัติถูกต้องแท้จริง	๓๘๐
(๒๗๘) ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเหตุ-นิทาน-สมุทัย... ใดฤ?	๓๘๒
(๒๗๙) แบบโลกีย์นั้น“การพ้นทุกข์”ก็คือ“สุขปัจจุบัน”	๓๘๓
(๒๘๐) ส่งท้ายบทจบกันด้วย“ความเป็นจริง”ที่ไม่มีเท็จ	๓๘๕
(๒๘๑) “มหานิทานสูตร” คือ ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์	๓๙๑

ผู้บรรลุการปฏิบัติธรรม
จนเป็นพระอรหันต์ได้
เพราะการ “แก้กรรม” ของตนเอง
ใน “กรรมปัจจุบัน”
ที่เป็น “อาการ” กิริยาปกติชีวิต
ได้แก่ สัมผัสกับปะ-สัมมาจา-
สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ
ตามทฤษฎีของพระศาสดา

โลกก็ดี ชีวิตก็ดี คือ นิยายทั้งนั้น
แล้วใครล่ะ เป็นผู้เขียนบท
หรือกำหนดชีวิตแต่ละคน
ให้ดำเนินไปอยู่ในโลก...???

[เริ่มเขียนเสาร์ที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๘]

(๑) “นิยาย” คือ อะไร? ใครเป็นผู้เขียนบท?

ใครบ้างเอ่ยที่ได้ยินมา หรือได้ซาบซึ้งกับประโยคที่ว่า

โลก คือ ละคร

ชีวิต คือ ละคร

ซึ่ง..ละคร ก็คือ นิยาย นั่นเอง

โลกก็ดี ชีวิตก็ดี จึงคือ นิยาย ทั้งนั้น

ที่พูดมาข้างบนนั้นมันก็จริงที่สุด

แล้ว “ละคร” คือ อะไร? “นิยาย” คือ อะไร?

ถ้าสรุปง่ายๆว่า “นิยาย”ของใคร ก็คือ “ชีวิต”ของคนที่แต่ง
คน ที่เป็นเรื่องเป็นราว ดำเนินไปอยู่ในโลก

แล้วใครล่ะ ที่เป็นผู้เขียนบท หรือกำหนดชีวิตเรื่องราวของ
มนุษย์แต่ละคนให้ดำเนินไปอยู่ในโลก.....???

[ต่อจากตรงนี้ไป เป็นคำวิจยเพื่อการศึกษาเท่านั้น ขอภัยอย่างยิ่ง ถ้าท่านผู้ใดจะรู้สึกว่ามีเชิงลบหลู่อะไรประมาณนั้นเกิดขึ้น ขอยืนยันว่าคำวิจยต่อไปนี้เพื่อความรู้อย่างจริงใจบริสุทธิ์ใจ ไม่มีเชิงลบหลู่ใครผู้ใดแม้แต่น้อย โดยเฉพาะ“พระเจ้า” เพราะอาตมาเคารพ“ความเป็นพระเจ้า”อย่างสูงสุด และเคารพบูชา “พระเจ้า”ยิ่ง ด้วยความรู้ที่เข้าใจจริงและจริงใจอยู่ทุกเวลา ไม่เว้นวินาทีเลย

นี่เป็น“ความจริง”ที่อาตมาเชื่อมั่นซึ่งพูดออกมาเช่นนี้ แต่ไม่มีสิทธิ์เลยที่จะบังคับให้ใครเชื่อ และเชื่ออย่างยิ่งว่าคงจะมีคนไม่เชื่ออาตมาอยู่ไม่น้อย เพราะสิ่งที่จะยืนยันภาวะที่จะกล่าวถึงนี้ มันไม่ง่ายเลยที่คนจะเชื่อ]

(๒) “อำนาจสูงสุด”เป็นของ“พระเจ้า”จริงหรือ?

ผู้กำหนดชีวิตคนแต่ละคน คือใคร?

จริงหรือ ที่เชื่อกันว่า คือ“พระเจ้า” หรือ“พระพรหม” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้ เป็นผู้กำหนด

ศาสนาที่นับถือ“เทวนิยม”ก็เชื่อยิ่งและยืนยันแน่นันต์เด็ดเดี่ยวว่า“พระเจ้า”เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดที่เป็นผู้เขียนบทหรือกำหนดชีวิตให้เกิดนิยายของมนุษย์ทุกผู้ทุกคนในโลก

ไม่ใช่เพียงแต่ความเป็นมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าสร้างโลกทุกดวง พระเจ้าเป็นผู้สร้าง เป็นผู้กำหนดทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลตามแบบที่พระเจ้าต้องการแต่ผู้เดียวด้วย

และใครก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะขัดพระประสงค์ หรือบังอาจบงการพระเจ้า อำนาจสูงสุดอยู่ที่“พระเจ้า”ทั้งหมด นิรันดร

มนุษย์จึงจะต้องเป็น และมีหน้าที่ทำตามพระเจ้าเท่านั้น

เพราะพระเจ้าคือ ผู้ลิขิตทุกสรรพสิ่งแต่ผู้เดียว

เมื่อพระเจ้าคือ พระพรหม ทุกสรรพสิ่งในโลกในมหา
เอกภพจึงเป็นของพระเจ้า และมี“พระพรหมลิขิต”แต่เพียงผู้เดียว
นี่คือ ฐานะของผู้มีความเชื่อแบบ“เทวนิยม”

(๓) ต้องขอ“อภัย”อย่างสูงสุดในการวิจัยทั้งหมดต่อไปนี้

อาตมากำลังจะ“วิจัยสังขาร”ด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ
ตามภูมิปัญญาของอาตมาเท่าที่ตนเองมี และตั้งใจมุ่งหวังเพื่อ
แจ่มแจ้ง เพื่อค้นคว้าเหตุผลในการศึกษาหาความรู้ และพิสูจน์
เข้าไปให้ถึงความจริงกันให้ได้ให้มากที่สุดด้วยเจตนาดีปรารถนาดี
อาตมาจะพยายามที่จะให้สุภาพที่สุด เท่าที่อาตมาจะพากเพียร
อุทิศสาหัสทำได้

เพราะอาตมาไม่มีเจตนาจะลบลู่ ทุญฺญกฺลน ช่มเบ้ง กตขี
ย่ำยี หรือมีจิตใจที่เป็นเชิงยกตนข่มท่านซึ่งเป็น“ความรู้ลึกลับดำทราวม”
อย่างนั้น แต่อย่างใดเลยแม้แต่นิดน้อย

ขอเถิด แม้ใครๆก็อย่าได้มี“ความรู้ลึกลับ”ดังกล่าวนั้นเลย

“ความมุ่งมั่น”ของอาตมานั้นตั้งใจจะแสดงความรู้ เหตุผล
หลักฐาน วิชาการให้เห็นแง่เชิงของ“ความเห็น”ของอาตมาว่า อาตมา
“เห็น”อย่างนี้จริงๆ ซึ่ง“ขัดแย้ง”หรือ“เห็นต่าง”กับความเห็นของ
ชาว“เทวนิยม”แน่นอนที่สุด

เพราะ“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ของฝ่ายเทวนิยม กับ
ฝ่ายอเทวนิยมนั้นต่างกันโดยปรมาตถสัจจะอย่างสิ้นเชิง

ที่สำคัญก็คือการวิจัยนี้อาตมาในฐานะที่เป็น“พุทธ” ๑๐๐ %
ย่อมจะมองเห็นความเป็น“อเทวนิยม”ที่เป็นทฤษฎีของชาวพุทธนั้น
ถูกต้อง-สูงกว่า-ล้ำมาทฤษฎีกว่า หรือเหนือกว่า“เทวนิยม”แน่ยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น ยิ่งอ่านก็ยิ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกว่า มีเชิงขม มีเชิงลบหลู่ มีเชิงดูถูกดูแคลน ขึ้นมาได้

ก็จึงต้องเกริ่นกล่าว ขอความเห็นใจในกรณีนี้ หากฟังจะเกิดกับผู้ใด ก็กราบขออภัยอย่างสูงอย่างมากจริงๆ

มันคงเลี่ยงไม่ได้ที่จะไม่ให้เห็นความแตกต่าง-ข้อแตกต่าง และที่สำคัญยิ่งก็คือ การชี้ว่าส่วนใดดี ส่วนใดไม่ดี อย่างใดสูง-อย่างใดต่ำ แม้จะดีกว่ากันมาก-ดีกว่ากันน้อย สูงกว่ากันมาก-สูงกว่ากันน้อยก็จำเป็นที่จะต้องสาธยายไว้ในที่นี้ด้วย จึงเป็นความจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องกราบขออภัยอย่างจริงใจที่สุด

กรุณาถือเสียว่า เป็นไปเพื่อ“การศึกษา”ด้วยเถิด

(๔) “พระเจ้า”ริบความเป็น“อิสระ”ของมนุษย์หมดสิ้น

อาตมาขออนุญาตบรรยายและวิจัยต่อไปเถิดนะ

ดังนั้น เมื่อชาวเทวนิยมที่นับถือพระเจ้า-พระพรหม หรือพระเจ้าในชื่ออื่นอีกมากมายที่เห็นอย่างแน่มั่นว่า พระเจ้าบันดาลหรือสร้าง และกำกับบังการทุกสรรพสิ่ง ดังกล่าวนั้น

“เหตุ-นิทาน(นิยาย,เรื่องราว)-สมุทัย-ปัจจุัย”ทั้งหลาย จึงล้วนเป็นหน้าที่ของพระเจ้ากำหนดทั้งหมดทั้งสิ้น

นิยายของโลก หรือเรื่องราวของชีวิตแต่ละคน ใครๆในโลก จึงหมดสิทธิ์ที่จะแปรเปลี่ยนชีวิตตนให้เป็นอย่างอื่นไป จากพระประสงค์ของพระเจ้าได้ ไม่ว่าอำนาจอะไรทั้งนั้นในมหาจักรวาลแม้แต่อำนาจของตนเองก็หมดสิทธิ์ เพราะ“อำนาจ”เป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียวเสียแล้ว ไม่มีใครล่วงล้ำแทรกแซง“อำนาจ”นี้ได้เลยเด็ดขาด แม้แต่น้อยนิด

“เหตุ”ทำให้เกิด“นิยาย”ของโลกที่จะไขความเป็นมนุษย์
จึงลึกที่สุด ไม่มีใครบังอาจเข้าไปล่วงรู้ในหัวใจพระเจ้า และไม่
มีใครบังอาจแก้ไขปรับปรุง หรือแปรเปลี่ยนเป็นอื่นไปได้เลย ด้วย
“อำนาจ”ใดๆ

ไม่ว่า“อำนาจโลกหรืออำนาจนอกตัวเรา”(โลกาธิปไตย)
หรือ“อำนาจตนเองหรืออำนาจในตัวตน”(อัตตาธิปไตย)
เพราะทั้ง“เหตุ”ก็ดี “สมุทัย”ก็ดี “ปัจจัย”ก็ดี ล้วนตกอยู่ใน
“อำนาจ”ของพระเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้น

“นิยายของโลก”และของแต่ละคนจึงเป็น“พรหมลิขิต”
เพราะเชื่อถือกันแน่วแน่สนิทใจมั่นจริง ว่า พระเจ้าเท่านั้น
คือผู้มี“อำนาจ”เบ็ดเสร็จเด็ดขาดที่กุมความลึก และความลับนั้นไว้
ปัจจุบันนี้ก็ยังมียู่มากที่เชื่อว่า “พระเจ้า”(สิ่งลึกที่สุด)เป็นผู้ควบคุม
บงการ

“อำนาจ”หรือ“อธิปไตย”เป็นของ“พระเจ้า”หมดสิ้น
“อิสระ”ในความเป็นคนจึงเป็นของ“พระเจ้า”สิ้นหมด
มนุษย์ทุกคน จึงหมดสิทธิ์ในความเป็น“ตัวเอง” หรือใน
“ตัวตน”(อัตตา)สิ้นสนิท พระเจ้ากุม“อำนาจ”ไว้หมดแล้ว
ผู้ยังอวิชชาใน“พระเจ้า”จึงตกอยู่ในอำนาจของพระเจ้า

(๕) พระเจ้าริบทั้งความเป็น“โลก”ใช้อำนาจบงการไปหมด

แม้แต่ความเป็น“โลก” ซึ่งมีความหมายมากมาย และลึกล้ำ
ยิ่งในคำว่า“โลก”เพราะมันมีตั้งแต่“โลก”ที่หมายถึงดาวเคราะห์
ในมหาจักรวาล(globe) ที่มนุษย์อาศัยอยู่บนนี้

“โลก”อีกอย่างหมายถึง แผ่นดิน มวลมนุษย์ในโลก,

สรรพสิ่งทั้งหลายบนโลก, เรื่องของโลกโลโก้และความหมายอื่นอีกมากมาย(earth)

“โลก”ที่หมายถึง องค์ประกอบของสรรพสิ่งทั้งมวลและสังคมของมนุษยชาติ(world wide)ที่คนเกี่ยวข้องกับอยู่ทั้งกว้างทั้งลึก เช่น “โลกธรรม”อันหมายถึง ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ที่สำคัญใหญ่ยิ่งในนิยายของมนุษย์

“โลกทรรศน์”อันหมายถึงระบบความคิดความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นไปของโลก

“โลกนาถ”ผู้เป็นที่พึ่งของโลกหมายถึง พระพุทธเจ้า

“โลกบาล”ผู้มีอำนาจในโลกทั้งสี่ทิศ(จตุโลกบาล) ที่มีทั้งชนิดเป็นโลกีย์ มีทั้งชนิดที่เป็นโลกุตระ(คือวิญญูณคน)

“โลกบาลธรรม” หิริ,โอตตัมปะ ธรรมที่คุ้มครองโลก

“โลกวัชชะ”ข้อเสียหายที่ทางโลกติเตียนว่า ไม่เหมาะสมไม่ควรจะเป็น ไม่ควรจะทำ

“โลกวิทู”หมายถึงความรู้ในความเป็น“โลก”ทั้งหลายอย่างถูกต้องดีเยี่ยม จนกระทั่งสามารถอยู่กับ“โลก”นั้นๆชนิดที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น หรือไม่ติดยึดอย่างหลงโหมะหรืออวิชา

“โลกันต์”คือ ผู้หลงโลกธรรมมาก ถึงมากที่สุด จึงเป็นผู้มีทุกข์มากที่สุด นั่นแหละผู้อยู่ในขุมนรกที่ลึกร้อนที่สุด ไม่ว่าจะนรกในชีวิตปัจจุบัน หรือยิ่งตายไปก็ยิ่งจะเป็นนรกที่จริงยิ่งกว่าในชีวิตเป็นๆอีกหลายเท่า

“โลกาธิปัตย์”ผู้ที่คนยอมรับว่าเป็นใหญ่ในสังคมในโลก

“โลกาธิปไตย” อำนาจของโลก ทั้งที่เป็นอำนาจของลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ของโลกียะ ทั้งที่เป็นอำนาจของคนผู้มีอำนาจเหนือ

กว่าตน ที่ปุ่ฤษนตทกเป็นทาสอยู่

“โลกานวัตร” ความประพฤติดิตตามโลก

“โลกาภวัตร” โลกไร้พรหมแดน, กระแสโลกที่มีทั้งพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งทางการเมือง ทางสังคม ทางวัฒนธรรม และอื่นๆ แผ่กระจายออกไปทั่วโลกอย่างหาประมาณมิได้ ทั้งถึงกันหมด ไม่มีขีดกั้นขึ้นได้

“โลกัตถจริยา” การบำเพ็ญประโยชน์ต่อมนุษยโลก

“โลกายัต” ลัทธิที่เชื่อว่าไม่มีโลกหน้า ลัทธิที่เป็นวัตถุนิยมจัด เชื่อว่า “นามธรรม” มีแต่ในปัจจุบันนี้

“โลกามิส” เครื่องล่อใจของโลก

“โลกีย์ทรัพย์” ทรัพย์แบบที่ปุ่ฤษนหลงใหลนับถือกัน

“โลกหน้า” ผู้มีจิตทักทูลเห็นว่า “โลกหลังจากที่คนตายแล้ว วิญญาณออกจากร่างไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่ไม่รู้อยู่ที่ไหน” แต่ผู้ลัทธิเห็นว่า “โลกของจิตใจในปัจจุบันนี้เองที่เจริญพัฒนาพาเกิดเป็นอารยบุคคล” (โอบปาติกโยนิ) ที่จริงแท้

ซึ่ง “โลกหน้า” (สัมปรายภพ) หรือ “โลกอื่น” (ปรโลก) อันเป็น “โลกใหม่, โลกอารยะ” (โลกุตระ) ที่เป็น “โลกศิวิไลซ์” (civilization) แท้จริง มนุษย์ทุกคนน่าจะมาศึกษาให้ “ลัทธิมาทักทูล” อย่างสำคัญสำหรับ

ผู้ปรารถนาความเจริญรุ่งเรืองของโลกมนุษยชาติ

“โลกใหม่”โลกียะหมายถึงดินแดนใหม่แผ่นดินพื้นที่ใหม่ อันเป็นมหาภูต ๔ เป็นต้น ส่วนโลกุตระนั้นหมายถึง โลกทางจิตใจ ที่มีอำนาจในตน ไม่เป็นทาสโลกีย์”

(๖) “โลกอื่น”ที่มีนัยะเกินกว่าพระเจ้าริบไปนั้นมีอีกมาก

“โลก”นัยะที่สำคัญมากก็คือ หมายถึง “จิตใจคน”ที่มันมี “ความหมუნวนไปมา” สัมผัสสัมพันธ์กัน “ปรุ้งแต่งอยู่ในจิต”(สังขาร) มี“ความหมუნวนไปมา”เป็นความรู้สึกสุขบ้าง-ทุกข์บ้าง-ไม่สุขไม่ทุกข์ บ้าง อยู่ในจิตใจ(เวทนา) เป็นต้น

โลกจึงเป็น“ความหมუნวนไปมา”เป็น“อาการ”อยู่ในจิตของ “ธรรม ๒”บ้าง “ธรรม ๓-๔-๕ ฯลฯ”บ้าง ปรุ้งแต่งกันอยู่ เป็นสังขารมากมาย นับไม่ถ้วน จัดอยู่ใน“รูปกาย-นามกาย” ซึ่งมี“อาการ” ปรุ้งแต่งวนกลับไปมา“ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน” ก็คือ ความสัมพันธ์ที่หมุนเวียนนั่นเอง(relation)

ซึ่งเป็น“อาการ”ปรุ้งแต่งกันขึ้นเป็น“นิยาย”ของโลก อันมี“มนุษย์”เป็นตัวแสดง และมีคนกว่าครึ่งโลกเชื่อกันว่า “พระเจ้า” ทั้งเขียนบท ทั้งกำกับควบคุมบงการอยู่ในโลก

แต่ก็มีคนไม่น้อยในโลกที่ศึกษาฝึกฝน จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงว่า“โลกหรืออัตตา”ที่เป็น“องค์ประชุมของรูปกายและนามกาย”(ธรรม ๒ = เทว ธัมมา)ล้วนเกิดจาก“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย” ที่จะต้องศึกษาปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยง-ความทุกข์-ความไม่ใช่ตัวตน”นั้นเป็น“อาการ”ของ“โลก”หรือความหมუნวนไปมาของจิตในตนเอง และสามารถบรรลุความจริงแท้นี้ได้เป็นที่สุด

สำเร็จสัมบูรณ์ ถ้าผู้นั้นล้มมาที่ภูเขาสัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ
และยังมี“โลก”ในนัยยะอื่นๆอีกมากมาย
ซึ่ง“โลก”ทั้งหลายทั้งหมด ดังกล่าวมาก็ดี ยังไม่ได้กล่าวก็ดี
ในศาสนาแบบ“เทวนิยม”นั้นถือว่า “พระเจ้า”สร้าง ยกให้“พระเจ้า”
มี“อำนาจ”บงการแต่ผู้เดียว

คนที่เชื่อตาม“เทวนิยม”จึง“หมดสิทธิ์”ที่จะมีการศึกษา
พบทฤษฎีที่เข้าไปหยั่งรู้“ความเป็นจริง”ของชีวิต หรือของ“ตน”
(อัตตา) และของ“โลก”

“ชีวิต”แต่ละคนจึงเป็น“นิยาย”ที่“พระเจ้า”เขียนบท กำกับ
การแสดง ซึ่งตายซึ่งเป็นเองทั้งสิ้น

(๗) “ชีวิต”คือ“นิยาย”ตามพระประสงค์ของ“พระเจ้า”

เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ตัวเอง”คือ
ไม่รู้จัก“อัตตา”(อัตมัน) ไม่สามารถเข้าถึง“ความเป็นตัวเอง”

เฉพาะอย่างยิ่งไม่รู้“เหตุ”ที่เกิด“ตัวตนของตัวเอง”(อัตตา)

“พระเจ้า”จะอาศัยคน ที่เกิดขึ้นมาในโลกผู้หนึ่ง ที่เรียกกัน
ว่า“พระศาสดา” หรือฉายานามว่า“พระบุตร” เป็นผู้นำบัญญัติ
นำบัญชา นำโอวาทของพระเจ้ามาสู่มนุษย

“พระบุตร”ก็แค่มีหน้าที่นำบัญชาจากพระเจ้ามาบอกแก่
มนุษยในโลกให้รู้ว่านี่คือ“ความดี”บ้าง นี่คือ“ความสุข”บ้าง เป็นต้น
ที่“พระเจ้า”เป็นเจ้าของ“ความจริง”ทั้งหลายนี้ และยืนยันว่า นี่คือ
“ความจริง”ของพระเจ้านิรันดร

มนุษยมีสิทธิ์แค่“รู้” และ“ปฏิบัติตาม” ไม่มีสิทธิ์แย้งใดๆ
หรือวินิจฉัยใดๆเด็ดขาดและมนุษยจะเป็นอย่าง“พระเจ้า”หรือ“พระบุตร”

เป็น...ไม่ได้ หมายความว่า วิญญาณคนจะมี จะเป็นอย่างไรพระเจ้ามี
พระเจ้าเป็น...ไม่ได้

เชื่อพระเจ้า ทำตามพระเจ้าก็ได้“ความดี” ก็ดีอยู่แล้ว
ซึ่งอย่างนี้ก็จริงที่สุดแหละเพราะพระเจ้ามีปณิธานให้คน“ดี”
เป็นสุข นั้นแน่ยิ่งกว่าแน่นอนอยู่แล้ว ไม่มีใครแย้งเลย

(๘) “ชีวิต”ของชาว“เทวนิยม”จึงอยู่กับ“พรหมลิขิต”

เพราะ“พระเจ้า”คือ ความดี ความบริสุทธิ์ ความรู้สูงสุด
ที่“พระบุตร”แต่ละท่าน จะพื่อนำมาถ่ายทอดให้มนุษย์

“พระเจ้า”ไม่มีพระประสงค์ร้ายใดเจือปนอยู่เลยแม้แต่
เท่าเศษละอองธุลี มีแต่ประสงค์ดีต่อมนุษย์ถ้อยเดียว

แต่ละชีวิตจึงต้องเป็นไปตาม“นิยาย”ที่พระเจ้ากำหนด

ชีวิตจะสุขที่สุด ถ้าทำได้บริบูรณ์ตามที่“พระบุตร”นำมา
จาก“พระเจ้า” มาให้มนุษย์ทุกประการ

และที่พระเจ้าทรงประทานมาให้นั้นก็มิแต่“ดี”ทั้งสิ้น

นี่ก็เป็น“ความจริง”สูงสุดของแต่ละศาสนา

และที่สำคัญยิ่งที่สุดก็คือ ความทุกข์ก็ดี-ความร้ายก็ดี
จะหนักทรมาณสุดสาหัสปานใด ที่เกิดขึ้นกับผู้ใดก็ตามหากปรากฏ
ในโลก กับคนผู้ใด ก็ยอมรับกันอย่างสนิทใจ ว่า นั่นเป็น
พระประสงค์ของพระเจ้า

ก็จึงอยู่กับความทุกข์นั้น รับความทรมาณแสนสาหัสโดยดี แม้
จะทรมาทรกรรมหนักสุด สุดหนักยิ่งปานใดๆ ก็คือ พระประสงค์
ของพระเจ้า

นี่คือ ทฤษฎีสูงสุดของ“เทวนิยม”

ไม่มีใครสามารถจะแก้“นิยาย”แห่งชีวิตของตนๆได้ เพราะชีวิตทุกชีวิตในโลกเป็นของ“พระเจ้า”ทุกสรรพสิ่งเป็นของพระเจ้า ทุกอารมณ์ของคนก็น่าจะเป็นของพระเจ้า และเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าทั้งนั้น

แต่ละคนจึงมี“นิยาย”แห่งชีวิตของตนในโลก ที่ชาวเทวนิยมมีชีวิตมาให้“พระเจ้า”เขียนบทและกำกับการแสดงกันอยู่ตลอดกาลนาน

เรียกกันในภาษาเก่าแก่ว่า“พรหมลิขิต”(พระเจ้าลิขิต)

(๙) ความลึกลับที่ชาวเทวนิยมเอง ก็ควร“จงน”

มันน่า“จงน”จนงจนแม้มั้ยล่ะว่าทำไมพระเจ้าผู้ปรารถนาดีต่อมนุษย์ทุกผู้ทุกคนในโลก และอย่างที่สุดด้วย ที่จะให้มวลมนุษย์ในโลกทั้งหลายอยู่เย็นเป็นอยู่สุขเป็นคนดี อย่างถ้วนหน้า พระองค์มีความปรารถนาเช่นนั้นจริงๆ

ใช่มั๊ย.....??

แต่ทำไม “พระเจ้า”ปล่อยให้มนุษย์“ชั่ว”ขึ้นมาได้ในโลก หรือยอมให้มนุษย์บางคนเลวร้าย และเต็มไปด้วยทุกข์ทรมานขึ้นมาในโลกได้เล่า

เมื่อมี“ชั่ว”ก็ต้องเกิด“ความไม่ดี-ไม่งาม”เป็นปกติ เป็นกรรมของคนชั่วขึ้นมา ผลชั่วก็ต้องกระทบคน กระทบสังคมในโลก เมื่อเหตุชั่ว ผล“ทุกข์”ก็ต้องเกิดขึ้นในโลกแน่นอน แล้วเหตุ“ชั่ว”มันไหลมาจากไหน เกินพระเจ้าสร้าง

เพราะชั่ว ย่อมทำเสียหาย ทำลาย ทำฉิบหาย แร่ร้าย โหดร้าย เจ็บปวด ทรมาน อ้ามหิต คนคือลูกพระเจ้ายิ่งก็ต้องพากันทุกข์ เห็น

ใหม่เล่า?

“อำนาจพระเจ้า”มีเหนือกว่าอะไรหมดทุกสรรพสิ่งนี่นา
แล้วสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้สร้างคือ “ชั่ว” มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร
มนุษย์ชั่ว มนุษย์ก็ก่อร้าย-ก่อเลว-ก็เกิด “ทุกข์” ขึ้นมาในโลก
เพราะ“ความเลว-ความร้าย” หรือ“ความแรง”ที่เกิน“พอดี” ก็ทุกข์
“ความขาดแคลน”ที่มากเกินไป ก็“ทุกข์” ทำไมพระเจ้าจึงยอมให้อำนาจ
อื่น มา“ละเมิดอำนาจ”ของพระองค์ได้ พระเจ้าจะชื่อว่า ใหญ่ยิ่งที่สุด
จริงหรือ?

ทำไมจึงมี“อำนาจ”อื่นมาทำมนุษย์บางคนให้“ชั่ว” ก่อทุกข์
ขึ้นในโลก

ในเมื่อพระเจ้ามีพระปณิธานให้มนุษย์ทั้งหลายเป็นคน
“ดี”ทั้งหมด เป็น“สุข”ทุกคนไม่ใช่หรือ?

“ชั่ว”ที่พระเจ้าไม่ได้สร้าง “ทุกข์”ที่พระองค์ไม่ได้บันดาล
ให้เกิด มีขึ้นมาในโลกในมหาเอกภพ ได้อย่างไร?

(๑๐) ขอกัยที่“จน”เพราะยิ่งใกล้ก็ยิ่งจนยิ่งนำ“จน”

แล้วเลี้ยงไปพูดว่า พระองค์“มีพระประสงค์ลงโทษเขา”
เพราะ“เขา”คนนั้นทำผิด ทำชั่ว

ทำไม... “พระเจ้า”ไม่ใช้อำนาจให้คนทุกคนทั้งโลกไม่ทำ
“ผิด” ไม่ทำ“ชั่ว”เสียเลย พระองค์จะได้ไม่ต้องมาลงโทษเขา

“ความผิด-ความชั่ว”เกิดขึ้นมาได้อย่างไร? ทั้งๆที่
“พระเจ้า”ไม่ได้ทรงสร้าง ...ใช่มี?

ก็ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างในโลกในมหาเอกภพพระเจ้าเป็นผู้
ทรงสร้างทั้งนั้น...ทั้งสิ้น และ“พระเจ้า”ก็ไม่ได้สร้าง“ความผิด-

ความชั่ว”ด้วย แล้วมันเกิดขึ้นมาได้ยังไง?

ก็อีกแหละ มีเสียงบอกว่า“ซาตาน”(มาร)เกิดแฝงขึ้นมาในโลก พาคนผิด-คนชั่ว

ทั้งๆที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างมาร ไม่ได้สร้างซาตานเลย มีใช้หรือ..?

แล้ว“มาร-ซาตาน”นั้น มันเกิดขึ้นมาได้ยังไง?

ก็เลี้ยงไปอีกว่ามัน“แฝง”

มารมัน“แฝง”มาได้ยังไง?

ซึ่งความสามารถของ“ซาตาน”นั้นทำแบบ“ขัดแย้ง”กับ“พระเจ้า”อยู่โต้งๆ “มาร”หรือ“ซาตาน”สามารถให้คนทำ“ชั่ว” ให้คน“ทุกข์”ได้อย่างเป็นจริง

“พระเจ้า”ใหญ่ที่สุดในมหาเอกภพ ไม่ใช่เหรอ?

ทำไม?...มี“ซาตาน”บังอาจแย่งหรือแข่ง“พระเจ้า”ขึ้นมาได้“อำนาจ”ใคร ใหญ่กว่ากันแน่?

และยิ่งยุคนี้ ความเลวร้ายยิ่งหนักหนาสาหัสสาครรจ์ ความชั่วความเลวร้ายยิ่งรุนแรง อย่างที่เป็นที่เห็นอยู่

“พระเจ้า”ก็ยิ่งถูก“มาร”เบ่งอำนาจหนักขึ้นๆ

ทำไม “อำนาจ”มารยังเบ่งอยู่ได้...!!!???

(๑๑) ที่“จงน”หนักก็คือ มารขำหน้าพระเจ้าได้ยังไง?

มาร(ซาตาน)มาจากไหน?

เกิดขึ้นมาทำให้คนชั่ว คนทุกข์ ขำหน้า“พระเจ้า” เกิน“อำนาจ”พระเจ้าได้อย่างไร..?

มารเผลอมาเอง โดยไม่มีใครสร้าง มาได้ยังไง..?

ทำไมปล่อยให้มาร(ซาตาน)มีอำนาจพาคนชั่ว พาคนทุกข์
พาให้สังคมนมนุษย์สุดเลวร้าย จนจะเผาโลกกันอย่างนี้

และพระเจ้าก็มีพระปณิธานให้คนดี ให้คนเป็นสุขทั้งหมด
ด้วยซ้ำ มันยื้อแย่งจนต้อง“ฉงน”ยิ่งจริงๆ

ทำไม“อำนาจพระเจ้า”จึงไม่ยิ่งใหญ่ที่สุดจริงกระทั่งสามารถ
ไม่ให้มี“อำนาจอื่น”เกิดมา“เบ่งอำนาจ”เกินหน้า

ทำไมให้คนต้อง“ชั่ว” ต้อง“ทุกข์”ต้องร้อนซึ่งขัดแย้งกับที่
“พระเจ้า”ต้องการให้มนุษย์ทุกคนเป็น“สุข”ทั้งหมด เป็น“คนดี”ทั้งนั้น

มันไม่ลงตัวกันเลยกับความเป็นหนึ่ง มันเป็นสองที่ขัดแย้ง
กันอยู่ชัดๆ

พระเจ้ามีพระปณิธานมุ่งมันเป็นหนึ่งเดียวที่จะช่วยคนให้
เป็นสุขไปทั่วโลก ให้คนเป็นคนดีถ้วนทุกคนด้วยเมตตา

แต่ทำไม มารจึงมีอำนาจทำให้ทุกข์ให้ชั่วมีในคนได้

แล้วอำนาจมารหรืออำนาจซาตานยิ่งใหญ่มาจากไหน มาใช้
อำนาจเกินหน้าพระเจ้า ให้คนทุกข์ร้อนบ้าง บังคับให้คนทำชั่ว-
ทำร้ายบ้าง ทำไมถูกต้องบ้าง ฯลฯ

ทำไม? ทำไม? ทำไม?

เห็นได้ชัดมัย ว่า มันน่า“ฉงน”!!!!?????

ขอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่วันที่ ๒๒ ยินดีด้วย

* วิไลวรรณ

มารเกิดขึ้นในโลกจนโลกต้องมี“นิยาย”โศกปริเทวะทุกข์ โทมนัสอุปายาส ก็เห็นกันอยู่ทั่วโลก

เกินความปรารถนาดีของพระเจ้าที่ต้องการให้มนุษย์เป็น “สุข”ทั่วโลก ตามพระปณิธานของพระองค์เองแท้ๆ ได้อย่างไร? ใคร.. เป็นผู้รับผิดชอบ ความบกพร่องผิดพลาดนี้?

(๑๒) “มาร”ก็มี“อำนาจ”เก่งเกิน“พระเจ้า”หนะซี!!

มารหรือซาตานบังอาจมี“อำนาจ”ขึ้นมา“นอกเหนือ”หรือ “เกินเก่ง”ไปยิ่งกว่า“อำนาจพระเจ้า”ได้อย่างไร?

ทำไมพระเจ้าไม่ใช้อำนาจของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่เหนือสรรพสิ่งที่สุดแห่งที่สุดแท้ๆ ทำลายความทุกข์ ทำลายมารให้หมดสิ้นไปจากโลก ไม่ต้องให้คนใดๆในโลกมี“ทุกข์” มี“ชั่ว”

ทำไมไม่ทำ? ทำไม?? หรือทำไมไม่ได้???

ไม่เป็นความลำบากของพระเจ้าเองหรือ ที่ปล่อยให้มีคนชั่ว หรือให้มีมารมาทำให้คนเลวเกิดขึ้นในโลก จนเป็นภาวะ

แล้วพระองค์ก็ต้องมา“ช่วย”ผู้ตก“ทุกข์”อีกทีเพราะมารมาทำความทุกข์แก่มนุษย์ขึ้นในโลก ให้พระองค์ต้องใช้คำว่า “ต้องช่วยมนุษย์” ต้องใช้คำว่า“รับความทุกข์แทน”

ก็เนื่องจากปรารถนาให้มวลมนุษย์เป็น“สุข”

แม้ยิ่งใหญ่ที่สุดต้องใช้คำว่า “ให้พระบุตรสละชีวิตไถ่บาปแทนมวลมนุษย์”

มวลมนุษย์จะได้หมดบาป หมดชั่วหมดทุกข์

ซึ่งน่าฉงนก็ ...พระบุตรได้สละชีวิตไปแล้ว

แล้ว“มาร”หมดไปมั๊ย? คนยังชั่ว-ยังทุกข์อยู่มั๊ย?

ก็ยิ่งเห็นทุกข์ เห็นชั่วกันอยู่เต็มโลก
พระบุตรเสียดสละชีวิตไปบาปทำไมไม่ได้ผลชะงัดเลย
มันยังโง่กันแน่..?!...!!??
ผู้คิดไม่ออกจึงต้อง“จงน”

(๑๓) ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่งที่นำเรื่องนี้ขึ้นมาวิจย

ต้องขออภัยจริงๆนะ ที่อาตมาวิจยวิจารณ์ แต่ด้วยความจริงใจที่“จงน” ซึ่งหมายใจให้เป็นการศึกษาสำหรับผู้ควรได้รู้ และผู้แสวงหาความรู้ความจริง อันมีอยู่มากมายในโลก รวมทั้งอาตมาก็ผู้แสวงหาที่สุดแห่งความรู้ความจริงจริงๆ ดังที่ได้เกริ่นแจ้งมาแต่ต้นแล้วด้วยความคารวะ เกรงใจยิ่ง

กรุณาอย่าเข้าใจผิดว่า อาตมาลบหลู่ดูถูกแต่อย่างใดเลย
อาตมามีความรู้เท่านี้ และรู้สึกอย่างนี้จริงๆ

“จงน”อย่างนี้ มีความเห็นอย่างนี้อย่างจริงใจจริงๆ

หากใครใดมีความรู้ในความจริงที่ถูกต้องยิ่งกว่านี้ก็กรุณาเถิด
เสริมหนุนให้อาตมาได้รู้ความรู้ความจริงนั้นด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง
อาตมาไม่ได้โกรธ ไม่ได้เกลียด ไม่ได้ลบหลู่ดูถูกใดๆเลย

อาตมาเคารพเชิดชูศาสนาทุกศาสนา ว่าท่านมีคุณค่า มีประโยชน์
ต่อมวลมนุษยชาติทุกศาสนา แต่ละศาสนา เท่าที่ท่านมีให้แก่
มนุษยชาติกันอยู่ตลอดมา

อาตมาขออภัยอีกครั้ง และขอคารวะ ขอโอกาสแสดง
ความรู้อันเท่าที่อาตมามีนี้ด้วยเถิด

(๑๔) มันไม่เป็น“คำแก้ตัว”หรือ?

อาตมาขออนุญาตวิจยต่อนะ

เท่าที่อาตมามี“ความรู้” ก็คือ “พระเจ้า”นั้นยิ่งใหญ่ สร้าง
โลก สร้างมหาเอกภพ สร้างทุกสรรพสิ่งประดามี

แล้วทำไม “พระเจ้า”ไม่สร้างมนุษย์ให้สมบูรณ์แบบทุกคน และ
ไม่สร้างโลกให้มีแต่ความสุขมีแต่ความดี ตามที่พระองค์มีปณิธาน
สร้างความไม่ขาดตกบกพร่อง หรือไม่ให้ต่างพร้อยด้วยเศษละออง
ธุลีทุกข์ อันไม่น่าให้มีแม้ธุลีหมองขึ้นมาขัดแย้งกับความสุขเสียเลย
ให้หมดเรื่อง ทำไมจึงมี“มาร”(ซาตาน)บังอาจแฝง“อำนาจ”แย้งพระเจ้า

และก็ยืนยันว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้าง“มาร”(ซาตาน)

แล้ว“มาร”คือ สรรพสิ่งหนึ่งในมหาเอกภพได้อย่างไร?

“อำนาจ”ที่จะให้อะไรเกิดอะไรเป็น ในโลก ทำไมไม่อยู่ใน
พระเจ้า“เต็มอำนาจ”ในพระองค์เด็ดขาดองค์เดียว ทำไมไม่ทำ
ความสุข-ความดีให้เสร็จสิ้นในตัวเป็นหนึ่งเดียวแก่มนุษย์

แล้วปล่อยให้“มาร”แอบสร้างทุกข์สร้างชั่วได้อย่างไร

มันเกิด“ทุกข์”ขึ้นมาในมนุษย์ มันขัดแย้งกับ“สุข” มันเกิด
“ชั่ว”ขึ้นมาในมนุษย์ ขัดแย้งกับ“ความดีงาม”

มันค้านแย้งกับพระปณิธานของพระเจ้ามิใช่หรือ?

ทำไมต้องให้มี“มาร”ขึ้นมาขัดแย้ง“พระเจ้า”ได้
“มาร”เกิดมาได้ยังไง? “ทุกข์-ชั่ว”เกิดขึ้นมาได้ยังไง?
ก็ในเมื่อ“พระเจ้า”เป็นพระผู้ประทาน“ความสุข-ความดีงาม”
ให้แก่มวลมนุษยโลกแท้ๆ

“พระเจ้า”ไม่สร้างความทุกข์แค้นๆ ไม่สร้างความชั่วจริงๆ
และ“ความจริง”นี่ก็เป็นความจริง จริงๆ

คนทุกคนจึงรักบูชาเทิดทูนพระเจ้าเพราะเหตุนี้
และ“พระเจ้า”เป็นหนึ่งในเดี่ยวนั้นที่สร้างหรือบงการทุก
สรรพสิ่งให้เกิดขึ้นได้ หรือให้มีอยู่ในโลก ในมหาเอกภพ

แล้วทำไม “สิ่งอื่น”ที่เกินกว่าพระเจ้าทรงสร้างจึงเกิดได้
เมื่อสรรพสิ่งที่เกินกว่า“พระเจ้า”สร้าง คือ“ชั่ว” คือ“ทุกข์”
ซึ่งในโลกทุกวันนี้ทั้ง“ชั่ว” ทั้ง“ทุกข์”นั้น ดูจะยังมียิ่งมากหนักหนา
สาหัสยิ่งขึ้นๆ ทำทนาย“พระเจ้า”หรือเปล่า?

พระเจ้าจะทำให้“ทุกข์”ทั้งหลาย “ชั่ว”ทั้งปวงหมดไปอย่าง
ถาวรยั่งยืน ไม่เกิดอีกใน“คน”ผู้นั้นๆ ได้จริงหรือ?

และพระเจ้าซึ่งทรงช่วยมนุษย์อยู่ตลอดเวลา จะช่วยมนุษย์
ให้พ้นทุกข์ พ้นชั่ว ได้อย่างไร? เมื่อไหร่?

คำว่า “ต้องช่วยมนุษย์” คำว่า “รับความทุกข์แทน” คำว่า
“ให้พระบุตรสละชีวิตไถ่บาปแทนมวลมนุษย์” เหล่านี้มันจะพ้น
จาก“คำแก้ตัว”ของ“พระเจ้า”ไปได้ไหม?

พระเจ้าคือผู้มี“อำนาจ”เหนือทุกสรรพสิ่ง มีใช้หรือ?

(๑๕) ทุกสรรพสิ่ง คืออะไร?

มาร-ความทุกข์-ความชั่วเกิดขึ้นในโลก มันก็เลยฉงน

พระเจ้าคือ ผู้“สร้าง” หรือผู้“บันดาล”ทุกสรรพสิ่ง
มีใช่หรือ?

พระเจ้ามีพระประสงค์ให้มวลมนุษย์เป็น“สุข”ทั่วถ้วน ให้
“คนดี”ถ้วนทั่ว

มีใช่หรือ?

แล้วทำไมพระเจ้าไม่สร้างแต่ความดี-สร้างแต่ความสุข

แล้วทำไมพระเจ้ายังปล่อยให้“มาร”มี“อำนาจ”ทำคนให้มี
“ความชั่ว” ทำให้คนมี“ความทุกข์”

พระเจ้าเป็นพระผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างในเอกภพ ในทุก
สรรพสิ่งในมหจักรวาลนี้

ยังงั้นแน่ พระเจ้ามีพระประสงค์ให้“ความทุกข์”เกิด
ให้“ความชั่ว”เกิด หรือไม่ประสงค์ให้เกิด?

“ความทุกข์”เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

“ความสุข”เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

“ความดี”เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

“ความชั่ว”เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

“ความอิสระ”เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

มารก็ดี ซาตานก็ดี เป็นหนึ่งในสรรพสิ่งหรือไม่?

หรือเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเองอีก ที่จะให้ความทุกข์
เกิด ความชั่วเกิด ให้มารหรือซาตานเกิด

ถ้าพระเจ้าบันดาล หรือเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างจริง และ
มีพระปณิธานที่จะให้คน“ไม่ทุกข์” ให้คนมีแต่“สุข”อย่างจริงใจของ
พระเจ้า มีพระประสงค์ที่จะให้คน“เป็นคนดี” มีแต่คุณงามความดี
ในความเป็นคนของโลก

แล้วให้“ความชั่ว” ให้“ความทุกข์”เกิดมาในโลกได้ยังไง?
“พระเจ้า”บันดาลทุกข์สรรพสิ่งอย่างไรกันแน่

(๑๖) “พระเจ้า”บันดาลให้คนเป็นไปตามที่ขอได้จริงหรือ

แม้ในโลกถึงปัจจุบันนี้ก็เห็นความจริงอยู่ชัดๆ ว่า ในสรรพสิ่งมี“ความชั่ว”เกิดในคน มี“ความทุกข์”เกิดในคน

ยิ่งเป็นกาละที่ใกล้สักยิ่งเช่นสังคมาทุกวันนี้ทั้ง“ความชั่ว” ทั้ง“ความทุกข์”มันทั้งเลวร้าย โหดร้าย ทารุณ แส่นสาหัส อีกทั้งมากมาย จนไม่รู้จะกล่าวอย่างไรกันแล้ว

ทำไมพระเจ้าปล่อยให้สิ่งๆที่พระเจ้ามีพระปณิธานจะช่วยมนุษย์ให้มีความสุขความเจริญ เป็นคนดีแท้ๆ แต่ทำไมจึงปล่อยให้คนทั้งหลายต้องยิ่งหนักหนาสาหัสไปกับ“ความชั่ว”และ“ความทุกข์”อยู่เล่า

นั่นก็คือ พระเจ้าก็ไม่สามารถช่วยคนที่เขาอ้อนวอนร้องขอให้ตน“พ้นทุกข์”ได้อย่างเป็นจริง ให้ตน“เป็นคนดี”ได้อย่างเป็นจริงตามที่คนอ้อนวอนร้องขอ หนะสิ!

ทำไมพระเจ้าไม่บันดาลให้ทุกคนที่อ้อนวอนร้องขอได้ทุกสรรพสิ่งตามที่ตามที่เขาขอ เพราะพระเจ้ามี“อำนาจเต็ม” เต็ดขาดที่สุดแห่งที่สุดนี่นา

และพระปณิธานของพระองค์ก็ตรงกับทุกคน“อยากดี-อยากสุข”กันทั้งนั้น

หรือจะปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่มีพระปณิธานให้คนเป็นคนดีให้คนเป็นคนมีสุข

ซึ่งที่จริงนั้น เพราะพระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนในโลก

มีใช้หรือ? เมื่อพระเจ้ามีพระปณิธานประสงค์ที่จะให้คนทุกคนในโลกเป็นสุขเป็นคนดี แล้วทำไมพระเจ้าไม่กำจัดความทุกข์หรือความชั่วออกไปให้หมดโลก หรือไม่ต้องให้มี“ความทุกข์” ไม่ต้องให้มี“ความไม่ดี”อยู่ในโลกเลยเสียละ

(๑๗) ต้องขอกัยอีกครั้งเกิด ที่ยังพูดถึงเรื่องนี้ยืดยาว

ขอกัยเป็นอย่างมากเลยนะ ที่พูดกันถึงอย่างนั้นนั่น ก็ไม่ได้คิดจะลบหลู่“พระเจ้า”แต่อย่างใดเลย ขอยืนยันจริงๆ

ไม่ได้เจตนาจะยกตนข่มท่าน หรืออวดดี อวดใหญ่ เลย

เจตนาพูดให้เข้าใจได้ชัดๆ เจาะเข้าไปถึง“ความเป็นจริง”ให้ครบให้ลึกให้รอบถ้วนอย่างง่ายๆตรงๆไม่โค้งไม่พราง ซึ่งมันต้องเจาะเข้าไปที่“ความจริง”อันมีจริงและจะต้องพูดถึงนั่นเอง ที่ทำให้เปิดเผย“ความจริง”จนดูเปลือยให้เห็นทุกภาวะแห่งความจริง ล้วนจ้อน

ลักษณะที่อาตมาประพุดนี้ จึงดูเป็น“คนไร้มารยาท” แสดงออกเกินสามัญปกติไป

ก็ต้องขอกัยซ้ำซาก เหมือนไม่จริงใจ

แต่ขอยืนยันจริงๆ ว่า เป็นความจริงใจที่สุดจริงๆ

เจตนาแน่มั่นของอาตมาคือ คนจะต้องศึกษาหา“ความจริง”

(๑๘) อะไรคือ“อำนาจแท้”ที่ทำให้“คน”เป็นไปตามที่เป็น

เพราะอาตมาเห็นว่า ถ้าจะไปพูดว่า“อำนาจ”ที่ยิ่งใหญ่จนสร้างโลกทั้งโลก สร้างมหาเอกภพทั้งมหาเอกภพ และสร้างทุกสรรพสิ่งในมหาเอกภพจริงๆ เบ็ดเสร็จเด็ดขาดแต่ผู้เดียวใน

มหาเอกภพนั้น มันต้องไม่มีอะไรขัดแย้งกัน เพราะผู้สร้างก็เป็นผู้เดียว
ความประสงค์ของตนก็ผู้เดียว

ถ้าจะนับว่า “พระเจ้า” คือ “ธรรมชาติ” ก็พอนับกันได้ และ
ยอมรับกันไปได้

แต่หากจะพูดว่า “ธรรมชาติ” เป็นผู้สร้าง ก็คงไม่ได้
โดยเฉพาะสร้างพฤติกรรมสร้างนิสัย-วิสัยของคนของมนุษย์

เพราะ “อำนาจแท้” ที่ทำให้คนเป็นไปตามที่เป็นนั้น ไม่ใช่
“ธรรมชาติ” แน่ “ธรรมชาติ” ทำให้คน “พันทุกข์” หรือ “อำนาจ
ธรรมชาติ” สร้างให้คน “ทำดี” หรือ “ทำชั่ว” ไม่ได้

เพราะ “จิตใจ” ของคนแต่ละคน เป็น “อิสระ” ของเขาเองแท้ๆ
และสูงสุดเป็น “อรหันต์” สามารถใช้ “อำนาจ” อย่าง “อิสระ
ของตน” ได้เองแท้จริง เต็มอำนาจเลย

ถ้ายังไม่บรรลุถึงขั้น “อรหันต์” ก็ยังมี “อำนาจ” ที่เหนือกว่า
“ตน” (อัตตา) อยู่แท้ๆ จึงยังไม่ “พ้นความเป็นทาส” สัมบูรณ์

“อรหันต์” มี “อำนาจแท้” สูงสุดเด็ดขาด จึงเป็น “ของตน” หรือ
ของ “อัตตา” (อาตมัน) อย่าง “อิสระเสรี” ที่สุด ที่ตนจะให้ เป็นไป

(๑๙) “ความอิสระ” เป็นสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคน

คนแต่ละคนจึงมีสิทธิ์ที่จะมอบ “ความอิสระ” ให้ใคร หรือไม่
ให้ใครก็ได้ เพราะความอิสระเป็น “ของตนๆ” แต่ละคนอย่างแท้จริง

ส่วนใครจะมอบ “อิสระเสรีภาพของตน” ให้แก่ “พระเจ้า” ก็
เป็น “ความอิสระ” ของผู้นั้นเขาพึงทำได้ เพราะ “ความอิสระ” เป็นของเขา

ดังนั้น จึงมีคนไม่น้อยเลยในโลกที่ไม่ยอมมอบ “อิสระ
เสรีภาพ” ของตน ให้แก่ “พระเจ้า” แม้จะมีคนกว่าครึ่งก่อนโลกเชื่อว่า

“พระเจ้า”เป็นใหญ่ที่สุดในโลก มี“อำนาจ”ยิ่งใหญ่ครอบจักรวาล
เหนือสรรพสิ่งทั้งปวงในเอกภพ มี“อำนาจ”อยู่เหนือชีวิตคน

จึงมีคนที่มีอบ“ความอิสระ”ของตนให้แก่“พระเจ้า”บันดาล
แต่ก็ยังมี“คน”ในโลกอีกมาก ที่เห็นว่า “ความอิสระ”เป็น
ของตนๆ “พระเจ้า”จะมา“ริบ”เอา“ความเป็นอิสระของตน” ไม่ได้

ตนมีสิทธิ์ทำ“กรรม ๓”(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)ของตนเอง
ตาม“อิสระเสรีภาพ”ของตน ไม่ยอมให้“พระเจ้า”มาควบคุม
“กรรม” หรือบงการ“กรรม”ของตน

“ความอิสระ”ก็คือ แต่ละคนมี“กรรม”เป็นของตนเอง
“ความอิสระ”ของคนนี้แลใหญ่ยิ่งนัก มันอิสระยิ่งใหญ่จน
กระทั่ง“พระเจ้า”ไม่สามารถบงการ

คนแต่ละคนมี“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ของตนเอง มี“อิสระ

ขอนอบน้อมมกัตถุญญเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ยินหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๒

*** มาติกา วรณะ**

เสรีภาพ”เป็นของตนเองโดยแท้

คนจะดี คนจะพ้นทุกข์เพราะตัวเขาเอง “ทำเอง”ด้วยตัวเอง เพราะคนทุกคนมี“อัตภาพ”หรือมี“อัตตา”เป็นของตนเอง

“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ตัวนี้แหละที่คนจะต้องเรียนรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ภาวะแห่งความจริง”นี้ให้ได้แล้วจึงจะเห็นแจ้งแทงทะลุถึงขั้น บรรลุสังขารมว่า“อาตมัน”หรือ“อัตตา”นี้เองคือ“ตัวการ”ในการสร้าง ชั่วสร้างดีสร้างทุกข์สร้างสุข ในความเป็นมนุษย์ ขึ้นมาให้แก่ตน แก่สังคมจริงๆ ไม่ใช่“พระเจ้า”บงการคนให้ทำ

“อัตตา”หรือ“อาตมัน”คือตัวของตัวเองในความเป็นมนุษย์ แต่ละคน ทั่วทั้งโลก

ซึ่ง“อัตตา”หรือ“อาตมัน” ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”

ขอภัย ความจริงใจของอาตมาเห็นอย่างนี้จริงๆ

(๒๐) อาตมันหรืออัตตาของตนก็ของตน มิใช่ของพระเจ้า

ถ้า“พระเจ้า”จะมีความเป็น“อัตตา”ของตน ก็เป็นของ พระเจ้าเองไปเถิด จะยิ่งใหญ่ปานใด ขนาดไหน นั่นก็เป็นเรื่อง “ปรมาตมัน”หรือ“บรมอัตตา”ของพระเจ้าเอง

ส่วน“อัตตา”ของแต่ละคน ไม่ใช่“ของพระเจ้า”แน่ๆเด็ดขาด และ“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์“ริบ”ความเป็น“อัตตา”หรือ“อำนาจ”ของมนุษย์คนใดมาเป็น“ของพระเจ้า”

“อัตตาหรืออำนาจของใคร”ต้องเป็นของเขาเจ้าตัวเอง เพราะ“ตัวตน”(อัตตา)ของใครก็ย่อมมีความเป็น“ตนของตน” ใครอื่นจะมาเป็น“ตนของตน”ย่อมไม่ได้

“ความเป็นอิสระ”ของคน ต้องเป็น“ของตนเอง”

“ตัวตน(อัตตา)ของใคร”ก็ต้อง“ของคนนั้นเป็นเจ้าของ” ย่อม
มีอิสระในความเป็น“ตน”ของตนเต็มบริบูรณ์ มี“ทาส”ของใคร แม้
แต่“พระเจ้า” “ตนเอง”ก็ต้องมี“พระเจ้า”คือ “จิตใจของตนเอง”

นั่นคือ “จิตใจ”ของใคร “จิตใจ”(วิญญาณ)นั้นก็ต้องเป็น
“ของเขา”คนนั้น จึงจะไม่ชื่อว่า“ทาส” หรือชีวิตเป็นอิสระเสรีแท้
นี่คือ ความจริงที่จะต้องศึกษาให้ถ่องแท้ถึงที่สุด

(๒๑) ใครจะเป็น“ทาส”ก็เป็นเรื่อง“ใจตน”(อาตมัน,อัตตา)

ซึ่งเป็นการรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ว่า “อัตตา”คือ“เจ้าของ”
ความเป็นมนุษย์หรือเป็นคนแต่ละคนที่มี“อิสระภาพ”แท้

มี“สติ”เป็น“ใหญ่”หรือเป็น“อธิปไตย”ในความเป็นชีวิต

และ“ปัญญา”เป็น“ยิ่ง”หรือเป็น“อุดตตระ”ในความเป็นชีวิต

สำหรับผู้มี“สติ-ปัญญา”ที่ได้ปฏิบัติธรรมจนสามารถทำ

“มูลราก”(genesis,origin)แห่งชีวิตให้สะอาดจาก“มาร” ชำระ“จิตใจ”
ของตน หรือกำจัด“กิเลส”ในใจตนได้อย่าง“สัมมาทิฐิ”

ผู้นั้นก็จะมีชีวิตตาม“สติ-ปัญญา”ที่เป็น“อาริยะ”ของตน
ด้วย“อิสระเสรีภาพ”สูงสุด(อันติมะ,ultimate)สัมบูรณ์สุด(absolute)

ส่วนใครจะยอมเป็น“ทาส” คือ มอบอิสระของตนให้แก่
“ใคร” ก็เป็นเรื่องของ“ตน”

ซึ่ง“ตน”ก็คือ“อัตตา”หรือ“อาตมัน”นั่นเอง

เช่น เราจะมอบ“อิสระภาพ”ของตนให้แก่“พระเจ้า” หรือขอ
เป็น“ทาส”ของพระเจ้า นั่นก็เป็นเรื่องของ“ตน”(อัตตา)จริงๆ

ซึ่งก็ควรเป็นอย่างยิ่ง เพราะ“พระเจ้า”เท่านั้นจะไม่มี“ส่วน
เศษใดๆ”แม้แค่ธุลีละอองของความเป็นเศษชั่วคราว เศษทุกข์ แม้แต่

เศษฐิติละของแห่ง“ความหลงผิด”(โมหะ)ใดๆ สำหรับศาสนาพุทธ และเป็นพุทธผู้“มีพระเจ้า”ในตนเองแท้จริงที่“สัมมาทิฐิ” ถ้าหากมี“ชั่ว”แม้แค่เศษฐิติชั่ว มี“ทุกข์”แม้แค่เศษฐิติทุกข์ มี“ความหลงผิด”แม้แค่เศษฐิติแห่งความหลงผิด นั่นก็คือยังมี “อำนาจมาร”หรือ“อำนาจซาตาน”ที่บังอาจแฝงแข่ง“อำนาจพระเจ้า” อยู่ ดังที่ได้วิจยกันมาคร่าวๆแล้ว

จึงเป็นปัญหาอยู่แค่ว่าจะอย่างไรให้“พ้นอำนาจมาร หรือซาตาน”อย่างเด็ดขาดสัมบูรณ์ ไม่ให้“มาร”แฝงตัวใน“ตน”หรือ ใน“อัตตา”ของเราจนปลาสนาการไปสิ้นเกลี้ยง แล้ว“มาร”(ซาตาน)ก็ ไม่มีอำนาจคอยบังคับเราทำชั่ว หรือมีทุกข์ หรือหลงผิดได้ต่อไป

จนกระทั่งเรา“อิสระเสรีภาพ”สูงสุดสัมบูรณ์

ความสำคัญยิ่งจึงอยู่ที่ว่า “พระเจ้า”จะขจัดมารหรือซาตาน ในตัวของเราได้มั๊ย? หรือว่า เราเองจะขจัด“มาร”(ซาตาน)ในตัวของเรา “ตน”(อัตตา)เองได้

สำหรับพุทธนั้นพึง“ตนเอง”มีอิสระในตนเองแน่แท้

(๒๒) พุทธเห็นจริงใน“กรรม”เป็นอำนาจของตน(อัตตา)

ซึ่งในศาสนาพุทธนั้นใครจะมอบตัวเป็น“ทาส”ของ“พระเจ้า” หรือจะมอบตัวเป็น“ทาส”ของ“พระพุทเจ้า” ก็เป็นเรื่องของ“ตน” เป็นเรื่องของ“อัตตา”ก็คือ“ตน”นั่นเองสมัครใจ ตัวใครก็มี“อิสระ” เต็มที่ของตนๆ จะถึงขั้นมอบอย่างศิโรราบ หรือจะไม่ขนาดนั้น จะแค่ไหน ก็เป็นเรื่องของ“ตน”(อัตตา)ทั้งสิ้น

เป็น“อิสระ”ของแต่ละ“อัตตา”(อาตมัน = ตน)จะพึงทำของตน ไม่มีใครเป็น“เจ้าอัตตา”ใคร นอกจากใครจะยอมมอบ“อิสระ

เสรีภาพ”ของตนให้แก่ใคร นั่นเป็นเรื่องของตนเองโดยตรง

“การยอมมอบอิสรภาพ”ของตนให้แก่สิ่งใด ให้แก่ใคร ก็
เป็น“การกระทำ”หรือ“กรรม”ของตนเองโดยแท้ ไม่มีใครอยู่“เหนือตน”

นอกจาก“ตน”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตาตนเอง”เพียงพอ

เพราะ“กรรม”เป็นของตนเอง ใคร“กระทำ” “กรรมนั้นก็
เป็นของของตน”(กัมมัฏสะกะ) ของผู้กระทำนั่นเอง แบ่งใครไม่ได้

“อิสระ”จึงเป็น“ของตน”หรือเป็น“ของอัตตา”แท้จริงที่สุด

ซึ่ง“พระพุทธเจ้า”ก็ไม่เคย“ริบ”อิสรภาพของใคร

พระศาสดาของพุทธตรัสชัดเจนยิ่ง ว่า ไม่ให้ปักใจ“เชื่อ”
แม้แต่ผู้เป็น“ครู”ของเรา หรือผู้สอนเรา-ผู้ให้“ความจริง”แก่เรา
ดังที่มีปรากฏใน“กาลามสูตร”ให้เรานำมาอ้างอิงยืนยันได้

เพราะฉะนั้น“ความจริง”ใดๆ โดยเฉพาะ“ความเป็นพระเจ้า”
ผู้มี“อำนาจ”เบ็ดเสร็จ ก็จงพิสูจน์ด้วยตนเอง ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า
“พระเจ้า”คืออะไร? อยู่ที่ไหน? มี“อำนาจ”เหนือตัวเราได้อย่างไร?

(๒๓) “อิสรภาพ”หรือ“ทาส”จึงเป็นใจของ“ตน”(อัตตา)

ดังนั้น ใครจะเป็น“ทาส”อย่างศิโรราบก็เป็น“ใจของตน”ที่
ยอมมอบตนเป็นทาส”ด้วยตนเอง

ไม่ใช่ถูกสั่ง ถูกบังคับ ถูกกำหนดมาโดยบัญญัติให้ต้องเชื่อ
หรือเชื่อตามๆกันมา

พุทธนั้นค้านับถือบูชาเคารพ-เชื่อแค่ฟังเอาคำสอนของท่าน
มาเรียนรู้อบรมฝึกฝนตาม ต่อเมื่อเกิดผลที่ควรเชื่อ เราจึงจะเชื่อ

ซึ่งต้องผ่าน“กรรม”ที่ตนเองนั้นเอง“กระทำเอง-ประพฤติด
ด้วยตนเอง”(กัมมัฏสะกะ)หรือ“กรรมที่เราทำนั้นเองเป็นตัวทำให้เกิด”

(กัมมโยนิ)โดยไม่ต้อง“เชื่อ”ใครเลยนอกจาก“ตนเอง”ที่อิสระแท้
 แต่“เชื่อผลของกรรมของตนเองทำ” ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกรรมชั่ว
 หรือกรรมดีที่ตนทำลงไปล้วนส่งผลเป็นผลที่ตนทำทั้งสิ้น(สุกต
 ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)
 หรือ“เชื่อว่าการกระทำนั้นต้องเป็นอันทำ” คือเชื่อกรรม(กัมม
 สัทธา) ไม่ใช่พวกที่มีความเห็น“อภิริยทิกฺขุ” ซึ่งเชื่อว่าการกระทำ
 ไม่เป็นอันทำ คือสูญเปล่า ทำแล้วจบแล้วก็ไม่มีอะไร เป็นเพียงกิริยา
 “เชื่อการกระทำมีผลของการทำ คือเชื่อวิปาก”(วิปากสัทธา)
 “เชื่อการกระทำของตนต้องเป็นของตน คือเชื่อกรรมเป็น
 ของของตน”(กัมมัสสกตาสัทธา)
 “เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าอย่างยิ่ง(ตถาคตโพรหิตฺธา)
 การจะ“เชื่อ”หรือ“ไม่เชื่อ”ก็เป็นเรื่องของ“ตน”อีกแหละ

ขอนอบน้อมมกตัญญูเกิดพระคุณ
๕๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่วันที่ ๒๒

* พ.อ.หญิงสิริกุล เวียงชนก

จึงเป็นเรื่องของ“อัตตา”หรือเรื่องของ“ตน”แต่ละคน ซึ่งแต่ละคนก็เจ้าของ“อัตตา”ของตนเท่านั้นอันเป็นอิสระในความเป็น“ตนของตน”โดยชอบ โดยแท้

“อัตตา”คือ “จิตใจ”ของคนแต่ละคน ซึ่งเป็นพลังงานชั้น“จิตนิยม” ไม่ว่าใครจะ“ทำ”อะไร จะ“พูด”อะไรแม้แต่จะ“คิด”อะไรก็ล้วนเป็น“กรรม”ที่สั่งสมลงไปใน“ตน”หรือใน“อัตตา”นั่นเองทั้งสิ้น

“กรรม”ที่คนผู้ใด“ทำ”จะทำทางกาย-ทางวาจา-ทางใจ ไม่ว่า“กรรม”ใดทั้งนั้น “ทำ”เมื่อใดก็เป็นของตนทั้งสิ้นเมื่อนั้น(กัมมัฏสะ)ทันทีทันใดต่อดิตกันไปไม่ขาดตอน ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องไปจากตน หรือจากการเป็น“ของตน”เลยตลอดกาล

(๒๔) คนต้องเรียนรู้“อัตตา”จึงจะรู้แจ้งรู้จริง“กรรม”

คนจึงต้องเรียนรู้“อัตตา” จึงจะเชื่อ“กรรม” และเห็นจริงว่า“กรรม”นั้นเป็นใหญ่ เป็นสำคัญยิ่งกว่าอำนาจใด

สำหรับคนสามารถเรียนรู้ได้เพราะเหนือกว่าสัตว์เดรัจฉาน และเหนือกว่าคนสามัญ คนจะต้องมีภูมิเข้าขั้นเวไนยสัตว์ คือ ผู้มีบารมีเข้าขั้นเป็น“อาริยบุคคล”ได้

ที่สำคัญยิ่งยวดคือ “อัตตา”หรือ“อาตมัน”เป็นของเจ้าตัวเอง หมายความว่า “ตนเอง”เป็น“ของตนเอง”แต่ละคนโดยแท้

และ“อัตตา”(อาตมัน)ก็คือ “จิตใจ”ของคนแต่ละคน กล่าวคือ “ใจของใคร” มันก็“ของคนนั้น”

“อัตตา” ไม่สามารถจะเป็น“ของคนอื่น” หรือแม้แต่เป็นของผู้ที่เรียกว่า“พระเจ้า” ก็หาใช่ไม่

“พระเจ้า”ก็เป็น“อัตตา”หรือจะเป็น“ปรมาตมัน”นั้นก็ของ

“พระเจ้าเอง” จะเป็น“ของผู้อื่น”หรือไปรวบเอา“ของผู้อื่น”มาเป็น “ตน”หรือ“เป็นของตน” หาได้ไม่

“อตฺตตา”ของใครก็เกิดจาก“กรรม”ของคนนั้น

“อตฺตตา”หรือ“อาตมฺน”ของใครก็เป็น“เจ้าของกรรม”ของตน
ตนทำ“กรรม”ใดก็ส่งสมลงไป ในตนเป็น“อตฺตตาที่เป็นของตน”

แม้คนผู้ตกเป็น“ทาส”ของอะไร ก็เป็น“ใจ”ของเขาเองแท้ๆ

นี้แหละคือ “อตฺตตาหรืออาตมฺน”ที่ต้องศึกษา

“จิตใจ”เป็น“อตฺตตา”ที่คนผู้“อวิชชา”ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จักจริงกันได้ง่าย ๆ ตามสามัญญบุณฺฑุชนทั่วไป

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จักจริงความเป็น“อตฺตตา”หรือ“อาตมฺน” จึงต้อง
ศึกษากันอย่างสำคัญยิ่งใหญ่มาก

(๒๕) “อตฺตตา”เป็นความรู้ขั้นปรมาตฺถธรรมถึง“โลกุตระ”

“ความรู้”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จักจริงความเป็น“อาตมฺน”หรือ“อตฺตตา”
นั้นเป็น“ความรู้ขั้น“โลกุตระ” ซึ่งเป็นปรมาตฺถธรรมในศาสนาพุทธ
“พระพุทธเจ้า”เป็นผู้ตรัสรู้“อตฺตตา”โดยพระองค์เอง(สัมมาสัมพุทธ)

ส่วนผู้ไม่ใช่“พระสัมมาสัมพุทธ”จะตรัสรู้“เอาเอง”อย่าง
พระพุทธเจ้าไม่ได้ “ความรู้โลกุตระ”ต้องได้จากพระพุทธเจ้า
ไม่โดยตรง ก็โดยจากการถ่ายทอดของผู้ที่ได้มาก่อน(พระอารยสาวก)

ความรู้ขั้น“โลกุตระ”นอกจากพระพุทธเจ้าไม่มีใครสามารถ
ตรัสรู้“ความรู้นี้”(คือ พุทธธรรมขั้นโลกุตระ)ได้เอง ต้องเรียนรู้อจาก
พระพุทธเจ้าหรือจากอารยสาวกของพระพุทธเจ้าที่มี“โลกุตระธรรม”
มาแล้วก่อน จึงมีการสืบทอดแก่กันและกัน โดยมีพระพุทธเจ้าเป็น
เจ้าของ“ความรู้นี้”ในพุทธศักราชหนึ่งๆที่เกิดพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในโลก

นั่นคือ ผู้นั้นก็ต้องได้รับถ่ายทอดโดยฟังมาจากผู้มี“โลกุตร
ธรรม”คนก่อน แล้วผู้นี้จึงจะนำไปปฏิบัติจนบรรลุ“โลกุตรธรรม”ในตน
จริงก่อน จึงจะเริ่มเป็นผู้มี“โลกุตรธรรม”ในตนชื่อว่า“ปัจเจก”

“ปัจเจก”จึงคือ ผู้เริ่มมีโลกุตรธรรมเป็นของตนเองไปตาม
ลำดับแต่ยังต้องฟังอาริยะองค์อื่นในภูมิที่สูงกว่า จากผู้เป็นพี่

หรือยังเป็น“สยงอภิญญา”ผู้มีภูมิโลกุตรธรรมของตนเอง
มากพอถึงขั้นเกิดมาแต่ละชาติในยุคหนึ่งสมัยหนึ่ง เป็นผู้มีของตนเอง
ได้จริงมาแล้ว และสามารถถ่ายทอดให้แก่ผู้อื่นได้ในยุคหนึ่งสมัยนั้น
โดยไม่ต้องฟังอาริยะองค์อื่น มีอภิญญาสูงกว่า“ปัจเจก”

แต่ยังไม่ใช่“สยัมภู”นะ “สยงอภิญญา”ยังไม่ใช่พระพุทธเจ้า
ดังนั้น ผู้ได้รับถ่ายทอดความรู้ชั้น“โลกุตรธรรม” จึงชื่อว่า
“สาวก”ซึ่งแปลว่า ผู้ต้องฟังจากผู้อื่น จึงจะรู้ได้ เพราะรู้เองไม่ได้

“โลกุตรธรรม”นี้ผู้ใดก็ไม่สามารถรู้เอาเองได้

พระพุทธเจ้าเป็น“สัมมาสัมพุทธโธ”แปลว่า ผู้ตรัสรู้ความเป็น
พุทธโดยพระองค์เอง และเป็นผู้สามารถสร้าง“ศาสนาพุทธ”ขึ้นได้
สำเร็จในโลกด้วยพระองค์เอง แต่ละพุทธก็ปปี

(๒๖) คนทุกคนก็มีสิทธิ์บำเพ็ญบารมีเป็นพระพุทธเจ้าได้

ถ้าแม้คนผู้ใดอยากจะเป็น“พระพุทธเจ้า”ผู้ตรัสรู้เองบ้าง ก็
ย่อมได้ ไม่สงวนลิขสิทธิ์ คนทุกคนมีสิทธิ์ทุกคน

อยู่แต่ว่า ผู้ใดจะสามารถสั่งสมบารมีโดยการทำ“กรรม”
ด้วยตนเอง ซึ่งก็คือ พากเพียรปฏิบัติสั่งสมบารมี“กรรมให้เป็น
ของตนเองด้วยตนเอง”(กัมมัตสกะ)

จนกระทั่งสามารถพากเพียรสั่งสม“โลกุตรธรรม”ใส่ตนเอง

ได้ครบบริบูรณ์สัมบูรณ์ถึงขีดขั้น“อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ”ที่จะ
เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ให้ได้เกิด

“กรรม”ก็จะสั่งสม“ผล”(วิบาก)ที่เป็น“อรรถตา” “อรรถตา”
นี้หมายความว่า ความเป็น“ตน”(อัตตา)ที่ไม่ลี้ลับ(อรรถตา)แล้ว
สำหรับตนผู้ได้บรรลุ“อริยสัง” อันคือ ความจริงอันประเสริฐ

นั่นก็คือ ความรู้ในความเป็น“อัตตา”ที่ตนได้ศึกษาปฏิบัติ
สั่งสมความเป็นโลกุตระธรรมใส่“อัตตา”ของตนมาแล้ว

นับตั้งแต่“อรรถตา”ที่เป็นความไม่ลี้ลับขั้น“โสตาบัน”ผู้
สามารถ“ดับอัตตา”ในอบายภูมิของตนได้สำเร็จจริง ก็ไม่ลี้ลับใน
ความเป็น“อัตตา”นั้นๆแล้วตามภูมิตน

สูงขึ้นไปกว่านั้น ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”เพิ่ม
ขึ้น และ“ดับ”ความเป็นอัตตา”ได้ลึนกลึนไปอีกตามลำดับ

ผู้นั้นก็ยิ่ง“ไม่ลี้ลับ”(อระหะ)ในความเป็น“อัตตา”ยิ่งๆขึ้นไป
อีก ถึงขั้นเป็น“อรหันต์”(ยอดสุดแห่งความไม่ลี้ลับ)ก็นับว่า จบบริบูรณ์
แล้วสำหรับ“ความลี้ลับในอัตตาของตน”ไม่ต้องศึกษาอีกสำหรับตน

ก็มีแต่จะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ของผู้อื่น
ในลักษณะอื่นที่ตนไม่เคยมี ไม่เคยเป็นมาก่อนเท่านั้น ซึ่งมีอีกหลายๆ

ส่วน“การดับสิ้นอัตตาที่ตนอาศัย”ในธรรมมี“ร่างกาย”ไปอย่าง
เป็นขั้น“ปลายสุดท้ายแห่งธรรมมีอัตตาในภพไหนๆอีก”(ปริโยสาน)
ไม่ปรารถนามีอัตตาอีกแล้ว(อัปปณิหิต) ผู้นั้นไม่ตั้งความเป็น“อัตตา”
ของตนไว้ต่อไปอีกแล้ว(อัปปณิหิต)

โดยมีเจตนา“ดับสิ้นสุดท้าย”ธรรมมีชีวิตร่างกาย หลังจาก
กายแตกตายไปจากร่างนี้ โดยตัดสันตติภายในของตนก่อนสิ้นใจ
โดยไม่ตั้งจิตต่อ(ตัดสันตติ) ก็“ปรินิพพาน”(หมดอุปปิอย่างสิ้นรอบ)เป็น

ปริเยสานเต็ดขาด

ไม่มี“อตัตา”หรือ“อตัภาวะ”ของผู้นี้ในทีใดๆอีกเลยนั้รันดร

(๒๗) “อตัตา”คือ“ตน”นั้นคืออะไร? หมายเอาตรงไหน?

อตัตาหรืออตัมานนี้ คือ “จิตใจ”ของคณแต่ละคณ

ซึ่ง“ใจ”ของแต่ละคณนี้เองแหละทีเป็นใหญ่ในตนเอง “ใจ”

เป็นประธาน “ใจ”มาก่อนสิ่งอื่นใดหมด(มโนปุพพังคมา ชัมมา)

“ใจ”นั้นประเสริฐสุด “ใจ”พาเจริญได้สูงสุด(มโนเสฎฐา)

ทุกสิ่งสำเร็จได้ด้วย“ใจ”(มโนมยา) ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า
ทีบาลีว่า มโนปุพพังคมา ชัมมา มโนเสฎฐา มโนมยา (พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๑) นั้นเอง

และ“ใจ”หรือ“อตัตา”ของใครก็เป็นของคณนั้น นั้นคือ“ตน”

ถ้า“กิเลส”เป็นใหญ่เหนือตน “กิเลส”มีอิทธิพลต่อจิตใจของ
ตน ผู้นั้นก็จะทำ“กรรม”ตามอิทธิพลของกิเลส ก็เป็นอกุศลกรรม
ย่อมเป็นผู้ทำชั่ว คณผู้นี้มี“กรรม”ชั่ว นั้นแหละ

ซึ่งคณผู้มี“การกระทำ”(กรรม)นั้น ก็เป็นผู้“ทำ”ชั่วนั้นเอง ก็
ได้รับผลเป็นบาป เป็นนรก เป็นทุกข์

แต่ปุถุชนผู้ยัง“อวิชา”และ“โมหะ”อยู่ ย่อมมีความไม่รู้และ
หลงผิดไปจาก“อารยสัจ” แล้วก็ยึด(อุปาทาน)ผิด จึงยังเป็น“ปุถุชน”

คนโลกีย์ในโลกยามากทีจะหลุดพ้นออกจาก“โลก”ทีเรีย
ก่า“โลกียะ” มีภูมิธรรมเข้าสู่“โลกุตระภูมิ”

“ปุถุชน”คือ ผู้ไม่รู้(อวิชา)ใน“อารยสัจ ๔” จึงมี“ความวิปริต
ผิดไปจากความจริงอันประเสริฐทีเป็นโลกุตระ”(วิปลาส)

แม้ผู้นั้นจะพอมีความรู้ความเห็น(ทิฎฐิ)แล้วว่า“อารยสัจ”

(ความเป็นจริงอันสุดประเสริฐ) เป็นไฉน แต่ถ้ายัง“หลงผิด”ในภาวะใด อยู่ ผู้นั้นก็ยังไม่“พ้นโหมเห” ไปตามลำดับๆ

จนกว่าจะ“พ้นแนวสัตญาณาสัญญาายณะ”จบสุดเป็น“สัตญา เวทยิตนโรธ” จึงจะ“พ้นอวิชชาสวะ” และ“พ้นอวิชชานุสัย”เป็นที่สุด

(๒๘) คนผู้ยังไม่“หลุดพ้น”จากโลกีย์คือ ผู้ยังมี“วิปลาส”

คนในโลกียตกอยู่ในภาวะที่มี“วิปลาส ๓”เป็นธรรมดาปกติทั่วไป ซึ่งเป็นเรื่องลึกลับ(คัมภีร์) เห็นตามได้ยากมาก(ทุหฺทสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรฺนุโพธา) เป็นภาวะที่สงบพิเศษ(สันตา) สุขุมประณีต(ปณีตา) ความรู้แค่เหตุผลแม้จะลึกซึ่งปานใดก็ไม่สามารถรู้ความจริงนี้ได้(อตักกาวจรา) เพราะละเอียดลึกลับขั้นนิพพาน(นิปฺพณา) รู้ได้เฉพาะผู้เป็นบัณฑิตจริงเท่านั้น(บัณฑิตเวทนียา)

“วิปลาส ๓”นั้นได้แก่ สัตญาณวิปลาส, จิตวิปลาส, ทิฏฐิวิปลาส ผู้ที่หายจาก“วิปลาส”(ความคลาดเคลื่อนผิดเพี้ยนจากความจริง) ไปตามลำดับ จะมี“สติ-ปัญญา”ที่แท้จริงเป็น“อาริยบุคคล” เข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ถึงขั้น“หลุดพ้น”สูงสุดจากโลกิยภูมิก็เป็นอรหันต์ ซึ่งเป็นผู้“พ้นความเป็นอัตตา” เพราะมีภูมิ“อรหัตตตา”มาตามลำดับ

“อรหัตตตา”หมายความว่า ความเป็น“ตน(อัตตา)ที่ไม่ลึกลับ” นั่นก็คือ ความรู้ในความเป็น“อัตตา”ที่ตนได้ศึกษาปฏิบัติสั่งสม“โลกุตระธรรม”ใส่“จิตใจ”ของตน ซึ่งก็ใส่“อัตตา”ของตนนั่นเองแหละมาแล้ว มี“โลกุตระธรรม”จริงในตน อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นอัตตาที่เป็นโลกิยธรรม” แล้วเกิดเป็น“อัตตาที่เป็นโลกุตระธรรม” อย่างมีปัญญาอันเป็นโลกุตระ

ไม่ลึกลับในความเป็นอัตตา(อรหะ) จึงสามารถอาศัย“อัตตา”

ที่เป็น“อตัตา”ที่ปราศจากกิเลสจริงๆนั้นๆได้ไปตามลำดับ

(๒๙) ผู้“พ้นวิปlass”คือ ผู้อาศัย“อตัตา”อย่างไม่ลืกลับ

คำว่า“วิปlass”นี้ในความหมายแบบปุถุชน คือ “ความคลาดเคลื่อนผิดเพี้ยนจากความจริง”ตามประสาโลกีย์เท่านั้น เช่น ถ้า“สัญญาวิปlass”ก็เป็นแค่“ความกำหนดหมายคลาดเคลื่อนผิดเพี้ยนจากความจริง”พ้นๆตื้นๆง่ายๆตามประกสากำหนดหมายอะไรต่ออะไรผิดพลาดไป เช่น ความจริงสิ่งนี้คือเชือก แต่เราลำคัญผิดว่าเป็นงู ก็เลยตกอกตกใจไป

ถ้า“จิตวิปlass” ก็หมายความว่า กิณล็กมากขึ้นไปหนักหน่อย เช่น หมายถึง เป็นคนบ้า หรืออย่างน้อยก็เป็นโรคประสาท อะไรไปอย่างนั้น อันหมายถึงจิตไม่ปกติสามัญตามประกสาคนทั่วไปเขา

และ“ทัญญูวิปlass”ก็หมายความว่าอ่อนๆไปเป็นวิชาการทางธรรม เช่น มีความเห็นหรือมีความรู้ผิดพลาดไปจากความจริง และเป็น“ความจริงชั้นโลกีย์”เท่านั้น ยังไม่ใช่“ความคลาดเคลื่อนผิดเพี้ยนจากความจริงอันประเสริฐ” ซึ่งเป็น“ความจริงชั้นอริยสัจ” (อริยสัจ)

ผู้จะพ้น“วิปlass”เข้าสู่“โลกุตระธรรม”ได้สำเร็จ ก็คือ ผู้ ต้องทำ“ความเห็น,ความรู้,ความเข้าใจ”(ทัญญู)ของตน ให้“สัมมาทัญญู” เป็นลำคัญขั้นต้น เป็นผู้“พ้นทัญญูวิปlass”เสียก่อน จึงจะปฏิบัติเป็นคนเจริญ หรือคนประเสริฐ เข้าสู่“โลกุตระภูมิ” เป็น“อารยชน”ได้สำเร็จ

แล้วจึงจะปฏิบัติ“กรรม” ผีกฝน“สัญญา”ของตนให้เปลี่ยนแปลงที่เคย“สัญญาวิปlass” ให้“พ้นวิปlass”ไปจนมี“สัมมาทัญญู” สัมบูรณ์ และหมดสิ้นความเป็นคน“จิตวิปlass” บรรลุเป็นคนผู้มี

“อารยธรรม”เต็มที่สูงที่สุด คือ เป็น“อรหันต์

นั่นคือ เราต้องปฏิบัติฝึกฝนตนจากที่เคยมี“ความกำหนดหมายในจิต,การใช้สัญญาเจตสิก”ของตนอย่างปุถุชน โดยการเรียนรู้แล้วอบรมตนแก้ไข“สัญญา”จากที่เคย“กำหนดหมาย”ตาม“ทิวฏฐิ”อัน“มิจฉาทิวฏฐิ”มาตั้งแต่เป็นปุถุชน ให้เป็น“สัมมาทิวฏฐิ” เกิดผลบรรลุธรรมใน“จิต”ไปตามลำดับ จนกระทั่งบรรลุนิพพาน“อรหันต์”สัมบูรณ์

(๓๐) “การแก้กรรม”ของศาสนาพุทธที่“สัมมาทิวฏฐิ”

นั่นคือ ทุก“กรรมกิริยา”ของเรา เราจะต้องพากเพียรเรียนรู้ฝึกฝน“การกำหนดรู้”(สัญญา)ของตนๆ แล้ว“แก้การกำหนดรู้”ของตนให้“พ้นสัญญา”ที่วิปลาสมาแต่ก่อนที่เป็นปุถุชน จึงได้ส่งผลทำให้“จิต”จางคลายจาก“จิตตวิปลาส” กระทั่งเปลี่ยนจากคน“จิตตวิปลาส”เป็นคนผู้มี“จิตใจ”เป็น“อารยชน” และที่สุดเป็น“อรหันต์”ได้
จะนี่เองคือ “การแก้กรรม”ที่สัมมาทิวฏฐิของศาสนาพุทธ
อย่าตกใจเลย ที่คนปุถุชนทุกคนก็คือ คน“จิตตวิปลาส”
ทุกคนนั้นแหละ เพราะยังเป็นคนยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปรมาตถ
สัจจะมาก่อนทั้งนั้น

กล่าวคือ ยังมี“สัญญาวิปลาส-จิตตวิปลาส-ทิวฏฐิวิปลาส”อยู่จริงๆทั้งสิ้น เพราะยังเป็นผู้มี“จิต”หลงยึดมั่นถือมั่นใน“สิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง-สิ่งที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข-สิ่งที่ไม่ใช่ตนว่าเป็นตน-สิ่งไม่น่าพึงใจ(อสุภ)”ว่าน่าพึงใจ(สุภ)”ตามโลกียอยู่ทั้งสิ้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

ต่อเมื่อได้“สัมมาทิวฏฐิ”เป็นเบื้องต้น แล้วจึงจะได้ปฏิบัติแก้ไข“สัญญา”หรือ“ความกำหนดหมาย” จนกระทั่งที่สุด“จิตใจ”พ้นวิปลาส
ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กรรม”(การกระทำ) ที่เป็น

“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม” ทั้งในขณะ“นึกคิด”(สังกัปปะ) ในขณะ “พูด”(วาจา) ในขณะมี“การกระทำทุกอย่าง”(กัมมันตะ) และในขณะ“ทำ การงานอาชีพของตนอยู่(อาชีพะ) ซึ่งล้วนคือ “กรรม”ที่ผู้เป็นชาวพุทธ จะต้องสังวรตน ปฏิบัติ“กรรม”ให้เจริญพัฒนาเป็น“อารยธรรม”

จึงจะ“แก้กรรม”ของตน “ทำความวิปlass”มาเป็นผู้อยู่ใน “อารยธรรม”ที่เป็นความประเสริฐตรงตามความจริงแท้ได้ เป็น โลกุตระธรรมสำเร็จบริบูรณ์สูงสุดได้

(๓๑) ความเจริญ(civilization)ของโลกคือ ความเจริญแก้

ไม่เช่นนั้น คนหรือสังคมก็พากันหลง“ความเจริญแก้”ที่ไม่ ประเสริฐจริงหรือไม่เป็น“อารยธรรม”เท่านั้นแหละเป็น“ความเจริญ” (civilization)ที่วิปlass เพราะยิ่งหลอกกัน ยิ่งหลงเสพหลงติด ยิ่ง ยึดมั่น ยิ่งแสวงหาความเป็นโลกธรรม ยิ่งแย่งชิง ที่สุดเลวร้าย และฆ่าแกงทำลายกันอำมหิตทั้งแบบเลือดเย็นที่สุดหรือเลือดร้อนที่สุด ดังที่เป็นและเห็นอยู่เต็มโลกนั้นแล

“กรรม”จึงยิ่งใหญ่มาก พระพุทธเจ้าจึงได้มี“ทฤษฎี”ที่ยิ่ง ใหญ่ให้คนปฏิบัติเพื่อ“แก้กรรม” เรียกว่า“มรรคอันมีองค์ ๘” ซึ่งจะ ได้ทั้งในขณะ“นึกคิด”(สังกัปปะ) ในขณะ“พูด”(วาจา) ในขณะมี“การกระทำ ทุกอย่าง”(กัมมันตะ) และในขณะ“ทำกรงานอาชีพของตนอยู่ (อาชีพะ)

เพราะ“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนๆนี้แหละที่พาเป็น ปุถุชนอยู่ไม่รู้จบ ถ้าเรารู้“กรรม”แล้ว“แก้กรรม”ของตนให้มาเป็น คน“พ้นโลก”(โลกีย์)เข้าสู่“โลกุตระ”ได้จริง

มิฉะนั้นคนผู้นั้นก็จะเป็นผู้มี“กรรม”ที่วนอยู่ในโลกเดิมๆ คือ“โลกียะ” เป็นปุถุชนคงเดิมอยู่เช่นนั้นต่อไปนิรันดร

(๓๒) ศาสตร์พุทธยิ่งใหญ่เพราะรู้อริในวิถี“แก้กรรม”

ผู้ล้มมาทิวาฐิใน“การแก้กรรม”ตามวิธีปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”จริง จึงจะสามารถ“แก้กรรม”ให้พ้นทุกข์ พ้นความชั่ว พ้นความตกต่ำในชีวิตไปได้อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืน ตลอดนิรันดรได้

“กรรม”จึงเป็นความยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับชาวพุทธ เพราะ “กรรม”เป็นของของตน(กัมมัสมะ) คนทุกคนมี“กรรม”เป็นทายาทหรือคนทุกคนต้องรับมรดกที่เป็น“ผลกรรม”อันตนได้ทำไว้แล้วของตน(กัมมทายาท) “กรรม”นี้เองที่สร้างเรา พาเราเกิดเราเป็น(กัมมโยนิ)

“กรรม”เป็นเผ่าพันธุ์ หรือเป็น DNA หรือเป็น gene ทาง “จิตวิญญาณ”ของตัวเอง ถ่ายทอดพันธุกรรมของตัวเอง

“พันธุกรรม”ทาง“จิตวิญญาณ” ไม่สามารถถ่ายทอดทาง DNA หรือทาง gene ที่เกี่ยวกับสรีระ มีธาตุดินน้ำไฟลมเป็นใหญ่

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ

๕๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

สนับสนุน “เราคิดอะไร” ยืนหยัดก้าวสู่วันที่ ๒๒

* สมาชิกชาวอโศก

อันสืบทอดมาจากพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ได้ ตามที่บัญญัติกันมาและใช้
กันอยู่ในสังคม คำว่า“กรรมพันธุ์”ที่หมายถึงกันในสังคมไทย จึง
เป็น“บัญญัติ”ที่“วิปlass”เรื่องหนึ่งของคนไทย

เพราะ“กรรม”นั้นเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”เป็นประธานใน
ทางปรมาตถธรรม “กรรม”เป็นสมบัติของตน(กัมมัตสสะ) “กรรม”
เป็นทายาท(กัมมทายาท) “กรรม”คือผู้สร้างผู้ทำให้เราเกิด(กัมมโยนิ)
“กรรม”เป็นเผ่าพันธุ์(กัมมพันธุ์) “กรรม”เป็นที่พึ่งอาศัย (กัมมปฏิสรณ)
“กรรม”จึงเป็น God หรือเป็น“พระเจ้า”ของศาสนาพุทธ

(๓๓) God ยิ่งใหญ่อย่างไร “กรรม”ก็ยิ่งใหญ่อ่างนั้น

“กรรม”ในพุทธศาสนายิ่งใหญ่ไม่ด้อย ไม่แตกต่างกันกับ
ความเป็น“พระเจ้า”หรือ God ของชาวศาสนา“เทวนิยม”เขานับถือ
บูชาความยิ่งใหญ่ันั้นๆกันเลย

ยิ่งกว่านั้น พุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กรรม”มีทั้ง
“กรรม”ที่เป็นโลกียะ และทั้ง“กรรม”ที่เป็นโลกุตระ

พุทธจึงสามารถ“แก้กรรม”ให้ตนเอง“พ้นมาร-พ้นชั่ว-พ้น
ความตกต่ำ” โดยเฉพาะ“พ้นทุกข์ขาริยัลล”ได้ชนิดเด็ดขาด ยิ่งยีน
ไม่มีอะไรจะมาหักล้าง(อสังหริ่ง)ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง)เป็นนิรันดร์

ทำคนให้“พ้นทุกข์ขาริยัลล”ได้ เพราะ“ทำกรรมที่พาเกิดใน
โลกอาริยะ(กัมมโยนิ)”แท้จริง ซึ่งเป็นเรื่องของคนคนนั้นเองแท้ๆที่
“เขากระทำ”หรือเป็น“กรรม”ของเขาเอง เขาจึงสามารถมี“ตน”(อัตตา)
เป็นที่พึ่ง-เป็นที่อาศัยของตน(อัตตา ทิ อัตตโน นาถ)ได้อย่างจริงแท้

นี่คือ ผู้ประพตธรรมจน“พ้นวิปlass ๓”สามารถมี“ที่พึ่งอัน
เกษม”(เขมัง) อันเป็นมงคลที่ ๓๘ สูงสุดในศาสนาพุทธ

“กรรม”ของคนที่ล้มมาทฤษฎีจึงสามารถพาดนบรรลุ“ที่พึงอันเกษม”ได้(กัมมปฏิสรรโณ) ด้วยประการฉะนี้

“ตน”ทำ“กรรม”อย่างไร ตนจึงต้องพึง“กรรม”ของตนที่ตนเป็นผู้ทำนั้นๆ เป็น“ที่พึง”จริงสุด ไม่มีใครทำ“ที่พึง”ให้ตนจริงเท่า ซึ่งมีทั้ง“ผลวิบาก”ที่เป็น“ต้นทุนของพลังกรรมจากอดีต”อันเขาได้ทำมาแล้ว เรียกแบบหนึ่งว่า “บารมี” แบบหนึ่งว่า “สันดาน”

(๓๔) “กรรม”คือ ความยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาพุทธ

บารมี ก็คือ กรรมดี ที่สั่งสมลงในอนุสัย

สันดาน ก็คือ กรรมชั่ว ที่สั่งสมลงในอนุสัย

และ“พลังกรรมใหม่ในปัจจุบัน”นี้แหละที่เป็นพลังกรรม “ตัวแปร”อันสำคัญมากของแต่ละคน เพราะจะเป็น“อำนาจใหม่”ซึ่งแต่ละคนจะสามารถ“สร้าง”หรือ“ทำ”ขึ้นมาให้ตนมี“กรรม”มี“ชีวิต”เจริญประเสริฐเป็น“อาริยะ”(civilize)ถึงขั้นโลกุตระได้แท้จริง

ใครจะดี หรือจะชั่ว จะเจริญจะตกต่ำนั้น ก็เพราะ“กรรม”ที่คน“ทำทุกปัจจุบันนี้เท่านั้น”สำคัญวิเศษที่สุด ที่จะเป็นผล เป็นวิบากของตน(สุดทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

ถ้าใครทำดียังไม่ได้ดี ก็เพราะเขาเองทำดียังไม่มากพอ

ย่อมได้พึงแต่เพียง“กรรมของตน”ที่ไม่มากไม่ดีพอนั้นอยู่

“อำนาจแท้”หรือ“อำนาจ”ที่มีฤทธิ์ ที่ศักดิ์สิทธิ์จริง คือ “อำนาจ”ใดกันแน่?

ใครจะพึงอำนาจจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่ตนเองทำเอง หรือใครจะพึง “อำนาจ”อื่นที่คนอื่นทำให้ กันดีล่ะ?

เอาตมาเลือกเอา“อำนาจของตนเอง”ทำเองให้เป็น“ที่พึง”แก่

ตนเองตามนัยะ“อัตตา หิ อัตตโน นาโถ”(“ตนเป็นที่พึ่ง-เป็นที่อาศัย
ของตน) และ“สุกตทุกกฏาณัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก”(“กรรม”ที่
คน“ทำทุกปัจจุบันนี้เท่านั้น”สำคัญวิเศษที่สุด ที่จะเป็นผล เป็นวิบากของตน)

เพราะ“กัมมัตสโกมทิ กัมมททยาโท กัมมโยนิ กัมมพันธู
กัมมปฏิสสรโณ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อีกชัดเจนยิ่งขึ้น และ
“กัมมัง ลัตเต วิภชตี”(กรรมจำแนกสัตว์)

ส่วน“กรรม” ๕ คำข้างบนนั้น โปรดอ่านต่อไปจะได้ขยายความ
หมายกันไปตามลำดับ

(๓๕) “กรรมใหม่”ที่ตนทำทุก“ปัจจุบัน”คือ “การแก้กรรม”

ดังนั้น การจะ“แก้กรรม”ตนเองก็จะต้องทำที่“ปัจจุบัน”ด้วย
“การกระทำ”ของตนเอง ผีภพที่“ปัจจุบัน”จึงจะมีผล เป็น“อำนาจ”
ของตนๆ แก้ไขเปลี่ยนแปลง“ชีวิต” เปลี่ยนแปลงนิสัยใหม่ จน
กระทั่งเป็นนิสัยใหม่ ที่เจริญหรือ civilize ถึงขั้นโลกุตระได้จริง

“กรรมใหม่”ที่ทำในปัจจุบันเรียกว่า“กรรมปัจจุบัน”จึงเป็น
“อำนาจ”ที่แก้กรรมของตนได้ คนจะพิสูจน์ได้ด้วยตนจริงๆ “ผล”
จะมีฤทธิ์“มีอำนาจ” หรือไม่มีฤทธิ์ “ไม่มีอำนาจ” ก็จะมีรู้ได้จริง พิสูจน์ได้
ไม่อำพราง ไม่ลี้ลับ ไม่แฝงเร้น

“กรรมอดีต”มีอย่างไร? มีเท่าไร? ก็“มี”อยู่อย่างนั้น
ตลอดกาล “กรรมใหม่”ที่ทำใหม่ก็จะ“เกิด”ขึ้นอีก แล้วก็

เมื่อตนได้“ทำ”กรรมใด จน“กรรม”นั้นเกิดแล้ว ก็สั่งสม
ตกผลึกเป็น“วิบาก”(ผลของกรรม) “สิ่งทรงไว้-ทรงอยู่ตามที่ได้ทำแล้ว
ลงไป”นั้นแหละเรียกเป็นภาษาว่า “กรรม”(ถ้าเป็นสิ่งดี) หรือถ้าเป็น
“สิ่งไม่ดี”ก็เรียกว่า “อกรรม หรืออกุศลกรรม หรือบาป”

อธรรมหรืออกุศลหรือบาปนี้ หากมันมี“อำนาจอย่างไร-
แค่นั้น” มันก็“ทรงอำนาจนั้น”อยู่อย่างนั้น ไม่สูญเสีย ได้โอกาสก็ออก
“ฤทธิ์” หรือแสดง“อำนาจ”แก่ตน

“กรรมอดีต”(กรรมเก่า)ไม่มีทางแก้ ไม่มีทางเปลี่ยน “ทำ”ไป
แล้วก็“ทรงอยู่”(ธรรม)ตามที่“ทำแล้ว”นั้นแหละ มากหรือน้อยเท่าใดก็
เท่านั้น ไม่หายไปไหน

มีแต่จะวิ่งตาม“แก้แค้นนี้ชั่ว หรือทดแทนคุณหนี้ดี” ซึ่ง
ก็เป็นไปตามสัจจะของชั่ว(อกุศล) หรือดี(กุศล) เท่าที่ฤทธิ์มีและแรงมี

(๓๖) “วิบากกรรม”เป็นอินไตย ใครอดรู้คนนั้นบ้า

ถ้าหนี้ชั่วก็เป็นทุกข์ หนี้ดีก็เป็นสุข เท่าที่ฤทธิ์แรงแห่ง
การบวกลบคุณหารแล้วของ“กรรม”ที่ทำจริง จะมีมากหรือเหลือน้อย
จะต่ำหรือสูง จะได้ดีแสนสุขขนาดไหนหรือตกทุกข์ได้ยากทรมาน
แสนสาหัสเท่าใด “สัจธรรม”เป็นผู้บวกลบคุณหาร“ค่า”หรือราคา
ของ“หนี้กรรม”นั้นด้วยสัจจะ ไม่มีใครสามารถเข้าไปทำให้บิดพลิ้วได้

“สมมุติสัจจะ”ก็ละเอียดมากมายซับซ้อนเกินจะคำนวณค่า
คิดราคากันแล้ว ยิ่งเป็น“ปรมาตสัจจะ”ยิ่งค่าของบาปละเอียด
และแพงเกินกว่าราคาบาปของสมมุติสัจจะอีกหลายเท่า และหมุน
รอบเชิงซ้อนกว่ากันอีกหนักกว่านัก

“วิบากกรรม”ก็เป็นไปตามสัจจะ อันบุคคลไม่ควรคิด “เมื่อ
บุคคลคิด พึ่งเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน” นี้คือ
“อินไตย”(ข้อวิบากกรรม)ชนิดหนึ่งใน ๔ พังดูเถิด พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗ ถึงปานจะนี่

ความเป็น“วิบาก”นั้น โดยเฉพาะ“กรรมอดีต”มันมีหน้าที่

วิ่งไล่ตามแก้แค้นหนี้ชั่ว หรือทดแทนคุณหนี้ดีในขณะที่ตามทัน ไม่ทันก็วิ่งไล่อยู่อย่างนั้นตลอดกาล ไม่หยุด ไม่สูญ ไม่มีอะไรทำลายความเป็น“บาปในอดีต”(เพราะเกิดแล้ว) และ“กุศล”ได้

“กรรมอดีต”เป็น“อำนาจหลัก”ของ“ผลกรรม”(วิบาก) ในโลกียภูมิ บุญคุณเลี้ยงพินอำนาจไม่ได้ มีแต่ทาง“โลกุตระ”เท่านั้นที่สามารถบรรเทาแรงบาปตามสัจจะของแต่ละคน หรือกั้นอำนาจ“วิบาก”นี้ได้สำเร็จ

(๓๗) คนอวดรู้“วิบากกรรม” เป็นคนบ้าที่พาผู้คนตกนรก

คนฉลาดมากและกิเลสมาก แต่ไม่มีความรู้ทางธรรม ญาณิฐิ ๑๐ ก็ยังมีจักษุญาณิฐิ(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕) เช่น แค่ว่าทานก็ยังไม่ให้มีผล(นัตติ ทินนัง) แค่ว่าสัสมมาสมาธิก็ยังไม่ให้มีผล(นัตติ ยินฺนัง) เพราะไม่รู้ว่าการทำใจในใจ(มนสิการ)นั้นทำอะไรจึงจะมีผล

มีแต่ปลุกเร้า มีแต่มอมเมาหนักให้อยากรวยๆๆ เอาสวรรค์มาล่อ เอาวิมานสวรรค์มาหลอก เป็นต้น คนผู้นี้แหละคือจอมทำชั่วทำบาปซ้อนทับทับทวีที่หนักแล้วเกินคาดยิ่ง นึกกว่านึก พาคนทำทานแล้วได้บาป ตกนรกกันอยู่อย่างน่าสงสาร ทุกเมื่อเชียววันประโคมแล้วประโคมอีก สังคมชาวพุทธมันสุดซ้าหนักหนาแล้ว

ด้วยความเมตตาจริงใจ ก็ขอให้สติแก่ชาวพุทธผู้ยังรู้ไม่เท่าทัน“การสอนผิด”นี้ของผู้วิเศษ เขายังตั้งหน้าตั้งตาพาคนตกนรกหนัก

ขอภัยอย่างมาก ที่ต้องขอยกตัวอย่างที่มีจริง เพื่อยืนยันว่า อาตมาไม่ได้ยกเมฆ ไม่ได้พูดปด ไม่ได้พูดหยาบ เพียงแต่พูดจริง ตรงความไม่ดี ตรงความผิดที่มีคนทำจริง มันก็รู้สึกว่าจะแรง ไม่ได้ส่อเสียด ไม่ได้เพ้อเจ้อ ไม่ได้หาเรื่อง แต่เป็นการศึกษาเพื่อ

เรียนรู้อะไรให้ชัดเจน อย่างเช่น สำนัก“ธรรมกาย”นี้เห็นตัวอย่างได้จริง
ว่าเป็นการปฏิบัติที่ผิดคำสั่งสอนในพระไตรปิฎก ที่เป็นคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้า ซึ่งกระแสหลักก็ยอมรับนับถืออันเดียวกันนี้อยู่แท้

ที่พูดนี้ พูดตรงตามที่เขาเป็นกันอยู่จริง ไม่ได้หมีนประมาท
แต่เป็นการดึงเตือนตามความเห็นความรู้อันสูงของอาตมา ที่จริงใจ
หักท้วงกันด้วยความปรารถนาดี เพราะเห็นแก่คนที่ตกเป็นเหยื่อส่วน
ใหญ่ที่ได้รับการเผยแพร่กันอย่างหนัก อย่างกว้างขวางเหลือเกิน

(๓๘) หยุดเถิด!!! หยุดทำความผิดนี้กันเสียเถิด!!!!

หยุดเถิด!!! หยุดทำความผิดนี้เสียเถิด!!!!

เป็นสิทธิ์ของคุณก็จริง แต่มันผิดจริง ๆ นะ มันเห็นชัดเจน
เหลือเกินแล้วว่า มันผิด มันเป็นบาป ตรวจตามพระไตรปิฎกกันดี ๆ
อย่าอคติเลย ขึ้นสัมปชานมุสาวาทนั่น ทำบาปใด ๆ ก็ได้ทั้งนั้นนะ!!!!!!

การพูดนี้ไม่ต้องขออนุญาต เพราะขอก็ไม่ได้แน่นอนอยู่แล้ว
ไม่ได้มีจิตโกรธเกลียดหรือคิดขังผู้ที่ทำให้ผิดนี้เลย ออกสงสาร
จริงๆ ที่ยังตั้งหน้าตั้งตาทำผิดอยู่อย่างไม่รู้ตัว หรือรู้ตัวแต่ยังต่อต้าน
ก็ไม่ทราบได้ ก็น่าจะรู้ตัวนะ เพราะเป็นคนฉลาด มีคนฉลาดอยู่มาก
เพียงแต่อวิชชา หรือโง่ หรือไม่ก็สาเฉยยะ ถมมะ สารัมมะเท่านั้น

เพราะเท่าที่เห็นอยู่ใต้ง่า ยังไม่มีความรู้แม้แค่คำว่า “กาย” นั้น
คืออย่างไรตามสัมมาทิฎฐิ ทั้งๆที่ “กาย” นี้อยู่กับชีวิตใกล้ชิดกับตนอยู่
แท้ๆ ก็ยังไม่รู้จัก “ธรรม” ที่เป็น “ธรรมกาย” อันเข้าขั้นโลกุตระธรรม ที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า ธรรมกายก็ดี พรหมกายก็ดี นี้คือ ตถาคต

มีแต่वाद “อธรรมกาย” ที่เป็น “องค์ประชุมของรูปนาม” อันไม่ใช่
พุทธ นอกวิตพุทธ แสงวบุญนอกขอบเขตพุทธ อยู่ไม่รู้จักจบสิ้น

เมื่อไม่รู้จริง สิ่งที่พูดประกาศจึงเป็นความเท็จ หรือไม่ก็ โทกหัดด้วยความโลภ เห็นแก่ได้ หลอกลวงผู้คนด้วยความฉลาด(เฉก) อาตมาก็ได้แต่“ปฏิภิกโกสนา”เท่านั้นตามธรรมเนียมที่ให้ทำได้ คือที่พูดโดนจ้งจ้งนี้แหละ พูดไปนี่มันกระทบหน้าแก่กันแน่ๆนี้แหละ

(๓๗) “กรรม”ในโลகுตระเท่านั้นที่จะเป็น“ตัวแปร”สำคัญ

ศึกษาพุทธธรรมให้ถ่องแท้เถิด “กรรม”เป็นของจริงนะ! ใครที่ทำอะไรลงไป ทุก“อาการแห่งกรรม”นั้นทั้งภายนอกภายในล้วนเป็นอันทำ และเป็นของตนทั้งสิ้น ไม่มีใครบิดเบี้ยวลัจจะได้

คุณทำอะไร ทุกกรรมล้วนเป็นอันทำจริงๆนะ และล้วนเป็นของคุณ แบ่งใครไม่ได้ ไม่เอาก็ไม่ได้ ไม่มีขาดตกบกพร่อง

และไม่มีใคร“แก้กรรม”ให้เราได้ นอกจากตัวเราเองเท่านั้น

และแม้แต่“โลกียธรรม”ก็ยังไม่สามารถ“หนี”หรือ“หลุดพ้น”

อำนาจ“วิบากกรรม”หรือ“กรรมอดีต”ได้ อย่างยั่งยืน อย่างนิรันดร

มีแต่“โลกุตระธรรม”(ปรมัตถธรรม)ที่ผู้บรรลุ“โลกุตระลัจจะ”เท่านั้นจึงจะ“หนี”หรือ“หลุดพ้น”อำนาจ“กรรมอดีต”ต่างๆของตนที่เป็น“อดีตกรรมชั่ว”ตามทันแล้วเข้าไปเล่นงาน

เพราะจะมี“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ) และมี“กรรมปัจจุบัน”ที่ทำ แต่“กุศลกรรม”ส่งสมลงไปใน“อภัตตา”(ตัวตนที่ไม่กลับมาแล้ว อาศัยทำ กุศลกรรมดำเนินชีวิตไป) หยุด“อกุศลใหม่”เด็ดขาดแล้วจึงมีแต่“กุศลใหม่”ส่งสมลงไปรวมลงใน“วิบากอดีต”เป็นกำแพงกัน“ความหลุดพ้น”นั้นให้หนา ให้ห่างออกไปๆอย่างไม่มีหยุด “กรรมอดีต”จึงตามไม่ทัน

“กรรมปัจจุบัน”จึงเป็น“ตัวแปร”ที่สำคัญยิ่งใหญ่มากที่สุด ที่ช่วยทั้งกำจัด“กิเลส”หรือกำจัด“อภัตตาปัจจุบัน”อย่างมีความจริงเป็น

และทำได้เด็ดขาด(สมมุติเหตุผล)จริงแท้ด้วย “อัตตา”ที่จะเกิด
ในทุกปัจจุบันจึงเกิดไม่ได้อีกเลย

เมื่อผู้หนึ่งหมด“ตัวตน”(อัตตา)แล้วก็ไม่มี“ตัวตน”ในที่ไหน
“ตัวตน”(อัตตา)ของเจ้าตัวที่จะเกิดกับชีวิตของผู้บรรลุ“อหัตตา”แล้วจึง
ไม่สามารถเกิดอีกเลยในชีวิตของผู้นี้ต่อไป

ซึ่งล้วนสำเร็จด้วย“กรรมปัจจุบัน”ที่เป็นโลกุตระทั้งนั้น ที่
เป็น“ตัวแปร”ที่ยิ่งใหญ่ ช่วยคนผู้ปฏิบัติธรรมสมาธิปฏิบัติกันจริง ๆ

ดังนั้น เมื่อสามารถสร้าง“กรรมโลกุตระ”เป็น“วิบากกรรม”
สั่งสมลงไปในจิตได้มากจนถึงขั้น“พ้นแล้ว”(วิมุตต)ได้

“กรรมอดีต”ก็ตาม แม้แต่“กรรมปัจจุบัน”ก็ตาม จะวิ่งตาม
เล่นงานเราไต่ยกขึ้น ๆ จนกระทั่งไม่สามารถตามเล่นงานเราได้อีกเลย

ดังนั้น ผู้ที่“ตายลง”ทางกายแตกตาย(กายัสสะเสหา) แล้วไม่
“ตั้งจิตต่อ”ใดๆ(อัปปณฺหิตตังจิตตัง) ตัด“สันตติ”(ตัวสืบต่อ) ผู้นี้ก็
อันสิ้นตัวตน(อัตตา)สนิท ไม่มี“ตัวตน”ใดเกิดขึ้นมาในเอกภพนี้อีก
“กรรมอดีตทั้งหมด”ก็ต้องยกเลิกไป เพราะไม่มี“อัตตาปัจจุบัน”ใด
เกิดอีกแล้ว นั่นคือ ปรีนิพพานเป็น“ปรีโยสาน”

อันเป็น“สูญ”สุดท้ายของ“กรรม”กับ“กาล”(kharm and time)
แม้แต่ความเป็น“ปัจจุบัน” หมดสิ้นสนิทของ“กรรมกับกาล”

ทางโลกแห่งฟิสิกส์ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์มีความรู้ตามทฤษฎี
ปฏิสัมพันธ์ของ space and time of continuum

ส่วนของพุทธของพระพุทธเจ้าก็ kharm and time of con-
tinuum นัยะเดียวกัน ทว่ามันมีความลึกละเอียดยิ่งกว่าเท่านั้น

ซึ่งถ้าเป็น“โลกียสัจจะ”(สมมุติสัจจะ) เรียกว่า เกิด“สูญ”สัมบูรณ์
แท้ขึ้นในคนที่ทำได้ เป็น“สูญญตา”ในภาวะความเป็น“ปรีนิพพาน

เป็นปริโยสาน”ของผู้ใดผู้หนึ่ง สัมบูรณ์ที่สุดในเรื่องของ“กาย”ก็สัญญา
ของ“กรรมกับกาล”สัญญา ของ“รูปกับนามหรือสสารกับพลังงาน”ของ
คนผู้นี้ สัญญา “ธรรม ๒”ของคนผู้นี้ สัญญา

โดยเฉพาะความเป็น“อตฺตาหรืออาตมัน”สัญญาลิ้นหายไปสนิท

(๔๐) ไม่มีใคร“แก้กรรม”ให้ใครได้แม้แต่พระพุทธเจ้า

“วิชา ๘”ของพุทธสามารถรู้จักผู้แจ้งผู้จริงความเป็น“อตฺตา
หรืออาตมัน”ได้จริง

อธิบายดูอีกที “อตฺตาหรืออาตมัน”คือ ตัวเรา ตัวตน ที่เรา
สามารถทำให้“สัญญาลิ้นตัวตน” หรือสัญญาลิ้น“อาตมันหรืออตฺตา”ไปจาก
โลกนี้ตลอดไปชั่ววันนิตยได้จริง ด้วย“กรรมปัจจุบัน”ที่เดียว

ทำใน“กรรมอดีต” ทำใน“กรรมอนาคต”ไม่ได้ ทำได้แต่ใน
ขณะเป็น“กรรมปัจจุบัน”นี้เท่านั้น

“กรรมบาปที่เป็นอดีต”ก็ดี “กรรมกุศลที่เป็นอดีต”ก็ดี สิ่ง
สมลงเป็น“ผลการกระทำของตน”(กัมมัตฺตกะ) ไม่หายไปไหน ไม่เสื่อม
แต่อย่างใด ไม่เจริญใดๆอีก มีแล้วก็มียู่อย่างนั้นไปในโลกนิตนิตร์

ไม่มีใครสามารถ“แก้กรรมอดีต”ที่ให้เป็น“บาป”แล้ว ที่ทำ
เป็น“กุศลหรืออกุศล”สำเร็จแล้วทั้งหลาย ของใครได้เป็นอันขาด
แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ไม่สามารถไป“แก้กรรมอดีต”ของใครอื่นคนไหน
ได้เลย

“ตนเอง”เท่านั้นที่จะพอ“แก้กรรม”ของตนเองที่จะเกิดใน
ปัจจุบันและอนาคตได้

ใครอย่าดันทุรังอวดดี ไป“แก้กรรม”อดีตของใครเป็นอันขาด
มันจะเก่งเกินพระพุทธเจ้าไปนะ!!!

(๔๑) กรรมที่เป็น“บุญ” กับ กรรมที่เป็น“กุศล”ต่างกันยิ่ง

กรรมที่เป็น“กุศล”นั้นสิ่งสมตกผลึก มีอยู่ตลอดไม่ว่าจะเป็น “อกุศล”หรือ“กุศล” เป็นคุณงามความดี ความฉลาด ที่ทำแล้วทั้ง เป็นอันทำ และทั้งตกผลึกสิ่งสมให้เจ้าของรับผลของกรรม

ส่วนกรรมที่เป็น“บุญ”นั้น มีแต่“กิริยา”ไม่สิ่งสมลง ณ ที่ใด เป็น“กรรม”ที่มีแต่ประสิทธิภาพในหน้าที่“บุญ”เท่านั้น ไม่ใช่ภาวะที่ สิ่งสมลงไปในที่ใด

เพราะ“บุญ”คือ กิริยาของจิตที่ทำหน้าที่“ชำระกิเลสจาก สันดาน”(สันตानัง ปุณติ) “บุญ”คือกิริยาของจิตที่“ทำสะอาดกิเลสใน สันดาน”(สันตानัง ปุณติ)เท่านั้น

ผู้ใดทำ“กรรม”ถึงขั้น“บุญ”ผู้นั้นคือ ผู้สามารถทำการ“ชำระ กิเลสหรือบาปในปัจจุบัน”จากใจตนเองได้ และจะทำได้ในขณะมี องค์ประกอบของ“กาย”หรือของ“รูปกับนาม”ประชุมกันอยู่ครบด้วย ในขณะที่มีแต่“รูป”ก็ทำไม่ได้ หรือมีแต่“นาม”ก็ทำไม่ได้ ยิ่งในขณะ“อดีต”หรือ“อนาคต”ก็ยิ่งทำไม่ได้ใหญ่เลย

“บุญ”นั้นทำหน้าที่“ชำระกิเลส”นั้นๆสะอาดหมดจดแล้วก็ หมดหน้าที่ “บุญ”ก็สิ้นไป(บุญญปริกขีโณ) เสรีจหน้าทีที่ไม่ต้องมี “บุญ”ที่จะใช้ทำการชำระกิเลสนั้นอีก “บุญ”ก็หายไป “บุญ”ก็ไม่เหลือ อยู่อีกในที่ใด “บุญ”เป็นพลังงานที่ทำหน้าที่“กำจัดหรือชำระกิเลส” เท่านั้น “บุญ”ไม่ใช่“กุศล”ที่เป็น“คุณงามความดีที่เป็นเครื่องอาศัย ของชีวิต” “บุญ”มีหน้าที่แค่“กำจัดผีร้ายในจิต”ของคนให้หมดสิ้นไป แค่นั้น

จบกิจของ“บุญ”ที่ชำระ“บาป” ชำระ“บาป”ในปัจจุบันใด หมดสิ้นเกลี้ยงลัมบูรณ์ บุญก็จบตัวตน สิ้นไปโดยอัตโนมัตินี้ ก็เป็น

อัน“ล้นบุญล้นบาป” เป็นผู้“ล้นบุญล้นบาป”(บุญบาปบริสุทธิ)

ทำ“บุญ”ก็ดี ทำ“กุศล”ก็ดี ทำได้แต่ในขณะที่เป็นปัจจุบันที่มีขั้น ๕ นี้ในคนเป็นๆนี้เท่านั้น ในนรกในสวรรค์ทำไม่ได้

นรกและสวรรค์เป็นภาวะ เสวยผลเท่านั้น และไม่มีใครบังอาจเข้าไป“แก้กรรม”ของนรกของสวรรค์ได้

(๔๒) แม้พระพุทธเจ้าก็ยังมี“วิบากกรรม”ตามทันเล่านาน

ผู้ซึ่งมกายอวดเก่งว่าตนสามารถ“แก้กรรม”ของคนนั้นคนนี้ได้ ก็อย่าอวดดีกันเลย มันโกหกคนทั้งโลก เป็นบาป

“กรรมอดีต”แก้ไม่ได้ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็“แก้กรรมอดีต”ให้ใครไม่ได้ แม้แต่ของพระองค์เองก็ยังมี“กรรมอดีต”บางตัวตามทันพระองค์เลย ซึ่งเป็น“วิบากทุกข์”ที่เลี่ยงไม่ได้ของพระองค์เอง

เช่น ที่พระองค์ทรงยืนยันว่า ต้องถูกพระเวทตัดกัลลหิณทับพระบาทบ้าง ต้องไปทรมานตนอยู่ในป่า ๖ ปีบ้าง ล้วนเป็น“วิบากกรรม”ที่พระพุทธเจ้าทรงเล่าของพระองค์ไว้ว่า เป็นหนี้กรรมที่องค์เองทรงทำไว้แต่ชาติก่อนๆทั้งนั้น(ดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๓๙๒)

กรรม จึงเป็นของของตน ใครทำก็รับกรรมนั้นของตน

พระพุทธเจ้าทำได้ก็แต่“สอนคนบอกคน”ให้แต่ละคนไป“ทำกรรมใหม่”ของตนเอง ที่จะเป็น“กุศลกรรม”ก็ดี ก็จะได้อาศัย“ดี”ในชาติต่อไป “อกุศลกรรม”ก็ตามก็ได้รับผลเป็น“ที่อาศัยทุกข์ทรมาน”

และถ้าเป็น“บุญ”ที่กำจัดกิเลสก็ยิ่งดี ซึ่งต้องกระทำในปัจจุบันด้วย เป็นตนเองเท่านั้นที่จะกำจัดกิเลสของตน จนกระทั่งไม่มี“กิเลส”มาบังการทำ“บาป”ใดๆขึ้นมาได้อีกต่อไป ก็เป็นอันล้น“บุญ”

จึงจะเป็นผู้“ไม่ทำบาปทั้งปวง”(สัพพปาปัสส อกรรมัง)อีกเลยต่อ

ไปในอนาคตตลอดไปนิรันดร เพราะ“ลึนบาบ”ที่จะต้องกำจัดอีกแล้ว
“บุญ”จึงเท่ากับหมดลึนไปด้วย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว
ส่วน“กรรม”ที่เป็น“กุศล”นั้นลึนสมลงเป็น“ที่พึ่งที่อาศัย”
(ปฏิสระณะ) แม้“ทั้งบุญทั้งบาบ”จะลึนหมดไปแล้ว แต่“กุศล”ก็ไม่หายไปไหน(ทั้งกุศลและกุศล)ที่ผู้นี้ทำแล้ว และทำใหม่ได้เพิ่มไปอีกไม่อัน
จากนั้นต่อไปจึงมีแต่“กุศล”เท่านั้นที่ผู้นี้ทำ(กุศลลัสสุปสัมปทา)

(๔๓) “กรรม”ที่ตกผลึกลงเป็น“ผล”แล้ว ไม่สูญหายเลย

คนผู้นี้จึงเป็นผู้ที่“กระทำความใหม่”ก็มีแต่“กรรมดี”(กุศลกรรม)ไปตลอด ดังนั้น“มวลกรรมดี”เกิดขึ้นมามากๆๆๆ ซึ่งเป็น“กรรมปัจจุบัน”ของตนเองทำลึนสมเพิ่ม เป็น“กุศลกรรมใหม่”เกิดขึ้นเป็น“กำแพงกุศลกรรม” กัน“อำนาจกรรมเก่า”ไว้ได้

“กำแพงกุศลใหม่”นี้เอง ที่ยิ่งใหญ่ขึ้น หนาขึ้นๆก็ยิ่งจะเป็นเครื่องกันใหญ่ป้องกัน“อำนาจกรรมบาปอดีต”ตามมาเล่นงานตนเองได้ เพราะมี“กำแพงกรรมดีใหม่”ขึ้นมากัน“กรรมบาปอดีต”ไว้ไม่ให้ไล่ทัน

ไม่ใช่“กรรมบาบ”หายไป หรือถูก“กรรมดี”(กุศลกรรม)ไปกำจัด“กรรมอดีตที่ชั่ว”นั้นให้“กรรมชั่วในอดีต”ลดลงหรือหมดไป

แต่เพราะ“กรรมอดีต”นั้นไม่มีพลังงานผ่านทะลุ“กรรมดี”ที่เป็นกำแพงธรรมที่กีดกันอยู่ ไม่ให้มาได้ หรือ“กรรมอดีต”วิ่งไล่“กรรมดี”ไม่ทัน เท่านั้นเอง

จะไม่ใช้“กรรม”ที่เป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วหายจากตนไปไหนเด็ดขาด แต่เพราะ“กรรมที่ตนทำนั้นเป็นของตนแท้”(กัมมัตสกะ) ตนต้องรับมรดกกรรมของตน(กัมมทายาท) ข้ามภพข้ามชาติไป จนกว่าคนผู้นั้นจะ“ปรินิพพาน”ที่สุดเป็นปริโยสาน

และ “กรรม” นี้เอง ที่เป็นผู้สร้าง เป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตคน
ทุกผู้ (กัมมโยนิ) เพราะเป็น “อำนาจแท้” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
แต่ตามฐานะแห่งผู้เป็น “เจ้าของ” กรรม” นั้น มีบารมีนั้นๆ นะ

(๔๔) “กรรม” คือ “อำนาจแท้” สร้างมนุษย์-เทวดา-สัตว์นรก

“กรรม” จึงเป็นผู้สร้างมนุษย์ตัวแท้สำหรับชาวพุทธ “กรรม”
เป็นผู้ให้กำเนิด (กัมมโยนิ) ตัวจริง ไม่ใช่ “อำนาจ” สิ่งยิ่งใหญ่ใดไหนเลย
ที่ทำให้คน “เกิด” หรือให้คนเป็นอย่างนั้น-อย่างนี้ ให้เป็นมนุษย์
เป็นเทวดา เป็นสัตว์นรก เป็นสุข-ทุกข์ เป็นคนดี-ชั่ว ฯลฯ

จึงชัดเจนยิ่งว่า “กรรม” นี้เองที่เป็น “พระเจ้า” ตัวจริง

“กรรม” นี้เองคือ ผู้ให้กำเนิด พาเป็นไปแท้ๆ (กัมมโยนิ)

“กรรมของตน” จึงยิ่งใหญ่ที่สุดเป็น “อำนาจแท้” ในตน
กว่า “อำนาจ” ใดๆ ในมหาเอกภพ “กรรม” จึงคือ “พระเจ้า” แท้ เป็นผู้ให้
กำเนิดทาง “จิตวิญญาณ” จริง ที่สามารถเรียนรู้ และปฏิบัติของ
ตนเอง พิสูจน์ “ความจริง” อย่างสัมบูรณ์ เป็นวิทยาศาสตร์

การถ่ายทอดเชื้อพันธุ์ของสัตว์โลกที่เป็น “สัตว์” ทาง “จิต
นิยาม” จึงต้องถ่ายทอดเชื้อพันธุ์กันทาง “กรรม” (deed, การกระทำ) คือ
ทางการปฏิบัติหรือทางการประพฤติ (จรณะ) นั้นเอง ไม่มีทางอื่น

หมายความว่า เราจะถ่ายทอดพันธุ์หรือสืบพันธุ์กันอย่างไร
แท้จริง “พันธุ์” ที่ว่านี้คือ “เผ่าพันธุ์” ที่เป็นเชื้อแท้ของพุทธ หรือสืบ
ทอดความเป็น “พุทธ” กันจริงๆ และเป็น “เชื้อแท้-เชื้อที่ถูกต้อง” ไม่
เป็น “พุทธเก๊” ไม่เป็น “พุทธเพี้ยน” ไม่เป็น “พุทธปลอม” ไม่เป็น “พุทธ
นอกกรีต” ไม่เป็น “พุทธกลายพันธุ์” ไม่เป็น “พุทธเสื่อม” อย่างทุกวันนี้
เราได้ศึกษามาแล้วว่า “อุตุนิยาม” นั้นธาตุที่ยังไม่เป็น “ชีวิต”

แม้“อุตุนิยาม”ที่เป็น“พลังงาน”จะดี จะเก่ง จะวิเศษแค่ไหน ก็ยังไม่ถึงขั้นเป็น“ชีวะ”

จนกว่า“พลังงาน”ขั้น“อุตุนิยาม”จะพัฒนา หรือมีเหตุปัจจัยประกอบกัน สังเคราะห์หรือสังขารกันมี“คุณภาพ”เข้าขั้นเป็น“ชีวะ”ซึ่งก็ต้องนับเอาความเป็น“พลังงาน”ใน“ธาตุ”นั้นๆ ที่เกิดที่เป็นจริงเป็นตัวชี้บ่งว่า เป็น“ชีวะ” หรือยังไม่เป็น“ชีวะ” ไม่ใช่หมายเอาแค่“สสาร”หรือภายนอก

(๔๕) พลังงานจะพัฒนาจาก“อุตุนิยาม”เป็น“พีชนิยาม”ก่อน

เริ่มต้นที่“ธาตุ”นั้นโดยเอาที่“พลังงาน”เป็นสำคัญว่า พลังงานของธาตุนั้นได้พัฒนามีคุณสมบัติใน“นิช”(Niche)มีความเจริญเข้าขั้น“เซลล์”(Cell)หรือยัง? ถ้าเข้าขั้น“เซลล์”ได้จริงก็เริ่มนับเป็น“ชีวะ”

“นิช”(Niche) หมายถึง ช่องว่างหรืออากาศ(space) ซึ่งเป็นสถานที่เกิด ที่เริ่มต้นให้“ชีวะ”เกิดเรียกว่า“คัพภะ”(กุจฉิ)หรือ Proto-plasm ที่กำลังจะมี“ชีวะ”เล็กละเอียดยิ่งของ“ธาตุ”เริ่มเป็นตัวของ“ชีวะ”เรียกว่า“กลลະ”ก็ดี หรือ primary cell(เซลล์ปฐมภูมิ) อันเป็น“เชื้อหรือหน่วยชีวิต”แรกที่“พลังงาน”พัฒนาตัวเองได้สัดส่วนเหมาะสมแล้ว จนถึงขั้นความเป็น“ชีวะ”จะเริ่มขึ้น

ถ้า“เชื้อแรก”นี้ไม่ติดอยู่ในครรภ์ หรือไม่ดำเนินต่อไป ไม่มี“พลังงานของ primary cell”สืบต่อ(สันตติ) ก็เป็นอัน“ชีวะ”ก็หมดสิ้นไป ไม่มี“เชื้อชีวิตินทรีย์”ก่อตัวขึ้น(สมุจจติ,สมุจจิสฺสส)ต่อไปได้อีกหรือ“เชื้อชีวิตินทรีย์”ก็จะ“ขาด”(สมุจจติ,สมุจจิสฺสส)ภาวะของชีวะลงไปตรงนั้น ณ บัดนั้น

ไม่ว่าจะเป็น“ชีวะ”ระดับ“พีชนิยาม”หรือ“จิตินิยาม”ก็จะมี

ภาวะของ“ธาตุชีวะ”ที่จะ“สืบต่อ”(สันตติ) “สืบทอดการเกิด”(สันตติ) นั้นะเยี่ยงเดียวกัน

เป็นแต่ว่า “ชีวะ”ของ“องค์กรรวม”ของมันละเอียดซับซ้อนมีคุณสมบัติแตกต่างกันไปอีกหลากหลายสภาพ

ดังนั้น เมื่อ“เชื้อหรือหน่วยชีวิต”หน่วยที่ ๑ ตั้งอยู่ก่อนแล้ว นี้“ขาดลง”(สมุจฉิสถ) จึงไม่มีเชื้อหน่วยที่ ๒ (secondary cell) สืบทอดต่อเชื้อออกไปอีก การ“ก่อตัวขึ้น”(สมุจฉิสถ)ของ“เชื้อชีวะ” จึงไม่มี ด้วยประการฉะนี้

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า “เพราะวิญญาณเป็นปัจจัยจึงเกิดนามรูป เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้
ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะวิญญาณเป็นปัจจัยจึงเกิดนามรูป ดูกรอานนท์ ก็วิญญาณจักไม่หยั่งลงในท้องมารดา(วิญญาณัญจ อานนท มาตุ กุจฉิสฺมิง น โอกกมฺสฺสถ) นามรูปจะก่อตัวขึ้น(ขาด) ในท้องมารดาได้บ้างไหม”(คำว่า สมุจฉิสถ จากคำว่า สมุจฉติ ฌบฺพลวง แปลว่า“ขาด” ส่วนฌบฺมหาจุพฺพา เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๑๕ แปลว่า ก่อตัวขึ้น)

“วิญญาณ”คือ “ธาตุรู้”ที่เกิดจาก“ปสาทรูป ๕” ที่สัมผัสกับ โคจรรูป ๕ ก็เกิดเป็น“ภาวรูป ๒”นี้คือ“ธรรม ๒ ของ รูปและนาม” (เทว ฌมฺมา) เป็นองค์ประกอบกันอย่างถึงขั้นครบสัดส่วน จึงจะเกิดพลังงาน“วิญญาณ”ขึ้นมาได้

ซึ่งเป็นพลังงานที่เกิด“ชีวะ”เริ่มแรก ติดอยู่กับที่ก่อน ยัง อวจรหรือโคจรไปไหนด้วยพลังงานตนเองอิสระลอยตัว ไม่ได้ แต่ เริ่มเป็น“ชีวะ” เริ่มต้นเป็น“เซลล์”(cell)ขั้นแรก จึง“ต้องเชื่อมต่อสืบ สายโยงชีพอาศัยชีวิตอยู่กับ“ผู้อื่นที่ให้เชื้อชีวิต”(ปรตตตฺตฺตฺตฺต) ยังตัด

ขาด แยกตนเองออกไปเป็น“ตนเอง” อย่างอิสระพึ่งตนเอง เลี้ยงตนเองรอด
ยังไม่ได้ ยังเป็นแค่“อุปาทิ”(เชื้อ) ที่จะต่อ“ชีวานุปาทิ”ต่อไป โดยการ
อาศัยเกาะติดอยู่กับ“ชีวิต”ผู้อื่นให้สิ่งที่จะใช้อาศัยแก่ตนได้

หากขาดจากการได้อาศัยผู้อื่นให้“ชีวิต” ก็สูญชีวิตไปเลย

หรือถ้ามี“เชื้อชีวิตในตน”บ้างแล้ว มากกว่า ๒ ขึ้นไป และ
หาก“สันตติ”ตัดขาดจะด้วยกรณีใดก็ตาม “เชื้อชีวิต”นี้ก็คือ
ชรา นั่นคือ เชื้อนั้นก็จะมีแต่จะเสื่อมไปๆ จนที่สุด“สูญสิ้น”เลย
ถ้ามันไม่มีเหตุปัจจัยใดมาเสริมเติมให้กลับฟื้น“ก่อเกิดขึ้น”ต่อไปอีก

(๔๖) “ปรหัตตูปชีวี”คือ พลังงานกำลังจะก่อ“ตัวตน”เท่านั้น

คำว่า “ปรหัตตูปชีวี” คือ พลังงานชั้นเริ่ม กำลังจะก่อเกิด
“ชีวะ”ชั้นต้นเท่านั้น ไม่ว่าจะ“ชีวะ”ของ“พีชนิยาม”หรือของ“จิตนิยาม”
ความเป็น“ชีวะ”(cell)ก็จะมีเหตุปัจจัยที่เป็น“สมุทัย”ต่อเติมขึ้น
เสมอ หาก“สมุทัย”ไม่มี หรือ“สมุทัย”ดับ ชีวะหรือนิทานนั้นก็
ดับไปเลย หรือเสื่อมไปตามกาล เพราะไม่มีเหตุปัจจัยอื่น

ฉะนั้นแลคือ พลังงานชั้น“ปรหัตตูปชีวี” ซึ่งไม่ใช่ไปหมายเอา
พลังงานที่มี“ตัวตน”(self)ที่โตที่ใหญ่เป็น“ชีวิต”เต็มตัวตั้งขึ้นแล้ว
ยิ่งเป็น“พีชนิยาม”แล้วก็ดี ก็ยังไม่ใช่“ตัวตน”ขนาดนั้น ยิ่งเป็น
“จิตนิยาม”กันเลย ที่ไปเรียกกันว่า“สัตว์เปรต”อันเป็น“พลังงาน”
ถึงขั้น“ปิตุติวิสัย”(ภูมิแห่งเปรต)แล้ว ยิ่งไม่ใช่เลย มันยังไม่ปานนั้น

พลังงานของ“ปรหัตตูปชีวี”นี้ แค่“พลังงาน”ชั้นเริ่มจะก่อชีวะ
จะก่อจาก“อตุนิยาม”ขึ้นเป็น“พีชนิยาม”ก็พลังงานชั้นหนึ่ง หรือจะ
ก่อจาก“พีชนิยาม”ขึ้นเป็น“จิตนิยาม”ก็พลังงานอีกชั้นหนึ่ง ยิ่งขึ้นไป

“ปรหัตตูปชีวี”คือ “พลังงาน”ที่กำลังจะก่อตัวพัฒนาตนขึ้น

ไปอีก“รอบ”หนึ่งของความเป็น“ธรรมนิยาม”แต่ละ“นิยาม”เท่านั้น
ยังไม่ใช้“พลังงาน”ของความเป็น“ตัวตน”(อัตตา,self)ที่มากกว่าเซลล์
ปฐมภูมิ(primary cell)

นี่มันแค่ขั้นก่อเกิดพลังงาน“จุดเริ่มต้น”ของ“ชีวะ”ต่างหาก
มันแค่พลังงานขั้น“เชื้อชีวะขั้นผลิ”แท้ๆ primary cell หรือ
ปฐมภูมิแห่งกลละเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นเพิ่มขึ้นเป็น ๒ secondary cell
หรือขั้นทุติยภูมิแห่งอัมพูชะเลย

(๔๗) พลังงาน“ชีวะ”เป็นได้ทั้ง“อุปจยะ”หรือ“ชรตา”

ถ้า“ชีวะ”เหลือแค่“ชรตา” ก็คือ พลังงานที่มีแต่จะเสื่อมไปสู่
“สูญ”สิ้นสภาพของมัน กระทั่งหมดสิ้นภาวะของ“ตน”ไป

“พลังงาน”ขั้น“ชีวะ”ที่เป็น“อุปจยะ” ถ้าไม่มี“สันตติ” ก็คือ
“ชรตา”ที่เป็น“ชีวานุภาทิ” ซึ่งจะเสื่อมสลายไปเรื่อยๆจนสิ้นตัวตนบ้าง
หรือจะ“ดับ”(นิโรธ)เป็นสูญในที่สุด หรือในทันทีบ้าง

ส่วน“พลังงาน”ขั้น“ชีวะ”ที่เป็น“อุปจยะ”ถ้ามี“สันตติ”ก็เป็น
“ชีวานุภาทิ” ซึ่ง“อุปจยะ”นั้นก็จะมี“อุปปัจจยาการ”(เกิดขึ้นต่อเนื่อง
กันไป)สืบต่อไป เป็น“การเกิดใหม่”(โอกุกันติ) เป็นธาตุใหม่ของ
“อุปจยธาตุ”ใหม่ไปเรื่อยๆ สะสมพลังงานที่มี“ความเป็นตน”(อัตตา)
เริ่มก้าวหน้าขึ้นสู่ความมี“ชีวะ”พัฒนาต่อไป

ถ้าชีวะใด“เกิด”เป็น“โลกุตระ”ก็สะสมลงเป็น“การเกิด”ที่เรียก
ว่า“นิพพัตติ”และจะเจริญสูงขึ้นๆ จนถึงที่สุดก็เป็น“อภินิพพัตติ”

แต่ถ้าไม่ใช่“โลกุตรภูมิ”ก็เป็นสามัญ“โลกียภูมิ”ทั่วไป ไม่ว่าจะ
“พีชนิยาม”หรือไม่ว่าจะเป็น“จิตนิยาม”

แต่ถ้าไม่มีพลังงานที่“สืบต่อ”(สันตติ)เพื่อเกิดต่อไป ก็จะเป็น

ได้แค่“ชีวานุปาติ” ตนเองไม่สามารถช่วยตนเองให้“ลืบท่อชีวะ” ของตนต่อไปได้อีก มีแต่จะเสื่อมไปหาสูญ หรือเสื่อมสลายจนลึ้นตัวตนไป ภาวะนี้ก็คือว่า “ชราตา”

แม้แต่“อุปจยตา”หรือ“ชราตา”ก็ล้วนยังเป็น“อนิจจตา”ทั้งสิ้น “พลังงาน”ที่ชื่อว่า “อุปจยะ” ต้องมี“ชีวานุปาติ”จนกระทั่งมี“ชีวะ”เป็นของตนเองแล้ว และพึ่งตนเองได้ด้วย อย่างอิสระที่จะพัฒนา“ชีวะ”ของตนเองให้เจริญเติบโตต่อไปได้เอง

จนกว่าจะพัฒนาขึ้นไปเป็น“ชีวะ”ที่มีความเป็น“ธาตุแท้ของความเป็นตนเอง”(self) พึ่ง“ความเป็นชีวะ”ของตนเองได้ จึงชื่อว่า “พีชนิยาม” ที่เกิด“ความอิสระ”พ้นจาก“ธรรมชาติ”แห่ง“อุตุนิยาม”ไป หรือนำตัวเองเคลื่อนออกจากสถานที่ ที่ตนเองเกาะอาศัยอยู่นั้น แยกตัวออกไปเป็น“อิสระ”ได้ หรือลอยตัวออกไปผสมพันธุ์นอกภาวะที่ตนเองติดอยู่นั้นได้ จึงจะชื่อว่า ชีวะชั้น“พีชนิยาม”

(๔๔) พีชนิยามหรือจิตนิยาม มี“ปรทัตตูปชีวี”ของตนๆ

“ปรทัตตูปชีวี”จะพัฒนาตนเอง ไม่ว่า“พีชนิยาม”ก็ดี “จิตนิยาม”ก็ดี ในตนเอง ก็เจริญในความเป็น“ตัวเอง”ไปจนกว่าจะสามารถพัฒนาข้ามชั้น“ธรรมนิยาม”ที่ตนเป็นอยู่ไปสู่“ธรรมนิยาม”ที่ดีขึ้นสูงขึ้นๆ หรือไม่ก็เสื่อมลง ต่ำลงๆ เป็นอนิจจตาได้เสมอ

จาก“พีชนิยาม”จึงจะพัฒนาธาตุที่เป็น“ตนเอง”ขึ้นไปอีก จากมี“พลังงาน”ของตนเองชั้นหนึ่งมาแล้ว ในความเป็น“ชีวะ”ที่เรียกว่า “พีชนิยาม”ให้เกิด“พลังงาน”ข้ามชั้น“พีชนิยาม”ไปเป็น“จิตนิยาม”

“พลังงาน”ที่เป็น“พีชนิยาม”นั้นจะมีพลังงานปรุงแต่งตนเอง (สังขาร)ที่เป็น“ธรรม ๒”(เหตุ ธัมมา) คือ มี“สัญญา กับสังขาร”เป็นต้น

ปรุงแต่งกันเป็น“พีชนิยาม” เป็น“พลังงาน๒”

“พลังงาน”ที่ยังไม่มีคุณสมบัติถึงขั้น“เวทนาทักวิญญาน” พลังงานขั้นนี้จึงยังไม่ชื่อว่า“อุปาทินนกลังขาร”(ลังขารที่มีวิญญานครอง หรือสังขารที่มีวิบากกรรมครอง) จึงยังไม่เข้าขั้น“สัตว์”หรือขั้น“จิตนิยาม” ที่จะไป“รู้”ความเป็น“กรรม” หรือ“รู้”ความเป็น“ธรรม”ในพลังงานตน ถึงกระนั้น “จิตนิยาม”ที่ได้ร่างเป็นคนแล้วก็ดี ก็เชื่อว่ารู้เรื่อง“กรรม”และเรื่อง“ธรรม”กันได้ง่ายๆ แม้จะ“ฉลาด”ปราดเปรื่องในโลกสารพัด แต่ถ้ายังไม่“ฉลาด”ในความเป็น“ปรมาตถธรรม” คือ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างสัมมาทิฏฐิตามความตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้าก็ยังไม่สามารถจะทำ“กรรม”ให้หลุดพ้นจากบาป จาก ชั่วของตนได้จริงแท้ อยู่ในโลกในสังคมยังยื่นตลอดไปเด็ดขาด

“พีชนิยาม”มันทำตนให้“ฉลาด”ไม่ได้ เพราะมันไม่มี“ตาหู จมูกลิ้นกายใจ” ที่เป็น“ชั้น ๕”บริบูรณ์

แต่“พีชนิยาม”ก็สามารถพัฒนา“ตัวตน”(self)ของมัน โดยเริ่ม จาก“ปรทัตตูปชีวี”ในตัวมันเอง ให้เจริญก้าวหน้าจนเป็น“ธรรม”ขั้น “จิตนิยาม”ได้ “พลังงาน”ของ“พีชนิยาม”จึงสามารถมี“ปรทัตตูปชีวี”สำหรับตัวมันเองได้เช่นเดียวกับ“จิตนิยาม”

ส่วน“จิตนิยาม”นั้นแน่นอนย่อมมี“ปรทัตตูปชีวี”ในตัวเองอยู่จริงทุกคน แต่ถ้าใครไม่ศึกษาอย่างสัมมาทิฏฐิตีก็ไม่สามารถรู้จกู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“ปรทัตตูปชีวี”ของตนได้ แถมจะ“วิปลาส”ในความเป็น “ปรทัตตูปชีวี”กันได้ง่ายๆเอาด้วย เพราะมันชั้นละเอียดยิ่งลึกมาก

ดังนั้น คำว่า“ฉลาด”ที่“พีชนิยาม”มันทำตนให้“ฉลาด”ไม่ได้ เพราะมันไม่มี“ตาหูจมูกลิ้นกายใจ” ที่เป็น“ชั้น ๕”บริบูรณ์ จึงเป็นเงื่อนไขหลักที่ยืนยัน“ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“ปัญญา”

ส่วน“ความฉลาด”ที่ไม่เกิดจากการ“สังขาร”ของ“รูปกับนาม” ครอบคลุมเป็น“กาย”ก็ไม่ชื่อว่า“ฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“ปัญญา” เป็น “ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“เฉกหรือเฉกา”เท่านั้น

(๔๙) ภาษาไทยคำว่า“ฉลาด”มาจากคำว่า“ฉฬายตนะ”

คนผู้จะมีพลังงานจิตชื่อว่า “ฉลาด”นั้น ต้องมีปัญญาที่เกิด จาก“อายตนะ ๖” อันเกิดจาก“ตาหูจมูกลิ้นกายใจ”สังขารกันก่อเชื้อ “ปัญญา”ขึ้นได้ ซึ่งเป็น“ความฉลาด”ที่ประกอบกันขึ้นจากอายตนะ “ภายนอกและภายใน”ครอบคลุมเป็น“กาย”เสมอ

เพราะเกิดจาก“วิญญาณ ๖”ที่มี“ใจ”กับภายนอก ซึ่งอาจจะเกิด จากทวารโธทวารหนึ่งก็ตาม หรือหลายทวารก็ตาม เป็นเหตุปัจจัย ทำงานสัมพันธ์กันแล้วเกิด“วิญญาณ”(สัมผัส ๓) ประจักษ์กันขึ้นมาเป็น สภาวะจริงครบองค์ จึงจะถือว่าเป็น“พลังงาน”ของ“วิญญาณ”บริบูรณ์ ชื่อว่า“วิญญาณ”ตามพระอนุสาสน์ของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฎฐิ

นั่นคือ “วิญญาณ”นั้นต้องมี“การสัมผัสวิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”

“กาย”คือ มี“องค์ประกอบของรูปกับนาม”เสมอ ไม่ขาดสิ่ง โด และที่สำคัญคือ ต้องมีการสัมผัสอยู่พร้อมทั้งภายนอกและภายใน ส่วน“วิโมกข์ ๘” นั่นคือ

๑. ต้อง“มีรูป”(รูป) และต้องเห็น“รูป”เป็นสิ่งอันบุคคลพึงได้ (รูปานิ ปัสสติ) หรือ“รูป”เป็นผล(รูปานิ ปัสสติ)

๒. ต้องพร้อมด้วย“การเห็น”(ปัสสติ) ที่ผู้ปฏิบัติ“เห็น”ได้ ด้วย ญาณทัสสนะของตน คือ เห็นทั้ง“ภาวะภายนอก”(พหิททา)และ“ภาวะ ภายใน”(อชฌัตตตา) และสามารถ“กำหนดหมายรู้”(สัญญา)เข้าไปรู้แจ้ง ได้หมดจากตั้งแต่ขั้น“กาม”แล้วจึงลึกลงไปขั้น“รูป”แล้วลึกลงขั้น

“อรูป”ที่เดียว โดยตนเองของตนเอง(อชฌัตตัง อรูปัสัญญี เอโก)

๓. ภาวะของจิต“มี”ความโน้มหนักไปสู่สิ่งที่น่าพึงใจ(สุภ) เป็นความเจริญก้าวหน้า จนถึงที่สุดนั่นแล (สุภันตเวระ อธิมุตโต โหติ)

สำหรับ“วิโมกข์ ข้อที่ ๔ ไปถึงข้อ ๘”นั้น ก็เป็นรายละเอียดสู่สภาวะขั้น“อรูป” และถึงที่สุด“สัญญา เวทียต นิโรธ” ขอไม่อธิบายต่อ

ทั้ง ๓ ข้อนี้แหละที่ระบุดีแล้ว ว่า การปฏิบัติจะต้องมี“องค์ประชุมของรูปและนาม”(กาย) และต้องมีทั้งภายนอกและภายในทำงานร่วมกันเสมอ ขาดไม่ได้

นั่นคือ ต้อง“ลืมนตาปฏิบัติ” ขึ้นหลับตา ปิดหู ฯลฯ เป็นต้น ไปหลงยึดการปฏิบัติด้วย“วิธีปิดทวารภายนอก”นั้น ไม่ใช่ของพุทธ

“ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”ต้อง“มีนพายตนะ ๖”จึงจะชื่อว่า“ความฉลาด”ขั้นปัญญา “ความรู้”ที่ไม่มี“กาย”ไม่เรียกว่า“ปัญญา”

เพราะความรู้ที่ฉลาดหากไม่ได้เกิดจากการพัฒนาพลังงานจิตที่อภิสังขารจาก“อายตนะ ๖” ความรู้อย่างนั้น แม้จะเรียกว่า“ฉลาด” และฉลาดปานใดก็ตาม ก็แค่ฉลาดที่ต้องเรียกว่า“เงาหรือเงือก”

ผู้ไม่มี“จพายตนะ”(อายตนะ ๖)ทำงานสังขารกันเกิด ก็เกิดแต่ความฉลาดที่มี“กิเลส”หรือ“อวิชชา”เป็นตัวการบงการให้ฉลาด

(๕๐) “คน”จึงยังหลงอยู่กับ“ความฉลาด”ที่เงาส่วนมาก

แต่“ความฉลาด”นี้แหละ ถ้าคนแยกไม่ได้ ก็หลง“วิปลาส”ไปกับ“ความฉลาด” และหลงไปสร้าง“จิต”ตนให้ฉลาดอย่าง“เงา”ทำ“เงา”ใส่“จิต”ตนไป เพราะ“วิปลาส”ในคำว่า“ปัญญา”กับ“เงา”

แม้“พีชนิยาม”จะยัง“รู้”ไม่ถึงขั้น“ฉลาด” เพราะมันยังไม่มี“ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ” มันมีแต่“พลังงานรู้”ตามประสาในฐานะของมัน

แต่มันก็สามารถพัฒนา“ตัวตน”(self)ของมัน โดยเริ่มจาก “ปรักษตตูปชวี”ในตัวเอง ให้เจริญก้าวหน้าจนสามารถข้ามขีดขั้น “พีชนิยาม”ขึ้นไปเป็น“จิตนิยาม”ได้ เยี่ยงเดียวกัน

“ปรักษตตูปชวี”จึงมีทั้งในความเป็น“พลังงาน”ของ“พีชนิยาม” และทั้งในความเป็น“พลังงาน”ของ“จิตนิยาม”

พลังงาน“อุคฺตนิยาม”กว่าจะพัฒนามาเป็น“ธาตุรู้”ก็ต้องผ่าน ความเป็น“ปรักษตตูปชวี”จึงจะได้ก้าวข้ามขั้นมาเป็น“พีชนิยาม” และ “พีชนิยาม”ก็ต้องก้าวขั้นสู่“ปรักษตตูปชวี”ขั้นสูงของพลังงานระดับ “พีชนิยาม”เองอีกที จึงจะข้ามขั้นสู่“จิตนิยาม”ได้สำเร็จ

ส่วน“จิตนิยาม”นั้นแน่นอนย่อมมี“ปรักษตตูปชวี”ในตัวเองอยู่ จริงทุกคน แต่ถ้าใครไม่ศึกษาอย่างสัมมาทิฐิก็ไม่สามารถรู้จกจกแจ้ง รู้จริงความเป็น“ปรักษตตูปชวี”ของตนได้ แถมจะ“วิปลาส”ในความเป็น “ปรักษตตูปชวี”กันได้ง่ายยเอาด้วย เพราะมันชั้นละเอียดยิ่ง-ลึกมาก

คนที่ยังมีภูมิไม่สูงพอจึงรู้จกชั้นหยาบไปหาละเอียด จาก ชั้นต้นไปหาชั้นลึก เป็นธรรมดา ดังนั้น เมื่อความรู้ยังไม่พอจึงไป ยึดได้แค่ความหยาบ-ความต้น จึงเห็น“ปรักษตตูปชวี”เป็นพลังงานที่ หยาบเป็นตัวตนของ“ธาตุรู้”ที่มี“วิสัย”หรือ“อนุสัย”ต่ำหยาบขั้นหนึ่ง

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเป็นกษัตริย์พระธรรมจักร
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
เป็นกำลังใจให้เสมอ
* แม่ใบจริง นาวาบุญนิยม

(๕๑) ตัวตนที่ยึด“ตนเอง”มีทั้ง“พีชานิยามและจิตนิยาม”

ความเป็น“วิสัย”ก็ดี หรือเป็น“อนุสัย”ก็ดี คือ ความยึดความเป็น“ตนเอง” ซึ่งคำว่า “สัย”ตัวนี้หมายถึง “ตนเอง หรือเอง หรือโดยตนเอง” หรือ“สก,ลัก”ก็ความหมายเดียวกัน

“สัย”หรือ“สย”นี้ ที่เป็น“อนุสัย”ก็ดี “อาสัย”ก็ดี “นสัย”ก็ดี “วิสัย”ก็ดี มีความหมายที่น่าจะได้เรียนรู้ เพราะล้วนสำคัญในคน

ซึ่งความเป็น“ตนเอง”(สย)นี้ ตนเป็น“ผู้ทำเอง”(สยงกร) “ทำด้วยตนเอง”(สยกตะ) “เกิดจากตนเอง”(สยชาติ) “เป็น“ผู้เลือกเอง”(สยงวร) ทั้งนี้ หากสัมมาทิฐิ และพากเพียรปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ ก็จะเกิดผล จนถึงขั้นเป็น“สยง อภิธมฺมา”ได้ทีเดียว

และสูงสุดแห่งที่สุดของความเป็นคนทำได้ถึงขั้นเป็น“สยัมภู” ดังนั้น ถ้าได้เรียนรู้พุทธธรรม แล้วสามารถ“สำรวจตนเอง, ควบคุมตนเอง”(สยตตตะ) อย่างสัมมาทิฐิ

คำที่หมายถึง“เองหรือตนเอง”หรือ“ของตน”นี้ มีอยู่หลายคำ สกหรือลัก ก็ใช่ สยหรือสัย ก็ใช่ สว ก็ใช่

เช่น ลักกาย, อาสัย, อาสวะ เป็นต้น

คำว่า “ลักกาย”นั้นก็หมายถึง กายของตน, องค์ประกอบของรูปกับนามของตน ผู้ยังไม่เรียนรู้“กาย”ซึ่งมีกิเลสประกอบอยู่ด้วยก็มี“กิเลส”เป็นตัว“จัดการตน”ไปตามธรรมดาสามัญของคน

“อาสัย”ก็หมายถึง ที่พัก, ที่พึ่ง, สภาพจิตที่นอนอยู่[รากศัพท์เหมือน“อนุสัย”], กิเลสที่ไหลไป ซึ่งก็คือ ชีวิตที่ยังมีกิเลสพอกอยู่กับตน และตนก็พึ่งอยู่ มันก็ยอมพาเราเป็น พาเราไปกับมันอยู่นั้นแหละ

“อาสวะ” ก็หมายเอา สิ่งที่ไหลออกหรือลู่, นำหมักดอง, กิเลสหมักดอง ซึ่งต่างหมายถึงว่า ภาวนานั้นหยาบใหญ่ขึ้นถึงขั้นเป็น

“ธาตุน้ำ”(จากอากาศเริ่มเป็นอาโป)กันแล้ว แต่ก็ยังเกี่ยวกับ“ภาวะสำคัญ
ในตัวคน เป็นพลังงานออกฤทธิ์กับตนเอง”นั่นเอง

ทุกคำจึงล้วนหมายถึงภาวะที่เกี่ยวกับ“ตนเอง”ทั้งสิ้น
ทุกคำในที่นี้ คือ “อาการ”ของ“ธาตุเล็กละเอียดยิ่ง”ทั้งนั้น
ไม่ว่าจะเป็น“พีชนิยาม”หรือ“จิตนิยาม”มีการเริ่มต้นด้วยภาวะ
ที่เล็กละเอียดยิ่งของตนตามฐานะของตนๆ ที่จะยึดเป็น“ตนเอง”ทั้ง
“พีชนิยาม”ทั้ง“จิตนิยาม”

เพียงแต่ฐานะของ“พีชนิยาม” หรือฐานะของ“จิตนิยาม”นั้น
มันมีปริมาณคนละปริมาณ(quantity) มีคุณภาพคนละคุณภาพ
(quality) ซึ่งมีมากมีน้อย มีดีมี ไม่ดี มีสูงมีต่ำต่างกันไปแล้วเท่านั้น

(๕๒) ภาวะที่เริ่มก่อตัวเป็น“ตัวตน”หรือ“ตนเอง”ยิ่งขึ้น

เริ่มแค่ “ส”ก็คือ “ของตน, ตัวเอง”แล้ว ซึ่งหมายถึง กับ,
เป็นไปกับ, มี, ประกอบด้วย, เหมือนกับ, เป็นไปกับภาวะนั้นภาวะนี้ที่
ประชุมกันเข้าเกิดภาวะ“ตนเอง” ออกฤทธิ์ให้แก่ตนเองนั่นเอง

“พีชนิยาม”พลังงานของมันที่ยึดเป็น“ตนเอง”ไม่ถึงขั้น“อนุสัย”
เพราะมันไม่มี“ธาตุรู้”ได้ถึงขั้น“อวิชชา” คนปุถุชนหรือสิ่งอื่นที่ไม่ใช่
ตัวมันเอง ก็ทำให้มันหมดสิ้นความเป็น“ตนเอง”ของ“พีชนิยาม”ได้

ส่วนความเป็น“จิตนิยาม”นั้น มี“อนุสัย”นี่เองที่เป็น“ตนเอง”
ตัวร้าย ซึ่งจะต้องกำจัดให้สิ้นซาก ลิ่นธุลีละออง ซึ่งต้องด้วยตนเอง
เท่านั้นที่จะกำจัด“อตตะตา”ของตนเองได้สำเร็จ คนอื่นไม่มีสิทธิ์เด็ดขาด

“อนุสัย” คือ ความเป็น“ตนเอง” ที่เริ่มเล็กยิ่ง ละเอียดลึก
ยอ และสุดท้ายลับเหลือหลาย ผู้อื่นจึงไม่มีสิทธิ์จะรู้จะสัมผัสได้เลย

“อนุสัย”หมายถึง ตัวแรกด้วย และตัวปลายด้วย

“อนุสัย” ภาวะที่เริ่ม“อาศัย”มีทั้งตัวแรกที่เดียว ก่อนใดอื่น
แล้วจึงสะสมกันเพิ่มขึ้นๆ ซึ่งมันก็จะปรุงแต่งกัน หรือ
หมักดองกันเข้า แยกตัวออกไปๆเพิ่มยิ่งขึ้น เป็น“ตัวของตนเอง”
ไปตามลำดับเป็น“นิสัย” สังสม“นิสัย” ตกผลึก ความแน่นกันเข้าไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งที่สุดแนบแน่น แน่วแน่ ปักมั่น ก็ชื่อว่า “วิสัย”

และ“อนุสัย”เป็น“ตัวปลายสุดด้วย ถ้าหมายถึง“ตัวปลายสุด” ก็
คือ สิ่งที่ฝังใส่ตัวเองไว้เอง อยู่ในรากลึกของพลังงานในตนตัวนี้
ยิ่งลึก ยิ่งเล็ก ยิ่งละเอียด ยิ่งลับ ยิ่งมีฤทธิ์แรงแกร่งแน่นหนที่สุดๆ

“ตนเอง”ของความเป็น“จิตนิยาม”จะเป็นผู้ศึกษา“ตัวเอง”จน
เกิด“วิชา ๘”ได้ จึงจะสามารถละล้าง“ตนเอง”ให้หมดไปสำเร็จ
โดยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมนิยาม ๕”อย่างสัมมาทิฏฐิ ไปตลอด
ความเจริญถึงสุดจนกระทั่งเป็นที่สุด สุดๆ

เพราะผู้มี“จิตนิยาม”สามารถมีภูมิรู้ถึงขั้น“กรรมนิยาม”และ
“ธรรมนิยาม”ในขั้น“โลกุตระธรรม”ที่สัมมาทิฏฐิ ก็จะทำจัดละล้าง
“อนุสัย”ของ“ตนเอง”(สย)ได้หมดสิ้นเกลี้ยงสำเร็จจริง

จึงจะชื่อว่า การอภิวัดพัฒนา“จิตในจิต”ตามแบบพุทธ

(๕๓) “ตนเอง” เท่านั้นกำจัด “อหฺสย” ของตนได้หมดสิ้นแท้

ส่วนคำว่า “อหฺสย” นี้ คนไทยจะเขียนเป็น “อาคัย” หมายถึง “ที่อาคัย” หรือภาวะรูปกับนาม หรือกายกับใจที่ตนเองอาคัยเป็นชีวิต อันมี “เหตุ-นิทาน-สมุทฺทย-ปัจจุัย” ทั้งมวล ซึ่งเสณวิเศษก็เหลือหลาย - สุตสาหัสวิตถารก็หลากล้น ประดามีอยู่ในโลก ในสังคมมนุษย์ชาติ หรือ “พลังงาน” ที่เป็น “จิตนิยาม” นี้แหละ ตัวลําคัญที่เราจะได้ “อาคัย” เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ ได้ “อาคัย” ดีหรือชั่ว ได้ “อาคัย” เป็นคุณหรือเป็นโทษ ได้ “อาคัย” เป็นโลกียะหรือเป็นโลกุตระ หรือได้เป็นแค่งุศลชั้นกัลยาณธรรมหรือเป็นได้ถึงกุศลชั้นอารยธรรม ก็ “จิตนิยาม” นี้เอง ที่ “ตนเอง” จะต้องจัดการเองของตนเองในตนเองด้วยตนเอง

ผู้ “สัสมมาทิฏฐิ” ที่เริ่มรู้จู้รู้แจ้งรู้จริง “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” และสามารถแยกแยะ “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ได้สัสมมาทิฏฐิแท้ จึงจะสามารถสร้าง “พลังงาน” อันเป็น “นามธรรม” ให้ “ตนเอง” ใช้ “อหฺสย” ได้จริง และหากเจริญพัฒนาขึ้นเป็น “อารยธรรม” ขึ้น “โลกุตระธรรม” แล้วสั่งสมลงไป ใน “ตนเอง” ก็ก้าวหน้าขึ้นเป็น “นึสย” ไปตามลำดับ ยิ่งขึ้นๆ

“นึสย” หมายถึง จิตตนเองที่ได้สั่งสม “พลังงานดีหรือชั่ว” เป็น “โลกียะ” แค่นั้น ยิ่งๆขึ้น ก็เป็นการเจริญได้เพียง “กัลยาณธรรม” หรือจะก้าวข้าม “โลกียะ” ขึ้นเป็น “โลกุตระ” ได้ คุณธรรมต้องถึงขั้นเป็น “อารยธรรม” แล้วสะสมเข้าไป ใน “ตนเอง” จนมันตกผลึกไปตามลำดับน้อย แล้วก็มากขึ้นๆ กระทั่งมีอำนาจในตนไปตามเท่าที่มันมี-มันได้

แล้ว “โลกุตระ” ก็สั่งสม “คุณวิเศษ” เข้าไป ทั้งมาก ทั้งแน่น ทั้งแกร่งกล้า ทั้งมีประสิทธิภาพ ยิ่งๆขึ้น ก็เข้าขั้นเป็น “วิสย”

“วิสย” หมายความว่า “นึสย” ที่สั่งสมลงเป็น “ความมาก

ความแน่น ความแกร่งกล้า ความมีประสิทธิภาพ”ยิ่งๆขึ้น จนเป็นความยั่งยืนที่ยิ่งแท้ถาวรไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว ตลอดกาล นิรันดร แล้วฝังลงเป็น“อนุสัย”

“อนุสัย”จึงเป็น“ของตนเอง” ทำเอง สั่งสมเอง และต้องละล้างเอง กำจัดเอง ปรุงแต่งเอง เจริญเอง เลื่อมเอง ทั้งสิ้น ไม่มีใครจัดการกับ“อนุสัย”ของตนเองได้เลยเป็นอันขาด

(๕๔) “สย”เป็น“อนุสัย”ทั้งในขั้นแรกเริ่ม ทั้งขั้นปลายสุด

ถ้า“วิสัย”นี้แหละที่ยิ่งๆขึ้นหนักจัด สูงส่งมาก แล้วจะใช้ศัพท์เรียกขานกันว่า“อนุสัย”อีกที ก็หมายความว่า ความเป็น“ตนเอง”ที่มีความเป็น“อนุ”หรือ“อณู”หรือ“อณู”คือ น้อย, เล็ก, น้อย และ“อนุสัย”นี้ ก้าวหน้าถึงขั้น“ปรมาณู”(อะตอม, Atom ซึ่งแปลว่า เล็กยิ่งๆขึ้นยอด)

ความเป็น“ปรมาณู”ที่ชาว“โลกียะ”ไปใช้ในทางเลวร้ายนั้น มันก็ร้ายเลวกันอย่างที่สังคมโลกเห็นกันอยู่แล้ว ซึ่งแตกต่างจาก“ปรมาณู”ของชาว“โลกุตระ”อย่างตรงกันข้ามทีเดียว

ความเป็น“อนุหรืออณู”ขั้น“ปรมาณู”ของ“โลกุตระ”จึงพิเศษสุด ยิ่งเป็น“อนุสัย”ขั้น“ปรมาณู”ก็ยิ่งสุดพิเศษยอดประเสริฐ ยิ่งมีประโยชน์ต่อคนในสังคมอย่างสุดประมาณทีเดียว (ความพิเศษยอดประเสริฐสุดประมาณของ“โลกุตระธรรม”นี้ จะขยายความในโอกาสต่อจากนี้ไป ตอนนี้นำพูดถึง“อนุสัย”แรกเริ่มกันก่อน อ่านต่อไปเกิดก็จะขยายต่อไปเอง)

“อนุสัย”แรกเริ่มนั้น คือ “พลังงาน”แรกเริ่มก่อตัวขึ้น ยังไม่เป็น“ตัว” ถ้าเป็น“ชีวะ”ก็แค่ขั้น“เซลล์ปฐมภูมิ”(primary cell) เป็นเซลล์ที่หนึ่งเซลล์เดี่ยวเท่านั้น ซึ่งเป็นพลังงานขั้น“วิญญาณขั้นอนุสัยในช่องว่าง”(ศัพท์, niche) ที่เล็กมากขั้นแรกคือ “กลละ”ที่เกาะ

อยู่ในมดลูก เป็นต้นคำแห่งการเกิด และต้องติดอยู่เกาะอาศัย
อาหารจากที่นั่นเท่านั้น ยังไม่เป็นอิสระในตนเอง ยังอาศัยผู้อื่นเลี้ยง
ชีพอยู่ ตนเองยังลอยไปไหนโดยอิสระในตัวเองไม่ได้

“อนุสัย”นี้จึงไม่สามารถมีความร้าย-ความแรงอะไรกับใครได้
ไม่ว่าจะเป็น“พีชนิยาม”หรือ“จิตนิยาม”ก็มีภาวะของ“เชื้อชีวิต”
ที่มี“พลังงานแรกเริ่ม”ที่มีภาวะ“เชื้อชีวิต”แต่ละชนิด ซึ่งยังไม่เป็น
“ตัวตน”(self) มีแค่“พลังงาน”ยังไม่เป็น“ธรรม ๒”เลย

นี่คือ “ปรกัตตูปชีวิ” ที่ชาวพุทธทุกวันนี้หลงผิด“เชื้อชีวิต”ที่
ยังอาจจะไม่ได้เป็น“ชีวิต”ต่อไปก็ได้

แต่ผู้ที่หลงผิดเพี้ยน ภาวะเรียกว่า “ปรกัตตูปชีวิ”นี้ไปเป็น
“ตัวตน”ของความเป็น“สัตว์”ที่มีองค์ประกอบประกอบกันมากกว่า
“หนึ่งเซลล์”(ปฐมภูมิ,primary cell)นี้ไป จึงหลงผิดและพาลวิปลาส

จึงเป็น“ความวิปลาส”ที่หมดทางที่จะเรียนรู้ปฏิบัติถึงนิพพาน
จะนี่คือ “อนุสัย”ที่เริ่มต้นแรกสุด

และ“อนุสัย”ขั้นต้นนี้ก็จะเป็น“อาลัย”อวิชชาคือ“นิสัย”ไปจน
กระทั่งเกิด“วิสัย” และสูงสุดก็เป็น“อนุสัย”ขั้นปลายที่สุดร้ายสุดเลว
มหามหันต์จนได้

“อนุสัย”จึงเป็นได้ทั้งขั้นต้นแรก และเป็นได้ทั้งขั้นปลายสุด
เป็นได้ทั้งเลวร้าย และเป็นได้ทั้งดีพิเศษ

(๕๕) “อนุสัย”ที่เป็นขั้นปลายสุดนั้น สุดๆทั้งร้ายและทั้งดี

และถ้า“อนุสัย”เป็นขั้นปลาย หากมีฤทธิ์แรงที่เลว ก็เลวสุดๆ
หากมีฤทธิ์แรงที่ดี ก็ดีสุดๆ

สำหรับ“อนุสัย”ขั้นปลายสุดนั้น ถ้าเป็น“โลกียธรรม”ก็ยากจะ

แก้ไข แม้จะศึกษาเล่าเรียนจนล้มมาทฤษฎี ก็ยังจะต้องกำจัด“พลังงาน”
ที่ได้สั่งสมกระทั่งเป็น“อนุสัย”นี้กันอีกยากและนาน

พอได้ยินคำว่า ยากและนาน ผู้ยังเป็นโลกียชนอยู่ก็อย่าท้อเสีย
ละ เพราะจะอย่างไรมันก็ต้อง“เริ่มต้น” จึงจะสามารถทำให้หมดสิ้นได้
ไม่มีอะไรที่ไม่เริ่มต้นโดย“ตนเอง”ในความเป็น“ตน”

ขึ้นไปท้อแล้ว“ไม่ฮึด”เริ่มต้นกันสักที เลยยิ่งเติม“โลกีย์กรรม”
ใส่ตนหนักหนาหนักหน้าขึ้นไป อึ๊กๆๆๆๆๆๆๆ

แล้วจะรอเมื่อไหร่กันเล่า จึงจะเริ่มฮึดสู้...??????

มันก็ยังหนักหนาสาหัสเข้าไปใหญ่ ไซ้มั๊ย?

คนฉลาด ที่เข้าใจได้จริง จึงไม่รอช้าแน่นอนเด็ดขาด

ก็เพราะไม่ยอมฉลาดกันเสียที่นี้เอง จึงยังสั่งสม“อนุสัย”ที่ยิ่ง
ร้าย ยิ่งแรง ยิ่งลึก ยิ่งลับ แม้แต่ตนเองก็ยังไม่รู้สิริรู้สาหนักเข้าไปใหญ่
จึงยิ่งนำส่งสารคนผู้ไม่รู้สิริรู้สา ที่ว่านี่จริงๆ

ส่วนคนที่“รู้สิริรู้สา” หรือเข้าใจเข้าใจดี แต่ไม่เริ่มสักทีนั้น มัน
ก็สุดที่จะส่งสารแล้ว ก็ต้องปล่อยเขาไปทีชอบๆกันเท่านั้นแหละ

ความร้ายและความแรงของฝ่ายเลว ฝ่ายไม่ดีจึงยากยิ่ง
ด้วยประการฉะนี้

โลกจึงยังมี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”เกิดขึ้นในโลกอยู่ร่ำไป
ยิ่งโลกไกล่กลียุคนี่ ยิ่งอภิปรามมหายากเย็นจริงๆ

ความร้ายของ“อนุสัย”ที่เวลานั้น มันไม่เจริญก้าวหน้าไปใน
ทิศทางเดียวกัน มันจะต่างคนต่างยึดของตน แล้วก็หาอื่นๆ แปลกๆ
ใหม่ๆ ออกไปเรื่อยๆ ยิ่งไม่เหมือนกันออกไปเรื่อยๆ ไม่เป็นหนึ่งเดียว
ไม่มี“เอกภาพ”ที่มีทั้งปริมาณและคุณภาพที่ยิ่งใหญ่ สุดท้าย“ตน
หนึ่งเดียว”ยิ่งใหญ่ที่รวบประโยชน์จากมวลมนุษยชาติในโลก

จะ“เห็นแก่ตัว”เต็มบริสุทธิ เพราะอะไรๆก็จะยึดเป็น“ของ
ตัวของตน”ยิ่งๆไม่มีจบ

จึงไม่มี“เสียสละ”อย่างจริงใจ-บริสุทธิใจ-สมัครใจ-เต็มใจ-
ซื่อใจ-อิมเอมใจ เหมือนๆกัน จะต่างก็แยกแปลกแตกต่าง มี“โทษ
พิเศษ”มากหลายลึกลับซับซ้อนกันยิ่งๆขึ้นอย่างหาประมาณมิได้

โลกจึงแหวกแหวนประลัยกัลป์ด้วย“อนุสัย”เลวร้ายฉะนี้แล

(๕๖) “อนุสัย”ที่เป็นโลกุตระนั้นมี“ปรมาณู”วิเศษสุดทั้ง

ส่วน“ปรมาณู”ของ“โลกุตรธรรม”นั้นจะเจริญก้าวหน้าไปในทิศ
ทางเดียวกัน เหมือนกันเข้าไปเรื่อยๆ เป็นหนึ่งเดียว และสุดท้ายก็
เป็น“หนึ่งเดียว”อย่างมี“เอกภาพ”ที่มีทั้งปริมาณ(quantity)และคุณภาพ
(quality)ที่ยิ่งใหญ่ มีประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติในโลก

กล่าวคือ ล้วน“ไม่เห็นแก่ตัว” เพราะล้วนพยายามลดความ
เห็นแก่ตัวจริง กระทั่ง“หมดตนของตนเอง” เข้าไปสู่“สูญ”เช่นเดียวกัน

จึง“เสียสละ”อย่างจริงใจ-บริสุทธิใจ-สมัครใจ-เต็มใจ-พอใจ-
ซื่อใจ-อิมเอมใจ-สุจริตใจไปทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะมีต่างก็ต่าง
มี“คุณธรรม”ที่เป็นโลกุตระมากน้อยกว่ากันตามธรรมดาแห่งสังขะ

แต่ต่างก็มี“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)อย่างเดียวกันยิ่งๆขึ้น
เป็น“สามัญญตา”(ความปกติของผู้ไร้ความสงบ)ในสังขมมนุษย์ ที่ต่างก็
“สมานัตตตา”(การทำตัวให้เข้ากันได้)ไปตามยถาภูตญาณของแต่ละคน

“ผล”ที่เกิดแก่มนุษย์ส่วนรวมที่จะมีในสังขมตามพระพุทธรเจ้า
ประมวลลงเรียกว่า “พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”
นั่นเอง ที่เป็นคุณสมบัติขั้นคุณวิเศษของความเป็น“ประชาธิปไตย”
อันพึงประสงค์ของคนทั้งโลกแท้ๆ

“ยอดนิยายของโลก”ก็จะเกิดจริงเป็นจริงได้ จาก“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”เพราะมี“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)อย่างเดียวกัน “ที่ไขความเป็นมนุษย์”ให้แก่“โลก” ซึ่งเป็น“ความลับยิ่ง”สุดลับใน ห้วงปรารธนาแสนลึกของมนุษย์ผู้มี“ความเป็นมนุษย์”ทุกคน

ยกเว้น“อมมนุษย์”(คนผู้มีจิตใจที่ยังไม่ใช่“มนุษย์”แท้จริง)

จริง!!!“ความวิเศษ”นี้ในสังคมโลกปัจจุบันจะ“สุดทิ้ง”หรือจะ “ไม่เชื่อ”ว่า จะมีได้ เป็นได้จริง ก็เป็น“ภาวะวิเศษ”ที่เกินจินตนาการ ของคนแน่นอน โดยเฉพาะคนในยุคนี้

(๕๗) ธรรมะของพระพุทธเจ้า มิใช่เรื่องเพื่อเจ้า-เพื่อผี

แต่“คุณธรรมอันวิเศษ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้น ไม่ใช่เรื่อง เพื่อเจ้า หรือเพื่อผีแต่อย่างใด พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีเยี่ยมแล้ว จริง ยิ่งแล้ว ซึ่งเพียงแต่ลึกล้ำเกินคนคิดเท่านั้น ทว่าเป็นความเป็นไปได้ จริงๆ ในยุคที่ถึงขั้นต้องเป็นไปได้ เพราะเป็น“สวากขาตธรรม”คือ พระธรรมอันพระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นความจริง จริงไม่มีวันผิด

ซึ่งเป็น“สันทิฏฐิโก-อกาลิโก-เอหิภัสสิโก-โอบนยิโก-ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”แน่นอนที่สุด

สันทิฏฐิโก คือ คนผู้เอาตนเองเข้ามาปฏิบัติจริงกับสังคมอารยะ อกาลิโก คือ คุณวิเศษนี้เกิดในคนในสังคมได้ไม่จำกัดกาละใด เอหิภัสสิโก คือ มีความเป็นไปได้ที่เชิญมาดูมาเห็นกันเลย มา พิสูจน์ได้ ทั้งที่เป็นส่วนตนแต่ละคน ทั้งที่เป็นชุมชนสังคมกลุ่มหมู่ อันเป็นได้ถึงขั้นหมดสิ้นความเป็นทาสทั้งของ“โลก” และเป็นได้ถึง ขั้นหมดสิ้นความเป็นทาส“ตนเอง”ที่เป็นคนที่ไม่ทำเพื่อ“ตนเอง” (อัตตา) จึงมีแต่“ทำ”เพื่อส่วนรวม เพื่อประชาชน เพื่อผู้อื่นอย่างสุข

สงบ ที่พิสูจน์ได้ แม้ในกาลเวลาที่เลื่อมหนักเช่น“ยุค”นี้ จึงไม่ใช่เพียง
ธรรมะที่เป็น“คุณวิเศษ”ในความเพ้อฝัน-เพ้อเจ้อเท่านั้น มิให้ดูได้แท้
โอบนโยโก คือ เป็นของสูงที่ควรโน้มน้อมเอามาใส่ใจสวดทนต์ให้ได้
ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ คือ วิญญูชนจะรู้เฉพาะตน ผู้
อื่นไม่พลอยรู้ตามเห็นตามได้ง่าย เหมือนผู้ลืมนรของตนเอง
เพราะคำตรัสที่พระพุทธองค์ตรัสไว้นั้นเป็น“สวากขาตธรรม”
ทั้ง ๖ นั้นแท้จริง จึงเกิดสังคมมนุษย์“สาราณียธรรม ๖”อย่างเป็นจริง
ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เชิญให้มาดู แม้ในโลกยุคนี้
พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้ได้ ว่า เกิดได้จริง เป็นได้จริง ท่ามกลางสังคมที่เต็ม
ไปด้วยกิเลสร้าย กิเลสแรงกันในสังคมจัดจ้านแท้ๆ นี้แล

(๕๘) ประชาธิปไตยที่แท้ต้อง“ปลดแอก”ให้แก่มนุษย์

ซึ่งสังคมที่เป็น“สาราณียธรรม”ดังกล่าวนี้ ในยุคพระพุทธเจ้า
สามารถทำได้แล้ว แต่ทำได้ดีกับคนที่เป็นสังคมพุทธศาสนาเท่านั้น ยิ่ง
ถึงขั้น“สาธารณโภคี”แล้ว ในยุคพระพุทธเจ้าแท้ๆยังทำได้แค่ในหมู่
มวลชนที่เป็นภิกษุเท่านั้นด้วย เพราะมนุษย์ยังไม่เจริญถึง“ยุค”
คิวิไลซ์เพียงพอ เหมือนอย่างที่ถือกันว่าเจริญ“คิวิไลซ์” เช่น “ยุค”นี้

ยุคไหนยังเป็นยุคของคนที่ยังไม่พ้นสมบูรณาญาสิทธิราชย์
และเป็นยุคทาสทั้งโลก คนยังไม่รู้เรื่อง“สิทธิมนุษยชน” ข้อนี้สำคัญ
ยิ่ง คนทั้งหลายยังไม่รู้จักว่า “มนุษย์”นั้น มี“สิทธิในความเป็นมนุษย์”
แม้สิทธิขั้นพื้นฐานในความเป็น“มนุษย์”ของโลก อันมีอิสระเสรีภาพ

ใน“ยุค”พระพุทธเจ้านั้น พระพุทธเจ้านี้แหละที่“ปลดแอก”
ความเป็น“มนุษย์”ให้“อิสระเสรีภาพ”แก่ทาส และแก่ผู้ยังตกอยู่ใต้
อำนาจ“วรรณะ” นี่เป็น“รูปธรรม”ที่มหัศจรรย์ยิ่งแล้วใน“ยุค”พระองค์

ประชาชนคนพืงมี“อธิปไตย”ได้วิเศษยิ่งกว่านั้น ก็คือ ผู้
“ปลดแอก”ได้ด้วยทฤษฎีวิเศษ(สัมมาทิวฏฐิ)ของพระพุทธเจ้า
จึงจะเป็นประชาชนคนผู้มี“อธิปไตย”จริงยิ่งในโลก ในสังคม
กล่าวคือ เป็นผู้“หลุดพ้น”จากแอกของโลกก็ยี้ พ้นอำนาจ
“โลก” ได้แก่ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกก็ยี้ทั้งหลาย
และที่สำคัญสุดๆเป็นประธานแห่งความหลุดพ้นจากแอกที่ยิ่ง
ใหญ่ ก็คือ พ้นอำนาจ“อาตมันหรืออัตตา” ได้แก่ “ตนเอง”ที่เป็น
พลังงานในตนในความเป็น“จิตวิญญาณ”นี้แหละ ที่คนไม่ใช่จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ

(๕๙) ยุค‘โลกิย์รุ่งเรือง’สุดๆนี้แหละ‘โลกเสื่อม’สุดๆ

แต่สังคมโลกยุคนี้ มันไม่ใช่ยุคไหน มันเปลี่ยนเป็น“เจริญ
รุ่งเรือง”แบบโลกิย์(civilise)ยิ่งยอด ฉลาดเลิศไปสุดๆในความเป็นมนุษย์
เป็นสังคมโลกิย์กันแล้ว แต่นี้แหละคือโลกชั้นเสื่อมสุดแล้วเช่นกัน

เพราะฉะนั้น จึงสามารถสร้างสังคม“สาธาณียธรรม ๖”ที่ถึง
ขั้นเป็น“สาธาณโมคติ”ได้ ในหมู่มวลชนที่เป็นฆราวาสด้วยได้อย่างมี
ภาวะแห่งการหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรภาโส)ของคุณธรรม
หลากหลายชั้นของมนุษย์ ที่สนิทเนียนเป็นความมหัศจรรย์พิเศษยิ่ง

จึง“น่าทึ่ง”สุดๆจริงๆสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยคิดว่าโลกนี้จะมีด้วย
หรือ“ความน่าทึ่งปานฉะนี้” หรือคิดไม่ถึงว่า จะเป็นไปได้จริงๆ

สังคมที่มี“นิยายน่าทึ่ง”ของโลกปานฉะนี้ นี้แหละ จะเกิดขึ้น
ให้โลกที่ง่ได้จริงๆ จนกว่าจะสิ้นสุดโลก ไปตามสัจจะ

และตามสัจจะอีกแหละ ใน“ยุค”เดียวกันที่มนุษย์มีภูมิ-
ธรรมสามารถสร้างสังคม“สาธาณโมคติ”ได้จริงขึ้นมาตัวเอง สังคม

ส่วนใหญ่ก็จะเสื่อมสุดด้วย ถึงขั้นทำลายแบบเผาทำลายกันจนเรียก
เปรียบเปรยกันว่า มีไฟบรรลัยกัลป์ไหม้โลกหรือมีน้ำท่วมโลก ก็จริง
ที่สุด ไปตามลัทธิจะเช่นกัน

แต่โลกเลวร้ายขนาดน้ำท่วมโลกตายกันเป็นเบือหมดโลก
ปานนั้น โลกก็ยังมี“เรือโนอาห์”(นาวาบุญนิยม) ได้แก่ “สาธารณโภคี”
นี่แล ที่ช่วยมนุษย์และสัตว์โลกเอาไว้จำนวนหนึ่ง แนนอนที่สุด

จะมีมนุษย์จำนวนหนึ่ง น้อยนิด ที่ขึ้นเรือโนอาห์ หรือเรือ
“นาวาบุญนิยม” รอดชีวิตจากความเลวร้ายมหาประลัยกัลป์นี้ได้

(๖๐) “ปัญญา”ที่เป็นโลกุตรระแท้สร้าง“ประชาธิปไตย”ได้แท้

ซึ่งประดาคนที่ยังเข้าใจไม่ได้ ก็ยังยากที่เขาจะเชื่อกัน ว่า
“โลกุตรธรรม”นี่แหละที่เป็น“ความจริง”ยิ่งที่สุด ที่สามารถพาคนเข้า
สู่ความเป็น“ประชาธิปไตย” ปลดแอกได้จริง มี“อิสระเสรีภาพ”แท้จริง
เพราะมวลคนที่มี“โลกุตรธรรม”ยังมีน้อย แม้จะมียืนยัน
พิสูจน์ให้เห็นบ้างแล้วก็ตาม และต้องยืนยาวนานพอด้วย

จึงต้องมาช่วยกันศึกษาและฝึกฝนตนให้เป็น“โลกุตรบุคคล”
กันให้มากๆ ให้เพียงพอ

เรื่องจริงที่“โลกุตรธรรม”สามารถพิสูจน์“ความจริง”ได้ท่าม
กลางโลกประชาธิปไตย แม้ในปัจจุบันนี้ ก็คือ “ความอิสระเสรีภาพ”
แท้ ที่ความเป็น“ตนเอง”มีอิสระเอง แต่สมัครใจเอง เข้ามาอยู่ใน
หมู่ให้หมู่กำกับ มีพฤติกรรมในชีวิตประจำวันไปกับหมู่ ตามความรู้
อัน“สัมมาทิฐิ”ของตน และเท่าที่“คุณวิเศษ”ของตนเองแต่ละคนมี
เรายอมอยู่กับหมู่ ซึ่งเราจะอยู่หรือจะออกไปจากหมู่เมื่อใดก็ได้
ไม่มีใครมาอยู่กับ“อิสระเสรีภาพ”ของเราเลย แต่เราก็มอบ“อิสรภาพ”ของ

เราให้แก่มู๋ ดังกล่าวแล้ว

นี่คือ ความเป็น“ประชาธิปไตย”ให้มู๋เป็นใหญ่ มีใช้เอาตนเองเป็นใหญ่ ที่เป็นจริง พิสูจน์ได้ ในสังคมคนที่เป็น“โลกุตระ”

ซึ่งเกิดจาก“ปัญญา”ของตนที่เป็นโลกุตระแท้ ด้วยความสังวรอยู่จริง ดำเนินตาม“โพธิปักกขิยธรรม ๓๗”อยู่จริง จึงเป็นองค์รวมของ“คุณวิเศษ”ที่เป็น“เอกภาพ”(เอกภาวะ) เป็นคุณธรรมสำคัญ ยืนยันทั้งความเป็นอิสระ ทั้งความเป็นประชาธิปไตย ทั้งความเป็นผู้ پاکเพียรที่จะไม่ให้มี“ตนเอง”มี“อัตตา”หรือมี“ตน”ของตนเข้าไปเป็นคนเผด็จการ จะสำนึกสังวรตนไม่ให้ความเป็น“ตน”เข้าไปเป็นใหญ่กว่า“ความเป็นมู๋”อยู่เสมอ จนกว่าจะหมด“ตัวตน”ที่เป็นปรมาตม์

“มู๋ใหญ่”หรือมวลประชาชน จึงเป็นใหญ่กว่าเราอยู่จริง

นี่แล คือ ประชาธิปไตยที่เป็นจริง พิสูจน์ได้เป็นสวาทขาโต

(๖๑) โลกุตระนั้นมีความเสถียรยืนยันแม้จะเป็นส่วนน้อย

“โลกุตระ”นั้นมีความเสถียรยืนยัน แม้ขณะนี้จะมีเป็นส่วนน้อยก็มีสภาพจริงของความ“ยั่งยืน” และมีความ“ยั่งยืน”จริง ไม่หวั่นไหวต่อสังคมโลกีย์ที่เป็นหมู่มากห้อมล้อมเรา ดังนั้น ยิ่งถ้าเป็นส่วนมากก็ยิ่งจะมีน้ำหนักสูง ได้ผลเร็วแน่นอน

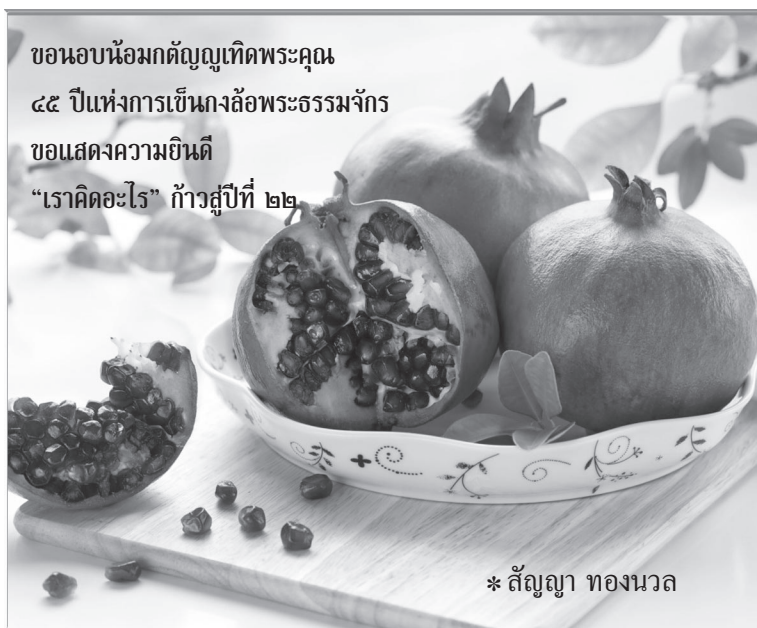
ที่สำคัญมีความเป็น“เอกภาพ” อย่างเหนียวแน่นจริง

เพียงแต่ในโลกนี้ยังมีคนเป็นได้ส่วนน้อยอยู่เท่านั้น จึงเป็น“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”เกิด“นิยาย”ของโลก ในความเป็นมนุษย์ ตามฐานะของแต่ละคน เรื่องราวแตกต่างกันไปบ้างตาม“ฐานวิบาก”ของแต่ละคน ทว่า“นิยาย”จะมีส่วนเป็นคุณค่าประโยชน์ให้แก่สังคมจริง แม้จะเริ่มจากน้อยไปก็ตาม เพราะ“โลกุตรธรรม”มีความตั้งมั่น

ที่เที่ยง(নিজัจ) ยั่งยีน(ฐ่วง) ตลอดไป(สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงไปอีก
แล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ
(อสังกุปปัง) อย่างแท้จริง

ถ้าเป็น“โลกียธรรม” “ตนเอง”ก็ถูกกำกับให้มีพฤติกรรม
ในชีวิตประจำวันส่วนมาก ก็เป็นแบบโลกีย์ มี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-
ปัจจัย”เกิด“นิยาย”ของโลก ในความเป็นมนุษย์ ต่างๆของแต่ละคน
มากมายหลากหลายเรื่องราว เต็มโลก แต่ไม่เป็น“เอกภาพ”เด็ดขาด
เพราะ“โลกียธรรม”นั้น มันแตกต่างกันไปคนละทาง ยิ่ง
มากมันก็ยังมี“ความแตกต่าง”ที่หลากหลายพิลึกกึกก็ือ ชับซ้อน
ซ้อนเชิงก็สุดยอด อ่ามहितโหดก็สุดสาหัส

ไม่ว่าจะเป็น“ความเห็นแก่ตัว” หรือลีลาของความโลภ-โกรธ-หลง ล้วนแตกแยกแตกต่างกันไปไม่สามารถประมาธนับกันได้

จึงยังเป็นภัยร้ายยิ่งๆ ตรงกันข้ามกันกับ“โลกุตรธรรม”ที่ยังเป็นคุณวิเศษยอดอันหาที่เปรียบไม่ได้ ไปคนละทิศทาง ๑๘๐ องศา ด้วยสัจจะความจริงอย่างนี้เอง

(๖๒) “นิสัย”แก้ไขได้ง่ายกว่า“นิสัย”จึงต้องรีบแก้

คนที่เห็นแก่ตัวนั้นมาจาก“นิสัย-วิสัย-อนุสัย” ดังนั้นต้องแก้“ภัยร้าย”ที่มันพาคนชั่ว พาลังคมทุกซุกซุกทรมาณกันตรงนี้เถิด

อาตมาอธิบายเรื่องความเป็นอนุสัย-อาคัย-นิสัย-วิสัย-อนุสัย มาบ้างแล้ว ซึ่งเป็น“พลังงาน”ของจิตใจคน ที่เจ้าตัวคนทุกคนต้องเรียนรู้และต้องแก้ไขให้แก่“ตนเอง” มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของชีวิตคนจริงๆ ไม่ว่าจะยุคไหน กาละใด

ยิ่งใหญ่สำคัญสุด เพราะเป็นต้นตอในการแก้ไข“ตน” แก้ไข“สังคม” แก้ไข“การเมือง” แก้ไข“เศรษฐกิจ”ให้ดีพิเศษ อย่างไม่น่าเชื่อ ด้วยพลังโลกุตระนี้แหละ ซึ่งเข้าใจกันไม่ได้ง่ายๆ

มันก็ต้องแก้ไข“อนุสัย-อาคัย-นิสัย-วิสัย-อนุสัย”นี้สำคัญสุด ไม่ใช่อื่น แม้“แก้กฎหมาย”กันให้พิเศษเท่าใใดๆ ก็ยังไม่ถูกเป้าของการแก้ปัญหาชีวิต แก้ปัญหาสังคม อย่างยั่งยืนหรอก

“แก้กฎหมาย”ก็ต้องแก้ ก็ต้องทำอยู่ ก็แก้กันไป แต่มันก็สู้“นิสัย”ของคน อันมี“วิสัย” มี“อนุสัย”ที่ยิ่งลึก ไม่ได้

ขึ้นชื่อว่าโลก ว่าสังคมนั้น มีเจ้า“วิสัย-อนุสัย”นี้แหละตัวร้ายที่ร้ายสุด หรือตัวดีที่ดีสุด เพราะมันเก่งเหนือชั้นกว่ากฎหมายได้จริงๆ ต่อให้กฎหมายดีเยี่ยมเก่งปานใดขนาดไหนก็เออะ

คนนิสัยเลว วิสัยชั่ว อนุสัยทราหม นั้น มันทำได้ทุกอย่างที่
เลว ต่อกฎหมาย ด้วยความชั่ว ความทราหม ก็เห็นๆกันมาตลอด
ในประวัติศาสตร์

แก้อะไรอื่นๆ ที่เป็นองค์ประกอบของชีวิต ของสังคมที่สำคัญ
ก็ต้องทำ แต่“นิสัย-วิสัย-อนุสัย”นี้ ที่ไม่ได้เลย ปล่อยให้
ไม่ได้เลย ที่จำเป็นยิ่งกว่าอะไรหมดจะต้อง“แก้” จนกว่าเราจะเป็นอรหันต์
ขออภัย

“นิสัย”แก้ยากกว่า“วิสัย” โดยเฉพาะ“วิสัย”ของสังคม จึง
ต้อง“รีบ”แก้นิสัยของตนนี้แหละสำคัญสุด ก่อนจะ“แก้”อะไรอื่นๆ

(๖๓) คนไม่บริสุทธิ์แม้แต่“ศีล ๕” อย่าให้ไปแก้อะไรเลย

และคำสอนของพระบรมศาสดาของพุทธ ก็สอนอย่างสำคัญ
ยิ่งอยู่แล้วเป็น“ทฤษฎี”วิเศษ คือ “ไตรสิกขา” ผู้ที่เกิดเป็นคนที่ยัง
ไม่“จบกิจ”แห่งการศึกษา จะต้องศึกษาอบรมตนแก้ไขตนอยู่
ตลอดเวลาให้“ดี”ก่อน แล้วจะ“ทำ”อื่นได้“ดี”ตาม

ถ้าหาก“ศีล-จิต-ปัญญา”ของใครยังไม่“ดี”จริง แล้วจะมัวไป
“แก้”อะไรอื่น ให้“ดี”อย่างบริบูรณ์ และยั่งยืนถาวรนั้น ไม่ได้

โดยเฉพาะ“จิต”ของคน อันเป็นประธานของทุกสิ่งทุกอย่าง
(มโนบุพพังคมา ธัมมา ฯ) ยัง“วิปลาส”จากความจริง วิปลาสจากสัจจะ
อยู่

“ประชาธิปไตย”ของโลก มีให้เราศึกษา “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-
ปัจจัย”ที่มันแสดง“ผล”ไว้แล้ว ให้เราสามารถศึกษาให้เห็นได้มีมากมาย
คนผู้ที่มี“นิสัย-วิสัย-อนุสัย”เลวชั่วทราหมนั่นเอง ที่ใช้คำว่า
“ประชาธิปไตย”นี้แหละ มาเป็นเครื่องมือหลอกประชาชนได้อย่าง

เก่งกาจที่สุด ไม่เห็นหรือ? ทั้ง“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ที่ผ่านกาลมาแล้ว ไม่ว่าในอดีต หรือปัจจุบันนี้ เขาอ้างประชาธิปไตย ใช้คำว่าประชาธิปไตยนี้แหละ ที่ทำลายความเป็น“ประชาธิปไตย”แท้ๆ ลงไปอย่างหน้าด้านที่สุด

ใช้อำนาจที่มีแก้กฎหมายเพื่อตนก็ทำ ใช้อำนาจหมู่แก้กฎหมายเพื่อตนก็ทำ ทำผิดกฎหมายมันคืออะไรนี้แหละ ใครจะทำไม่ ย่ำเหย้นกันเห็นๆ ก็ทำ แล้วทำอะไรคนนิสัยชั่วนั้นไม่ได้ เห็นบ้างไหมละ มีตัวตนคนจริงทำให้เห็นชัดเจนอยู่ใต้งๆ

เห็นความจริงที่มีหลากหลายบทเรียนกันบ้างมั๊ย?

(๖๔) “โลกุตรธรรม”เป็นเรื่องของคนที่ทำได้ทุกยุคสมัย

มาช่วยกันส่งเสริมการศึกษา จัดการกับ“ตนเอง” ศึกษาให้ เกิด“โลกุตรธรรม”ให้มีผลกันเถอะ จะได้แก้“นิสัย-วิสัย-อนุสัย” ของคน แล้วจะประสบผลสำเร็จไปได้ตามที่เรากำลังต้องการอยู่ขณะนี้ได้ อย่างไม่น่าเชื่อ

โลกุตรธรรมเป็นไปได้ เป็นเรื่องดีจริง ไม่ใช่เรื่องลึกลับดังที่ หลงเข้าใจผิดกันอยู่ ไม่ใช่เรื่องเกิน“วิสัย”คน ที่จะเป็นได้ ไม่ใช่เรื่องยากเลย ถ้ารู้ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิ เพราะมีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย เริ่มกันตั้งแต่ประพตศีล ๕” อย่างสัมมาทิฐิ แล้วจะเกิดมรรคผลที่สัมมาทิฐิเป็น“โลกุตระ”จริงๆ แล้วจะแก้“นิสัย”ได้จริงดีขึ้นเรื่อยๆ ไปตามลำดับ

ซึ่งเป็น“โลกุตรธรรม”จริงๆ แต่สามารถ“แก้”ได้ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ทำได้ทุกยุคทุกสมัย ขอให้สัมมาทิฐิเป็นสำคัญ “นิสัย” สามารถแก้ไขได้ง่ายกว่าความเป็น“วิสัย” จึงจะ

ต้องรีบแก้ อย่ามัวปล่อยให้ย่ำแย่ลงเป็นอันขาด
ถ้าปล่อยให้ย่ำแย่ลง “นิสัย” มันจะก้าวหน้าไปไม่หยุด
เพราะ “นิสัย” มันเดินทางด้วย “อาศัย” ไปเรื่อยๆ สู่วิถีความเป็น
“วิสัย” แน่นนอน และสั่งสมลงเป็น “อนุสัย” จริงๆ
ยิ่งเป็น “อนุสัย” ที่เลวร้าย โลกก็มี “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”
ร้ายเลวเป็นอทิปปัจจัยตาต่อไปเป็นความจริงที่แก้ยากขึ้นเรื่อยๆ

(๖๕) “โลกุตระธรรม” ก็มีได้ เกิดได้ด้วย “การกระทำ”

คนทำ “กรรม” ทุกขณะ พุทธนี้ “แก้” ที่ “กรรม” [สุกตทุกกฏานัง
กัมมานัง ผลัง วิปាក = การกระทำ(กัมมานัง) จะดีหรือชั่ว จะลดกิเลสหรือ
เพิ่มกิเลส(สุกตทุกกฏานัง) ล้วนเกิดจาก “กรรม”(การกระทำ) แล้วสั่งสมลงเป็น “ผล
วิบาก”] ก็ “การกระทำ” ของตนนี่แหละ คือ “กรรม” ของตนเอง ทำเอง
“แก้กรรม” ของตนได้ ไม่มีอื่น แม้จะ “แก้” จากโลกียะ ให้ตน
มีโลกุตระ ซึ่งมันเป็นคนละโลกเลยก็ตาม ยุคนี้ก็ตาม ยังทำให้เกิด
“โลกุตระ” ให้แก่ตนเองได้

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ตราบใดที่ยังมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ
โลกไม่ว่างจากอรหันต์” ก็หมายความว่า หากยังมี “สัมมาทิฐิ” อยู่
ตราบใด “การกระทำ” ให้เกิด “โลกุตระ” ยังทำได้ทุกยุค

โดยการแก้ที่ “การกระทำ” ของตน ด้วยตนเอง ได้เอง เป็นเอง
“แก้” กันที่ทุกกรรม ทุกกิริยา ที่เราทำ เราสั่งวร และปรับปรุง
แต่งเติม (อภิสังขาร) ทุกกรรมกิริยาในทุบปัจจุบันที่เรา “อาศัย” ไปนี่เอง
คนสั่งสมด้วย “อาศัย” การกระทำก็เป็น “นิสัย” หากตกผลึก
ลงถึงขั้นเป็น “วิสัย” ของตนแล้ว จะแก้ไขยากขึ้นๆ จริงๆ ยิ่งถึงขั้น
“อนุสัย” ก็ยิ่งจะต้องใช้เวลาแก้ไขกันเป็นสิบกับปี ร้อยกับปี พันกับปี

หมื่นกับปี แสนกับปีที่เดียว

“การกระทำ”จึงแก้ได้ทั้ง“นิสัย-วิสัย-อนุสัย” และรู้แจ้งเห็นจริง และเป็น“โลกุตระ”จริง

(๖) “การกระทำ”จึงยิ่งใหญ่เป็น God แท้ๆของชาวพุทธ

“การกระทำ”(กรรม)จึงยิ่งใหญ่ที่สุดในศาสนาพุทธเท่ากับ God แต่เห็นจริง แต่จะต้องได้จริง จึงเป็นจริง มีจริง ทำได้จริง ยิ่งกว่า God โดยเฉพาะ“กรรม”คือ“การกระทำ”ในปัจจุบันนี้แล“จริง”

เพราะ“การกระทำ”ที่เป็นปัจจุบัน มันแต่จะต้องได้จริง เมื่อครบองค์ของ“กรรม”ที่มี“สัมผัส”ด้วยภายนอกและภายในอยู่ในบัดนั้น

“ทิวฏฐธรรม”ซึ่งเป็น“ธรรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน” จึงเป็น“ธรรม”ที่เห็นได้จริง สัมผัสได้จริง แม้แต่“นิพพาน”(ทิวฏฐธรรมนิพพานทิวฏฐ) ซึ่ง“พิสูจน์”กันในปัจจุบันนี้ทั้งสิ้น จึงจะชื่อว่า“สัมมาทิวฏฐ”ที่เป็น“ทิวฏฐธรรม”คือ มีอยู่เป็นอยู่ แต่จะต้องอยู่ ยืนยงได้ในปัจจุบัน

พุทธศาสนาจึงทรงจัด“กรรมส่วนอดีต”กับ“กรรมส่วนอนาคต”เป็น“มิจฉาทิวฏฐ” และจัด“สัมมาทิวฏฐ”อยู่ที่“ปัจจุบัน”เท่านั้นที่พบได้เห็นได้ ทั้งตน และผู้อื่น จึงจะยืนยันกันได้ว่า นี่..เป็น นี่..มี(โหด)

เพราะ“อดีต”และ“อนาคต”นั้นมันไม่จริง เท่า“ปัจจุบัน”

“ปัจจุบัน”(ทิวฏฐกาล=เวลาที่พบ,เวลาที่เห็น)นั้นเป็นได้ทั้ง“สมมุติสัจจะ”และเป็นได้ทั้ง“ปรมาตถสัจจะ”ที่ยืนยันพร้อมกันได้ ทั้งกับตนเอง ทั้งกับผู้อื่น ไม่ใช่เรื่องลึกลับ ไม่ใช่เรื่องลับ เพราะสัมผัสได้อยู่ โทนโท่ หลัดๆ โด่งๆ

ไม่ว่า“อาการ”ที่เป็น“กาม”ที่คนหลงกันว่า“สุข”(กามสุขัลลิกะ) ว่าเที่ยงหรือไม่เที่ยง มีตัวตนหรือไม่ตัวตน นำพิงใจหรือไม่นำพิงใจ

หรือไม่ว่า“อาการ”ที่เป็น“ฉาน ๑-๒-๓-๔”ที่หลงกันว่า “สุข” (อัตตทัตตสุข) ทั้งๆที่เป็น“กิเลส”แท้ๆ

กิเลส คือ ภาวะที่ได้รับรู้มา ได้ยินมา จากอื่นเท่านั้นแท้ๆ แล้วมันก็รบกวนเราให้ยุ่งเหยิงวุ่นวาย เพราะไปยึดมาเป็นเรา ยึดไว้ในเรา ถ้าเราเิ่ง(ยังมีวิชา จะเหลือเท่าไร ก็ยังมีกิเลสเท่านั้น) เราก็คือ ผู้ถูกข่มขี่เพราะยังหลงยึดอยู่เอง ว่าเป็นเรา

ผู้ไม่ยึดแล้ว หมดความเป็นเราสนิท ก็ไม่ถูกข่มขี่ เพราะไม่มีวิชาแล้ว

ผู้พ้นวิชาแล้วก็...หมดสิ้นความเป็นเรา หมดสิ้นความเิ่ง

(๖๗) “วิสัย”ในความเป็นฉาน-เป็นพุทธ จึงเป็นอจินไตย

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัดว่า “วิสัย”นั้น ไม่ให้คิดคาดกันเลย หรือค้นคิดเอาอย่างไรก็รู้จริงไม่ได้ เพราะมันมีคุณสมบัติที่เกินที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาพของมันได้ด้วย“ความคิด-ความคาด”

โดยเฉพาะ คิดเอาว่า “ฉาน”เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นต้น อย่าไปคิดเอาคาดเอา ขบคิดให้หัวแตกอย่างไรก็ไม่เข้าใจได้อย่างเป็นจริงหรอก แม้แต่แค่“ฉาน”แบบหลับตาที่เกิดผลของ“ฉานโลกีย์”แบบนั้น ก็ยังต้อง“ทำเอง”เลย จึงจะรู้ภาวะจริงของจิตที่เป็น“ฉาน”แบบนั้น

ยิ่งเป็น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เป็นฉานลืมตาเกิด“ผลสมาบัติ”นั้น ยิ่งคาดคิดภาวะเอาไม่ได้ใหญ่ พระพุทธเจ้าจึงตรัสยืนยันยืนยันว่า “ฉาน”นั้นเป็น“อจินไตย” ๑ใน ๔ อย่าง เรียกว่า “ฉานวิสัย” เป็นเรื่องไม่ควรคิดเอา คาดคะเนเอา มันคิดเอาอย่างไรก็ไม่ได้ความจริง

ยิ่งเป็น“พุทธวิสัย” ก็ยิ่งเป็น“อจินไตย”ที่ยิ่งกว่า“ฉาน”เสียอีก

ผู้เข้าถึงความเป็น“ฉาน” หรือบรรลुरुความเป็น“ฉาน” ไม่ว่าจะ

“ฉาน”แบบโลกียะก็ดี หรือ“ฉาน”แบบโลกุตระก็ดี หรือเข้าถึง
ความเป็น“พุทธธรรม”-บรรลุความเป็น“พุทธธรรม”ก็ดี ต้องผู้เข้าถึงเอง
หรือบรรลุเองเท่านั้น จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“ฉาน” หรือ
ความเป็น“พุทธธรรม” ได้จริง อย่างเป็นจริง

ยิ่ง“พุทธวิสัย”ที่หมายถึงความเป็นพระพุทเจ้ากันไปในัน
ยิ่งไม่ต้องไปพูดถึงเลยก็ได้ ใครอย่าบังอาจจะคาดคิดว่าตนเองรู้ได้แท้
อย่างนั้นอย่างนี้ ด้วยวิธีใดๆเป็นอันขาด นี่แหละเป็น“อจินไตย”แท้
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า “อจินไตย”คือ สิ่งที่คนรู้ไม่ได้
รู้ได้แน่นอน สำหรับผู้เข้าถึงจริง บรรลุจริง

(๖๘) “วิสัย”ของใคร ก็ต้องถ่ายทอดด้วย“กรรม”ของตน

คุณสมบัติของ“จิตนิยาม”ชั้น“วิสัย”ปานฉะนี้ ไม่ว่าจะ
“ฉาน” หรือเป็น“พุทธธรรม” ก็สามารถ“เกิด”ได้ด้วย“กรรม”หรือ
“การกระทำ”ของตนเอง ที่ทำเอง ได้เองเท่านั้น(กัมมโยนิ) ผู้อื่นทำให้
บันดาลให้ ไม่ได้เด็ดขาด

เพราะเป็น“กรรมพันธุ์”แท้ๆ(กัมมพันธุ์) ไม่ใช่“สรีระพันธุ์”

“นิสัย”ของจิต “วิสัย”ของจิต จึงถ่ายทอด หรือสืบทอดกัน
ได้ด้วยธาตุทาง“จิตนิยาม” ซึ่งมีใช้ธาตุทาง“มหาภูต ๔”เลย(ดินน้ำไฟลม)

ที่ใช้คำว่า“กรรมพันธุ์”ไปยืนยันกันว่า รูปร่างหน้าตาผิวพรรณ
สรีระของคนนั้น ถ่ายทอดหรือสืบทอดกันทาง“กรรมพันธุ์” จึง
เป็นการพูดผิด เข้าใจผิด ส่วนนั้นมันสืบทอดหรือถ่ายทอดกันได้ทาง
“สรีระ”ต่างหาก ไม่ใช่การถ่ายทอดทาง“จิตใจ”หรือ“จิตวิญญาณ”

แต่การถ่ายทอดทาง“วิญญาณธาตุ”นี้ไม่ใช่“สรีระ” ต้องถ่าย
ทอดทาง“กรรม”เท่านั้น และ“กรรมเป็นของของตน”(กัมมัตสกะ) ตน

เท่านั้นที่จะเป็น“ผู้รับมรดกกรรมของตน”(กัมมททายาท)ได้

การถ่ายทอดหรือสืบทอดของ“จิตนิยาม”จึงทำได้ด้วย“กรรม”
(การกระทำ)เท่านั้น ทางอื่นไม่มี

แม้จะเป็น“อนุสัย” ซึ่งควบแน่น ผนึกแน่น กิณลียิ่งกว่า
“วิสัย”ก็ตาม ก็ล้วนสืบทอด-ถ่ายทอดกันข้ามภพข้ามชาติกันได้
แต่เป็นตนเอง เป็นของตนๆเท่านั้น ใครจะข้ามไปถ่ายทอด-สืบทอด
หรือแก้“วิสัย”แก้“อนุสัย”ของผู้อื่นไม่ได้เด็ดขาด

“ตนเอง”คือ ความเป็น“สย”เท่านั้นที่จะถ่ายทอด“วิสัย-
อนุสัย”ของตน โดยตนเอง(สยง) ด้วย“กรรม”ของตนเอง

แม้จะเป็น“อนุสัย”นี้แหละ ก็แก้ไขได้ ถ้าใช้ทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฎฐิจริงๆ ย้ำนะว่าต้องสัมมาทิฎฐี ขอให้เริ่ม

ต้นก็แล้วกัน ถ้าไม่เริ่มต้นสักที ก็เน่ยิ่งกว่าเน่ว่า หมดหวัง

ดังนั้นจึงต้องแก้ ตั้งแต่“อาตัย”กรรมทั้ง ๔ คือ อาชีวะ-
กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ นั่นเอง ตามหลัก“มรรค องค์ ๘”ซึ่งก็คือ
ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั้นแล ก็จะแก้“นิสัย”ได้มาเป็นลำดับๆ

คนเรานั้นมีชีวิตประจำวันเป็นอยู่ด้วย“นิสัย”โดยมี“วิสัย”และ
“อนุสัย” เป็นต้นทุนที่หนุนหนักอยู่ แต่จะเจริญพัฒนาตามทฤษฎี
ของพระพุทธศาสนา เปลี่ยนแปลง“นิสัย-วิสัย-อนุสัย”ของตนได้จริงๆ

(๖๙) ทฤษฎี“บุญนิยม”แก้ไข“ทุนนิยม”ได้สำเร็จจริงแท้

การแก้ที่“อาลัย”(ที่เป็นอยู่, เจตนา, ความมุ่งหมาย)ทุก“กรรม”ที่ต้น
อาตัย(สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ มรรค ๘) อย่างสัมมาทิฎฐิ ด้วย
โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ก็จะสามารถเปลี่ยน“นิสัย” แล้วจึงจะก้าวไปถึง
การเปลี่ยน“วิสัย”ได้

ซึ่งทุกการประพฤติปฏิบัติตน เราก็ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้นเป็น
“บุญ” นั่นคือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน ถึงขั้น“โยนิโสมน
สิการ”(การทำใจในใจที่่องแท้ ชำระกิเลสลงได้) ให้“จิตใจ”ของเราได้รับ
“การชำระกิเลสจากจิตสันดาน”(สันดานัง ปุณาติ)“บุญ”ของเราก็เป็น
“ผล” คือ “ชำระกิเลส”เป็นผล ทฤษฎีที่สามารถชำระกิเลสจากสันดาน
ได้จริงนี้จึงชื่อว่า “บุญนิยม”

“บุญนิยม”ที่สัมมาทิฎฐิ สามารถแก้ไข“ทุนนิยม”ได้สำเร็จ
แน่ๆ ถ้าเข้าใจพุทธธรรมสัมมาทิฎฐิได้จริง

“ทุนนิยม”แก้ไขได้ เปลี่ยนแปลงได้ ด้วย“บุญนิยม”ตามทฤษฎี
ของพระพุทธเจ้านี้แหละ ได้แน่นอนเด็ดขาด

“บุญนิยม”จะสามารถเปลี่ยน“พลังงาน”ของจิตนิยามใน“ตน

เอง” ที่เรียกกันเป็นภาษาชาวบ้านว่า “อนุสัย” ก็ดี “อาคัย” ก็ดี “นิสัย” ก็ดี “วิสัย” ก็ดี ที่คนเรียนรู้ได้ทุกคน และปรับปรุงแก้ไขทั้ง “อนุสัย-อาคัย-นิสัย-วิสัย” ให้เจริญสูงสุดได้ด้วยความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศให้มนุษย์รู้ตาม เรียนตามปฏิบัติตาม บรรลุได้จริงๆตาม

แม้ทุกวันนี้ สังคมเข้าข่ายกลียุคแล้ว แต่ก็ยังมี “สัมมาทิฏฐิ” ที่สามารถปฏิบัติให้บรรลุได้ตาม อย่างสามารถพิสูจน์ได้เป็นอภิลोक

ค้นคว้า ตามหาดีๆเถิด อย่าซ้ากันอยู่เลย แล้วคุณจะได้จริงๆ

(๗๐) “ปรมาตถธรรม” ชั้น “เวทนา” นี้แลที่สำคัญยิ่งในตน

ชั้นชื่อว่า “สัทธ” จะมี “พลังงาน ๔” คือ มีทั้งเวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ทำงานอยู่ใน “พลังงาน” ที่เรียกว่า “จิต” (จิตินิยาม)

ต่างจาก “พีช” ซึ่งมี “พลังงาน ๒” ของมัน ก็เรียกได้ว่า มีแค่ “สัญญา” กับ “สังขาร” “พลังงาน” มีคุณสมบัติแม้ “เวทนา” ก็ยังไม่ถึง ดังนั้น “พลังงาน” ชั้น “พีชนิยาม” หากพัฒนาเจริญขึ้นถึงขั้นที่เรียกว่า “เวทนา” ใน “องค์ประกอบของธรรม ๒” ที่มีทั้งภาวะของรูปและภาวะของนามทำงานร่วมกันที่เรียกว่า “กาย” จนมี “พลังงาน” เริ่มเป็น “ความรู้สึกหรือเป็นอารมณ์ในตนเอง” เรียกภาษาวิชาการว่า “เวทนา” ยังไม่ได้ ก็ยังไม่ชื่อว่า มี “พลังงาน” เข้าชั้น “จิตินิยาม”

เขียนมาถึงตรงนี้ อาตมานึกถึงนักวิทยาศาสตร์ที่เขาพยายามจะสร้าง “หุ่นยนต์” ให้มี “ความรู้สึก” ชั้น “เวทนา” คือนอกจากจะมีอัตโนมัติในตนเองทุกอย่างได้แล้ว ก็ยังมี “พลังงาน” ในตัวมันเอง “รู้สึก” รัก-ชัง-สนุกสนานยอด-เศร้าสร้อยยิ่ง หรือมีทุกข์-มีสุขได้ เยี่ยมกว่าสัตว์เดรัจฉาน คือเหมือนคน มันยากยิ่ง จะเป็นไปได้หรือ!

พลังงานในหุ่นยนต์นั้นแค่ชั้น “พีชนิยาม” ก็ชื่อว่า “ชีวะ” แล้ว

แล้วจะทำหุ่นยนต์ให้ไปเป็น“ชีวะ”ชั้น“พีชนิยาม”ก่อนเถอะ จะได้ใหม่
ถ้าไม่ได้ หุ่นยนต์ก็มี“ชีวะ”ก้าวข้ามขึ้นไปมี“เวทนา”เป็น
“จิตนิยาม”ไม่ได้ แน่ยิ่งกว่าแน่ อย่าเสียเวลาเลย

แต่ถ้าจะพัฒนาหุ่นยนต์ให้มีประโยชน์ใช้สอยดีพิเศษอย่างไร
ก็จงทำเถิด แต่อย่าเสียเวลาคิดทำให้มันเป็น“ชีวะ” จนคนหลงตาม
นำไปสร้างหนังหลอกคนเลย มันครอบงำทางความคิดให้คนงมงาย

(๗๑) มาเรียนรู้“สมมุติสัจจะกับปรมัตตสัจจะ”กันก่อนเถอะ

เรื่อง“ความจริง”หรือสัจจะนั้น มีความจริงยิ่งใหญ่ ๒ อย่าง
คือ “สมมุติสัจจะ กับ ปรมัตตสัจจะ” เราต้องเรียนรู้ในทางปริยัติก่อน
จึงจะไปปฏิบัติแล้วสัมผัสอ่าน“ความจริง”ที่เป็น“เวทนา”ในตนเอง
และแยกได้ว่า“ความจริง” อย่างนี้คือ“สมมุติ” อย่างนี้คือ“ปรมัตต”

จึงจะสามารถปฏิบัติเข้าไปเรียนรู้แยก“เวทนาในเวทนา”ได้ว่า
ความจริงของเวทนาที่เรากำลัง“สัมผัส”อยู่จริงในขณะที่ปฏิบัติ
ปรากฏภาวะของ“เวทนา”ในตนเองได้ว่า นี่คือ“เวทนา”แล้วเรียนรู้“เวทนา
ในเวทนา” กระทั่งเรียนรู้มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” แยกแยะ“เวทนา
ในเวทนา”ได้จริง

จึงจะถึงขั้นไปรู้ได้ว่า “สมมุติสัจจะ”นั้นอย่างนี้ สุขของ
สมมุติสัจจะนั้นเป็นอย่างนี้ ทุกข์เป็นอย่างนี้ อุเบกขาเป็นอย่างนี้

ต่างจาก“ปรมัตตสัจจะ”ว่า สุขของปรมัตตสัจจะนั้นเป็นอย่างนี้
ทุกข์เป็นอย่างนี้ อุเบกขาเป็นอย่างนี้ นั้นไม่มีทางเป็นไปได้เลย

เพราะแค่รู้ใน“ฉาน”ก็ดี รู้ใน“สมาธิ”ก็ดี รู้ใน“นิโรธ”ก็ดี หรือรู้ว่า
“ความสงบ”ขั้นปรมัตตธรรม คุณพิเศษของพุทธนั้นเป็นอย่างนี้ๆ
ที่จะไม่“วิปลาส”ไปจาก“พุทธสัจจะ”นั้น คนฉลาดอัศจรรย์ะ

ในโลกแท้ๆ ยิ่งยากยิ่งที่จะ“พ้นจากวิปlass ๓”(สัญญาวิปlass-จิต
วิปlass-ทวิภูฏวิปlass)ไปได้

(๗๒) คนจึงรู้“ตนเอง”ว่า ตน“วิปlass”หรือไม่..ยากยิ่งนัก

ซึ่งยากสุดยากมาก ที่คนจะไม่“วิปlass”

ปุถุชนคือ คนที่ยังวิปlassอยู่ทุกคนนั้นแหละ

แม้แต่ผู้ที่ยังไม่ถึงขั้น“อรหันต์” ก็คือ ผู้ที่ยังเหลือเชื้อแห่ง
“วิปlass”อยู่ เท่าที่ยังมีเศษเหลือของ“อนุสัย”นั้นๆ นั้นแล

และประเด็นแท้ที่คนปุถุชน“วิปlass”นั้น พระพุทธเจ้าก็ตรัส
ไว้ชัดเจนยิ่งแล้ว ว่า ผู้ที่มี“สัญญา”ก็ดี “จิต”ก็ดี “ทวิภูฏ”ก็ดี

ใน“สิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง

-สิ่งที่เป็นทุกข์ว่าสุข

-สิ่งที่ไม่ใช่ตนว่าตน

-สิ่งที่ไม่งาม(ไม่น่าพึงใจ=อสุภ)ว่างาม(น่าพึงใจ=สุภ)”

“ความรู้สึก”หรือเวทนาของใครก็ตาม ที่ยังมี“อาการ”ดังว่านั้น
คือ ยังรู้สึกว่ “สิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง-สิ่งที่เป็นทุกข์ว่าสุข-สิ่งที่ไม่ใช่
ตนว่าตน-สิ่งที่ไม่งาม(ไม่น่าพึงใจ=อสุภ)ว่างาม(น่าพึงใจ=สุภ)”

เริ่มตั้งแต่“ความรู้-ความเข้าใจ-ความเห็น”ของผู้ใด คือ ทวิภูฏ
นั่นเอง ยังมีความรู้-ความเข้าใจ-ความเห็นว่ “สุข”ที่เป็น“ความสุข”
จากการได้โลกธรรมมาสมีใจก็ดี หรือได้สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ
แล้วยัง“อระอຍ, สนุกสนาน, เพลิดเพลิน”อยู่ก็ดี ก็ล้วนคือ ยังมี
อาการ“วิปlass”อยู่ทั้งสิ้น

ผู้ยังมี“ทวิภูฏวิปlass”อยู่อย่างนี้ ก็ย่อมมีชีวิตใช้“สัญญา”
คือยอมกำหนดหมาย(สัญญา)เอามาให้ตนไปตาม“ทวิภูฏ”คือความเข้าใจ

ของคนที่เป็นอย่างนั้นอยู่นั้นแหละ ...ใช่มั๊ย?

นี่คือ ผู้ยังมี“จิตวิปัสสนา”อยู่ทั้งนั้น เหลือใครสักคนมั๊ย???

อย่าตกใจเป็นอันขาด ว่า เรายังมีความติดยึดอยู่ตั้งมากมาย แล้วเมื่อไหร่มันจะสิ้นสุด หรือหมดเกลี้ยงไปได้สักทีเล่า

เพราะมันเป็นเรื่องยากมากสำคัญขนาดนี้เอง

พระพุทธเจ้าจึงให้ค่อยๆลดละไปตั้งแต่ส่วนน้อย(ปริตตัง) ไปตามลำดับ เป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย อย่าไปเล่นเหมาหมด อะไรรก็จะลด อะไรรก็จะละหมด โดยไม่มีขอบเขต-ไม่มีกำหนด(อัปมัชฌญา)

ท่านให้กำหนดเอาไปตามลำดับขั้นของ“ศีล” คือข้อกำหนดประมาณเอาตามแต่ใครจะพอทำได้ หรือตาม“กรรมฐาน”คือ ตามที่ตนตั้งจิตกำหนดเอาเท่าที่จะปฏิบัติพอเหมาะกับตน

(๗๓) “กรรมฐาน”คือ หลักปฏิบัติของโพธิปักขิยธรรม

“กรรมฐาน”หมายความว่าอย่างนี้ ไม่ได้ไปแปลกันให้พิลึกพิลื้อ ปฏิบัติทรมานทรมาน ออกนอกกรีตศาสนาพุทธนั้นหรือ

เมื่อมี“กรรมฐาน”แล้วก็ปฏิบัติตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อันเป็นหลักปฏิบัติเพื่อ“โลกุตตรธรรม ๓๗” เริ่มตั้งแต่“สติปัฏฐาน ๔”

เรียนรู้ตั้งแต่“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ไปเลย ซึ่งปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวันตลอดเวลา โดยมี“สติปัฏฐาน ๔-สัมมปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”เป็น ๓ เล้าของการปฏิบัติ

แล้วจะสั่งสมผลเป็น“อินทรีย์ ๕”ไปตามลำดับจนเป็น“พละ ๕”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์เป็นที่สุด

โดยมี“โพชฌงค์ ๗”เป็น“การก้าว” กับ“มรรคองค์ ๘”เป็น“ทางแห่งการก้าว”ไปสู่นิพพาน ไม่ใช่เอาแต่นั่งหลับตา ดังที่เข้าใจผิดกัน

ผู้สัมมาทิฐิในความเป็น“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”จึงจะปฏิบัติบรรลุนิพพานได้อย่างแท้จริง

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า “ธรรม ๒ นั้นแหละ จะรวมลงเป็น ๑ ในเวทนา ในธรรม ๒ นั้นเอง” (เทว ธัมมา ทวเยน เวทนาเย เอกสมฺภรณฺหา ภวันติ) ชัดเจนยิ่ง

“เวทนา”จึงได้แก่ พลังงานที่มีองค์ประกอบของพลังงานแห่งชีวิตที่มีพัฒนาการถึงขั้นเมื่อ“การสัมผัส”กันของ“รูปร่างนอก”กับ“พลังงานภายใน”แล้วมี“อาการ”ใน“พลังงานภายใน”ถึงขั้น“รู้สึก”เป็น“รสอัสสาหะ”ด้วยอวิชา หรือความหลง(โมหะ) จึงยังมี“อัสสาหะ”อยู่

“อัสสาหะ”นี้แหละตัวร้ายที่เป็น“รสโลกียะ”ที่คนโง่ คนหลง

“อัสสาหะ”คือ รสนิยม อารมณ์ที่พึงใจ ความรู้สึกที่รัดจริงใจ ความรู้สึกที่ไปยึดเอา“ความรู้สึกใหม่”ที่เกินความเป็นจริงตามธรรมดาของภาวะนั้นๆ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่“วิปลาส”กว่าความรู้ในการสัมผัสรู้ตาม“ธรรมดาของจริง”นั้น ที่สัตว์โลกผู้อวิชา“มี”กัน

“อัสสาหะ”จึงเป็น“รส”ที่คนรับรู้สึกที่ใหม่ขึ้นมาจากความเป็นจริง “รส”นี้จึงคือ “รสที่ไม่มีจริงในความจริง” เป็น“รสเท็จ”(อภิกะ)

ซึ่งเป็นความรู้สึกเกินกว่าที่“ความเป็นจริงของความจริงธรรมดา”ตามภาวะธรรมชาตินั้นมันมีจริง แล้วหลงยึด“รส”นั้นเป็น“อุปาทาน”หยั่งลงเป็น“อภินิเวส”(ความยึดมั่นอย่างปักใจ) จึงเกิดเป็น“ตัวตน”(self)ที่มี“ความเป็นตนเอง”เลยเถิดกว่า“พีชนิยาม”อีก

อย่างนี้แหละที่“จิตนิยาม”สำหรับคนผู้อวิชาจะมีกันมากขึ้นๆ

แล้วก็สร้าง“กรรม”สร้าง“วิบาก” ให้เป็น“นิยาย”ของโลก เต็มโลก เป็นโลกแห่ง“สงครามอัสสาหะ”กัน ไม่รู้จัก

(๗๔) “พีชนิยาม”ยังไม่มี“กรรม”ยังไม่มี“วิบาก”ข้ามชาติ

“พีชนิยาม”ยังไม่มี“อวิชชา” เพราะมันยังไม่ใช้“จิตนิยาม” “พลังงาน”ของมันยังไม่มี“เวทนา” พีชนิยามมีแค่“สัญญา กับสังขาร” เท่านั้นจึงยังไม่สามารถมี“รสแท้จ” เพราะมัน“รู้สึก”อย่างนั้นยังไม่เป็นผู้ที่มี“อัสสาทะ”ซึ่งเป็น“รสแท้จ”หรือ“รสเก็ท”ที่ไม่มีตัวตน-ไม่ใช่ของจริง”(อนัตตา)นั้น ก็เพราะมี“วิปลาส ๓”(สัญญาวิปลาส-จิตวิปลาส-ทัญญูวิปลาส) จะมีอันใดอันหนึ่งวิปลาส จะวิปลาส ๒ อย่าง หรือวิปลาสทั้ง ๓ อย่างก็ตาม ทำให้เกิด“อัสสาทะ”ได้ทั้งนั้น

สำหรับ“พีชนิยาม”นั้นยังไม่มี“กรรม”ยังไม่มี“วิบาก” ซึ่งเป็นความยึดถือที่ติดไปกับ“ความจำ-ความกำหนดรู้”(สัญญา) แล้วนำไป“ปรุงแต่งตัวเอง”(สังขาร)ตามความยึดมั่นจนถึงขั้น“ข้ามภพ-ข้ามชาติ”

เพราะในตอนที่เป็น“พีชนิยาม”นั้น มันก็มี“รูปกับพลังงาน”ของมันปรุงแต่งกันอยู่ เมื่อมันแหลกสลายไม่เหลือ“รูปธรรม”อันมีองค์คาพยพที่ไม่เกาะกุมกันแล้ว “พลังงานอตุ”ของมันก็หมดสิ้นไปกับความแตกสลายของรูปธรรม เพราะ“พลังงานของอตุนิยาม”อันเป็น“ตัวตน”ตามสภาพของมัน(self)ยังไม่มีอุปาทาน “พลังงานที่ยึด”ของมันยัง“ไม่มั่น-ไม่แน่น”เหมือน“พลังงานจิตนิยาม” “พลังงานอตุนิยาม”จึงไม่มีข้ามภพข้ามชาติใดๆเลย หมดจบอยู่ในชาติเดียว

“พีชนิยาม”จึงไม่มี“บาป”ไม่มีเวรข้ามภพข้ามชาติ “กรรม”ที่สั่งสมลงเป็น“วิบาก” ข้ามภพข้ามชาติยังไม่มี เพราะ“การยึดเอา”(อาทาน)ของพีชนิยาม มันยึดถือแค่ชาติเดียว ภพเดียวเท่านั้น

(๗๕) ความรู้ของ“อัตตา”ขั้น“อติจิต”จึงจะสามารถรู้ตนเอง

ผู้มี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“พีช”นี้ที่สัมมาทิฏฐิ จึง

จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะแห่งธรรมชั้น“เอกพีซี”หรือ“เอกัคคตจิต”
ได้จริงแน่“สัมมาทิฐิ”จริงแท้ซึ่งเป็น“ความรู้”ชั้นอธิจิตหรือ“ญาณ”

จึงมีภูมิแยกภาวะแห่ง“เอกพีซี”นั้นแตกต่างจาก“โกลังโกละ”
หรือต่าง“สัตตักขัตตูปรม”ใจน แม้แต่“เอกพีซี”(ยังมีเชื้อ“พีชะ”อีก
หนึ่งชาติในความเป็นพีชะ)นั้น แตกต่างจาก“สภิกาคามี”(ผู้ยังยึดตนใน
กามภพอีกหนึ่งชาติในความเป็นอัตตา) อย่างไรก็ตาม ได้ชัดเจนจริง

“เอกพีซี”นั้นหมายถึง “พีชะ”เชื้อชีวิต อันเป็น“ชีวิตินทรีย์”
ซึ่ง“ญาณ”ที่รู้จักรู้ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”ภายใน จาก
ส่วนละเอียดของ“นามธรรม”ว่า“เชื้อชีวิต”ชั้นพีชะนั้นเป็นไฉน เท่าไร

ที่ไปแปลกันว่า“เอกพีซี”คือผู้จะ“เกิดอีกชาติเดียว”สำหรับ
“เอกพีซี”ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า หมายเอา“ชาติ”ของอะไร? แคไต่?
เท่าไหร? ในพลังงานของความเป็น“พีชะ” ซึ่งความเป็น“ชาติ”ของ
“พลังงานพีชะ”ไม่ใช่“พลังงาน”ที่เป็น“ชาติ”ของความเป็นบุคคลตัว
ตนร่างกายแต่ละชาติแน่ มันเป็นเพียง“พลังงานชั้นอรูปรธรรม”เท่านั้น

ส่วน“สภิกาคามี”ก็แปลกันว่า“ผู้เกิดอีกชาติเดียว”เช่นกัน แต่
สภิกาคามีนี้คือ“บุคคล”ซึ่งเป็น“อัตตา”ที่ครบ“โอฬาริกอัตตา-มโนเมย
อัตตา-อรูปรอัตตา”ทีเดียว ไม่ใช่หมายถึง“พีชะ”ซึ่งเป็น“อัตตา”แค่
“พลังงานชั้นอรูปรอัตตา”เท่านั้น “พีชะ”นั้นยังไม่ถึงชั้นมโนเมยอัตตา
เลย ยิ่งชั้น“โอฬาริกอัตตา”ยิ่งไม่ต้องไปพูดถึงหรอกเพราะ“โอฬาริก
อัตตา”นั้นต้องประกอบไปด้วยดินน้ำไฟลม และตาหูจมูกลิ้นกายใจ

ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ของ“สภิกาคามี”นั้นว่า
หมายเอา ความเป็น“กาย”ที่ครบพร้อมทั้ง“องค์รวมของรูปกับนาม”
อันเป็นภาวะที่ต้องมี“องค์ประกอบของทั้งรูปและนาม”(กาย)ที่เกี่ยวข้อง
ทั้งภาวะภายนอก(ตาหูจมูกลิ้นกาย)และภายใน(จิตใจ) เป็น“โอฬาริก

อตัตา”เต็มๆ จึงเป็นเรื่องของ“การเกิด”องค์รวมที่หมายถึง“คน”แล้ว

(๗๖) การรู้จัก รู้แจ้ง “ชาติ” ของ “อจิต” ที่เป็น “อตัตา ๓”

ดังนั้น “สภิกาคามี” จึงแตกต่างกับ “เอกพีซี” ตรงที่หมายถึง “มโนมยอตัตา-อรูปรอตัตา” อันเป็นขั้นปรมาตถธรรม คือหมายเอา “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ภายใน ต้องศึกษาปฏิบัติไปถึงความเกิดระดับ “โอกกันติ” อันผู้ปฏิบัติต้องสามารถอ่าน “ความเกิดของชาติ” ขึ้น “จิตในจิต” กันเข้าไปในภายใน ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “พลังงาน” ขึ้น “ธรรมนิยาม ๕” (อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรม) อย่างชัดเจนลัมมาภิภู

และต้องเข้าใจความเป็น “ชาติ ๕” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗) ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ให้เข้าใจชัดเจนเสียก่อน ชาติ ๕ นั้นได้แก่ ชาติ-สัญญาชาติ-โอกกันติ-นิพพัตติ-อนิพพัตติ

ซึ่งทั้ง “๕ ชาติ” นั้น มีอาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ ที่ต้องเรียน รู้ปริยัติที่เป็น “อุเทศ” จากลัตบรุษเสียก่อน แล้วจึงจะไปจับ “นิมิต” เอาเองของตนๆ ในจิตตน จาก “อาการ” นั้นๆ ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ที่ตนมีตนได้ตนบรรลุถึงจริง เท่าที่ตนปฏิบัติถึงขั้นนั้นๆ ของตนๆ ทุกความเป็น “ชาติ” ทั้ง ๕ นั้น ล้วนยังมี “ทุกข์” ตาม “ธรรม” (ความทรงอยู่) อันยังมี “ชาติ” แต่ละ “ชาติ” ที่ต่างกันนั้นๆ อยู่ทั้งนั้น

จึงต้องมาเรียนรู้ “ทุกข์” ที่มี “ชาติ” (ความเกิด) อยู่ใน “ธรรม” ของตนๆ ที่เรียกว่า “ธรรมชาติ” ในธรรมชาติของ “จิต” หรือ “อตัตา” ขึ้น “จิตนิยาม” จึงยังมีทุกข์ มีสุข เพราะ “พลังงานจิต” ถึงขั้นมี “นามขันธ์ ๔” แล้ว โดยเฉพาะขั้น “เวทนา” ซึ่งนับเป็นธรรมชาติขั้นจิต ถ้ายังอวิชชา ก็จะมีทุกข์ มีสุข ด้วยความ “วิปลาส ๓” อยู่แน่

“อตัตา” (self) ขึ้น “จิตนิยาม” วิจิตตรกว่า “อตัตา” ขึ้น “พีชนิยาม”

ตรงที่“พลังงาน”ได้พัฒนาขึ้นมาเป็น“เวทนา” “จิต”จึงยึด“ตัวตน”ยิ่งกว่า“พีชะ” และจิตนั้นหลง“ตัวตน”(อัตตา)ยิ่งกว่าพีชะ อัตตาชั้น“จิต”จึงเห็นแก่ตัวยิ่งกว่า“พีชะ” เพราะยัง“อวิชชา”จึงยัง“หลง”(โมหะ) ดังนั้นจึงยัง“วิปลาด”ไปยิ่งกว่า“พีชะ”

จึงต้องศึกษาเรียนรู้“ความเกิด”(ชาติ)ของ“จิตวิปลาด”ของตน ให้มี“ความเห็นถูก”(สัมมาทิฏฐิ)ก่อนอื่น จะได้ฝึกฝน“ความกำหนดหมายรู้”(สัญญา)ของตน ลด“ความวิปลาด”ในอัตตาของตนลงไปจนหมด “สิ้นความวิปลาด”ได้หมดเกลี้ยง “อัตตา”ของตนจึงจะตีวิเศษ

“จิตนิยาม”ต้องเรียนรู้ความหลงใน“อัตตา”ของตน ซึ่งมีองค์ประกอบในความเป็น“อัตตา”ของ“จิตนิยาม”นี้ถึง ๓ ลักษณะ ได้แก่ โอฟาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปรัตตา แล้วศึกษา“จิต”ของตนทำ“จิต”ของตน(มนสิการัตติ)ให้เจริญเป็น“อธิจิต”ขึ้นไปให้ได้

“อัตตา”ชั้น“จิตนิยาม”จึงจะมี“พลังงานพิเศษ”ที่ไม่มีพลังงานชั่ว ไม่มีโทษ แต่พลังงานจิตที่มีนั้นกลายเป็น(ภวันติ)“พลังงานดี”ไป “อัตตา”ใหม่จึงเป็นพลังงานเจริญหรือก้าวไขึ้นมาอย่างวิเศษ..ชัดมั๊ย?

(๗๗) “ความดับ”จึงจะมีได้แท้จริงถ้วนทั้ง“ภพ๓”สัมบูรณ์

ต้องแม่นยำให้ดีนะ ว่า “พีชนิยาม”ไม่มี“โอฟาริกอัตตาและมโนมยอัตตา” เพราะไม่มี“ตาหุจมุกลิ้นกาย” จะมีก็แต่“อรูปรัตตา”

เห็นมั๊ยว่าทำไมพระพุทธเจ้าจึงต้องให้ปฏิบัติเรียนรู้ลดละกิเลส ในขณะที่มี“กาย”(พร้อมองค์ประชุมของรูปกับนาม)หรือในขณะที่มี“สัมผัส ๓” เช่น ต้องมี“ตาสัมผัสกับรูป หูสัมผัสกับเสียง” ฯลฯ จึงจะเกิด“วิญญาน”หรือ“จิต”ให้เราเรียนรู้ของจริงที่เป็น“โอฟาริกอัตตา” เมื่อผู้ใดสามารถ“ดับกิเลส”ในภพที่มี“สัมผัสภายนอก”ได้

สำเร็จแข็งแรง ก็สามารรถ“อยู่เหนือ”(อุตตระ)ภาวะนั้นได้แน่แท้ ทั้งภายใน
นอกและภายใน ก็จบกิจเด็ดขาด

จะมีชีวิตอยู่หรือจะตายไป ก็ไม่มี“อัตรตา”แน่ๆ อนัตตาจริงๆ
แต่ถ้าผู้ที่ไม่เรียนรู้“โอฟาริกอัตรตา”ในขณะที่มีชีวิตอยู่ เมื่อไม่
ได้ปฏิบัติ ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ตน“จบกิจ”ในการกำจัด“โอฟาริก
อัตรตา”อย่างเป็นทางการของจริงของเราหรือยัง? เพราะไม่ได้“สัมผัส”จริง ไม่
ได้ฝึกจริง และไม่เคยรู้ผลว่า เราทำได้จริงหรือเปล่า?!!

จึงไม่มี“ปัญญา”อันยิ่ง เต็มสภาพที่รู้ยิ่งทั้งภายในนอกและภายใน
ว่า“มีน้อมอัตรตา”ที่เรา“สำเร็จในจิตนั้น” มันเป็น“ปัญญาภายนอก”ด้วย
หรือมีแค่“สัญญาภายใน”เท่านั้น เพราะตนไม่มีปัญญาที่เป็น“ปัญญา”
อันเกิดจากการปฏิบัติครบมี“องค์ธรรม ๖”คือ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-
ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าในมหาจัตตารีสกสูตร
“อินทรีย์ ๕”ของปัญญาก็ไม่มี “พละ ๕”จึงไม่มีเด็ดขาด

เพราะไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติมี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”หรือ
ได้ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”ที่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บริบูรณ์ อย่างแท้จริง
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติตราไว้ให้ปฏิบัติ จึงไม่เกิด“ปัญญา”ใน
ตน ก็มีแต่“สัญญา”เท่านั้นที่ตนได้ปฏิบัติ เนื่องจาก“ทิฐิ”ไม่สัมมา
จึงฝึกอยู่แต่“สัญญา”ที่มี“ทิฐิวิปลาส”ยึดอยู่อย่างเดิมๆ

“ทิฐิ”ไม่ได้เห็นใหม่ ไม่ได้เข้าใจใหม่ จึงไม่ได้รู้ยิ่งของใหม่
ภาวะใหม่ไม่ได้เกิด เพราะไม่ได้ปฏิบัติ ไม่ได้สัมผัสของจริง

“จิต”จึง“วิปลาส”อยู่ตามเดิม ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

จึงตายไปแล้วก็ไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า การมี“สัญญา”ที่
กำหนดรู้ของตนนั้น มันเป็น“ปัญญา”หรือเป็น“สัญญา” ภาพที่เรา

กำลังเป็นอยู่ขณะนั้น แยกไม่ออกว่าเป็น“กามาวจร”หรือเป็น“รูปาวจร” เพราะไม่ได้ปฏิบัติในขณะที่มี“กามาวจรภูมิ”จริง และได้“ดับอัสตา”ไปแล้วในขณะที่อยู่ใน“กามภพ”มาแล้ว ตนจึงยัง“อวิชชา”อยู่ ยัง“หลงภพ”(โมหะ)อยู่แน่นอน

ส่วนผู้ที่ได้ฝึกมาจริง และได้มรรคผลมาจริง จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของจิตว่าตน“มีกามราคะ”ในจิตตัณห์มี“รูปราคะ”ในจิตตัณห์ หรือยังมี“อรุปราคะ”ในจิตตัณห์ ก็สามารถรู้แจ้งเห็นจริงใน ๓ ภพแน่ๆ

(๗๘) สภาพจริงของคน“ตกนรก” เป็นเช่นนี้ๆเอง

ดังนั้น ผู้ได้ปฏิบัติจริงใน“กามาวจร” จนสามารถ“ดับกามตัณหา”ไปแล้วใน“กามภพ”แล้ว เมื่อเข้าไปอยู่ใน“รูปภพ” กามตัณหา ก็ไม่มีใน“รูปภพ” “อาการจิต”ของคนผู้ไม่มี“กามตัณหา”แล้วจริงใน“รูปาวจร”จึงต่างกัน(สิงคะ)กับผู้ยังมี“กามตัณหา”อยู่ใน“รูปาวจร”อย่างยิ่งจริงจัง เพราะเหตุนี้ใน“ความรู้”จึงต่างกัน ใน“ความรู้สึก”ก็ต่างกัน ในความหลงดิ้นรนของความไม่รู้(อวิชชา)ก็ต่างกัน อื่นๆอีก ฯลฯ

เพราะผู้“ดับกามตัณหา”ได้ในขณะมีการฝึกเรียนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กามภพ”จริง ก็จะไม่เหลือ“กามตัณหา”ของ“กามภพ”จริง ดังนั้นแม้จะอยู่ในภพ“รูปาวจร”จึงรู้ชัดเพราะตนไม่มีกามตัณหา”แล้ว

ส่วนผู้ไม่ได้ปฏิบัติในสภาพ“กามาวจรภูมิ” จึงหลงตน ไม่รู้ความจริง ไม่รู้สภาพจริง ก็จะดิ้นรน เหมือนคนเสพติดยาบ้าที่อาการหนัก เมื่อมันเกิดอาการอยากแรงๆขึ้น หรือตกอยู่ใน“อาการอยากแรงจัด”เมื่อใดก็จะดิ้นหน้ามีดตำฤษณา ไม่รู้ตัวเลย ไม่รู้อะไร เป็นอะไรทั้งสิ้น เยี่ยงเดียวกันนี้แล

นี่คือ สภาพจริงของคน“ตกนรก” จะเป็นเช่นนี้ๆเอง

(๗๙) ผู้“ดับอัตตา ๓”สำเร็จจึงจะชื่อว่า ผู้บรรลุ“อนัตตา”

“พีชนิยาม”มันไม่มี“ทุกข์” พลังงานของ“พีชะ”ยังไม่มี“เวทนา” จึงยังไม่รู้จัก“ทุกข์” ไม่รู้จัก“สุข” เพราะ“อัตตา”ของมันยังไม่วิจิตร ยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็น“อัตตา”ขั้นสูงขึ้นมาถึงขั้น“จิตนิยาม”

“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงานที่เป็น“อัตตา ๓” และได้กำจัด“อัตตา ๓”ไปจากจิตหมดสิ้นสนิทได้จริง คนผู้นั้นก็ชื่อว่า ถึงภาวะ“อนัตตา” คือผู้บรรลุ“ความไม่มีตัวตน”นั้นๆ(เฉพาะอัตตาตัวที่ตนได้กำจัดมาแล้ว) “อวิชชา”ก็กลายเป็น“วิชชา”ในความเป็น“อัตตา”นั้นๆ

เมื่อยัง“อวิชชา” คนอาศัย“จิตนิยาม”จึงชื่อว่า“อัตตา”อยู่ทั้งนั้น แต่ผู้ศึกษาสัมมาทิฏฐิแล้วนั้นได้ชำระ“อัตตา”ที่ควรกำจัดออกไปกระทั่งหมดสิ้นไปตามลำดับ จนสิ้นเกลี้ยงความเป็น“อัตตา”ที่เป็นอกุศลจิต ที่ไม่ควรมี จบเสร็จ เรียกว่า “อรหันต์” คือ ผู้มี“ความไม่ลึกลับในอัตตา ๓ สูงสุดแล้ว” และได้จัดการ“ดับอัตตา”สิ้นหมดทั้ง ๓ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพราะมีภาวะ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”บริบูรณ์ กระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยง“อัตตา ๓”แล้ว

เป็นผู้มี“วิมุตติเป็นสภาวะ”แล้ว จึง“หยั่งลงสู่ความเป็นอมตะ” อยู่เป็น“บุคคโลมตะ” ที่ยังเหลือ“อรหัตตตา”นั้นทำประโยชน์ให้แก่อสังคมาโลกต่อไป(พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ)

เพราะมีความสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“พลังงาน”ของ“ธรรมนิยาม ๕”แท้จริง แล้วจัดการกับ“พลังงาน”ของ“ธรรมนิยาม ๕” ทุกขั้นตอน ตามที่ต้องจัดการปรุงแต่ง(อภิสังขาร)ให้สำเร็จบริบูรณ์

“ธรรมนิยาม ๕”ก็คือ อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม นั้นเอง

แต่ยัง“อาศัยอัตตา”ที่เป็น“ขั้น ๕”นั้นอยู่ トラบที่ยังไม่ทำ

“ปรินิพพาน”เป็น“ปริโยสาน”ขั้นสุดท้ายปลายจบไม่เหลืออรรถาได้อีก ตามพระพุทธเจ้าตรัสใน“มุลสูตร ๑๐”พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘

(๘๐) อตฺตาหรือเวทนา“ดับ”แล้ว อตฺตา-เวทณาก็ยังอยู่..!

สุดท้ายจึงเหลือแต่“อัตตา”ที่เป็น“อริจิต”ที่ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม เพราะได้ชำระจิตได้ผ่องแผ้วแล้ว (สัพพปาปัสส อกรรมัง-กุศลัสสุบสัมปทา-สจิตตปริโยทปนัง)

นั่นคือ ได้“ดับอัตตา ๓”ในจิตใจของตน ที่เป็น“อกุศลจิต”ไปสิ้นเกลี้ยงแล้วบริบูรณ์ จบกิจใน“ธรรมนิยาม ๕”สัมบูรณ์

และยังเป็นผู้มี“อัตตา”ที่อาศัยอยู่เป็นธรรมดา เมื่อได้“ดับเวทนาในเวทนา”สำเร็จจริงแล้ว เพราะ“อัตตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมดา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๓)

ผู้ทำความเกิด(ชาติ) และพร้อมทั้งทำความตาย(“อรณะ”จึงชื่อว่าตายอย่างนิพพาน)ได้จริง จนกระทั่งมี“การเกิดใหม่”สัมบูรณ์เป็นผู้มี“อภินิพพัตติ”(การเกิดของภาวะนิพพานในจิตใจ)แท้ ฉะนั้นคือ ผู้เห็น“ความตาย-ความเกิด”หรือเห็น“ความเกิด-ความดับ”จริงๆ ด้วยสภาวะจริง และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”ของตนอย่างแท้จริง

มิใช่การเห็นความเกิด-ความตายแบบตรรกะ หรือแบบใดๆด้วยการประมาธเนา หรือด้วยความเข้าใจอันลึกซึ้งยิ่งๆ เท่านั้น

แต่เป็นผู้“สัมผัสความจริง”ของ“รูปนาม”ที่เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ทั้ง“ธรรมนิยาม ๕”จริงๆ

เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความตาย-ความเกิด”ของ“พลังงาน”ในจิตนิยาม และได้ทำ“ความตาย-ความเกิด”ในความเป็น“สัตว์”(โอปปาติกะ)ใน“จิต”ตนเองอย่างเป็นผลจริงที่เห็นด้วยปัญญาตน

(๘๑) “ชาติ” นั้น ไม่ว่า “ชาติ” ใดๆ ก็ยังเป็น “ทุกข์”

ชาติ คือ ความเกิดกลางๆ การเกิดทุกชนิดทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการเกิดของอะไรทั้งนั้น ซึ่ง “การเกิด” นี้ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “ชาติ ปี ทุกขา” แปลว่า การเกิดใดๆ ล้วนเป็นทุกข์ แม้จะเป็นการเกิดขึ้น “อภินิพัตติ” ถึงขั้น “นิพพานธาตุ” แล้ว ก็ยังมี “ทุกข์” ที่เลี่ยงไม่ได้ “อยู่เลย” แม้แต่พระพุทธเจ้า ก็เลี่ยงไม่ได้ ทรายที่มี “นิพพาน” แล้ว แต่ยังมี “ชั้น ๕” ก็ยังมี “ทระ” ซึ่งเป็น “ทุกข์” ของพระอรหันต์ อันเป็น “อจินไตย” อย่าไปคิดเอาเอง-คาดเอาเองเลย คิดคาดเอาอย่างไรๆ ก็ไม่ตรงตามสภาวะของ “ความเป็นจริง” นั้นได้

เช่น สภาวะทุกข์ (ทุกข์เพราะ เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย) -นิพัททุกข์ (ทุกข์อยู่เนื่องนิตย คือ หนาว ร้อน หิว กระจาย ปวดอจุจาระ ปวดบัส-สภาวะ) -อาหารปริยฎฐิทุกข์ (ทุกข์เพราะการทำงาน, แสง, ทาอาหาร) -พยาธิทุกข์ (ทุกข์เพราะอวัยวะการทำงานที่ไม่ปกติ) -วิปากทุกข์ (ทุกข์เพราะผลกรรม เลี่ยงวิปากเก่าไม่ได้ วิปากตามมาทันแล้วเล่นงานเอา) -ทุกข์ชั้น ๕ (ทุกข์รวบรวมยอดเพราะการประชุมแห่งชั้น ๕ อันยังอาศัยชีวิตอยู่)” ซึ่งแม้จะเป็นอรหันต์แล้วก็ตาม พระพุทธเจ้าก็ตาม ยังมีทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้นี้อยู่

ส่วนทุกข์ขอรียสัจที่ทำให้ดับหมดสิ้นได้คือ ปกิณกทุกข์ (ทุกข์จรแห่งกิเลส คือ โศก ปริหะเว ทุกข์ โทมนัส อุบายาส) -สันตปาทุกข์ (ทุกข์คือ ความร้อนเผาใจ อันเนื่องมาจากกิเลสไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะเผาเผา) -สหคตทุกข์ (ทุกข์ไปด้วยกับโลก เช่น ลาม ยศ สรรเสริญ โลภียสุข) -วิวาทมูลกทุกข์ (ทุกข์เพราะมีสงครามวิวาทเป็นรากเหง้า)

“ทุกข์” ที่ดับ จึง “ดับ” เฉพาะ “ทุกข์ขอรียสัจ” เท่านั้น อันเป็นทุกข์ทาง “จิตนิยาม” แท้ๆ เป็น “เจตสิกทุกข์” ส่วน “กายิกทุกข์” หรือทุกข์ที่เกิดจาก “สรีระ” ซึ่งยังเป็น “พีชนิยาม” มันก็ยังไม่ “เวทนา” มันจึง

ไม่รู้สึกสุขหรือทุกข์หรืออก แม้“พลังงานที่ตกลงไปถึงความเป็นพิษ นิยามในตัวคน”(เช่น คนที่“จิต”ตกลงไปถึงชั้น“มนุษย์พิษ”เป็นต้น หรือถูก ฉีดยา ถูกวางยาสลบ แม้จะยังไม่ตายก็ไม่มีความรู้สึก ไม่มีเวทนา)

แม้“ทุกขอาริยสัง”จะดับไปได้หมดสิ้นแล้วในผู้นั้น แต่ความเป็นคนยังอยู่ มันก็ยังเหลือ“ทุกข์ที่เลี้ยงไม่ได้”อันเกิดอยู่ ๖ ประเภท เป็นต้นนั้นเอง ที่มันก็ยังมิ“ชาติ”คือ“การเกิด”อยู่ ยังไม่สูญหมดเกลี้ยง

(๘๒) “ความไม่รู้ลึก”นัยสำคัญต่างกันของโลกีย์-โลกุตระ

ดังนั้น ในองคาพยพคือ“อาการ ๓๒” ส่วนที่ยังเป็น“พิษนิยาม”ของคนที่ตาม ก็ไม่มี“ความรู้สึก” ไม่มี“เวทนา” ก็ไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่ชอบไม่ชัง อันนี้เฉพาะคนที่“ความรับรู้ไม่มี” หรือถูกสะกดประสาทไว้เท่านั้น ถ้าสภาพอย่างนี้ ก็แค่ชื่อว่า “เจโตสมถะ” ยังไม่ใช่“เจโตวิมุตติ” ถ้าเรียกในนามของสมาธิก็แค่สมาธิชั่วคราว(มิจฉาสมาธิ)ที่สะกดจิตให้สงบได้ อาจจะมีอยู่ได้นานไปทั้งชีวิต แต่ยังไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่กำจัด“ตัวกิเลส”ออกไป“ถูกตัวตน”จริง แล้ว“สงบเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป...”(นิจจัง,ฐวัง,ัสสตัง...อวิปริณามธัมมัง,อสังหิรัง,อสังกุปปัง)

ส่วน“อรหัตต์”หรือ“อาริยบุคคล”ที่มีโลกุตระภูมินั้น มีการรับรู้เหมือนคนสามัญ มีความรู้สึกในสภาพนั้นๆ เป็น“ความรู้”เช่นเดียวกันกับคนที่มิประสาทรับรู้สามัญทั้งหลายเขารู้สึกหรือเขารู้กันทุกคน แต่ท่านไม่มี“เคหสิตเวทนา”ที่เป็นอารมณ์โลกีย์นั้นแล้วเท่านั้น ท่านจึง“รู้สึกกลางๆ-เฉยๆ”ที่ไม่เป็น“ความรู้สึกชอบหรือชัง” หรือไม่ใช่อารมณ์ตามที่ชาวโลกีย์เป็นกัน จึงเป็นผู้“ไม่มีอารมณ์”เฉพาะแค่“ความรู้สึกที่เป็นรลโลกีย์”เท่านั้น

ซึ่งเป็น“ความไม่รู้ลึก”(ไม่มีเวทนา)ของผู้มี“โลกุตระ”เท่านั้น จึง

ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญมาก ที่ละเอียดลึกใน“ความไม่รู้ลึก”(ไม่มี
เวทนา)เฉพาะส่วนที่เป็น“โลกียรส”เท่านั้น อันเป็น“ความรู้ลึก”พิเศษ
เฉพาะผู้มี“เนกขัมมสิตเวทนา” แต่ยังร่วมมี“ความรู้ลึก”ตามความมี
ของธรรมชาตินั้นๆอยู่เหมือนคนผู้อื่นเขา“มี”ความรับรู้ได้เป็นสามัญ

ทำความเข้าใจกันดีๆ ใน“ความไม่รู้ลึก”ที่ชาว“โลกียะ”ผู้ทำได้
แค่“เจโตสมณะ” อันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างลึกล้ำมาก กับ
ความเป็น“เจโตวิมุตติ”ของชาว“โลกุตระ”ที่สามารถทำได้

ทั้งคู่ต่างก็มี“ความไม่รู้ลึก” แต่“ความไม่รู้ลึก”ของทั้งคู่
ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญมากพิเศษ

ชาวโลกียะ“ไม่รู้ลึก”เพราะประสาทถูกสะกดไว้ หรือสะกด
“จิต”ไว้เท่านั้น ส่วนชาวโลกุตระ“ไม่รู้ลึก”เพราะกำจัด“กิเลส”ที่เป็น
“อกุศลจิต”(บาป)ตัวนั้นออกไปจาก“จิต”ได้อย่างแท้จริง ชาวโลกุตระ
จึงหมดสิ้น“อกุศลจิต”ไปแท้ๆ แต่ใน“เวทนา”หรือ“ความรู้ลึก”นั้น
รู้ตามที่คนทั่วไปยังมี“ความรับรู้”อยู่ทุกประการ

(๘๓) “ชาติ ๕” นั้น มีภาวะของ“อธิจิต” อย่างไร? ไฉน?

การปฏิบัติธรรมของพุทธ ต้องเรียนรู้“ธรรม”ที่เป็น“ชาติ”อยู่
คือ“ธรรมชาติ”ทั้งปวงนั่นเอง แล้วจัดการกับ“ชาติ”เฉพาะที่ตนเองหมาย
จะ“ดับ” แล้วทำให้“ชาติ”นั้น“ดับ” “จิต”ที่เหลือก็จะเป็น“ชาติ”ใหม่
ที่สะอาดขึ้นไปตาม แต่ละขั้นๆ

“เมื่อ“ชาติ”นั้น“ดับ” โสภ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส
เพราะ“ชาติ”ตัวนั้น ก็หมดสิ้นไป แล้ว“ภพ”ก็ดับ อิทปปัจจยาการ
ในปฏิจจสมุปบาทคือ อุปาทาน-ตัณหา-เวทนา-ผัสสะ-อายุตนะ-
นามรูป-วิญญาณ-สังขาร-อวิชชา จึงดับตามไปตลอดสาย

ก็มี“ชาติ”ที่เป็น“นิพพัตติ”เกิดขึ้น มี“ภพ”ที่เหลืออุปาทาน-
ตัณหา-เวทนา-ผัสสะ-อายตนะ-นามรูป-วิญญาน-สังขาร-อวิชชา ใหม่
ที่สะอาดไปจาก“ชาติเก่า”แล้ว เป็น“ผู้มีชาติใหม่”ชั้นหนึ่ง

แล้วผู้ปฏิบัติก็“ดับชาติ”ตัวอื่นต่อไปอีกๆๆจนกว่าจะหมดสิ้น
“ชาติ”ของอกุศลจิตที่มีอยู่ในตนของแต่ละคน เป็นผู้มี“การเกิดใหม่
ในโลกุตระ” จนกระทั่งถึงที่สุด“ชาติ”ใหม่สุดก็คือ “อภินิพพัตติ”

“ชาติ ๕”คือ ชาติ-สัญญาชาติ(ชาติเก่าที่ยังทำงานเองเกิดเองเป็น
สัญญาชาติอยู่ในตน)-โอภกัณติ(ความหยั่งลงของภาวะที่เกิด ซึ่งเป็นจุดกลาง
การหยั่งลงของความเกิด) ธรรมดาก็หยั่งลงเป็นโลกียะ แต่ถ้าสามารถ
ทำให้“เกิด”เป็นโลกุตระธรรมหยั่งลงได้ “หน่วยการเกิดใหม่”ก็เรียกว่า
“นิพพัตติ” ชาติ“นิพพัตติ”ที่สูงขึ้นๆถึงขั้นสุดก็เรียกว่า“อภินิพพัตติ”

**ขอนอบน้อมมคฺคญฺเฑิตพฺระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒**

* ครอบครัวยุติธรรม ยนต์สกุล

“ชาติ”จะสะอาดขึ้นได้ด้วยการปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิจริง

“ธรรม”(ความทรงอยู่ของจิต)จึงจะสะอาด จาก“พลังงาน”ที่เราจะไม่ให้มีอยู่ใน“อัตตา”ที่เป็น“จิตนิยาม”ของเราอีก ถึงขั้นสุดท้ายในความเป็น“จิตนิยาม”ของเรา เราจึงจะสิ้นความเป็น“ชีวิตินทรีย์”แห่งความเป็น“ชีวะ”บริบูรณ์ไปทะลุชั้น“อนุสัย”เป็นที่สุด

(๘๘) ความเป็น“อนุสัย”ที่มี“นัยสำคัญยิ่งนักของจิตนิยาม

ถ้าทำได้ถึงชั้น“ดับชีวิตินทรีย์”ของชีวะชั้น“จิตนิยาม”สำเร็จ ก็ถึงชั้น“ดับอาสวะ”ได้ เป็น“เอกัคคตา”สู่ความเป็น“บุริสินทรีย์”(ปุถุรงค์) แต่ยังไม่หมดสิ้น“อนุสัย”ที่สุดท้าย ก็เหลือ“พลังงาน”อยู่ในสภาพเสมอเหมือน“พีชนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ คือ ไม่ทำบาปทั้งปวงได้แล้ว “อกุศลจิต”ที่เราดับได้นั้นไม่มี“พลังงาน”ไม่เกิดเป็น“พลังงาน”อกุศลนั้นอยู่ในจิตเราอีก

เพียง“อาสวะ”เท่านั้นดับหมดสิ้น เป็น“จิต”ที่ไม่มีการแตกตัว ขยาย“ตัวตนของอกุศลจิต”อีกเท่านั้น จึงเหลือแต่“อนุสัย”ตัวปลาย เป็น“อนุสัย”ชนิดที่มีแต่“คุณค่าประโยชน์”ซึ่งมีแรงมีพลังงานมากตามคุณสมบัติของ“อนุสัย”แต่ละคนที่มีปริมาณและคุณภาพ

นี่คือ ผู้สามารถ“ดับชาติ”ของ“อาสวะ”ในตนเท่านั้น เป็นอรหันต์ชั้นปัญญาวิมุตติ ก็ไม่มีอาสวะแล้ว แต่ยังมี“อนุสัย”ที่เหลือ“อาลัย”อยู่ ซึ่งไม่เป็น“ธรรม ๒”แล้ว(ปุถุรงค์ = เอกัคคตจิต = เอกบุรุษ)

“ปัญญาวิมุตติ”นี้ยังสามารถทำความดับ“พลังงาน”ขั้นต่อไปให้สู่“ความเป็นกลางที่ไม่มีเพศ”(นปุถุสกลรงค์)อีกได้ เป็นชั้น“ดับอนุสัย”ที่เป็นพลังงานอกุศลชั้นละเอียดลึกกว่า“อาสวะ”อีกชั้นหนึ่งสู่ความเป็นผู้“อุกโตภาควิมุตติ”

สุดท้ายก็จะเหลือ“ชีวานุภาติ”ที่จะเรียกว่าเป็น“อนุสัย”ที่อาศัย ซึ่งสะอาดบริสุทธิ์จาก“กิเลสภาวะ”สัมบูรณ์ ทำงานอยู่กับชีวิตของ อรหันต์ชั้น“อุภโตภาควิมุตติ” ซึ่งเป็น“อมตบุคคล”ก็สำคัญมันหมาย กันให้ค่อยๆซัดๆแหม่นๆตรงๆเถิด

จนกว่าท่านจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แก่ตนสุดท้ายเอง “พลังงานอกุศล”ของ“อาสวะ”ก็ดี ของ“อนุสัย”ก็ดี จะมี ภาวะถูกกำจัดไปอย่างหมุนรอบเชิงซ้อนที่สลับไปมาซับซ้อน เหลื่อม กันอยู่ ซึ่งละเอียดเกินสามัญที่จะรู้ได้ง่ายๆ แต่เรียนรู้ได้ มีภาวะ เป็นไปได้จริง เราจะเรียนรู้จากการสัมผัสกันตั้งแต่“ธรรม ๒”ที่เรียก ในภาษาธรรมว่า“กาย” ไปจนกระทั่งมากกว่า ๒ ประดูแต่งกันอยู่ ซึ่ง ต้องมี“นามธรรม”เป็น“ธาตุรู้”ที่จะ“รู้ตาม-เห็นตาม”(ซานโต-ปัสสโต)พลัง งานจริงนั้นๆไปตลอด ได้มากขึ้นๆ

(๘๕) “ธรรมชาติ”นี้แลถ้า“ดับชาติ”ในตนได้ก็แก้“ธรรม”

ผู้ปฏิบัติต้องสามารถอ่าน“รูปกาย-นามกาย”ของความเป็น “ชาติ” ที่เป็น“ธรรม ๒”ประดูแต่งกันขึ้น และสามารถจัดการกับ “พลังงาน”ที่“ชาติ”อยู่ทั้งหลายให้“ดับและเกิด”ได้จริง ด้วย“อาการ- ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”สำเร็จ จึงจะเห็น“ความดับ-ความเกิด”กันจริงๆ

ซึ่งก็ต้องเข้าใจภาวะแห่ง“ความเกิด ๕”(ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฑิ- นิพพัตติ-อภินิพพัตติ) แล้วผู้ปฏิบัติก็จัดการกับการเกิดขึ้น“จิตในจิต” นี้ให้เป็น“นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”จนถึงขั้นบริบูรณ์ให้ได้

“ความเกิด”ของจิต(โอปปาติกโยนิ) ต้องมี“อาการ”ของจิตถึงขั้น “นิพพัตติ” จึงจะเข้าขั้น“โลกุตระธรรม”

ผู้ศึกษาธรรมะมาจนถึงขั้นเชื่ออย่างกระจ่างแจ้งสนิทแน่แล้วว่า

ทุกสรรพสิ่งล้วนก็คือ “ธรรมะเท่านั้นที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” แล้วก็หลงว่าตนจบแล้ว บรรลุแล้วอยู่กับตรรกะแค่นี้ นั่นยังไม่ใช่การบรรลุใดๆเลย หลงปล่อยวางกันแค่ได้รู้แจ้งเห็นจริง”กันอยู่แค่ขั้นนี้เท่านั้น แล้วหลงว่าตนได้“เข้าถึงธรรม”แค่นี้ ก็ยังหลงผิดอยู่แท้

นั่นมันแค่ขั้น “รู้ยิ่งเห็นจริง”เท่านั้น ยังไม่ได้กำจัด“อัตตา” ด้วยการปฏิบัติให้“เข้าถึงหรือบรรลุธรรม”(อุปสัมปชติ)จนกระทั่งจิตเจตสิกของตน“เกิดเข้าสู่ภพใหม่โลกุตระ”(นิพพัตติ) ถึงขั้น“เข้าถึงพร้อมแล้ว-เป็นผู้บรรลุแล้ว(อุปสัมปन्न)ของตน แต่อย่างไร

ต้องปฏิบัติจนสามารถเกิดปัญญาที่“นามรูปปริจเฉทญาณ”กันจริงๆ แล้วจึงจะเกิด“โสฬสญาณ”ที่เป็นจริงมีจริง เป็นลำดับ ไม่ใช่มีแค่“ปัญญา”แค่เห็นแจ้งลึกจริงแล้วอยู่ โดยไม่มี“สภาวะธรรม”ที่เกิดที่เป็นให้ตน“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ตาม“ญาณ ๑๖”นั้นครบครันเป็นขั้นเป็นตอนละเอียดลึกยิ่งนัก จนกระทั่งมี“ญาณ”ของตนเห็น“ความปล่อยวาง”(มุญจิตุกัมมยตญาณ)ในจิตของตนอย่างมี“รูปร่าง-นามกาย”ยืนยันแก่ตนโน่นโหน้โถ้งๆหลุดๆ

เป็นผู้“ดับชาติ”สำเร็จได้จริง จึงจะเป็นผู้แก้“ธรรม” เปลี่ยนแปลง“ธรรมในธรรม”ของตนได้จริง

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

* ธีรศักดิ์ ลิ้มประสิทธิศักดิ์

(๘๖) ต้องเริ่มมี“โลกุตรธรรม”ตั้งแต่เห็นความเป็น“กาย”

ต้องปฏิบัติจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“องค์ประกอบของรูปนาม” ตั้งแต่“สักกาย”ซึ่งเป็น“กายของตน”อย่างสัมมาทิฏฐิ จึงจะชื่อว่า มี“วิปัสสนาญาณ”พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑ แล้วได้พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อันเป็น“โลกุตรธรรม”ใน “สติปัฏฐาน ๔”ข้อ ๑-๒-๓-๔ เจริญขึ้นไปตามลำดับดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่า “โลกุตรธรรม”นั่นก็คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ นี้แล (ดูใน พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ถ้าแม้“อาการ”ของจิตยังไม่เปลี่ยนแปลงสภาพจาก“เคหสิต เวทนา” ที่เป็นโลกีย์ ซึ่งผู้ปฏิบัติขณะนั้นต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงโดย “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายอยู่”หลุดๆ โทหน่ที่ทีเดียว กล่าวคือ มีองค์ ประชุมของ“รูป”(ภาวะ“ที่ถูกรู้”อยู่ในขณะนั้นก็คือ“ตัวตน”ของกิเลส) กับ“นาม”(ภาวะของ“ธาตุรู้ที่เรากำลังรู้”อยู่ในขณะนั้น คือ“ญาณ”) เรียก “องค์ประชุมของรูปกับนาม”นี้ว่า “กาย”

“รูป”คือตัวกิเลส(ก็คือจิตตน) “นาม”คืออวิปัญญา(ก็คือจิตตน) ซึ่งต่างก็เป็น“จิต”ของเราเองนั่นเอง ทั้งรูป ทั้งนาม

“รูป”กำลังเป็น“ภาวะที่ถูกรู้”อยู่ในขณะนี้ มี“อาการ”ให้เรา “เห็น”(ผัสสดี)อยู่โทหน่ โต้ังๆ หลุดๆ

ซึ่งก็คือ“เห็น”(ผัสสดี)“ตัวตนของกิเลส”(พลังงานจิตที่เป็นอนุศล) อย่างเป็นภาวะแท้ ด้วย“ปัญญา”ขั้นปรมัตถสัจจะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ความเป็น“กาย”ของจิตที่เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ชัดๆ

และ“นาม”ในขณะนี้ก็ คือ “สัญญา”ที่กำลังทำหน้าที่กำหนดรู้ ภาวะนั้นๆอยู่หลุดๆ และความรู้ที่รู้แจ้งขึ้นไปอีกเจริญจาก“สัญญา” ก็คือ ธาตุรู้เจริญจาก“สัญญา”พัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์”

ฉะนั้นเองคือ การเห็น“ธรรมกาย” อันเป็นกระบวนการของ
ธรรมะ ที่กำลัง“เป็นไป”(ภวันติ)ของเราผู้กำลังเห็นอยู่โหนโหน และ
“อาการ”ต่างๆของกระบวนการธรรม ก็กำลังเจริญพัฒนาใน“ธรรม”แท้ๆ
จริงๆ ตามพุทธภาวะ(ความปรากฏอยู่จริงของพุทธ)

ผู้ปฏิบัตินี้ จึงกำลังเป็นผู้“เห็น”กายของพุทธ”อย่างเป็นทางการ
อันเป็น“ปรมาตถธรรม”แท้ๆ

ผู้กำลังเห็น“ธรรมกาย”ได้คือ เห็น(บัสสติ)“องค์ประชุมของ
รูปนาม”ทั้งในความเป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็น“กาย”ของ“ธรรม”
แล้วปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”อยู่อย่างสัมมาทิฏฐิ และทั้งสามารถ
“แก้กรรม”ให้เกิดเป็น “เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”สำเร็จแท้

ซึ่งเป็นการ“แก้กรรม”ทั้ง ๔ ให้“สัมมา”ได้จริงสัมบูรณ์ นั่น
คือ การ“แก้กรรม”จาก“มิจฉาสังกัปปะ-มิฉฉาวจา-มิฉฉากัมมันตะ-
มิฉฉาอาชีวะ”ให้เป็น“สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-
สัมมาอาชีวะ”ได้จริง สำเร็จบริบูรณ์

ซึ่งทั้ง“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”นั้นล้วนคือ “กรรม”
ทั้ง ๔ องค์มรรค”

โดย“ดับกิเลส”ที่เป็น“ต้นเหตุ”ให้เกิด“อกุศลกรรม”ทั้งหลาย
ได้ จนกระทั่งสามารถ“ดับสมุทัยอาริยสัง”นั้นๆอยู่อย่างเห็น“แจ้ง”
(สัจฉิ)ความเป็น“นิโรธอาริยสัง”แท้ ถึงที่สุดสัมบูรณ์ เป็นจริง

(๘๗) จึงจะเห็น“ธรรมกาย”ที่เห็น“พระพุทเจ้า”สัมบูรณ์

นี่คือ การ“แก้กรรม”ด้วย“การกระทำ”(กรรม)ของเราเอง
แก้จาก“อกุศลธรรม”โดยทำให้เป็น“กุศลธรรม” ที่เข้าข่าย“โลกุตระ
ธรรม”ถึงที่สุด อย่างเห็นๆกันทีเดียว

ซึ่งเป็นการทำ“บุญ” คือ ชำระกิเลส(ปุนหาติ)อันคือ“บาป”จาก
สันดานของตนได้จริง มีภาวะจริงให้เห็น รู้แจ้งเห็นจริงอยู่โทหนโท
ฉะนี้แลคือ “ธรรมกาย”แท้ๆหรือ“พรหมกาย” ที่ตรงกับ
คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต”
ซึ่งต้อง“ตนเอง”เท่านั้นที่มี“การกระทำ”(กรรม)ให้ตนได้ คนอื่น
ไม่มีใครบังอาจ“แก้กรรม”อย่างเป็นทางการเช่นนี้ให้ใครได้เด็ดขาด
กว่าจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”ก็มีใช่ง่าย กว่า
จะใช้วิธี“ปหาน ๘” (วิกขัมภณะ-ตทังคะ-สมุจเฉตะ-ปฏิบัติสัทธา-นิสสรณะ)
สำเร็จถึงขั้นสุด“นिसสรณปหาน” ก็ยากแสนยาก

(๘๘) “ธรรมกาย”ที่แท้ของพุทธ คือ การเกิดของธรรม

“ธรรม”ต่างๆที่กำลังเกิดในตัวผู้ปฏิบัติ กำลังเป็น-กำลังเห็น
-กำลังแจ้งความเป็น“พุทธสัจจะ”อยู่ใต้งานนี้แหละคือ “ปรมาตถธรรม”
ที่ชื่อว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” เป็น“ธรรมกาย” หรือ
“พรหมกาย” ที่เกิดโลกุตระธรรมแท้จริง ซึ่งเป็นอารยธรรมของพุทธ
ตามสัมมาทิฎฐิ

ถ้าแม้เห็น“ตัวตนของกิเลส”อยู่ใต้งาน ว่า มันยังไม่ลดลง
ยังไม่จางคลายลง ยังไม่ดับไปก็คือ มันยังคงเป็น“เคหสิตเวทนา”อยู่
สภาวะธรรมที่“เกิดจริง-เป็นจริง”ทั้ง“ความเกิดของจิต” ทั้ง
“ญาณทัสสนวิเศษของผู้ปฏิบัติ”เห็นสภาวะต่างๆนั้นอยู่หลุดๆที่
เดียวที่เรียกว่า“วิปัสสนาญาณ”(การเห็นความจริงยิ่ง) และกำลังทำ“มโน
มยิทธิ”(การทำฤทธิ์ทางใจ ฤทธิ์นี้คือฤทธิ์ในการชำระกิเลส ไม่ใช่ฤทธิ์
นอกรีตคำสอนพระพุทธเจ้า) เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”แท้ ข้อที่ ๑ ของ
“วิชา ๘” เป็นการทำให้“การเกิด”ของจิต ชื่อว่า“โอปปาติกโยนิ”ตามพระ

อนุสาสนี

ต่อเมื่อ“เห็น”ว่าเราปฏิบัติมีผล“การกำจัดกิเลส”ลดลง จาง
คลายลง หรือดับไปได้ นั่นคือ“อาการ”ของผลธรรมที่เราสามารถทำ
ได้ผล จึงชื่อว่าผู้เนกขัมมะ คือ บรรลุผลที่เป็น “เนกขัมมสิตเวทนา”

นี่คือ การเห็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม
ในธรรม” ที่เป็น“โลกุตระธรรม”สัมมาทิฏฐิแท้จริงแล้ว

(๘๙) “ธรรมกาย”แท้ของพุทธ ไม่ใช่แค่การสร้าง“ภพ”

การทำ“ธรรมกาย”ให้เกิด“อาการ”ใดๆในภวังค์ ที่ทำๆกัน
สอนๆกันทั้งหลายนั้น คือ การสร้าง“ภพ”สร้าง“ชาติ”อยู่ในภวังค์

หรือการทำสมาธิหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ใดก็ตาม ที่ปั้น
ภาพปั้นรูปขึ้นสำเร็จในจิตภวังค์นั้น ล้วนเป็น“มโนมยอตตตา”ทั้งสิ้น

หากทำได้สำเร็จเห็น“ความใส”ในภวังค์ก็ดี หรือเห็นภาพที่เกิด
อื่นๆใดๆก็ดี จนถึงขั้นเห็น“พระพุทธรูปเจ้า”ในพุทธเกษตรปานั้น
ก็ตาม ล้วนคือ “สัญญา”กำหนดหมายของคนที่ทำสัญญาตนเอง จน
สามารถทำได้สำเร็จด้วยจิต ก็เป็น“มโนมยอตตตา”(รูปที่สำเร็จด้วยใจ)
ทำให้เกิดภาวะนั้นๆมีขึ้นได้ในใจของตน เป็น“นิมมาน”(การเนรมิต,
การสร้าง,การประดิษฐ์)จาก“ทิฏฐุปาทาน”(ความยึดมั่นในทิฏฐิ)ของตน
จนเป็น-จนมีขึ้นได้สำเร็จ (จะนี่เองคือ ผู้ได้นิมมานรดีจากการสร้างเอง)

“การเกิด”แบบนี้เป็นการทำให้ปรากฏขึ้นในจิตได้เช่นกัน แต่
เป็น“การเกิดของจิตในจิต”ที่ยังไม่มีเหตุปัจจัยครบองค์ประกอบของ
รูปกับนาม หรือครบองค์ประกอบของการ“สัมผัสสิโสมกข์ ๘ ด้วย
กาย”กระทั่งมี“กายสักขี”(มี“กาย”เป็นสักขีพยานอยู่ไหน)ปริบูรณ์
[พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๒ และเล่ม ๓๑ ข้อ ๔๙๑-๔๙๘]

เพราะเป็นการปฏิบัติที่ยังมีจกาทิฏฐิ ทำได้แค่เป็น“การเกิด”ของ“โลกียจิต” ที่สร้าง“มโนมยอตตาทา”ขึ้นมาได้สำเร็จใน“ภพ”(ภวังค์) ด้วยความรู้ชั้น“สัญญา”เท่านั้น ยังไม่“เห็น”ด้วยปัญญา

จึงยังไม่ใช่“การเกิด”ที่เป็น“การเกิด”ที่เรียกว่า “นิพพัตติ” เป็นการเกิดแค่“โอภกัณฑิ”ที่ยังหยั่งลงเป็น“โลกียจิต”ของบุคคลผู้อยู่

นิพพัตติ” คือ “การเกิด”ของ“โลกุตรจิต” ตั้งแต่เริ่มเกิดกระทั่งถึงขั้นสูงสุด อันเป็นขั้น“นิพพาน”กันทีเดียว

ถ้า“การเกิด”ขั้นนิพพัตตินี้แหละ เจริญขึ้นๆ ถึงขั้น“อภินิพพัตติ” ก็คือ “การเกิดของโลกุตรจิตขั้นสูง” ที่สูงขึ้นถึงขั้นสุดนิพพาน

ผู้นั้นจึงจะเป็นผู้เจริญใน“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” มี“เจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติ”ครบ“วิมุตติญาณทัสสนะ”สัมบูรณ์

(๙๐) การเกิดของ“ธรรม”คือการเกิดของ“จิต”ในปัจจุบัน

“การตาย”ของร่างกาย แล้ว“จิต”ก็ไม่มีร่างกาย นั่นคือ“พลังงาน”ที่เป็น“จิตนิยาม” มันไม่มีบทบาททำงานอยู่ในร่างกายที่ตายไปนี้แล้ว จะเรียกว่า“จิตวิญญาณ”มันออกไปจากร่าง(สรีระ) ก็เรียกกันอยู่ และนับว่าเป็น“การเกิด”ชนิดหนึ่งซึ่งเข้าใจอย่างนี้กันอยู่ทั่วไป

แต่“การเกิด”แบบนี้ ศาสนาพุทธไม่ศึกษา ไม่เสียเวลาไปนำมาพูดมาอธิบาย มาเรียนรู้ เพราะมันเป็นเรื่อง“อดีต”เป็นเรื่องของ“ผลวิบาก”ที่เสร็จไปแล้ว มันแก้ไขไม่ได้แล้ว ขึ้นไปมอชิงหลงอยู่กับเรื่องที่แก้ไขไม่ได้อยู่อย่างนั้น มันก็เป็น“มีจกาทิฏฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึง“อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔”ไว้ใน“ทิฏฐิ ๖๒”นั่นเอง ว่า มันเป็น“มีจกาทิฏฐิ”อยู่ทั้งนั้น

ทำความเข้าใจในความเป็น“อดีตกับอนาคต”ให้ได้เถิด แล้ว

หยุดเสีย อย่าไปหลงมัวข้อง“ปฏิบัติ”อยู่กับภาวะที่เป็น“อดีต” กับภาวะที่เป็น“อนาคต”ให้“อวิชชา”(โง่)กันอยู่ให้เสียเวลาเลย

ไม่ว่า“อดีต”หรือแม้“อนาคต”ก็เช่นกัน เปรียบเหมือน“ข้าวที่หุงสุกแล้ว”(อดีต) กับ“ยังไม่มีข้าวเลย”(อนาคต) แล้วจะไปมกมายทำให้มันกลับมาเป็น“ข้าวเปลือก”อีก มันเป็นไปได้ทั้งสองอย่างอย่า“อวิชชา”(โง่)แม้แค่นี้กันอยู่เลย มันสูญเปล่าในการปฏิบัติ“อดีต-อนาคต”ศึกษาให้รู้ก็พอได้ เป็นปัจจัยประกอบการศึกษา แต่อย่าหลงไปปฏิบัติอยู่กับภาวะ“อดีต-อนาคต” มัน“อวิชชา”(โง่)จริงๆ

“การเกิด”ของ“ธรรม”คือการเกิดของ“จิตวิญญาณ”ในปัจจุบัน

(๙๑) “การดับ”ของ“ธรรม”คือ“การดับของอตตตาและโลก”

การเกิดหรือการดับของ“ธรรม”ใน“ปรมาตตธรรม”นั้น หมายถึง“การเกิด-การดับของจิต-เจตสิก-รูป”(ภาวะเกี่ยวกับจิตที่ถูกรู้) จึงจะมีภาวะของ“นิพพาน”ขึ้นมาได้ หรืออย่างน้อยก็“นิโรธ” คือมีภาวะของ“การดับทุกขอาริยสัง” โดยผู้ปฏิบัติ“เห็น”(ปัสสตี)ภาวะของ“เหตุ”(กิเลส=อกุศลจิต=บาป)นั้น“ดับ”อยู่

และภาวะที่“ดับ”สิ้นไปจาก“อวิชชา”ของตน ก็คืออตตตา และโลก นี้แลมีใช้อันเลยที่เราหลงมันเป็น“ธรรม”ให้มัน“ทรงอยู่”ในตน เพราะเราได้“ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ)ของเราอยู่ๆ และทำให้“สมุทัยอาริยสัง”นั้น“ดับ”ไปได้จริงๆ ในขณะที่มีภาวะจริงปรากฏอยู่หลักๆใน“ปัจจุบัน”นั้นๆทีเดียว

ภาวะจริงนี้ ก็คือ ภาวะของ“อตตตาและโลก”

ที่มีผู้รู้ หรืออาจารย์บางพวกบางคน ผิวเฟินหลงผิดไปว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนเรื่อง“อตตตา”เรื่อง“โลก”

เพราะไปเห็นคำตรัสบางช่วงบางตอนของพระพุทธเจ้าท่าน ทรงปฏิเสธว่า ท่านยังไม่ทรงอธิบาย หรือไม่พยากรณ์ก่อน ในตอนนั้น ท่านทรงสอนเรื่องอื่นอันควร สำคัญก่อนในกาลนั้นๆ แต่ผู้หลง ผิดเข้าใจไปว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนเรื่อง“อัตตา”เรื่อง“โลก”

หรือบางผู้บางคน บางอาจารย์นั้น หลงผิดจัดหนักไปเลยว่า “อัตตา”ไม่มีในโลก เพราะ“อัตตา”ไม่ใช่“อัตตา” โดยไปยึดเอาคำ สอนมายึดผิดๆสุดโต่งไปเลยว่าเป็น“อนัตตา”(ไม่ใช่อัตตา) แล้วก็ไมยอม ศึกษาว่า “อัตตา”คือตัวเองนี้แหละคือ“อัตตา”ตัวร้าย ที่ก่อร้ายในโลก

แท้จริงแล้ว เรื่อง“อัตตา”นี้เอง ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ เป็น การค้นพบ“ความจริง”อันยิ่งใหญ่ของโลก

ยิ่งใหญ่กว่า ไอน์สไตน์ค้นพบพลังงานนิวเคลียร์หลายเท่า นัก คนเราทุกคนตกอยู่ใต้“อำนาจยิ่งใหญ่”(อธิปไตย)ในความเป็น “อัตตา” และในความเป็น“โลก”นี้เองแหละ ที่ต้องมี“นิยาย”แสนสุข เหลือล้น ทุกข์ทนสาหัสเหลือหลาย หรือแสนร้ายสุดแสน แสนดี แบบวิเศษยิ่ง ที่มนุษย์ทั้งปวงในโลกเผชิญกันอยู่ สุขมากสุขน้อย- ทุกข์มากทุกข์น้อยกัน มีโทษมากมีโทษน้อย มีคุณมากมีคุณน้อย ก็เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”กับความเป็น“โลก”นี้แหละ

(๙๒) “ปัจจุบัน”หมายถึงตรงไหน? ประกอบไปด้วยอะไร?

“ธรรมะ”ที่ชื่อว่า อัตตาและโลก นี่แหละที่มี“อำนาจร้ายยิ่งหรืออำนาจดีพิเศษยิ่ง”ในชีวิตของคน พระพุทธเจ้าทรงสอน“อำนาจยิ่งใหญ่”นี้ โดยแบ่งไว้ชัดเจน มี ๓ อำนาจใหญ่ที่มนุษย์รัฐผู้ยิ่งเห็นจริงแล้ว จะจับทุกอย่าง คือโลกาธิปไตย-อัตตาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย

ผู้จับทุกอย่างสำหรับตนก็คือ อรหันต์ ผู้บรรลุนิพพานนั่นเอง ผู้จับแล้วนี่คือ ผู้รู้แจ้งโลกรู้แจ้งอัตตา แล้วจะเป็นผู้ช่วยโลกบริสุทธิ์ใจที่สุดด้วย

นั่นก็คือ ผู้รู้แจ้ง“ธรรม” และธรรมที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็คือ อัตตา กับ โลก นี่แหละ

ซึ่ง“ธรรม”ใน“ปรมัตถธรรม”ชั้นที่มุ่งหมายให้บรรลุนิพพานนั้น ก็ต้องเป็นเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เป็นอื่นไปไม่ได้

และต้องเป็น“ความจริง”ที่ชื่อว่า“ทิฏฐิธรรมนิพพานทิฏฐิ”ด้วย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ทิฏฐิ ๖๒”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ และ ข้อ ๘๗) ซึ่งมีความซับซ้อนที่ลึกซึ้งอยู่หลายนัย สำหรับคำตรัสนี้

คือ จะปฏิบัติได้“นิพพาน” ก็ต้องเป็น“ธรรม”ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่บาลีก็ยืนยันอยู่ชัดๆ ใต้งๆ ว่า “ทิฏฐิธรรมนิพพานทิฏฐิ” ...นั่นไง

“ทิฏฐิธรรม”นั้นแปลว่า ผู้มีธรรมอันเห็นแล้ว, ธรรมที่เป็นปัจจุบัน คือ ปัจจุบันชาติ ซึ่งหมายถึง ภาวะที่เกิดในขณะปัจจุบัน แม้จะหมายเอาว่า ในโลกนี้ ไม่ใช่โลกหน้าและไม่ใช่โลกอดีต ก็ต้องเข้าใจว่า เป็นภาวะที่ตรงกันข้ามกับภาวะที่เป็น“สัมปรายิกะ” จึงไม่หมายถึงภาวะในอนาคต หรือในโอกาสภายหน้าแน่ๆ

“นิพพาน”นั้นก็ต้องเป็นภาวะที่สัมผัสอยู่หลังๆ โทนโท ใน

ปัจจุบันนั้นๆที่เดี่ยวนั้นเอง

“นิพพาน”จึงมีใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ในที่อื่นที่ไหนก็ไม่มี

“ทิฏฐกาล”ก็หมายถึง ในเวลาเวลาที่“เห็น”อยู่ไหนที่นั่นๆ

“ทิฏฐ” หมายถึง ได้เห็น

“สุด” หมายถึง ได้ยิน

“มุต” หมายถึง ได้รู้สึกด้วยกลิ่น, รส รู้จริงได้ด้วยสัมผัส

“นิพพาน”จึงเกิดได้ในขณะมี“สัมผัส ๖”เป็นปัจจัยให้รู้จรรู้จริง

“นิพพาน”จึงไม่ใช่ตรรกะ แต่เกิดขณะมี“อายตนะ ๖”ครบ

พร้อมใน“ปัจจุบัน”นั้นที่เดียว

(๙๓) “กาย”นี้แหละสำคัญนัก ที่ต้องสัมมาทิฏฐิให้ได้

การได้เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู ได้กลิ่นด้วยจมูก ได้รสด้วย
ลิ้น ได้สัมผัสทั้งภายนอกด้วย“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้) ทั้งสัมผัสภายในด้วย
“นาม”(ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่รู้ได้) จึงจะชื่อว่า “กาย”

อริวณะ(คำเรียกชื่อ)ของภาวะที่สัมผัสจากภายนอกด้วยก็คือ
“รูปกาย” และอริวณะ(คำเรียกชื่อ)ของภาวะที่สัมผัสกันอยู่ภายใน
ก็คือ “นามกาย” “กาย”ทั้ง ๒ นี้เมื่อมี“อาการ”จึงจะเห็น“นิमित”ต่างๆ

“นิमित”นี้ คือ เครื่องหมายที่เรากำหนดหมายให้แก่ตนเพื่อรู้
โดยกำหนดลงไปที่ภาวะเราสัมผัสอยู่นั้นๆ เครื่องหมายที่เรากำหนด
รู้เอาได้นี้แหละ คือ นิमित

คำว่า“นิमित”ในที่นี้จึงไม่ใช่การเหมารวม หรือการบันดาลอะไร
หรือการสร้างอะไรขึ้นมาได้อย่างงัดลิ้นกลับ อย่าหลงผิดกันไปแล้วกัน

“นิमित”นี้เป็น“อาการ”ของ“รูปกายหรือนามกาย”ที่เกิดขึ้นมา
จากการ“สัมผัส”กันของ“ธรรม ๒”(เหตุ ธัมมา) ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมจะ

“เห็น”(ผัสสติ)“กาย”ของ“รูป” และ“เห็น”(ผัสสติ)“กาย”ของ“นาม”

“รูปกาย”ต้องเรียนรู้เป็น“ขั้นต้น”ไปตามลำดับ จึงจะถูกต้องตามแบบฉบับของพุทธ เพราะเป็นขั้นโอฟาริกัตตา ชั้นหยาบต้องมีพร้อมการสัมผัสภายนอก คือ กามาวจร จึงจะเกิด“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ให้เรา“เห็น”

ซึ่งจะ“เห็น”ทั้ง“ความเกิด-ความดับ”ของภาวะทั้งหลาย ที่สำคัญอย่างยิ่งก็“เห็นความเกิดเห็นความดับ”ของ“นามธรรม”อันเป็น“ความสุข-ความทุกข์” เป็น“กุศลจิต-อกุศลจิต” ได้ต่างๆ

ทั้งหมดนั้นต้องมีวิญญาต(ที่รู้สึกทางใจ) มาประกอบ มารวมเข้าด้วยเสมอ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ห้อย่างบริบูรณ์ของสิ่งที่ประกอบทั้งหลายด้วยวิถีทางทุกประการของ“ปชานนาติ”(รู้ชัด,ค้นพบ,หยั่งรู้,เห็นความแตกต่างตามความเป็นจริง) ปฏิญญาต (อัน,รู้เฉพาะแล้ว)

ไม่เช่นนั้น ไม่ครบครันบริบูรณ์จนสามารถสรุป“ความจริง”ได้

(๘๕) “ความจริง”ต้องสัมผัสได้ในปัจจุบันทั้งสวรรค์,นิพพาน

ดังนั้น “ทิฏฐุธรรม”จึงหมายถึง รู้,เข้าใจ,ได้เห็นชัดเจนด้วยภาวะที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่หลักๆใน“ธรรม”นั้นๆ ซึ่งต้องเป็นปัจจุบัน

“ทิฏฐุธรรมนิพพาน”ก็หมายถึง ได้เห็นธรรมถึงขั้นนิพพานในปัจจุบันนั้นชัดเจนหลักๆกันทีเดียว จึงจะเป็นการยืนยัน“ความจริง”

ไม่ใช่มีแต่“ฝัน” มีแต่ลอยลม มีแต่วิมาน มีแต่อยู่ในอนาคต ต้องเป็นภาวะที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่หลักๆ กระทบสัมผัสภาวนานั้นๆอยู่โทนโท ได้ต่างๆ เป็นปัจจุบันนั้นๆ มีภาวนานั้นยืนยันแท้ๆ

จึงจะชื่อว่า ปรมัตถสัจจะ คือ ความจริงอันสูงสุดมีจริงเป็นจริงปรากฏอยู่จริง เป็นไปได้จริง ได้รับผลนั้นจริง อยู่เป็นปัจจุบันนี้

ไม่ว่า ทัศนคตินิพพานก็ดี ก็บรรลุนิพพานในปัจจุบันนี้ อัน
ไม่ใช่สัมปรายิกภาพ ; ทัศนคติสุขุขวิหารก็ดี ก็บรรลุความเป็นสุขในปัจจุบัน
นี้ อันไม่ใช่สัมปรายิกภาพ ; ทัศนคติเวทนิยะก็ดี ก็บรรลุผลเสวยผลใน
ปัจจุบันนี้ อันไม่ใช่สัมปรายิกภาพ ; ทัศนคติปัตตะก็ดี ก็เป็นผู้บรรลุ
ผลเข้าถึงผลในปัจจุบันนี้ อันไม่ใช่สัมปรายิกภาพ ทัศนคติกาละ(เวลาที่
เห็นนิพพาน) ล้วนคือ ภาวะในปัจจุบันนี้ อันไม่ใช่สัมปรายิกภาพ ทั้งนั้น

สรุปแล้ว “ทัศนคติ” นั้นเน้น “ปัจจุบัน” และ เน้น “เห็น” ด้วยสัมผัส
ภาวะนั้นๆ อยู่ต่างๆ ในขณะที่มี “รูป, เสียง, กลิ่น, รส, สัมผัสกาย-ใจ” อยู่

ไม่ว่า จะเป็น “นรก-สวรรค์” หรือแม้ที่สุด “นิพพาน” จึงจะ
เรียกว่า “ความจริง” ไม่ใช่เอาแต่ “ฝัน” เพื่อพอกอยู่ กับ ได้แต่รู้ แต่คิด

(๙๕) “นิพพาน” ของพุทธต้องมี “ตานอก” เป็นองค์ประกอบ

ประเด็นที่ ๑ ผู้ “มีจิตภาวนา” คือผู้เข้าใจผิดไปว่า ในความเป็น
“นิพพานในปัจจุบัน” (ทัศนคติธรรมนิพพาน) เพียงแต่การรู้ได้ด้วย
“การกำหนดรู้” (สัญญา) อยู่ในภาวะ (ในภพภายใน) ขณะนั้นเท่านั้น ซึ่ง
การกำหนดรู้แค่ใช้ “สัญญา” นี้ ก็เป็น “ปัจจุบัน” เหมือนกันนะ

“ปัจจุบัน” แบบนี้นั้น มันก็ใช้ “ปัจจุบัน” อยู่หรือ แต่เป็นปัจจุบัน
ที่มีองค์ประกอบไม่ครบครัน ยืนยันไม่ได้ ว่า ที่ผู้เอาแต่ “รู้” ได้ด้วย
สัญญาภายในของตนคนเดียว นั้น มันเป็นแค่ “ฝัน” เอา หรือระลึก
เอาจาก “อดีต” มา รู้ ไม่มีใครเห็นด้วย หรือเป็นแค่อนาคต
ที่ “ฝัน” เพื่อขึ้นมาใหม่ มันยืนยัน “ความจริง” ไม่ได้ ... เห็นมั๊ย?

มันจึงต้องมี “ตานอก” ที่สัมผัสภายนอกด้วย ซึ่งยืนยันกัน
ได้ต่างๆ จึงต้องพ้นภาวะ “อดีตหรืออนาคต” เป็นภาวะ “ปัจจุบัน”
เท่านั้น “นิพพาน” ในศาสนาพุทธ ต้องเป็น “ความจริง” กันปานฉะนี้

ดังนั้น การหลับตาเข้าไปเห็นสวรรค์-นรก เห็นสัตว์-เห็นคนนั้นคนนั้นก็ดี เห็นสารพัดใดๆก็ดี ล้วนเป็นภาวะที่เห็นอย่างลึกลับ ยั่งยืนไม่ได้ว่า เป็น“ความจริง”กันแท้ ที่เป็น“เอหิภิกขลภาวะ” กล่าวคือผู้อื่นก็สามารถร่วม“รู้”ได้ด้วย เมื่อมีเหตุปัจจัยเพียงพอ

แต่ที่ตนเอง“เห็น”อยู่คนเดียวลึกลับ ตนก็หลับตาเห็นอีกด้วย ไม่มีภายนอกส่วนใดยั่งยืนอะไรเลย มันก็ไม่มีอะไรให้คนอื่นร่วมรู้ได้

แม้ผู้ปฏิบัตินั้นจะเชื่อว่าตนบรรลุ“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”อันหมายถึง“ความดับ”ก็ตาม ก็เป็น“นิพพานแก่”กันเท่านั้น

ซึ่งทุกวันนี้ เชื่อกันอย่างนี้ มีแต่“นิพพานแก่”แบบนี้กัน

เพราะไปบรรลุ“นิพพาน”กันอยู่แต่ในภาวะที่ไม่เฝ้าระวังประกอบ “ตานอก”ของตน ซึ่งคนอื่นจะยั่งยืนกับเหตุปัจจัยที่เป็นภาวะ ไม่มีภายนอกยั่งยืนนั้น มันก็ไม่มีภาวะใดเชื่อมกับคนอื่นร่วมรู้ได้เลย

อย่างน้อยมันต้องมี“ภายนอก”ที่ร่วมสัมผัสกันพอรู้พอเห็นบ้าง

(๙๖) “นิพพาน”ของพุทธต้อง“ดับคาตา”เป็นองค์ประกอบ

ถ้ายังไม่“เห็นกิเลสดับ”ลงไป“คาตา”หลุดๆ และเห็น“อาการของความดับ”อยู่อย่าง“แจ้ง”(สัจฉิ) ณ บัดเดี๋ยวนั้น โดยมีภาวะลึกลับ

ตา และสัมผัส“เหตุ”แห่งทุกข์ หรือ“เหตุ”แห่งสวรรค์นั้นๆ ครอบพร้อม
ความเป็น“กาย” คือ มีทั้ง“รูป”และมีทั้ง“นาม”ประกอบอยู่พร้อม

สิ่งร่วมรู้กับผู้อื่นแม้จะเป็นแค่“รูป”ที่เป็นองค์ประกอบของ
“กาย”ภายนอกที่ผู้อื่นก็สามารถร่วมสัมผัสได้ ก็ยังมีหลักฐานส่วนหนึ่ง

อธิบายขยายความให้เห็นชัดอีกที เช่น หลับตาเข้าไปใน
“ภวังค์” มีความรับรู้แต่ในภาวะภายในเท่านั้น คุณก็รู้อยู่คนเดียว
ดังนั้น ในขณะที่เช่นนี้ ผู้นี้ก็มิแต่“สัญญา”กำหนดรู้ ซึ่งไม่มีภายนอก ก็
ไม่มีภายนอกให้คนอื่นสัมผัสด้วย ภายนอกเป็น“ภาวะปัจจุบัน”ให้ผู้
อื่นร่วมรู้ไม่มี คุณก็รู้ของคุณอยู่คนเดียว จะเป็น“ปัจจุบัน”จริง
หรือมอยู่แต่“ภาวะอดีตและภาวะอนาคต”เท่านั้น ใครก็ไม่รู้ได้ด้วย

ซึ่งผู้มีภายนอกกำหนดรู้อยู่นั้น ภายในของเขาขณะนั้นเขา
ก็กำหนดรู้ได้ด้วยนะ ส่วนคนอื่นก็ไม่รู้ภายในของเขาหรอก

แต่ถ้าเรามีภายนอก สัมผัสอยู่ไหนให้ร่วมรู้กันได้ทั้งผู้
อื่นยืนยันกัน มันก็ยืนยันว่ามันมีสิ่งหนึ่งที่คนอื่นร่วมรับรู้ ร่วมมี
เครื่องยืนยันขึ้นมาแล้ว อย่างน้อยก็เพื่อจะได้พิสูจน์กันต่อไปกับสิ่ง
ภายนอกสิ่งนี้แหละเป็นหลักฐาน แล้วจะได้ใช้เป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป

ดังนั้น ถ้าใครไปหลงว่า“นิพพาน”ที่ตนได้บรรลุ จะเอาแต่ขณะ
ที่อยู่ในภายใน พระพุทธเจ้าจึงถือเป็น“มิจฉาทิฎฐิ”เพราะไม่มี“ภาวะ
ปัจจุบัน”ที่มีของแท้ ไม่มีสิ่งนั้นจริงๆ สัมผัสแต่จะต้องอยู่แต่ๆอยู่
ยืนยันได้หัลลๆ โต้ๆ เมื่อมีแต่“รู้อยู่แค่ภายใน” ไม่มี“ภายนอก”
ครอบพร้อมด้วย ยืนยัน“ความจริง” ก็ยังไม่เป็น“ทิฎฐุธรรมนิพพาน”

ผู้มี“ทิฎฐิ” คือมี“ความเห็นที่นิพพานจะได้ก็ต้องหลับตาเข้าไป
ทำเอาจึงจะได้ จึงเป็น“ผู้มิจฉาทิฎฐิ”แล้วชัดๆ ในประเด็นแรก

พระพุทธเจ้าจึงจัดผู้มี“ทิฎฐิ”เช่นนี้ อยู่ใน“อนาคต”(พตปฏ.

เล่ม ๔ ข้อ ๘๗) เป็น“ผู้จมอยู่ในอนาคต” หมายความว่า เป็นผู้จมอยู่กับภาวะลุ่มๆแล้งๆในสิ่งที่ไม่มี-ยังไม่เกิด มีแต่ความเพ้อฝันอันคือ “อนาคต”นั่นเอง ไม่มี“ความจริง”หลุดๆ จึงเป็นมิจฉาทิฏฐิ ๑ ใน ๔๔
ไม่ใช่ปัจจุบันที่สัมผัสด้วย“ตาหูจมูกลิ้นกาย”ได้หลุดๆในบัดนี้ มันมีแต่ภาวะแค“ฝัน” แม้ปัจจุบันขณะนั้นก็“ฝัน” ไม่ใช่“ความจริง”

(๘๗) มี“ตานอก”แต่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”

ส่วนประเด็นที่ ๒ นั้นหมายถึง ผู้พ้น“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ไม่ใช่หลับตาเข้าไปปฏิบัติได้นิพพานในภววังค์ แต่ลืมตาปฏิบัติแล้ว ประกอบด้วย “มรรคองค์ ๗ องค์” คือ มี“กรรม”ทุกอย่าง ทั้งกรรมที่เป็นอชาชีพ (อชาชีวะ) กรรมทั้งหมดทั้งหลาย(กัมมันตะ) กรรมที่เป็นคำพูด(วาจา)

ขอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ

๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

สนับสนุน“เราคิดอะไร” ก้าวสู่วันที่ ๒๒

* ครอบครัวนิษฐ์สรภักดิ์ จิระมาวิน

กรรมที่เป็น“การคิดนึก(สังกัปปะ)แล้ว เพื่อสร้าง“เอกัคคตาจิต” ด้วยการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”อยู่ ชื่อว่า “สัมมาสมาธิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๕๑ ชั้นหนึ่งแล้ว

ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ใช่“สมาธิ”ที่หลับตาเข้าไปอยู่แต่ภายในแล้ว ถูกรู้ชั้นหนึ่ง ถือว่า“สัมมาทิฏฐิ”ชั้นหนึ่ง คือต้องทำ“สมาธิ”ในขณะที่ปฏิบัติด้วย“องค์มรรค ๗ องค์”ดังที่กล่าว ก็ปฏิบัติอย่างนั้นแล้ว สามารถปฏิบัติมีภายนอกร่วมด้วยเป็น“ปัจจุบัน”แล้ว

“ทิฏฐุธรรม” ที่หมายถึง “ปัจจุบัน”นั้นถูกต้องแล้ว ไม่ได้หลับตาเข้าไปจมอยู่ในภวังค์มีแต่“อดีตกับอนาคต” หรือหลงผิดจมอยู่กับ“อนาคต”ที่เป็นภาวะลมๆแล้งๆในสิ่งที่ไม่มี-ยังไม่เกิด มีแต่ความเพ้อฝันอันคือ “อนาคต”นั้นแล้ว

แต่ส่วน“ทิฏฐุธรรม”ในประเด็นที่หมายถึง “เห็น”(ปัสสติ)โดยมีภาวะสัมผัสทั้งภายนอกด้วยภายในด้วย ในส่วนนี้ยัง“มิจจาทิฏฐิ”อยู่

กล่าวคือ ยังเข้าใจ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ยังไม่ได้เป็นต้น จึงปฏิบัติทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งกรรมต่างๆ ล้วนไม่มีมรรคผลเป็น“โลกุตรธรรม”

หรือยัง“ทำใจในใจ”(มนสิการโสติ)ไม่เป็น ยังไม่รู้จักรว่า“กาย”เป็นอย่างไร “เวทนา”เป็นอย่างไร “จิต”เป็นอย่างไร “ธรรม”เป็นอย่างไร ชัดเจนถ่องแท้ แยกแยะ“กาย”กับ“จิต”ยังไม่เป็น

ยังแยก“กาย”แยก“จิต”ยังไม่เป็น จึงยังไม่สัมมาทิฏฐิบริบูรณ์ เพียงแค่สัมมาทิฏฐิได้ส่วนหนึ่ง แต่ยังมีมิจจาทิฏฐิอยู่อีกส่วนหนึ่ง

คนไทยส่วนมากจะยัง“ยึดมั่น”(อุบาทยิต)ว่า “กาย”นั้นคือ ร่างกาย คือยึดเอาเฉพาะ“ร่าง”เท่านั้น หมายถึงส่วน เนื้อหนังภายนอก

ไม่ได้หมายถึงส่วนที่เป็น“นามธรรม”ร่วมอยู่ในคำว่า“กาย”ด้วยเลย ฉะนั้นแลคือ ผู้ยังมิจจาทิฏฐิในคำว่า“กาย” ยังแยก“กาย”

แยก“จิต”ไม่เป็น

“ยังเห็นความเป็นกาย” แค่อสิริระ แคเฉพาเหนือหนังมังสา
ยังไม่เห็น“กาย”เป็น“ธรรม๒”(เทว ธัมมา) ยังเห็นเป็น“ธรรม๑”เท่านั้น
เมื่อ“ทิวฏฐิ”เห็น“กาย”เป็น“ธรรม๒”(เทว ธัมมา)ไม่ได้ ก็หมด
สิทธิ์ทำ“เวทนาในเวทนาให้เป็น(ภวันติ)ธรรม๑ ในธรรม๒ นั้นแหละ”
ได้แน่นอน นั่นคือ จัดการหรือปรุงแต่งเวทนาของตน(มนสิกรโธติหรือ
อภิสังขาร) ทุกขณะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ ไม้ได้แน่นอน

(๙๘) รู้“กาย”แต่“ดับเหตุ”ที่มี“กาม”ไม่ได้ “ฉาน”ก็ไม่

หรือยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาม” ยังไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ฉาน”ถูกต้องถ่องแท้เพียงพอ จึงปฏิบัติ
ลดละกิเลส กำจัดกิเลสในขณะสัมผัสด้วยทวาร ๕ ยังไม่เป็น ยัง
“เห็น”(ปัสสติ)ตัวตนของกิเลสยังไม่ได้ ยัง“เห็น”(ปัสสติ)แม้แค่
กายของตน คือ “สักกาย”ยังไม่สำเร็จ จึงไม่เป็นโลกุตระธรรม
ตั้งแต่สังโยชน์ข้อที่ ๑ คือ ยังไม่“พ้นสักกายทิวฏฐิ”

แม้ปฏิบัติธรรมใน“ปัจจุบัน”(ทิวฏฐิธรรม)แล้ว แต่ยังไม่สามารถ
“เห็นนิพพานในปัจจุบันนั้น”(ทิวฏฐิธรรมนิพพาน)แน่ๆเลย

เพราะปัจจุบันนั้นไม่มีการสัมผัสสัมพันธ์อยู่พร้อมทั้ง ๕
ทวาร ลืมตามีทั้ง“ทิวฏฐิ-สุตะ-มุตตะ”ได้อยู่ จึงไม่รู้แจ้งใน“รูป,เสียง,
กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอกและภายใน”อยู่หลังๆในบัดนั้น นั่นคือ
ไม่มี“ความจริง”ของภาวะ“กามคุณ ๕”ยืนย่นอยู่ไหนเท่ เต็มสภาพ

เพราะวิปัสสนาญาณหรือวิชาข้อที่ ๑ ที่“เห็น”(ปัสสติ)
หลังๆต่างๆ ในความเป็น“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ยังไม่สัมมาทิวฏฐิ
เพียงพอ จึงยังไม่บริบูรณ์ ในการปฏิบัติธรรมแบบพุทธ

เพราะเป็นผู้ไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่า ต้องครบความเป็น“กายลักขี”(คือมี“กาย”ยืนยันต่างๆเป็นพยาน)

“วิโมกข์ ๘”นั้นต้อง“เห็นทั้งรูป-เห็นทั้งนาม” และต้อง“เห็นทั้ง
ภายนอก“กามภพ”-เห็นทั้งภายใน ลึกเข้าไปทั้งรูปและอรูป ในขณะที่
ที่มีความเป็น“กาย”คือ“ธรรม ๒” ตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียดเป็นที่
สุด ตั้งแต่“กาม” ถึง“รูป” และ“อรูป”ตลอดจบถึงขั้น“สัญญา เวหียต
นโรธ”ที่เดียว จึงจะครบบริบูรณ์การ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ตลอดครบ“วิโมกข์ ๘” ต้องมี“กาย”อยู่พร้อมจนกระทั่งถึง
“นโรธ”ขั้นสุดท้ายปลายจบกันโน่นทีเดียว

ดังนั้นใครหรือนักปฏิบัติธรรมใด แม้จะมี“ตานอก”แล้ว ปฏิบัติ
ในขณะที่ลืมตาแล้ว รู้ความเป็น“กาย”แล้ว แต่ยังไม่รู้จัก“อาการ”
จากภาวะ“ทิฏฐะ(ได้เห็น)-สุตะ(ได้ยิน)-มุตตะ(ได้กลิ่น, ได้สัมผัส, ได้สัมผัส
เสียดสีภายนอก-ภายใน)” ก็ยังมีจกาทิฏฐิในเรื่อง“กาม”เรื่อง“ฉาน”

นั่นคือ ไม่มี“ความจริง”อยู่แต่ๆที่มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,
ใจ” สัมผัสสัมผัสกันอยู่หลัดๆครบพร้อมอันเกิดอยู่ใน“จิต”ขณะนั้น

เพราะเมื่อไม่รู้“กาม”ไม่รู้“ฉาน” มันก็ทำ“กาม”ให้หมดไป แล้ว
จะเกิด“ฉาน”ขึ้นใน“จิต” มันก็ไม่เกิด-ไม่เป็น-ไม่ได้ ...ใช่มี?

ซึ่ง“อารมณ์”ที่มี“กาม”เป็นตัวการปรุงแต่ง“จิต”อยู่เป็น“กาม
สดๆ”ขณะปัจจุบันนี้ มันสดๆนะ ไม่ใช่“อารมณ์กาม”ที่เกิดเฉพาะ
ขณะมีแต่การรับรู้ตอนอยู่ในภวังค์ และรู้ด้วย“สัญญา”เท่านั้น เป็น
การ“รู้”ในขณะที่ไม่มีสัมผัสภายนอกจริงเลยนั้นนะ นั่นมันแห้งๆ

ขณะนี้มันมี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”สัมผัสสัมผัสกันอยู่
หลัดๆครบพร้อมโทนโท่สดๆ แต่ตนเองยังอ่าน“อาการ”ที่เป็น
“กามคุณ ๕”ใน“ปัจจุบัน”ขณะที่มี“สัมผัส” ขณะลืมตานี้ยังไม่เป็น

ก็ดี หรือเฟลอสติกำหนดไม่ทันก็ตาม ก็คือ ยังไม่“เห็น”ความเป็น
“กามสดๆ”นั้น ก็กำจัดมันไม่ได้ หรือไม่ได้กำจัดมัน ไซ้ใหม่ล่ะ
เมื่อ“ดับเหตุ”ที่มี“กาม”ไม่ได้ไม่มีผลบ้างเลย “ฉาน”ก็มีไม่ได้

(๙๙) รู้จัก“กาม” กำจัด“กาม”(เนกขัมมะ)ได้ ก็เกิด“ฉาน”

ถ้าทำได้แม้แค่เพียงทำให้“กาม”จางคลายลง ก็จะเป็น“ฉาน”
ไปตามลำดับ เป็น“สัมมาฉาน” เป็น“ฉาน”ลืมนตา ตามแบบพุทธแท้
ทั้งเราทั้งเขาพร้อมรู้ได้หมด ไม่มีอะไรปิดบัง ไม่มีอะไรลับ มีแต่
“ความจริง”ที่สว่างแจ้ง ครบถ้วนลึกลับบางครบครัน

ไม่ใช่“ฉาน”ที่ทำในตอนหลับตาเข้าไปอยู่ในภาพ ลึกลับ ลับๆ
งมอยู่กับ“ฝัน” อันไม่เป็น“ความจริง”ที่เป็น“ลัจจะ”

ขอนอบน้อมกตัญญูบูชา ๔๕ ปีแห่งการเชิดวงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

❖ ทิพย์มนต์ ตั้งเจริญไพศาล

“สัจจะ”ที่เป็น“ความจริง”นั้นมี ๒ ก็ต้องมีครบทั้ง ๒ คือ ทั้ง “สมมุติสัจจะ” และมีทั้ง“ปรมาตตสัจจะ”บริบูรณ์พร้อมทั้งนอกทั้งใน ผู้จะรู้จักผู้แจ้งผู้จริงใน“สัจจะ”หรือ“ความจริง”ก็ต้องเรียนรู้ ทั้งรูปและนามของ“สมมุติสัจจะ” ทั้งรูปและนามของ“ปรมาตตสัจจะ”

องค์รวมของรูปกับนาม ซึ่งก็คือ“กาย”นั้น เมื่ออ่านเจาะวิจัย เข้าไปละเอียดๆแล้ว ก็อ่านเข้าไปที่“ความรู้สึก”ใน“องค์ประชุมของ รูปกับนาม(กาย)นั้นนั่นแหละ ก็“เห็น”ความรู้สึกของจิตเราเอง “ขณะนั้น”ได้ ว่า มี“อารมณ์”อย่างไร สุขหรือทุกข์ เป็นต้น

จากนั้นก็วิเคราะห์“ในเวทนา”นั้นเข้าไปอีกๆ ซึ่งมันก็คือ“จิต” โดยรวมนั่นเอง ใน“อารมณ์”ที่เราเสวยอยู่นั้น ที่มันเป็นสุขก็ดี เป็นทุกข์ก็ดี มันมาจากต้นทางแท้คือ “จิต”ที่เป็นตัวการคือ “ไม่ราคะ ก็โทสะ”(สราคะหรือสโทสะ)แน่ๆ เราจึงเกิดอารมณ์สุขหรืออารมณ์ทุกข์ ขึ้นได้ เราก็จัดการกับเจ้าตัว“เหตุ”(สมุทัยอารยสัจ)ตัวนี้แหละให้ได้

นี่คือ การปฏิบัติธรรม เริ่มจาก“สติปัฏฐาน ๔” พิจารณา “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ๔ ข้อต้นของ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ อันเป็น“โลกุตตรธรรม ๓๗”ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ และปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ข้ออื่นๆ จึงจะรู้จักผู้แจ้งผู้จริงความเป็น“กาย”และความเป็น“ฉาน”

ถ้ายังไม่เริ่มรู้จักผู้แจ้งผู้จริงความเป็น“กาย” อันเป็นจุดแรก ของ“โลกุตตรธรรม” แล้วก็พิจารณาเข้าไปใน“กาย”เป็น ก็ไม่เริ่มต้นเข้าสู่“โลกุตตรธรรม”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ก็ไม่มีทางบรรลุนิพพานแน่ๆ

กระทั่งปฏิบัติแล้วอ่าน“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ได้ แยกแยะ “กายกับจิต”เป็น แล้วจัดการ(อภิสังขาร)ใจในใจเป็น กำจัดเฉพาะ “อาการ”หรือส่วนที่เป็น“อกุศล”ต่างๆได้ถูกภาวะ จึงจะเป็น“สัมมา

ฉาน”ของพุทธจริง เป็น“สัมมาสมาธิ”แท้ เป็น“เนกขัมมะ”เข้าถึง
ความเป็น“เวทนาในเวทนา ๑๐๘” ซึ่งเป็น“ฉาน”สัมตามี“ความจริง”
โดย“เห็น”(ปัสสติ)“มโนปริจาร ๑๘ และ ๓๖”ที่เป็นจุด“แจ้ง”
(ลัจฉิ)“ความจริง” ไช“โลกียะ”สู่“โลกุตระ”ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด

(๑๐๐) นิพพานเป็น“ทิฏฐธรรม”สัมตาคา“เห็น”ใน“ปัจจุบัน”

เห็นใหม่ว่า แม้จะสัมมาทิฏฐิแล้วปานฉะนี้ ก็ไม่ใช่ว่าจะปฏิบัติ
แล้วได้บรรลุนิพพานกันง่ายๆ

“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ ๕” ที่พระพุทธเจ้าตรัส ไม่ว่าจะจะเป็น
“กามคุณห้า”นี้ ๑ หรือ“ฉาน ๑-๒-๓-๔”นี้อีก ๔ รวมเป็น ๕ นี้แหละ
ที่จะต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ให้ได้ จึงจะทั้งเป็น“ปัจจุบัน” และทั้ง“เห็น”ได้

แม้จะรู้“กาย”ได้แต่“ดับเหตุ”ที่จะมี“กาม”และ“ดับเหตุ”ที่จะ
มี“ฉาน”ในขณะที่อยู่ใน“กามาวจร”อันเป็น“ปัจจุบัน”ไม่ได้ ก็ไม่สามารถ
บรรลุนิพพาน”บริบูรณ์แน่นอน มีก็แต่“นิพพานเก้” ..จริงๆ!!

เมื่อ“นิพพาน”มันก็เก้ แล้ว“สมมุติลัจจะ”ที่ไม่มี“แก่น”
(วิมุตติ) มันจะเหลืออะไร ก็ดั่งที่มันเป็น และเห็นๆกันอยู่

แต่นั้นแหละ คนจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นิพพาน” ว่า
เก้ หรือแท้ มันไม่ใช่เรื่องสามัญ อาตมาก็ได้แต่อธิบายไปตามความ
จริงใจเท่าที่มีภูมิจะพูดความจริงได้ ด้วยความปรารถนาดี ไม่ได้มี
อกุศลจิตใดๆในการอธิบายนี้เลย แม้แต่การสู้ๆพูดเกินที่รู้“ความจริง”ที่มี
“นิพพาน”ของพุทธนั้นมันไม่ใช่หลับตา“เห็น” หรือหลับตา
บรรลุนิพพาน มันต้องบรรลุนิพพานอย่างรู้รอบถ้วนพร้อมในขณะที่สัมตาคาเห็นๆ
ตามบาลีว่า จักขุมาปรินิพพุโติ นี้คือ หลักฐาน ที่ชี้ชัด ยืนยัน
มีหลักฐานที่ไหนด จากตรงไหนบ้างที่ยืนยันชัดเจนว่าผู้บรรลุนิพพาน

“นิพพาน” หนึ่งหลับตาแล้วบรรลุในขณะที่หลับตา หามาดูซิ

ตามหลักฐานที่ยืนยันกันได้ ในพระไตรปิฎก เห็นมีแต่ลี้ม
ตาบรรลุในขณะที่ได้เห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น-ได้รส-ได้สัมผัสกายอยู่ทั้งนั้น

ขอยืนยันว่า “นิพพาน” เป็น “ทิฏฐธรรม” ลี้มตา “เห็น” ลี้ม
ตา “บรรลุ” กันใน “ปัจจุบัน” ทั้งนั้น ไม่มีใคร “หลับตา” บรรลุหรอก

(๑๐๑) “รู้พุทธธรรม” จาก “อดีต” ไม่ใช่ “การบรรลุธรรม”

อย่าหลงเข้าใจผิดว่า “พระพุทธรเจ้า” หนึ่งทำสมาธิหลับตาได้
ตันโพธิ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั่นคือ การบรรลุ “นิพพาน” หรือ
การบรรลุธรรมขณะหลับตาอยู่ในภวังค์เป็นอันขาด

นั่นมันเป็นเพียงพระองค์ระลึกย้อน “อดีต” เข้าไปถึงขั้น
ที่เคยอาศัยในกาลก่อน แล้วพระองค์ก็ปรารภ “อดีต” ของพระองค์
พระองค์จึงได้รู้-ได้เห็น “ความจริง” ที่เป็นสุดยอดแห่ง “ความจริงอัน
ยิ่งใหญ่” ของพระองค์ที่ได้ผ่านการบรรลุธรรมถึงขั้น “สัมมาสัมโพธิ
ญาณ” มาแล้ว ต่างหาก

พระองค์ไม่ได้ “บรรลุธรรม” ในตอนนั้น ท่านบรรลุมาแล้ว
บรรลุเป็น “อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ” มาแล้ว ต่างหาก

แล้วพระองค์จึงสามารถระลึกเอา “ความจริง” อันยิ่งใหญ่
นั้น ออกมาจาก “สัญญา” ของพระองค์เอง

พระองค์อาศัย “การระลึก” เท่านั้น ใช้บุพเพนิวาสานุสติญาณ
ระลึกดูภาวะเก่าภาวะเดิมที่พระองค์เคยเกิด-เคยดับมาแล้วของ
พระองค์เอง และได้ทรงบำเพ็ญมาแล้ว ใช้จุตูปปาตญาณจึงทรง
เห็น “อดีต” ต่างๆ ก็ทรงเห็น “ความจริง” ที่เป็นพระสัมมาสัมโพธิ
ญาณของพระองค์ที่ได้ทรงบำเพ็ญสัมบูรณ์มาแล้ว อาศัย “การระลึก”

ด้วย“เจตสมาธิ” แล้วปรารภ“อดีต”ของพระองค์เองเท่านั้น ต่างหาก
“สัมมาสัมโพธิญาณ”นั้นพระองค์ได้ทรงสั่งสมมาบริบูรณ์แล้ว
แต่อดีต ที่พระองค์ระลึกเห็น“ความจริง”อันยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ในคติน
ขึ้น ๑๕ คำ เดือน ๖ นั้น พระองค์ก็ได้ทรงรู้“ความจริง”อันเป็นของ
พระองค์เองที่พระองค์ปฏิบัติบรรลุสำเร็จมาแล้วทั้งนั้น ได้ทรงมี
“อริยสัจ”นั้นมาก่อนแล้ว

ไม่ใช่“บรรลุธรรม”ในขณะปฏิบัติการณ์นี้ คือนั่งหลับตาระลึก
ชาติในคตินขึ้น ๑๕ คำ เดือน ๖ นั้น ก็เพียง“บรรลุของเก่า”ที่ได้แล้ว
มีแล้ว ระลึกเห็น“ความจริง”เดิมที่ทรงมีทรงเป็นมาแล้ว ขึ้นมาได้

ไม่ใช่“ปฏิบัติ”ตอนนี้ แล้วได้“บรรลุธรรม”นั้นๆขึ้นตอนนี้
พระองค์ไม่ได้ประพาศใหม่ ไม่ได้ปฏิบัติใหม่ แล้วจึงบรรลุ
“ผลธรรม”นั้นๆใหม่เลย พระองค์มีอยู่เก่าแล้ว ต่างหาก
“พระธรรม”ของพระองค์ มีมาก่อน มีเองมาแล้ว

(๑๐๒) เจ้าชายสิทธัตถะอาศัยระลึก“อดีต” มารู้ธรรม

สำคัญความข้อนี้ให้ดีกว่า พระองค์“บรรลุธรรม”ถึงขั้น
“สัมมาสัมโพธิญาณ”มาแล้ว ท่านบรรลุธรรมบริบูรณ์สัมบูรณ์

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ ๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร สนับสนุน“เราคิดอะไร” ก้าวสู่วันที่ ๒๒ ❖ สื่อฟ้าศิลป์ ร้านมดแดง มุมโอท็อป ๕๓ ไร่ภูวนารล (บ้านครูเปี่ยม)	

ความเป็น“อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ”มาแล้ว ก่อนจะมาอุบัติเป็น
เจ้าชายสิทธัตถะ ในปางที่จะประกาศพุทธศาสนาขึ้นในยุคนั้น

หาใช่เพียง“บรรลุลผลธรรม”ต่อนั่งเข้าสมาธิใต้ต้นโพธิใน
วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ตามที่พูดๆกันในพระประวัติไม่

ทำความเข้าใจมั่นหมายนี้ให้ชัดเจน ให้คมๆแม่นยำ กันดีๆ
พระองค์ไม่ได้เกิด“กิฏฐิ” เห็น“โลก”ที่ตนยึด เห็น“อตตาทิ”ที่
ตนยึด ในขณะที่อาศัย“อดีต” ในขณะที่ปรารภ“ธรรม”จากอดีตนี้
และไม่ได้อาศัย“อนาคต” ไม่ได้ปรารภ“ธรรม”จากอนาคต หรือไม่
ใช้ตรึกเอาเอง แล้วจึงมี“กิฏฐิ” แต่ท่าน“บรรลุกิฏฐิ”เป็น“สัมมาภิฏฐิ”
ได้แล้วมาก่อนแล้ว จนกระทั่ง“พินมิจจาภิฏฐิ”หมดสิ้นแล้ว ต่างหาก

พระองค์เข้าถึง“ความรู้แจ้งเห็นจริง”(วิปัสสนาญาณ)ในความเป็น
“โลก” และความเป็น“อตตาทิ”มาแล้วอย่างมี“สัมมาสัมพุทโธ” ครอบ
ถ้วน“สัมมาสัมโพธิญาณ”บริบูรณ์สมบูรณ์มาแล้วจริง ต่างหาก

พระองค์ทรงรู้แจ้งจบครบถ้วนองค์ประกอบความเป็น“โลก”
ถ้วนองค์ประกอบความเป็น“อตตาทิ” ทรง“ธรรม”ที่เป็นสุดยอดแห่ง
“อธิปไตย”มาก่อนจะมาประสูติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะแล้วด้วย

พระองค์ทรงมี“อธิปไตย ๓”ครบสมบูรณ์แล้ว ทั้งความเป็น
“โลก”พระองค์ก็มี“อธิปไตย”อยู่เหนือความเป็น“โลก”แล้ว ทั้งความ
เป็น“อตตาทิ”พระองค์ก็มี“อธิปไตย”อยู่เหนือความเป็น“อตตาทิ”แล้ว
โดยพระองค์ทรงมี“ธรรม”เป็น“อธิปไตย”แท้จริง ที่จะอนุเคราะห์
“โลก”(โลกานุกัมปา) และทำคุณประโยชน์ ให้แก่มวลมนุษยชาติ(พหุชน
हितายะ) และสร้างสุขอันประเสริฐให้แก่มวลมนุษยชาติ(พหุชนสุขายะ)
แต่ตอนนี้ อาศัยระลึก“อดีต” ตรวจ“ความจริง”จากอดีต แล้ว
ปรารภ“ธรรม”ที่พระองค์เคยมี“ความจริง”มาแล้วว่ามีอะไร อย่างไร

(๑๐๓) เจ้าชายสิทธัตถะยังไม่มี“พุทธธรรม”ให้ปฏิบัติ

ในช่วงระยะที่เป็น“เจ้าชายสิทธัตถะ” แม้แต่ทรงออกผนวชอีก ๖ ปี พระองค์ก็ยังไม่มี“พุทธธรรม”จากที่ไหนๆ ให้ปฏิบัติ เพราะช่วงนั้น“พุทธธรรม”ยังไม่เกิด ยังไม่มีในโลก ออกปฏิบัติธรรมตลอด ๖ ปีนั้นไม่ใช้การปฏิบัติ“ธรรม”ของพุทธ ในพระชนม์ชีพจากประสูติถึงทรงออกผนวช ๒๙ พรรษา พระองค์ก็ไม่ได้ปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องเป็นราวอะไร แม้ทรงออกผนวชอีก ๖ พรรษา พระองค์ก็มีแต่ทรงบำเพ็ญ“ทุกกรกิริยา”ตามสมัยนิยมยุคนั้น [เหมือนยุคนั้นนิยมออกป่าปฏิบัติ นิยมหลับตาทำสมาธิ] และพระองค์ก็ทรงบำเพ็ญทุกกรกิริยาได้สุดยอดยิ่งกว่านักบวชใดๆ ในยุคไหนๆ พระองค์ไม่ได้ทรงบรรลุธรรมใดๆ อันเป็น“พุทธธรรม”เลย แม้สักหน่อย ก็ความเป็น“พุทธธรรม”ยังไม่ปรากฏเลยในโลก พระองค์ก็ปฏิบัติไปตามชาวโลกยุคนั้นเขา เท่าที่ชาวโลกเขารู้เขามีกัน เพราะ“พุทธธรรม”มันยังผนึกลับอยู่ใน“ในใจ”ส่วนลึกของ“จิตในจิต”พระองค์เอง “พุทธธรรม”มันไม่มีอยู่ที่ไหนหรอก พระองค์นั้นแหละคือ“เจ้าของพุทธธรรม”(ธรรมสามี) แต่ตอนนั้นมันยังไม่ออกมา ยังไม่ถึงเวลา“พุทธธรรม”จะปรากฏ พระองค์จึงเหมือน“ลิงลมอมข้าวพอง”ก็เมาเมา งงงง แบบ“ลิงลมอมข้าวพอง”ไปกับสังคมโลกเขา ก็หลงทำอะไรต่ออะไรตามโลก ปฏิบัติธรรมก็ปฏิบัติไปกับมนุษย์ทั้งหลาย ในกระแสโลกกระแสสังคมที่เขามีกันอยู่ในสังคมยุคนั้นตามประสา กับเป็นไปตามวิบากของพระองค์เอง

ตลอด ๖ ปี ที่ทรงปฏิบัติไปตามโลกเขานั้น มันยังไม่มีทั้ง“ทางปฏิบัติ”หรือ“วิธีปฏิบัติ”ที่สัมมาทิฏฐิ มีแต่“วิธีปฏิบัติ”ที่ยังมีจลาทิกฐิอยู่ทั้งนั้น พระองค์ก็ทำไปตามๆเขา อย่างไม่รู้ อย่างคนหลงผิด

มีดมัวโหมะ เมาะๆ มั่วๆ งงๆ ไปกับความไม่ชัด ไม่จริง จึงเรียกว่า อยู่ใ้ในภาวะ“ลึงลมอมข้าวพอง”ที่เป็นคน“งงๆ”

ไม่รู้“ความจริง”ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย“ความจริง”แท้ๆ

ยังไม่มี“พุทธธรรม”เกิดมาให้ปฏิบัติแต่อย่างใดเลยในขณะนั้น

(๑๐๔) การปฏิบัติเข้าป่าบำเพ็ญกันนั้น จึงมีฉภาทิฎฐิแท้ๆ

๖ ปี ที่พระองค์ปฏิบัติธรรมอยู่ในป่านั้นล้วน“ทางผิด”ทั้งนั้น ยังไม่ใช่“ทางที่ถูกต้อง”เลย(ยังไม่มีสัมมามรรค) ที่ออกป่า นั่งสมาธิ และ บำเพ็ญหลงให้เป็นที่“ภาวนา”(การทำให้จิตเกิดผล)ต่างๆสารพัดที่พากันทำ ในป่านั้น ไม่ใช่“ภาวนา”(การทำให้เกิด)ที่จะได้ผลเป็น“พุทธธรรม”เลย ถ้าไม่ใช่การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”อย่างสัมมาทิฎฐิ เพราะเอาแต่หลับ หลบเข้าไปอยู่ภายใน ไม่สัมมาทิฎฐิโดยมี“กาย”เป็นหลักปฏิบัติสำคัญ

ยิ่งยุคนี้ยังมีพิสดารทำอะไรไปนอกกริตนอกรอย เลอะเทอะ แล้วหลงว่าเก่งกาจ สามารถยิ่ง เป็นพระกรรมฐาน พระชุดงค์อะไร แสนเก่งแสนขลัง มีฤทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้ล้วนเรื่องลึกลับ ไม่มีใน คำสอนของพระพุทธเจ้าเลย นับถือบูชากันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ล้วนเดรัจฉานวิชา ล้วนไสยศาสตร์ เป็นเดิรถีย์กัน ส่งเสริมกัน ทั้งชนชั้นล่าง-กลาง-บน ทั้งสี่สารมวลชน โฆษณาชวนเชื่อกัน เห็น แก่เงินแก่ลาภยศ ก็น่าสังเวชใจ น่าสงสารศาสนาเป็นอย่างยิ่งจริงๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ว่า ที่พระองค์ไปเสียดเวลาอยู่ในป่า ๖ ปี นั้นมันไม่ใช่“ทางถูก” มันเป็น“ทางผิด” ท่านไม่ได้บรรลุธรรม ด้วยทางนั้น นั่นเป็นเพียงพระองค์ต้องออกไป“ใช้หนีวิบาก”ของ พระองค์ ที่ได้ละเมียดจบจ้วงลวงเกินพระพุทธเจ้าองค์ที่มีพระนาม ว่า“กัสสปะ” ในปางที่พระองค์เกิดเป็น“โชติปาละ” ในพระไตรปิฎก

เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ พระองค์ทรงเล่าถึงอดีตประวัติของพระองค์ ว่า
“เราชื่อว่า โชติปาละ ได้กล่าวกะพระสุคตเจ้า พระนามว่า
กัสสปะ ในกาลนั้นว่า

จะมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง
ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำได้ยากมาก
(ทุกกรกิริยา) ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ตลอดเวลา ๖ ปี

แต่นั้นจึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอัน
สูงสุดด้วยหนทางนี้

เราอันบรรลุกรรมตักเตือนแล้ว จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางผิด”
ก็ชัดเจนที่สุดแล้ว ว่า การปฏิบัติโดยหนีเข้าไปบำเพ็ญออก
นอกรีต ไม่ใช่ทางประพฤติดตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในมหาจัตตาริ
สกสูตร หรือในพระสูตรอื่นๆอีกมาก อุบาลีสสูตร(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ
๙๙) เป็นต้น ที่มีนัยสำคัญว่า ศาสนาพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ศาสนาหลง
ออกไปยึดปา ติดปา ใช้ป่าเป็นที่บำเพ็ญประพฤติกกรรมเป็นหลัก

จะไปปฏิบัติในป่าก็ได้ ถ้าสมเหมาะสมสมควร คือมี“สัมมาทิฏฐิ”
จริงๆ และต้องมี“สัมมาสมาธิ”เพียงพอด้วย ไม่เช่นนั้นล้มละลาย
ไม่“จม,ล่อม(สังสืหติ)” ก็“เพ้อๆ,ลอยๆ(อุบุปิลวติ)” ดังที่ศาสนาพุทธ
ยุคปัจจุบันนี้ประสพอยู่ เป็นอยู่ขณะนี้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ชัดเจนยิ่ง ใน“อุบาลีสสูตร” ที่ว่า

“ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด อยู่ลำบาก
ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอธิมรยในการอยู่ผู้เดียว

ป่าทั้งหลายเห็นจะนำใจของภิกษุผู้มิได้สมาธิ(สัมมาสมาธิ)ไปเสีย
ดูกรอุบาลี ผู้ใดฟังกล่าวอย่างนี้ว่า เราเมื่อมิได้สมาธิจัก

*สร้อยเทพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัดผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้

*ใช้ตามพระไตรปิฎก พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๒๕ ใช้ ช่องเสพ

คือ จักจมลลง(ลลิตีสลตติ) หรือจักฟุ้งซ่าน(อุปปิลลิวีสลตติ)”

แต่ก็พูดยากเสียแล้ว ยุคนี้ เพราะได้หลงติด และหลงผิด กันทั้งคนผู้ประพฤติอยู่ในป่า ทั้งคนที่ประพฤติกันในบ้าน ต่างก็ยังพากันหลงว่า การปฏิบัติธรรมที่จะมีมรรคผลของพุทธต้องพากันปฏิบัติอย่างพระปาปปฏิบัติกันนี้แหละ ของแท้

มันได้“มิจฉาทิกฺขุ”กันหนักแล้วเป็น“ทิฏฐุปาทาน”แน่แท้จริงๆ จึงยากมากๆ ที่จะทำให้กลับมามี“ความเห็นถูก”(สัมมาทิฏฐิ)ได้ แต่อย่างไรก็ตาม อาตมาก็จะอุตสาหะพยายามให้คนทำ “สัมมาทิฏฐิ”นี้ให้เกิดให้ได้ อาตมาทำมา ๔๕ ปีแล้วก็ได้มาบ้างแล้ว

(๑๐๕) การระลึก“อดีต”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ย่อมได้“ความจริง”

ตั้งนั้น ๖ ปี ผ่านไป เจ้าชายสิทธัตถะจึงสูญเปล่า เพราะหลงผิด จนวันเพ็ญ เดือน ๖ ผ่านการปฏิบัติเท่าที่โลกเขามีวิธีต่างๆ เก่งแค่นี้ๆ พระองค์ก็ผ่านมาหมดแล้ว ก็ไม่เห็นจะ“พบพุทธธรรม” (ที่เป็นของพระองค์เองแท้ๆ) ด้วยวิธีต่างๆ เหล่านั้นเป็นพระพุทธรเจ้าได้สักที เมื่อไปนั่งใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ก็ตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่ ทรงใช้“เตวิซไซ”เท่านั้น แล้วทรงอาศัย“อดีต” ทรงปรารภ “ธรรม”ของพระองค์เองจาก“อดีต”ระลึกถึง“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ของพระองค์เองได้สัมบูรณ์ว่า พระองค์ทรงบำเพ็ญมาอย่างไร บรรลุผลมาแล้วแค่ไหนจึงได้ทรงรู้“ความจริง”ต่างๆนั้นจาก“สัญญา”

พระองค์ทรงได้รู้“สัมมาสัมโพธิญาณ”ขึ้นมาในคืน ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นจาก“สัญญา” เป็นการระลึกเอา“อดีต”ของพระองค์ขึ้นมา รู้ ไม่ใช่“ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”อันเป็น“ความรู้ใหม่”เพิ่งเกิดใหม่ขึ้นมา แต่เป็น“ความรู้”ของเดิม ที่พระองค์ได้ทรงมีมาเก่า ได้

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๑๔๖

สั่งสม“กุศลวิบาก”ที่เป็น“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”นี้มาแล้ว เป็น “พระปัญญาธิคุณเดิม” ไม่ใช่“พระปัญญา”ที่เพิ่งเกิดใหม่ในขณะนี้

“ความรู้”ต่างๆนานาทั้งหมดที่พระองค์ระลึกเห็น“ความจริง” ขึ้นมานั้นเป็นแค่“สัญญา” เป็น“ความจำของเดิม” ไม่ใช่“ความรู้”ที่เป็น“ความฉลาดรู้”อันประกอบด้วย“ฉฬายตนะ”แต่อย่างใด จึงไม่ใช่“ความฉลาด” แต่เป็น“ความรู้”แค่ระลึกรู้เอา“ความรู้เก่า”ที่มีมาแล้วขึ้นมา“รู้”ตอนนี้ กำหนดรู้เอาจากของเดิมที่ได้มีมาแล้วเท่านั้น

“ความรู้”ที่ทรงรู้ขึ้นมานี้ จึงไม่ใช่“ทรงเกิดพระสัมมาสัมโพธิญาณ”ขึ้นมาต่อนั้น ในขณะที่ยังระลึกอยู่ที่ต้นโพธิ์นั้น แต่เป็น “ความรู้”ที่ทรงรู้แค่กำหนดรู้“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”อันเคยมีมาแล้ว ทรงค้นของเก่าขึ้นมาจาก“คลังสมบัติ”ของพระองค์เองเท่านั้นมา“รู้”เป็นแค่“สัญญา” มีใช่“ปัญญา”เลย

ซึ่งมีนัยสำคัญลึกซึ้งอยู่มาก ระหว่าง“สัญญา”กับ“ปัญญา”นี้ “สัญญา”นี้ เป็น“สัญญา”ที่ระลึกรู้“ความจริง”เดิมขึ้นมาได้ ไม่ใช่“ความฉลาดใหม่”ที่เกิดขึ้นขณะนั้น จึงมีใช่“ปัญญา”

“ปัญญา”ต้องมี“ฉฬายตนะ ๖”ประกอบการเกิด“สังขารม” และ ต้องเป็น“สังขารม”ที่จริง โดยเฉพาะ“ปรมัตตสังขาร”ใน“ปัจจุบัน”นั้น

(๑๐๖) ระลึก“อดีต-อนาคต”ที่“มิจฉาทิฏฐิ” ก็มีแต่“ฝัน”

“สัญญา”กับ“ปัญญา”เรียกว่า“ความรู้”เหมือนกัน แต่แตกต่างกันมาก โดยเฉพาะเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตตธรรม” ดังนั้น การระลึก“อดีต” แม้จะระลึกได้ความจำเดิมจริง หรือจะนึกตรึกกำหนดเอาอะไรขึ้นมาใหม่ก็ตาม ถ้าเป็นผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะสำคัญใน“ปัจจุบัน” ว่า ปัจจุบันนั้นเรากำลังเห็น“อดีต”ที่

เป็น“ของจริง”เดิม หรือกำลัง“ฝัน”ได้“ของใหม่”ขึ้นมา ก็เท่านั้น และ“ของเดิม”นั้น หรือ“กำลังได้ของใหม่”นี้ แม้จะเป็น“ของเดิม” หรือ“ของใหม่” แต่เป็น“ความจริง”คือ “สัจธรรม”หรือเปล่า

“สัจธรรม”ที่ยังไม่ได้ ล้วนเป็น“ความจริง”ที่อยู่ใน“อนาคต” ทั้งนั้น ซึ่งก็คือ“ความจริง”ที่เราอยากจะได้ ที่เรากำลัง“ฝัน”อยู่นั่นเอง

“อนาคต”จึงคือ“ฝัน”ทั้งสิ้น

ไม่มี“อนาคต”ใดคือ“ความจริง”เลย

ภาวะ“ใหม่”ที่กำลังเห็นกำลังรู้ขึ้นมาอยู่นี้ มันคือภาวะ“อนาคต” หรือ“ภาวะอดีตของเก่า” เรากำลัง“เห็น”อดีตหรืออนาคต”กันแน่

ทั้งอดีตและอนาคตที่ยังมีใช้“ความจริง”(สัจธรรม)ก็มีแต่“ฝัน”

แต่ถ้า“ภาวะที่กำลังเห็นกำลังได้รู้ขึ้นมา”นั้น มันยังไม่ใช่ “สัจธรรม” ยังไม่ใช่“ความจริง” มันก็ล้วนคือ กำลัง“ฝัน” ทั้งนั้น

เพราะปฏิบัติไม่มี“ผัสสะ”ภายนอกที่เป็น“ปัจจุบัน”เลย มีแต่“สัญญา”กำหนดหมายขึ้นมาในใจเท่านั้น แม้จะเป็นปัจจุบัน ที่ผู้นั้นหลับตาปฏิบัติเข้าไปอยู่ในภวังค์ ย่อมมีแต่“สัญญา”เป็นต้นนั้น นั่นยังไม่ใช่“ปัญญา” ภาวะเช่นนั้นจึงไม่เห็น“ความจริง”เป็นของแท้ ตาม“สัจจะ”ที่มีทั้ง“สมมุติสัจจะ”และทั้ง“ปรมาตถสัจจะ”

(๑๐๗) “สัจจะ”ที่มีทั้ง ๒ โลก คือ“โลกียะ”และ“โลกุตระ”

ผู้ที่ปฏิบัติเพื่อจะบรรลุ“ความจริง” คือ “สัจจะ”ที่ได้“รู้”แต่ “ความจริง”ที่รู้ได้ด้วย“สัญญา”เท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่“ความจริง”ที่รู้ได้ด้วย“ปัญญา” จึงต่างกันอย่างมีนัยสำคัญมาก ตาม“ปรมาตถธรรม” ที่ผู้สามารถรู้จัก“จิต-เจตสิก-รูปกาย”ชั้นหยั่งรู้“รูปในนามธรรม”จริงๆ นี้ก็ลึกล้ำขั้นหนึ่งแล้ว ยังจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๑๔๘

ที่เป็น“โลกียะ”และ“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระ”อีกด้วย

เพราะ“ความจริง”(สัจธรรม) ที่ต้องเรียนรู้จาก“ธรรม ๒”(เทวธัมมา) ก็มีทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมาตถสัจจะ” มีทั้ง“โลก”และ“อัตตา”อยู่ทั้ง ๒ พร้อม มีทั้ง“โลกียธรรม”และ“โลกุตรธรรม”ด้วย

สำหรับผู้มี“ปรมาตถสัจจะ”แท้ก็คือ มีทั้ง“โลกียภูมิ”และ“โลกุตรภูมิ” แล้วสามารถปฏิบัติกระทั่งเป็นผู้บรรลุ“สัจจะ”ที่เป็น“ธรรม”ขั้น“โลกุตรสัจจะ” จึงจะเป็นผู้มี“โลกุตรธรรม”

สำหรับผู้บรรลุ“ความจริง”สัมบูรณ์ ก็คือ ผู้บรรลุ“ธรรม”ที่เป็น“ธรรมาธิปไตย” นั่นคือ ผู้มี“พลังงานจิต”อยู่เหนืออำนาจ“โลก”(โลกาธิปไตย)และอยู่เหนืออำนาจ“อัตตา”(อัตตาธิปไตย) ในขณะที่มีทั้งอำนาจ“โลก”และทั้งอำนาจ“อัตตา”อยู่ในสังคมในโลกนั่นเอง ไม่ได้หลบหรือหลบหนีโลก-หนีอัตตาไปไหน

ขณะนี้เรากำลังพูดถึงเรื่องที่ว่าเจ้าชายสิทธัตถะกำลังตามหา“ความจริง”หรือ“สัจธรรม” ซึ่งเป็น“สมมุติสัจจะ”อยู่ขั้นหนึ่งแล้ว คือคนหลากหลายต่างเชื่อว่าพระองค์นั้นแหละเป็นเจ้าของ“สัจธรรม”ที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ฉะนั้นก็เป็นแค่“สัจจะ”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”

แต่พระองค์ก็ยังระลึกเอา“สัจธรรม”ที่เป็น“ปรมาตถสัจจะ”นั้นขึ้นมาไม่ได้ ว่า “พุทธธรรม”เป็นอย่างไร

อย่าลืมว่า ขณะนี้เรากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ คือขณะที่เจ้าชายสิทธัตถะยังไม่“พบ”พุทธธรรม ซึ่ง“พุทธธรรม”ก็ของพระองค์เองแท้ๆนั่นเอง และพระองค์เองก็กำลังค้นหา ในโลกขณะนั้นจึงยังไม่มี“พุทธธรรม”เกิดขึ้นในโลก

เจ้าชายสิทธัตถะยังทรง“ตามหา”อยู่อย่างมุ่งมั่นเข้มแข็ง

(๑๐๘) ภาวะที่เป็น“ความจริง”กับแค่“ฝัน”ต้องชัดเจน

เพราะ“พุทธธรรม”มันยังไม่มีในสังคโลกเลย ในยุคนั้น แม้ในขณะที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่นี้ เจ้าชายสิทธัตถะก็ยังไม่รู้ เพราะยังระลึกไม่ได้ เจ้าชายสิทธัตถะยังตกอยู่ในสภาพ“ลึกลับมอมข้าวพอง”อยู่ มันยังอยู่ที่“จิตในจิต”อันลึกลับของเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งตอนนี้ทรงออกผนวชแล้ว ปานนั้น “พุทธธรรม”ก็ยังไม่ปรากฏออกมา “พุทธธรรม”ก็ยังไม่มีในโลก แต่มีแล้วนะที่“จิตในจิต”ของพระองค์ ทว่าขณะที่เรากำลังพูดกันนี้ ยังไม่ปรากฏ“ความจริง”ของ “พุทธธรรม”ที่เป็น“อารยสัจ”จริง ยังนับว่า ยังอยู่ใน“ฝัน”

ซึ่งใน“ฝัน”นี้ จะเป็น“ความจริง”หรือไม่เป็น“ความจริง”ก็ได้ คนที่ไม่ใช่พระพุทเจ้า จะใครก็ตามหากอาศัย“อดีต” ปรารถนาธรรม ถ้าสามารถค้นพบธรรมะนั้นๆของตน ของใครก็เท่าที่ตนมี “ธรรมะ”แบบไหน อย่างไร แค่นี้ ก็เท่านั้น อย่างนั้น แบบนั้น เท่า “ธรรมะ”ที่ตนมีอยู่ใน“อดีต”นั้นๆตามที่ได้สั่งสมมาแล้วจริงเท่านั้น ซึ่งหากไม่ใช่“พุทธธรรม”ของพระพุทเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ที่ตนได้เรียนรู้และปฏิบัติบรรลุ“พุทธธรรม”นั้นมาแล้วตาม“โลกุตระธรรม”ขั้นนั้นๆ ปรารถนาอย่างไร ระลึกแค่ไหนก็ไม่สามารถจะมี“พุทธธรรม”ได้

ภาวะที่ระลึกหาของคนที่ยังไม่มี“โลกุตระธรรม”เป็น“ปัจเจกภูมิ” หรือเป็น“สยง อภิญญา”มาแล้ว จะยังไม่มีภาวะที่เป็น“ความจริง”ของพุทธธรรม ยังเป็นแค่การตรึก นึกเอาเองขึ้นมาใหม่ใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ หรือระลึกของเก่าของตนขึ้นมาได้ จึงไม่ใช่“ความจริง”เลย

ดังนั้น ผู้ที่หลับตาปฏิบัติสมาธิที่จะปรารถนาธรรม ระลึก ธรรมทั้งหลาย หากตนไม่เคยบรรลุธรรม ที่เป็น“ปัจเจกภูมิ”หรือ “สยง อภิญญา”มาก่อน ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้“พุทธธรรม”เป็นอันขาด

ผู้ที่กำลังปฏิบัติแบบหลักตาระลึก“อดีต”ระลึก“อนาคต”อยู่ในภวังค์ จะเป็นไปได้ ก็ต้องมี“โลกุตระธรรม”ที่มีมาแล้วชาติก่อนมาแล้ว จึงจะสามารถ“พบความจริง”ที่มีจริงมาแล้วได้

ผู้ไม่มี“ปัจเจกภูมิหรือสยง อภิญญา”มาก่อนก็จะได้แต่“ฝัน”ไปเรื่อย ๆ ถ้าปฏิบัติในวิธีเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ เพราะจะได้“ความจริง”ก็ต้องปฏิบัติ“ลืมตา”เป็น“ปัจจุบัน”จึงจะบรรลุโลกุตระ

(๑๐๙) “ลัจจะ”ต้องเที่ยงแท้เป็น“นิตยธรรม” และมี๑เดียว

แต่ถ้าผู้ใดยังไม่เคยมี“โลกุตระธรรม”มาก่อนในชาติก่อน ก็เป็นอันหมดหวัง หนึ่งหลับตาทำสมาธิให้ตายยังไงก็ไม่มีทางได้“พบ”โลกุตระธรรม เพราะยังไม่เคยมี“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”มาก่อน

ส่วน“โลกียธรรม”นั้น ก็ไม่แน่เลย ว่าจะระลึกเอา“ความจริง”ของ“โลกียธรรมเดิม”ของตนขึ้นมาเห็นในภวังค์นั้นได้หรือไม่ เพราะ“โลกียธรรม”ยังไม่เป็น“นิตยธรรม” ยังไม่ใช่“ธรรม”ที่เที่ยงแท้

การหลับตาทำสมาธิ จึงเป็นการอยู่ใน“ฝัน”ของคน“ฝัน”แท้ๆ ผู้ยังไม่มี“นิตยธรรม”จึงไม่แน่ว่าจะได้“ความจริง”จากการหลับตาทำสมาธิหรือไม่ เพราะเป็นแค่โลกียธรรม ยังเป็นธรรมที่ไม่เที่ยงแท้ โดยเฉพาะยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม” จึงไม่มีคุณสมบัติขั้น“นิตยธรรม”

สำหรับเจ้าชายสิทธัตถะ พระองค์อาศัย“อดีต”จริง ปรารภธรรมจริง ที่อยู่ใน“อดีต” แต่ก็เป็น“ธรรม”ที่พระองค์มีมาแล้ว บรรลุสัมบุรณ์มาก่อน เป็น“โลกุตระธรรม”จริงแท้เป็น“นิตยธรรม”มาแล้ว จึงมี“พุทธธรรม”ใน“อดีต”ที่มีมาก่อนจริง ซึ่งในยุคนี้อย่างไม่เคยมีใครเลยมีมาก่อน” และไม่มีใครจะมี“แบบนี้” นอกจากพระองค์เท่านั้น ที่ได้สร้างและสั่งสมมาเองจริง เป็น“ความจริง”แล้วพระองค์เดียวยุคนี้

เพียงแต่ในขณะที่เรากำลังพูดถึงนี่คือ ยังเป็นเจ้าชายลัทธิตถะ แม้จะได้เป็นนักบวชมาถึง ๖ ปีแล้วก็เถอะ พระองค์ก็ยังเป็นแค่พระโพธิสัตว์อยู่ ยังไม่ได้อาศัย“การระลึก” ปรารภกรรมผ่านคืน ๑๕ คำ เดือน ๖ อันล้ำค่า ยังไม่ได้“ตรัสรู้”เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

(๑๑๐) “ความจริง”อันยิ่งใหญ่ ที่จะเรียกกันว่า “ตรัสรู้”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริง” ที่เป็น“ความจริง”อันยิ่งใหญ่ ยิ่งล้ำ ยอดเลิศจริง ๆ คำว่า “ตรัสรู้”นี้จึงเป็นคำยิ่งใหญ่ อันมีที่มาที่ควรรู้อย่างยิ่ง ว่ามาจากความยิ่งใหญ่อันใด

ทำไมต้องเรียกกันว่า “ตรัสรู้”

“ความรู้”อันยิ่งใหญ่ ที่ไม่เคยมีในโลก เป็น“โลกุตระธรรม” เป็น“อเทวนิยม” เป็น“อารยธรรม”แสนวิเศษ ที่พระองค์ได้ทรงบรรลุเกิดภาวะแห่งสังฆธรรมนั้นจริง และมี“พระปัญญาธิคุณ” รู้แจ้งเห็นจริงมาแล้ว สัมมาในชาติก่อนๆ

ไม่ใช่เพิ่งเกิด“พระปัญญา”ในตอนหนึ่งระลึกอดีตได้ต้นโพธิ์ คืนวันเพ็ญ เดือน ๖ นี้เลย พระองค์มี“พระปัญญาธิคุณ”ขั้น“สัมมาสัมโพธิญาณ”มาแล้ว สัมบูรณ์แล้ว ตอนนี่แค่อาศัย“อดีต”ระลึก ปรารภกรรม เข้าไปดึงเอา“พุทธธรรม”เดิมที่พระองค์ได้บำเพ็ญมาแล้วจริง ขึ้นมา“รู้”เท่านั้น หาก“รู้”ขึ้นได้ในคราวนี้ ก็ไม่ใช่“ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา” แต่เป็นแค่เพียง“สัญญา”กำหนดรู้“ความเดิมในอดีต”แท้ๆ จึงไม่ใช่“ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงอันยิ่งใหญ่”

การปฏิบัติธรรมทั้งหลายในชีวิตที่เป็นเจ้าชายลัทธิตถะ ไม่ได้เกิด“พุทธธรรม”ใดๆเลย พระองค์เพียงค้นหา“พุทธธรรม”เก่าของพระองค์เองที่เคยมีมาแล้วก่อนชาตินี้ ต่างหาก

“ธรรม”ต่างๆที่เป็น“พุทธธรรม”พระองค์ได้บรรลุมาแล้วมีแล้ว
ตอนนี้ก็เพียงทรงปรารภธรรมในอดีตว่า พระองค์ทรงบำเพ็ญ
ธรรมมาแล้วครบความเป็น“พระโพธิสัตว์มหาลัทธ”ปางที่ ๘ เสร็จแล้ว
เต็มแล้วจริงหรือ? หรือปางอื่นๆบริบูรณ์ถ้วนรอบมาจริงอย่างไร?

เป็นเพียงยังตามหา“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ว่าเป็นอย่างไร
สัมบูรณ์หรือยัง? เมื่อยังไม่“พบ” จึงยังไม่มี“การตรัสรู้”

(๑๑๑) การหลับตา“รู้”ไม่ใช่“ปัญญา” เป็นแค่“สัญญา”

มาปางที่ ๙ นี้เป็นเจ้าชายสิทธัตถะจึงเพียงแต่มาทรงชดใช้
วิบากเก่าไปพลางทั้งหมด ไม่ได้สร้าง“ความรู้ใหม่”ที่เป็นพุทธธรรม
ใดเลย จึงเรียก“ความรู้”ที่จะ“รู้”ขึ้นมาว่า “ปัญญา”มิได้เลย

เพราะยังไม่ปรากฏ“มรรค ๘ อันเป็นอริยสัจ”เพื่อปฏิบัติ
ให้เกิด“ปัญญา”ให้เกิด“วิมุติ”แต่อย่างใด เนื่องจากเจ้าชายสิทธัตถะ
ก็ยังระลึกเอามรรค ๘ ขึ้นมาไม่ได้ โลกยังไม่มี“โพชฌงค์ ๗”ให้ใช้
“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ที่จะปฏิบัติให้เกิด
“ปัญญา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ต้องปฏิบัติ“มรรค ๘ องค์”จึง
จะมี“องค์ธรรม ๖”ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธรรม
วิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคะ”ไม่ได้ ไม่เป็นไปตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๐
สำหรับ“องค์ธรรม ๖”นี้ อยู่ในข้อ ๒๕๘

แม้จะอาศัย“อดีต”ระลึก“รู้”ได้ก็เป็นแค่“สัญญา” กำหนดรู้
จาก“ความจำ” ไม่ใช่“ความจริง”ที่เกิดใหม่ และไม่ใช่การเกิดของ
“ปัญญาใหม่”ที่ได้รู้“โลกุตระธรรมใหม่”เกิดขึ้นใหม่มาให้“รู้”แต่อย่างใด
“ปัญญา”ของพุทธศาสนาต้องเกิดจาก“อธิปัญญาสิกขา”ใน

การปฏิบัติ“อริยมรรคองค์ ๘” ซึ่งเป็น“อริยปัญญา”ไม่เหมือนแบบอื่น
ที่ปฏิบัติด้วย“มรรควิธี”อื่น “อริจิต”ก็ไม่เหมือนที่ปฏิบัติหลับตาทำ
สมาธิ และแบบอื่นที่ทำ“อริจิต”กันด้วย จึงไม่พาเกิด“พุทธิปัญญา”

(๑๑๒) คำว่า“ตรัสรู้” คืออะไร? ไฉนจึงเรียกว่า“ตรัสรู้”

ดังนั้น ตอนนี้“ปัญญา”ที่เริ่มต้นแท้ๆเรียกว่า“สัมมาทิฏฐิ”ยังไม่ปรากฏเลย มีแต่“เงา”อยู่ลึกลงในใจของพระองค์เองเสียอีก

เพราะแม้แค่“มรรค”อันเป็น“สัมมาอริยมรรค”แห่ง“พุทธ
ธรรม”ยังไม่ปรากฏ ณ ที่ใด ก็เจ้าชายสิทธัตถะเอง ที่เป็นเจ้าของ
พระสัมมาสัมโพธิญาณเองแท้ๆ ก็ยังไม่รู้พระองค์เอง ยังระลึกรู้ถึง
“พุทธธรรม”ขึ้นมาประกาศ แล้วจะมี“มรรควิธี”ที่สัมมาทิฏฐิแต่ที่ไหน

เมื่อพระองค์ทรงระลึกรู้“พุทธธรรม”จาก“อดีต”ของพระองค์ได้
แล้วว่า“พุทธธรรม”เป็นเช่นนี้ๆ ในคืนขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๖ นั้น แล้ว
จึงได้นำมา“ตรัส”เป็น“พระธรรม”คำสอนบทแรกในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ
เดือน ๘ แก่“ปัญจวัคคีย์” ตาม“พุทธธรรม”ที่พระองค์“ทรงรู้เอง”

คำตรัสของพระพุทธเจ้าตั้งแต่บัดนั้นมา ที่“ตรัส”ตาม
“ความรู้อันยิ่งใหญ่”ที่เป็น“พุทธธรรม”จึงเรียกกันว่า คำ“ตรัสรู้”
คือ พระองค์ต้อง“ตรัส”จากความจริงที่พระองค์ทรง“รู้”ของพระองค์เอง
ออกมาก่อนจาก“ความรู้อันวิเศษ”นั้นที่ไม่มีใครมีได้ นอกจากพระพุทธเจ้า
เอง “ความรู้”ชนิดนี้จึงมีในโลก ตามคำ“ตรัส”ของพระพุทธเจ้า

คำ“ตรัส”ทุกพระคำเพื่อให้มนุษย์“รู้”จึงเป็น“ความรู้”ของ
พระองค์เอง ที่“ตรัส”ประกาศ“ความรู้”แห่งพุทธธรรม“ออกมาให้แกโลก
เรียกสั้นๆว่า“ตรัสรู้” หมายถึง“ความรู้”ที่พระองค์ได้เป็นพระพุทธเจ้า
แล้วจึงมีคำ“ตรัส”ที่เป็น“พระธรรม”คำสอนขึ้นมาให้คนในโลก“รู้”ได้

คำว่า“ตรัสรู้”จึงมาจาก“ความรู้อันยิ่งใหญ่”นี้เอง

ผู้รู้ชั้นบรรลุปุทธธรรม”จึงเป็นผู้มีความรู้”ที่เรียกว่า“ตรัสรู้”

(๑๑๓) เจ้าชายสิทธัตถะไม่ได้“บรรลุปุทธธรรม”ใดๆเลย

ดังนั้น ตลอด ๓๕ ปี ตั้งแต่เป็นฆราวาสอยู่ในโลก ๒๙ ปี กิติ และอีก ๖ ปีที่เป็นนักบวชกิติ ทั้ง ๓๕ ปีในพระชนม์ชีพของ เจ้าชายสิทธัตถะ พระองค์ไม่ได้“บรรลุปุทธธรรม”ในการประพาศิตน หรือปฏิบัติธรรมใดๆเลยที่เป็น“โลกุตระธรรม” อันเป็นของพุทธ

๒๙ ปี ในขณะที่เป็นฆราวาสเต็มองค์ ก็ถูกพระบิดาทรง บำเรอจัดให้สุขนุกสนานอยู่กับโลกียารมณ์ทั้งหลายด้วยซ้ำ

แม้แต่จะทรงออกมาผนวชแล้ว อีก ๖ ปี กิซัดแล้ว ทั้งในตำนาน หรือประวัติของพระองค์ ทั้งคำตรัสของพระองค์เอง(ตามที่อ้างอิงไป แล้ว) ยืนยันว่า พระองค์ไม่ได้บรรลุปุทธธรรมที่เป็น“พุทธ”เลย ๓๕ ปี จึงยังไม่ปรากฏ“พุทธธรรม” ยังเป็น“พระพุทเจ้า”ไม่ได้

ทั้งที่พระองค์ก็ทรงรู้พระองค์อยู่ว่า พระองค์คือพระพุทเจ้า และคนอื่นๆอีกมากมายก็รู้กันทั่ว ว่า พระองค์นี้แหละคือ พระ โพรสิษฐ์มาเกิด จะเกิดเป็นพระพุทเจ้าในชาตินี้เอง แต่ก็ยังเป็น พระพุทเจ้าไม่ได้ เพราะ“พุทธธรรม”ยังไม่ปรากฏขึ้นมาให้พระองค์ “รู้”ได้ในตน จึงยังไม่สามารถ“ตรัส”พุทธธรรมนั้นออกมาได้

เพราะท่านยังไม่“รู้” จึงยังไม่มีคำ“ตรัส”ตามที่ท่าน“รู้”ได้

คำ“ตรัสรู้”ที่เป็น“พุทธธรรม”จึงยังไม่มี

แม้จะมีแล้วเมื่อผ่านคืนวันเพ็ญ เดือน ๖ ที่พระพุทเจ้าได้ ระลึก“รู้”พุทธธรรมทั้งหลายขึ้นมาได้แล้ว แต่ยังไม่“ตรัส”กับใคร เลย ก่อนจะถึงวันเพ็ญ เดือน ๘ กับ“ปัญจวัคคีย์”

คำ“ตรัส”ถึง“ความรู้พุทธธรรม”ก็ยังมี ยังไม่ออกมาจาก พระโอบุชู้ ก่อนจะได้“ตรัส”พุทธธรรม”ออกมากับ“ปัญจวัคคีย์” จึงยังไม่เกิดคำ“ตรัสรู้”ยังมีแค่“ความรู้พุทธธรรม”ในพระองค์เองเท่านั้น ที่ยังไม่ได้“ตรัส”ออกเลย

(๑๑๔) การ“อยู่ป่า”ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ทางบรรลุพุทธธรรม

แม้ในตอนทรงออกผนวช ๖ ปี การออกไปอยู่ป่าก็ดี ปฏิปทา การปฏิบัติต่างๆก็ดี มันไม่ใช่“พุทธธรรม” ทั้งมรรควิธี ทั้งผลธรรม คำสอนใดๆ ผลธรรมใดๆ จึงยังล้วนไม่ใช่“พุทธธรรม”ทั้งนั้น ดังนั้น ก็สรุปได้ชัดเจนยืนยันเป็นที่สุดว่า การออกไปอยู่ป่า เพื่อปฏิบัติ ไม่ใช่แนวทางของพุทธ หรือการปฏิบัติด้วยวิธีทุกกร-กิริยาทั้งหลาย นั้นไม่ใช่แน่ๆอยู่แล้ว

แม้แต่การหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์ปฏิบัติเพื่อให้ บรรลุพุทธธรรม ก็ไม่ใช่แนวทางของพุทธ เพราะมีแต่ภาวะ“อดีต และอนาคต”เท่านั้น ไม่ใช่ภาวะ“ปัจจุบัน”ที่พร้อมด้วย“ความจริง”

ซึ่งทุกวันนี้ ชาวพุทธ หรือแม้แต่ประชาชนคนในโลกที่สับสน รับฟังความเป็นศาสนาพุทธ ก็พาลพากันหลงผิดไปทั่วถ้วนกันแล้วว่า ศาสนาพุทธนั้น ถือการอยู่ป่าเป็นวัตร เป็นแนวทางที่จะพา บรรลุนิพพาน ถูกต้องตามแนวการศึกษาของพุทธ และการทำสมาธิ หรือการศึกษาที่ทำให้เกิด“อธิจิตสิกขา”ถึงนิโรธนิพพาน ก็ต้อง ด้วยการหลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ในภวังค์

เจ้าชายสิทธัตถะก็ออกป่าตั้ง ๖ ปี ก็ปฏิบัติสมาธิด้วยวิธี “หลับตา”สะกดจิต เป็น“เจโตสมาธิ”มาตลอด ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ โน่นเลย มาจนทรงออกผนวช จึงอยู่แต่กับภาวะ“อดีตกับอนาคต”

ดังนั้น เจ้าชายสิทธัตถะไม่ได้“บรรลุพุทธธรรม”ใดๆเลย
บรรลุแต่“ธรรม”ที่สามัญทั่วไปเขาบรรลุ ไม่ว่าจะ“ศีล-สมาธิ-
ปัญญา-นิโรธ”แบบใดๆ ท่านทรงปฏิบัติได้หมด เก่งกว่าเขาด้วย
แต่กระนั้นเจ้าชายสิทธัตถะก็ยังไม่ได้“บรรลุพุทธธรรม”ใดๆ
เลย ด้วยการออกไปปฏิบัติในป่า และการนั่งหลับตาปฏิบัติ

(๑๑๕) ด้วยปรารถนาดี จริใจ ต้องขอร้องกันอีกแหละ

ที่อาตมาเน้นอยู่ในประเด็น“หลับตา”ปฏิบัติ หรือ“ลืมตา”
ปฏิบัติ หรือออกป่า พุดช้ำย่า วนเวียนไปมาแล้วๆเหล่านี้ จนน่าเบื่อ
และพยายามนำเอาหลักฐานจากพระไตรปิฎก สารพัดมาอ้างอิง ยืนยัน
ก็เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้ ได้หลงผิด ว่า การปฏิบัติ
ธรรมชั้น“สมาธิ” ชั้น“ฌาน”นั้น จะต้องหลับตาเข้าไปสะกดจิตกันให้
เป็น“เอกัคคตาจิต”อยู่ในภายใน แล้วจึงจะบรรลุ“นิพพาน” กันเกือบ
ทั้งประเทศ และเผยแพร่มีจฉาภิกษุนี้้อออกไปเต็มโลกแล้ว

ซึ่งมันไม่เป็น“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“อาริยะ”ไม่เป็น“โลกุตระ”เลย
ไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“มหาจัตตารีสกสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)เป็นต้น และไม่ตรงตามพระอนุสาสน์ทั้งหลาย
จริงๆ ตรวจสอบกันดีๆ อย่ามีอคติ ตั้งใจตรวจสอบดูเถิด

เมื่อมันไม่ตรงตามคำสอนของพระบรมศาสดา แล้วมันจะ
บรรลุ“นิพพาน”กันได้ยังไง? มีแต่“นิพพานเก้”

อาตมาจึงจำเป็นต้องย้ำ ทั้งนั้น ทั้งกระแทกแรงลงน้ำหนัก
ยืนหยัด ยืนยัน“ความจริง”กันอย่างทุ่มเท้าง์โถมจริงๆ

ด้วยปรารถนาดี จริใจจริงๆ ต้องขอร้องกันซ้ำๆอีกแหละ
เพราะชาวพุทธยุคนี้ได้ยึดมั่นถือมั่นกันมานานจริงๆ และ

อุปาทานนั้นก็กัดเกาะกินลึกในจิตกันแน่น ความเชื่อและภัยหลัก
ที่แก้กันไม่หลุดได้ ก็คือ เชื่อ“สถาบัน”เป็นหลัก จึงปักแน่นมากๆ

อาตมามันแค่ไม่ซึ่กจริงๆ แถมไม่มีทุนทางสังคมใดๆเลยด้วย

อาตมามีแต่ความจริงใจของอาตมา จึงต้องทำตามใจจริงที่
เห็นจริงนี้ มันยากจริงๆ จึงต้องอุทิศสาหัสสุดๆด้วยความเต็มใจตั้งใจ
ทุ่มสุดใจ อาตมาพูดได้แต่เพียงว่า อาตมาปรารถนาดี จริงใจ
ไม่มีแฉง ความจริงใจของอาตมามีเต็ม ไม่มีเศษฐลี“ไม่จริง”ปน แม้
แต่พูดก็จริงวจา อาตมามีสิทธิ์เท่านี้ อาตมาทำเต็มบริสุทธ์ตามสิทธิ์

ส่วนใครจะยอมรับ จะเชื่อ ก็เป็นเรื่องสิทธิมนุษยชน
อาตมาละลาบละลั้งใครยอมไม่ได้เลย

(๑๑๖) “ความจริง”ต้องมี“การสัมผัส”ด้วย“อายตนะ๖”

ซึ่งการเชื่อ“สถาบัน”เป็นหลักนั้นมันเป็นความดีงามสมควรยิ่ง
ในแง่สังคมศาสตร์ อาตมาก็เคารพนับถือในประเด็นนี้

แต่มันยากเหลือเกินในความเป็นสังคมศาสตร์ที่จะฟื้นฟูพระชิวะ
ในเมื่อ“สถาบัน”ในขณะนี้อาตมาเห็นด้วยภูมิอาตมาอีกแหละว่า มัน
ไม่ตรงต่อสัจจะแล้ว มันพี้ยนจากสัจจะไปแล้ว โดยเฉพาะพี้ยน
ไปจากพุทธสัจจะ ที่เป็น“ปรมาตถธรรม” ที่เป็น“โลกุตระ”

พุทธทุกวันนี้กลายเป็นศาสนา“เทวนิยม”เกือบจะสมบูรณ์
แล้ว ไม่เหลือเนื้อหาเป็นความเป็น“อเทวนิยม” จมอยู่ใน“ทิฎฐิ ๖๒”
กันทั้ง“รูปรายและนามกาย” เกือบจะ“เต็มกาย”ไปแล้วกระมัง

ซึ่งบัญญัติพูดกันเป็นภาษา“พุทธ” แต่เนื้อหาเป็น“เทวนิยม”
เพราะ“มิจฉาทิฎฐิ”ชัดเจน ว่า ต่างปฏิบัติ“ปรมาตถธรรม”กันโดย
ไม่บริบูรณ์ด้วย“ผัสสาตนะ ๖” เพราะปฏิบัติกันแบบ“วันผัสสะ ๖”

จึงได้แต่“ผูกอยู่ในข่าย”ของ“อดีตและอนาคต” ออกจาก“อดีต และ อนาคต” มามี“สัมมาทิฐิ”ปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”ให้มี“ผล”ไม่ได้

แม้มี“ปัจจุบัน”ก็ทำ“ปัจจุบัน”ให้กลายเป็น“อนาคต”เพื่อฝัน
ดังนั้นการปฏิบัติใดที่“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้” นั้นไม่เป็น
ฐานะที่จะมีได้” ทุกการปฏิบัติต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย ไม่เช่นนั้น
ก็จะเป็น“ผู้ไม่รู้ไม่เห็น” ที่มีแต่ความแ่หา ความดิ้นรน ของคนมี
ตัณหาเท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ข้อ ๙๐)

(๑๑๗) “ทิฐิ”แรกที่จะต้องสัมมาทิฐิก่อนจะศึกษาพุทธ

แต่อาตมาสงสารมวลมนุษย์จริงๆ และเสียดายคุณวิเศษ
อันประเสริฐของความเป็น“พุทธธรรม” ที่สงสารหนักยิ่งขึ้นไปอีกก็คือ
ที่เห็นท่านทั้งหลายมัวหลงผิด ต้องต่ำแล้วไปวนเวียนสู่วัฏฏสงสาร
นั้นเองที่ไม่ควรจะตกลงไปเลย มันต่ำถึงนรกสักๆด้วย จริงๆนะ

ซึ่งนักปฏิบัติธรรมชาวพุทธทั้งหลายวันนี้ แค่ประเด็น
“อดีต”กับ“อนาคต”นั้นก็ควรจะไปจมอยู่กับ“มิจฉาทิฐิ”เช่นนั้น

แต่ชาวพุทธก็ไม่ฉุ่ใจ ยังมิจฉาทิฐิกันหนักอยู่ ไม่ถอน
“ทิฐิ”นี้ก่อน จึงไม่มีโอกาสบรรลุพุทธธรรมกันได้เลย เพราะมิจฉา
ทิฐิอยู่กับ“อดีต”อยู่กับ“อนาคต”ไม่แยกหัว ไม่ปฏิบัติเข้าหาปัจจุบัน

เพราะจมอยู่กับ“ทิฐิ”แรก จำนต่อ“มิจฉาทิฐิ ๖๒”กัน
จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”อย่างบริบูรณ์ ก็ไม่สามารถ
เรียนรู้“อตตตา”(ความเป็นตน)อย่างเป็นลำดับ จาก“โอฬาริกอตตตา” ที่
จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนมยอตตตา”ไปจากหยาบ กลาง ไปหา
ละเอียดจนกระทั่งถึง“อรุปอตตตา”

“ปัจจุบัน”เป็น“ทิฐิธรรม” เป็น“ความจริง”ที่“เห็น”จริง

และ“ทำได้”จริง “ล้มล้ม”ได้จริง ต้องเปลี่ยนแปลงใน“ปัจจุบัน”

“อดีต”กับ“อนาคต”ใครจะไปทำอะไรกับมันได้ นอกจาก
“ฝัน”ถึงมันเท่านั้น เพื่อบ้าๆอู้อี้ถึงมันไปเท่านั้น

“อดีต”กับ“อนาคต” ทำอะไรกับมันไม่ได้

“อดีต”กับ“อนาคต”เป็นประโยชน์แต่ใช้“ระลึก”มาประกอบ
ประโยชน์เท่านั้น ถ้าฉลาดใช้มันเป็น ถ้าไม่ฉลาดก็เป็นโทษต่อตน

ซึ่ง“อดีตกับอนาคต”นั้น ล้วนขึ้นอยู่กับ“ปัจจุบัน”จะเป็น
“ตัวแปรหลัก” ทำให้“อดีต”กับ“อนาคต”เปลี่ยนไป

(๑๑๘) “พุทธธรรมนุญ”ที่เป็น“หลักเอก”ของศาสนาพุทธ

“ทิวฎฐิ ๖๒”นี่คือ “ทิวฎฐิ”บทแรก ที่พระพุทธเจ้าทรงสอน
แล้วโบราณจารย์ที่เป็นผู้รู้ของศาสนาทั้งหลายได้ร่วมกันจัดทำนำ
มาบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เป็น“พระสูตร”แรกของ“พระไตรปิฎก”
ที่เดียว(พรหมชาลสูตร) เมื่อพระพุทธเจ้าท่านตรัสถึง“ศีล”ของศาสนา
พุทธ อันได้แก่ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ซึ่งเป็นเนื้อความ
“ธรรมนุญ”ของศาสนาพุทธแท้ๆ

มาถึงวันนี้ ในวงการพุทธศาสนา ก็เลิกนับถือกันแล้ว
ไปนับถือกันอยู่แค่เพียง“วินัย ๒๒๗”เท่านั้น โดยหลงกันทั่วไปว่า
“วินัย ๒๒๗”เท่านั้นเป็น“ศีล”แท้ๆของพุทธ

ชาวพุทธในศาสนาพุทธ ไม่รู้กันแล้วว่า จุลศีล-มัชฌิมศีล-
มหาศีล นี่แหละคือ “ศีล”ที่ภิกษุจะต้องรักษาไว้ให้แก่ศาสนาพุทธ
ให้ได้ เป็น“หลักเอก”ของศาสนา

แต่ทุกวันนี้หลงผิดไปแล้วอย่างยากมากที่จะหวนกลับไป
เป็น“ศาสนาพุทธ”ที่มี“ศีล”คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล เป็น

หลักเอกของศาสนาพุทธ

เพราะจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลได้เลือนหายไปแล้ว เป็นศาสนาไม่มี“ศีล”แล้ว มีแค่วินัย ๒๒๗ ที่เรียกขานกันว่า“ศีล”ของพระ โดยไม่รู้กันแล้วจริงๆว่า แท้ๆนั้น จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลต่างหากคือ“ศีล”ของพระ แต่ทุกวันนี้เหลือแค่วินัย ๒๒๗ เท่านั้น

แม้“วินัย ๒๒๗”ก็ยังละเหวกันอยู่เข้าไปเสียอีก ถึงขนาด“สมีอุ้มสมี”ก็เห็นๆกัน อะไรเหลือบ้าง ในความเป็น“พุทธศาสนา”

(๑๑๙) เมื่อ“ทิวฐิ”บั่นต้น“มิจฉาทิวฐิ” ทิวฐิอื่นก็มีมิจฉาตาม

เมื่อ“ธรรมนุญ”อันเป็นบัญญัติ“หลักเอก”ของศาสนาพุทธ ก็ไม่มีเสียแล้ว แถมละเมียดบัญญัติที่เป็น“ธรรมนุญ”เสียเกือบครบ บทบัญญัติแล้วอีกด้วย แล้วศาสนาพุทธจะเหลืออะไร

เอาบทบัญญัติของจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีลไปตรวจสอบดูเถอะ วัดต่างๆเต็มไปด้วยการเลี้ยงชีพด้วยเดจจานวิชา(ความรู้ที่ไม่เป็นไปเพื่อนิพพาน) บริบูรณ์ไปด้วยเดจจานกถา(พูดกันสอนกันแต่เรื่องไม่พาไปนิพพาน) อย่างดีก็เรียนกันแต่ความรู้ตรรกศาสตร์ ภาษาศาสตร์

ซึ่งต่างจากพุทธศาสนาที่เอาตมาหมาย คณะสงฆ์ใหญ่กับคณะสงฆ์โศกจึงเป็นนานาลังวาสกัน ด้วยความเป็นอยู่ปฏิบัติจริง

กรรมหรือการประพฤติปฏิบัติต่างกัน อุเทศ(คำอธิบายธรรมจากหัวข้อธรรม)ต่างกัน ศีลไม่เสมอสमानกัน มันเป็น“นานาลังวาส”แล้วจริงๆ คือ แตกต่างกัน(นานา)ไปแล้ว อย่างเด็ดขาด

พวกหนึ่งไม่เอา“ศีลธรรมนุญ”แล้ว กับอีกพวกหนึ่งเอา“ศีลธรรมนุญ”อย่างยิ่ง

พวกหนึ่งหลงเที่ยง หลงประพฤติอยู่กับ“ทิวฐิ ๖๒” อย่าง

ดินดาษ ยึดถือ นับถือ“อดีตกับอนาคต”กันอยู่ ทั้งหนีเข้าป่า หลับตาทำสมาธิ ทั้งเอาตรรกศาสตร์-ภาษาศาสตร์มาแข่งดีแข่งรู้กัน หรือนำมาโพยหน้าเป็น“วิมาน”หลอกล่อให้ได้แต่เพื่อผ่นกันไปเท่านั้น ไม่มี“ทฤษฎี”ที่เห็นว่า“นิพพาน”นั้นต้อง“ปัจจุบัน”(ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี) ไม่ใช่ไปหลงอยู่กับ“โลกอดีต-โลกอนาคต”อย่างที่เป็นกันเต็มสังคมพุทธทุกวันนี้

ก็เท่ากับ“มิจฉาทฤษฎี”กันตั้งแต่ประเด็นต้นของพระสูตรเล่มแรกแท้ๆ(เล่ม ๙)พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ แล้วโบราณจารย์นำมาบันทึกไว้เป็นบทแรกของพระสูตรของพุทธศาสนากันทีเดียว

ปานนี้ท่านทั้งหลายก็ยังไม่ฉุกใจ ยังทำ“สัมมาทฤษฎี”กันไม่ได้ ทฤษฎีอื่นๆ ที่จะต้อง“สัมมาทฤษฎี”กันอีกหลากหลายแง่มุมนั้น จึงเตลิดเปิดเปิงต่อไปอย่างระเนระนาด ดังที่เป็นที่เห็นกันอยู่ต่างๆ

(๑๒๐) “ผู้รู้ผู้ตื่น” คือ “ตื่น”(ขาด)จากอะไร? อย่างไร?

ตั้งสติกัน ทำปัญญาให้แจ่มกันบ้างเถิด อย่าเอาแต่ยึดๆ ทั้ง“ทฤษฎีปาทาน”ก็ยึดกันแน่น ทั้ง“ลีลพัตตูปาทาน”ก็ยึดเหนี่ยวหนีบ ยิ่ง“อิตตวาทูปาทาน”ก็ยิ่งยึดกันไปลมๆแล้งๆ ไม่เข้าใจกันด้วยซ้ำ

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๕๕ ปีแห่งการเข็นถ่วงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
❖ ญาติธรรมชาวโศก

ว่า ตนยึดได้ก็แต่“อัฐตวาท”คือยึดได้แต่“คำกล่าว-การพูด”เท่านั้นว่า “อัฐตา”ๆๆ แต่แท้จริงยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะกันเลยว่า สภาวะจริงๆของ“อัฐตา”นั้นเป็นไฉน มีอยู่อย่างไร ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสอยู่ใน“ทิวฎฐิ ๖๒”นั้นแหละ

หรือ“อัฐตา ๓” คือ“โอฬาริกอัฐตา”นั้นไฉน “มโนมยอัฐตา” เป็นอย่างไร จนถึง“อรุขอัฐตา”ชั้นปลายสุดจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

สำหรับ“กามุปาทาน”นั้น ไม่ต้องพูดเลย รู้กันดี แต่เต็มใจ จมอยู่กับกามกันทั้งรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสเสียดสี หรือจมอยู่กับ ความใคร่อยากได้ลาภได้ยศได้สรรเสริญได้สุขที่เป็นโลกีย์ทั้งหลาย เต็มสถาบันศาสนากันเห็นๆ “ตื่น”ขึ้นมาจากหลงใหลกันบ้างเถิด

สถาบันเราก็คารพ ครูบาอาจารย์ทั้งโบราณปัจจุบันเราก็คารพ แต่“สังขะ”นั้นน่าจะเข้าถึงให้จริงให้ได้ เราไม่ได้ลบหลู่สถาบัน หรือ บรรดาอาจารย์เลย เพียงแต่เราประสงค์จะให้เข้าถึงสังขธรรมกัน จริงๆเป็นเป้าแท้ จะได้เกิดประโยชน์แท้จริง กอบกู้ศาสนาขึ้นมาได้ จริงกันบ้าง พวกหลงเลอะน่าสงสารมานานแสนนานแล้ว

คนที่ชื่อว่า ผู้“ตื่น”(ชาคร) ไม่ได้หมายความว่าแค่คนนอนหลับแล้ว ตื่นขึ้นจากการหลับพักกาย แต่เป็นผู้มี“ความตื่นรู้พร้อมด้วยสติ เต็มทำงานกับ“อายตนะ ๖”เป็น“ชาคริยานุโยคะ” หมายความว่า พากเพียรทำความตื่นให้เป็นผู้ตื่นจากโลกียารมณ์ที่ตนหลับใหล ลุ่มหลง”อยู่นั้นทีเดียว ไม่ใช่แค่ตื่นจากนอนหลับเท่านั้น

อย่าหลับใหลไปกับสถาบันกันจนหลงใหลคลั่งใคล้กันนัก

“สถาบันพุทธศาสนา”ยังอยู่ในศีลในสังขธรรมกันดีอยู่หรือ?

“ตื่น”ขึ้นมาตรวจดู“ความจริง”ที่เป็นภายนอกที่ห้อมล้อม อยู่ทั้งหลายดูดีๆเถิด อย่าเอาแต่จมอยู่กับอารมณ์“ฝัน”อันแสนสวย

แสนสุขกันอยู่กับ“โลกีย์ธรรม”ที่พรั่งพร้อมของตนเอง จนไม่รู้จัก
“ความจริง(สังฆธรรม)ตามความเป็นจริง”กันนักเลย

ไต่ร่ตรงกันทีเดียว ว่า สังฆธรรมคือศาสนา หรือสถาบันคือ
ศาสนา หรือบรรดาอาจารย์คือศาสนา อะไรคือศาสนากันแน่

ทำ“ทิฏฐิ”นี้ให้แจ้งกันทีเดียวเถิด ลดละอัตตาทันเสียบ้าง

ยิ่งใครยังเอาแต่หลงหนักมีต่ออยู่กับลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุข
ตกเป็นทาสัวเมื่อดำฤๅษณา ถูกบำเรอบำรุงด้วยลาภยศสรรเสริญ
สุขสบาย ถูก“สินบน”หรือ“ลัทธิประชานิยม”สะกดจิตเอาจนกลายเป็น
ทาสชื่อที่แสนเชื่อง ก็จงรู้ตัวเองบ้างเถิด สลัดแอกให้แก่ตนเองบ้าง

นี่คือ “ทิฏฐิ”บทแรกที่จะต้องตื่น(ชาคร)เลิกมงายตายซาก
อยู่กับ“ลัทธิโลกีย์นิยม-ทุนนิยม” เลิกมงายตายซากอยู่กับ“ลัทธิ
จิตนิยม-เทวนิยม-อัตตานิยม-วัตถุนิยม” กันให้ได้เสียที่เถิด

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่วันที่ ๒๒

❖ กิจจา เอื้อไพจิตร

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๑๖๔

มันจะ“เสียหน้า-เสียศักดิ์ศรี-เสียผู้เสียคน”อะไรกันนักหรือ
ที่จะเป็นผู้รู้สึกตัวว่า เราหลงเป็นทาสอยู่ในดวงแดนแห่ง“มิจฉาทิฎฐิ”

(๑๒๑) ผู้ไม่“ฝึกฝนดับฝัน”เพราะไม่ตื่นขึ้นมาฝึกภายนอก

ดังนั้น ผู้ยิ่งมัวไปมัวหลงปฏิบัติอยู่กับภาวะที่หลงมุ่นใน
“อดีต”หรือ“อนาคต”ในภายใน ที่เป็นเพียง“ฝัน”เท่านั้น ว่าเป็น
“ความจริง” ที่จะปฏิบัติเกิด“ผลธรรม” ก็ยังเป็น“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่
ตลอดกาลนาน

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อตตตา”และไม่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“โลก”เท่านั้นแหละ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอะไรต่ออะไรได้หมด

คนทุกคนที่ยังต้องสุขๆทุกข์ๆหมุนวน ตาย-เกิด เกิด-ตาย
อยู่ในวัฏฏสงสารไม่รู้สิ้นสุด ก็เพราะไม่รู้แจ้ง“โลกและอตตตา”นี้เอง

และพระพุทธรูปเจ้าก็ทรงสอนให้คน“จบกิจ”เรื่องเป็น“ทาสโลก-
ทาสอตตตา”นี้แล คือ“โลกุตรธรรม” เป็นคนโลกใหม่ ที่อยู่ใน“โลก”
กับมวลมนุษยชาติเขา อยู่กับลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขกับกามกับ
อตตตาของคนในโลก แต่ท่านไม่เป็น“ทาส”แล้วจริงแท้ และไม่หลง
ติดหลงยึดเอามาเป็นตนเป็นของตนแล้วเด็ดขาด เพราะท่านไม่มีตน

มีแต่“เมตตตา”ที่จะช่วยผู้คนที่หลงเผลอมัวอยู่กับโลกและอตตตา

คนที่ยังอวิชชาจึงอยู่กับ“ฝัน”กันทั้งนั้น ไม่ศึกษาให้บริบูรณ์
ด้วย“ความจริง”ที่มีทั้ง“สมมุติสัจจะ”ในปัจจุบัน แล้วกำจัด“อนุสัย”ให้
หมดไปกับภูมิ“ปรมัตถสัจจะ”ในปัจจุบัน นั่นคือ “ฝึกฝนดับฝัน”

ซึ่งต้องฝึกกันในขณะที่มี“ภายนอก” และเป็น“ปัจจุบัน”

(๑๒๒) ผู้เอาแต่“ปัจจุบัน” ก็อีกแหละ ยิ่งร้ายหนักใหญ่

ผู้ที่ไม่รู้จัก“อดีต”และ“อนาคต” ตีทิ้งอดีต-อนาคตไปเลย ก็อีกแหละ ผู้ที่หลงแต่“ปัจจุบัน”แบบนี้ ยิ่งร้ายหนักใหญ่เพราะกลายเป็นผู้“ขาดสติ”(อุจเฉทะ)ทั้งโลก-ทั้งอัตตา แต่เป็นผู้จมอยู่กับอวิชชา ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกหรืออัตตา”เลย ตนเองมงายเรื่อง“โลก”เรื่อง“อัตตา”ในปัจจุบันนั้นเองด้วยคำภะณา ทำลายโลกทำลายสังคัมอยู่

ผู้ที่ต้องกลายเป็น“อุจเฉทิกัมมิล्ली” ก็เพราะไปศึกษาเผินๆจึงหลงผิดว่า พระพุทธเจ้าไม่สำคัญในเรื่อง“โลก”เรื่อง“อัตตา” ระวังเถอะ!!

แม้จะฉลาดเฉลียวเชี่ยวชาญปฏิภาณมากมาย แต่หลงโลกีย์ อันเป็นลามก เป็นยศ เป็นสรรเสริญ หนักจัด จนกลายเป็นคนหลงโลก เรื่อง“โลก”เรื่อง“อัตตา”พอรู้บ้างไม่รู้บ้าง ตามประสาแต่กิเลสหนาหนัก ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเลยแม้แต่คำว่า“กาย”

บ้างก็หลงเมามายไปกับ“โลก”กับ“อัตตา” โดยใช้“โลก”ใช้“อัตตา”ของตนนั้นแหละ มอมเมาโลก-มอมเมาอัตตาทั้งตน-ทั้งผู้อื่น

ผู้ที่ยังเป็นคนเฉลียวฉลาด แต่เรื่อง“โลก”เรื่อง“อัตตา”พอรู้บ้างไม่รู้บ้าง ตามประสาที่มีความฉลาดมาก แต่กิเลสหนาหนัก ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเลยแม้แต่คำว่า“กาย” จึงไม่เข้าใจว่า “รูปกาย”คืออย่างไร “นามกาย”คืออย่างไร ก็จะใช้ความฉลาดของตนเอง ที่รู้ความเป็น“รูป”เป็น“นาม”อย่างงูๆปลาๆนี้ ไปหลอกคนที่ไม่ประสีประสาเรื่อง“รูป”เรื่อง“นาม”เลยกันอย่างหนักหนาสาหัส

ที่มีหลอกโลกวงสังคัมกันอยู่ทุกวันนี้ มีอยู่หลากหลายมากมาย ทั้งขนาดยิ่งใหญ่มหัศจรรย์พิสดาร ทั้งใหญ่กลาง และขนาดเล็ก เต็มสังคัม

(๑๒๓) ผู้เอาแต่“ฝัน”มาหลอกหลวงมอมเมาคน ก็มีแต่่นรก

จึงร้ายสุดก็คือ ผู้ที่ไม่รู้ความเป็น“กาย”จริงที่ผลาดดังกล่าวแล้ว แต่ดันเอาคำว่า“กาย”ไปหลอกโลก ไปหลวงสังคม ดัดจริตเอาคำว่า“ธรรม”ไปใส่เข้ากับคำว่า“กาย” แล้วเรียกอย่างไ้ว่า “ธรรมกาย” ที่หมายถึงพระพุทธรูปเจ้านั้นเทียว แล้วนำคำนี้มาหลวงโลก มันก็มีแต่่นรกอเวจีไม่มีจบกันเท่านั้น คนเช่นนี้ยากที่จะชมซานคลานขึ้นจากนรกได้

อาตมาไม่อยากจะให้เขาต้องตกนรกเลย มันทุกข์ทรมานจริงๆ นะ นรกหนะ แต่ไม่มีทางอื่นเลยที่จะให้เขารู้ เขาเข้าใจ ก็ได้แต่อธิบายธรรม สาธยายธรรมนี้แหละ จำจี้จำไชยอยู่อย่างนี้เอง

ลำพังเขาตกนรกก็เป็นทุกข์ของเขา แต่เขาพาคนไปตกนรกด้วยนี่สิ มันเลวร้าย และมันทำลายศาสนานี้ยิ่งเลวร้ายสาหัสสาครรจ์อีก จึงจำต้องพูดต้องตำหนิ ต้องบอกให้รู้ว่ามันเลวหนัก มันต่ำช้ามากนะ ก็ได้แต่พูดความจริงอยู่อย่างนี้เอง ยิ่งเป็นนานาสังวาสกันด้วย ก็ยังได้แต่คัดค้านอย่างจัดหนัก ด้านทานอย่างเต็มแรงกันอยู่อย่างนี้

ลัทธิ“ธรรมกาย”ดังกล่าวนี้อะไรทั้ง“อดีต”เอาทั้ง“อนาคต”มาปั้นสร้างเป็น“วิมาน”หลอกคนพวกหลงมงายยึด“อดีตและอนาคต”จึงหลงละเมอเพ้อพกกันไปใหญ่โต เชื่อ“ฝัน”กันว่าเป็น“ความจริง”ด้วยความโง่ ที่ไปหลงคำหลวง-ภาพหลวง-วิมานหลวง

คนที่“โกหก”ชนิดนี้ พระพุทธรูปเจ้าตรัสว่า “สัมปชานมุสาวาท” คือ คนโกหกทั้งๆที่ตนก็รู้ว่าตนโกหก คนเช่นนี้พระพุทธรูปองค์ตรัสว่าเป็นคนทำชั่วได้ทุกชนิด ร้ายขนาดไหนก็ทำได้ ไม่มีชั่วใดที่จะทำไม่ได้

การกระทำทั้งหลายทั้งปวงของผู้ไม่กลัวการโกหก จึงมีแต่่นรกทัບถมจมหัน อย่างไม่มีวันหยุดหย่อน

ไม่ตั้งสติ พอมีปัญญาชั่วคราว แล้วถามตนเองบ้าง ว่า
ชีวิตจะหลงไปกับภพสมุทัยธรรมเสริญไปอีกเท่าไร? พอได้หรือยัง?
โกหกไปก็บาปไป ได้นรกไปอยู่ตลอดเวลา

ถามจริง.. ไม่กลัวนรกจริงๆหรือ???

(๑๒๔) ความจริงใจของอาตมา ที่ปรารถนาดีต่อคนผู้นำสงสาร

อาตมาไม่ขออภัยหรือก สำหรับคนที่ทำชั่วหนักหนาสาหัส ทำ
บาปกับสังคมกันขนาดนี้ แต่อาตมาก็ไม่ได้ทำหยาบประกาศสู้รบอะไร
ด้วยหรือ เพราะอาตมาจะไปรบกับคนแล้วได้ยังไง มันก็มีแต่ตาย
กับตายลูกเดียว เพราะคนชั่วมันทำชั่วได้ แต่อาตมาทำชั่วไม่ได้
แล้วมันจะไปสู้กัน อย่างเลวๆชู้ๆกับคนชั่วคนแล้วได้ยังไง
คนหนึ่งทำชั่วทำร้ายทำแรงทำหยาบทำต่ำขนาดไหนก็ทำได้
แต่อีกคนทำชั่วไม่ได้จะไปพุดถึงทำร้ายถึงแรงหยาบต่ำใดเลย

แถมเขา... เงินก็มาก อำนาจก็มาก พวกก็มากด้วยนะ

ถ้าไปทำรบกับคนพวกนี้ ก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้นเอง

แต่ที่อาตมาต้องพุดเพราะ“ไม่อยาก-ไม่ประสงค์” สงสาร

เขาจริงๆ อยากให้เขาหยุดทำชั่ว อยากให้เขารู้ความจริง บาปมีจริง
นรกมีจริง เขาก็สอนเรื่องนรก เรื่องสวรรค์อยู่ทุกที่ทุกวันแท้ๆ

คำสอนพระพุทธเจ้าสอนว่า ทำอย่างที่คุณพากันทำนั้น มัน
ผิด มันชั่วจริงๆ ไปตรวจดูในพระไตรปิฎกเถิด วินัย ๘ เล่มก็ดี หรือ
พระสูตรก็ตั้งแต่สูตรแรก“พรหมชาลสูตร”ที่กำลังพุดถึงอยู่นี้แหละ ก็
ผิดมหามหันต์แล้ว เพราะเอา“อดีต” เอา“อนาคต”มาอมเมาคน
สร้าง“วิมานโกหก”หลอกคน เอาคำว่า“บุญ”มาขายมาค้ำหน้าเกลียดนัก
แม้คำว่า“บุญ”คำว่า“กาย”ก็ไม่ศึกษากันให้ดีๆ เข้าใจกันให้ถูก

จะได้ใช้ถูก ไม่บาบกัน นี่ก็เอาแต่ทำบาบ!!!!

ในวัดคนก็มากมาย พวกเขาร่ำพากันเรียน ได้ปริญญา ได้ปริญญาชั้นสูงๆ แล้วทำไมยังหลงภาษา หลงผิดความหมาย แล้วเอามาใช้ผิดๆให้เป็นบาบ สร้างนรกให้ตนไม่พอ พวกเขาส่งนรกกันไปทั่วโลกอีก มันก็มีแต่พากันสร้างบาบใส่ตนเองเท่านั้นเอง เข้าใจไหม

มันบาบหนาสาหัสนะ(จะ) หยุดทำบาบเสียเถอะ

ในตำนานและประวัติศาสตร์มีกันมาแล้วมากมาย

(๑๒๕) จากพระไตรปิฎก “ทิวลิป๒” ก็เรื่องโลกเรื่องอตตะ

อย่าขยแต่“ฝัน”กันนักเลย เข้าหา“ความจริง”กันเสียบ้าง
ทำ“ทิวลิป”กันให้“สัมมาทิวลิป”กันได้ นรกจะได้เพลลงบ้าง
เมื่อ“ทิวลิป”แรกไม่สัมมาทิวลิป คนจึงอวิชชากลายเป็นศาสนา
ที่หลงความเที่ยงแท้กับอยู่กับการอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ตายบ้าง
หลงเที่ยงแท้อยู่กับโลกวัตถุนิยม-ทุนนิยมบ้าง อตตะเที่ยงไปกับ
พระเจ้าวันครบ้าง อตตะและโลกไม่มีอะไรเที่ยงบ้าง เป็นต้น
ก็ล้วนแต่เรื่องของ“อตตะ” และเรื่องของ“โลก” ทั้งนั้น
พวกหนึ่งกำหนดขั้นส่วนอดีต มีความเห็นตามขั้นส่วนอดีต
ปรารภขั้นส่วนอดีต(บุพพันตกับปิกทิวลิป) พวกนี้มี ๑๘ ทิวลิป ได้แก่

- ๑) เห็นว่า “อตตะและโลก”เที่ยงแท้วันคร(สัสตทิวลิป ๔)
- ๒) เห็นว่า บางอย่างเที่ยง-บางอย่างไม่เที่ยง จึงบัญญัติ
อตตะและโลกว่า บางอย่างเที่ยง-บางอย่างไม่เที่ยง(เอกัจจสัสตทิวลิป ๔)
- ๓) เห็นว่า “โลก”มีที่ สุดและหาที่สุดมิได้(อันตานุณตทิวลิป ๔)
- ๔) เห็นว่า ดินได้ไม่ตายตัว(อมราวิกเขปทิวลิป ๔)
- ๕) เห็นว่า อตตะและโลกเกิดขึ้นลอยๆ(อริจจมุปันนิกทิวลิป ๒)

นี่คือ พวกที่หลงอยู่ในภาวะ“อดีต” มี ๑๘ ทิฐิ
ส่วนพวกที่หลงอยู่ใน“อนาคต”นั้น มีถึง ๔๔ ทิฐิ ที่เดียว
ได้แก่ พวกที่เห็นว่า อุตตาเหนือขึ้นไปจากการตาย มีลัญญา
ด้วยเหตุ ๑๖ ประการ(ลัญญาทิฐิ ๑๖)

พวกที่เห็นว่า อุตตาเหนือขึ้นไปจากการตาย ไม่มีลัญญา
ด้วยเหตุ ๘ ประการ(อลัญญาทิฐิ ๘)

พวกที่เห็นว่า อุตตาเหนือขึ้นไปจากการตาย มีลัญญาก็
มีใช่ ไม่มีลัญญาก็มีใช่ ด้วยเหตุ ๘ ประการ(เนวลัญญาลัญญาทิฐิ ๘)

พวกที่เห็นว่า ขาดสูญ ด้วยเหตุ ๗ ประการ(อุจเฉททิฐิ ๗)

พวกที่หลงอยู่ในภาวะ“อนาคต” ถึง ๔๔ ทิฐินี้ ซึ่งใน
ความเป็น“อนาคต”ยังมีหลง“ปัจจุบัน ๕”ซ้อนอยู่ใน“อนาคต”ด้วย

“อดีต ๑๘”กับ“อนาคต ๓๙” และปัจจุบันที่อยู่ในอนาคต
อีก ๕ ก็รวมเป็น ๖๒”

มิจนาทิฐิทั้งหลายก็มีทั้งหมดทั้งสิ้น ๖๒ เท่านั้นเอง ที่ถือว่า
อยู่ใน“อดีต”กับ“อนาคต” รวมทั้ง“ปัจจุบัน”ด้วย เป็นพวกอยู่กับ
“ฝัน”ทั้งสิ้น ไม่มีวันมี“ความจริง”เลย

ดังนั้นสรุปได้ในขั้นต้นนี้ว่า พวกปฏิบัติ“สมาธิ”แบบหลับตา
ปฏิบัติ ไม่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย สัมผัสภายนอกเลย ไม่มี“กามาวจร
ภูมิ ๕”ภายนอก จึงคือ คนปิดประตูบรรลู่“ความจริง”

ก็หมดสิทธิ์บรรลู่ธรรมของพุทธตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ใน“ทิฐิ ๖๒”นี้เด็ดขาด โดยเฉพาะจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑
ไปถึง ๙๐ ชัดเจนที่สุด เพราะ“เขาเหล่านั้นเว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้
ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้” เขาอยู่แต่ใน“ฝัน”

และ“ฝัน”ว่าจะได้“นิพพาน”นี้ มีแต่“ปัจจุบัน”ที่ไม่มี“ผัสสะ”

เขาจึงมีแต่อยู่ใน“โลกฝัน”และ“อัตตา”เต็มบ้อง(มีแต่“มีนเมย
อัตตา” คือ อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต ที่มีแต่ตนเอง “โลก”ก็มีแต่“ฝัน”)

(๑๒๖) “ความจริง”มีอยู่แต่ใน“โลกปัจจุบัน”เท่านั้น

คำว่า“ปัจจุบัน ๕”ที่หลับตาเข้าไปในภวังค์ก็คือ ผู้ที่ไม่มี
“กามาวจร ๕” เพราะไม่มี“ความรู้สึกจากผัสสะ ๕”ภายนอก

ถ้าเอาแต่หลับตาเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์” จะทำ“เจโตสมาธิ”ระลึก
ซึ่งเข้าไปอยู่ในภวังค์ก็ได้แต่ระลึก หรือไม่ก็ตรึกนึกคิดเอา ในขณะที่
อยู่ในภวังค์นั้น พวกนี้ทั้งหมด ๖๒ ทิฐิ หมดสิทธิ์ที่จะพบ“ความจริง”

เพราะ“หลับตา”ไม่มี“กามาวจร ๕”ภายนอก ย่อมเป็นผู้ไม่รู้
ไม่เห็น มีแต่ความเส่หา เป็นความตื่นรนของคนมีตัณหาเท่านั้น
(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑ ไปถึงข้อ ๖๓)

ซึ่งมีแต่“สัญญา”เท่านั้นทำงาน ไม่มี“องค์ประกอบ ๖”ที่จะ
ปฏิบัติให้เกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ใน“พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕” เพราะไม่มีองค์ธรรม
ของ“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง”ที่เป็นตัวปฏิบัติ

นี้ให้สติแก่ ผู้หลง“หลับตา”เข้าไปปฏิบัติอยู่ใน“ฝัน”ในภวังค์
พวกที่“มิจฉาทิฐิ ๖๒”นี้หมดสิทธิ์ที่จะมี“นิพพาน”เพราะ
หลงมอยู่แต่“อดีตกับอนาคต” รวมทั้ง“ปัจจุบัน”ที่หลงอยู่ในภาวะ
อนาคต ซึ่งได้แก่ พวก“ฝัน”ไปกับ“วิมาน”ที่หลอกปั้นกันอยู่ในภาวะ
หลับตาเพื่อหลงใน“ภวังค์” ทำ“สมาธิ”กันใน“ภพภายใน”ทั้งหลาย

พวกเพื่อ“ฝัน”อยู่กับ“อนาคต”ลมๆแล้งๆนี้ มีทั้งพวก
หลับตานึกฝันเอาอยู่ในภายใน แม้แต่พวกที่“ฝัน”เอาขณะลืมตาอยู่
ภายนอกก็นึกตรึกเอาได้ ล้วนแต่ที่ยังมาไม่ถึงเป็น“ฝัน”อยู่ทั้งนั้น

ดังนั้น การบรรลุ“ความจริง”จึงมีแต่ใน“โลกปัจจุบัน”เท่านั้น

(๑๒๗) “ปัจจุบัน”แท้ๆก็ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”ได้อยู่อีกนะ

แม้ลัทธิบรรลุตธรรมมีแต่พวกที่มี“ทิฐิ”อยู่ใน“ปัจจุบัน ๕” คือผู้“ลืมตา”ปฏิบัติก็เถอะ ก็ยังจะต้องรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”เป็น “สมมุติสัจจะ”ร่วมกัน และปฏิบัติมี“ผัสสาตนะ ๖”อยู่ในชีวิต “กามาวจร”ที่จะมีลัทธิปฏิบัติไปถึง“นิพพาน”ได้ ถึงกระนั้นพวก อยู่กับ“ปัจจุบัน ๕”นี้ ก็ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”ได้อยู่อีกนะ ว่า ผู้ปฏิบัติจะ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สักกาย”ตัวที่เป็น“กามตัณหา”หรือไม่

หากยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สักกาย”ก็ยังไม่พ้น สังโยชน์ข้อที่ ๑ หรือยังเห็น“กายในกาย”ยังไม่ได้ ก็ยังมีมิจฉาทิฏฐิอยู่

แต่ถ้ารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายในกาย”ที่เป็น“สักกาย”(กายของตน) และมีธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ แยก“กาย”แยก“จิต”ออก เห็น“กาย” ใน“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม) เข้าไปมี“สัมผัสสัชชาเวทนา”(ปฏิขัมผัสผัส)เห็น“อาการ”ของ“เวทนา”ใน“เวทนา”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)

เมื่อวิจย“รูปและนาม”แยกเวทนา-แยกจิตต่อไปอีก จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“อกุศลจิต”คือ ตัวตน(อัตตา)ของ “กามตัณหา” แล้วจึงลงมือปฏิบัติกำจัด“ตัวสมุทัย”ตัวนี้ ด้วยวิธี ที่ตนมี คือ สมถวิธีกบวิปัสสนาวิธี่ จนสามารถประหารกิเลสมีผล

ซึ่ง“เห็น”(ปัสดติ)“รูป”เห็น“นาม”ตามพระอนุสาสนี “เห็นอยู่ รู้อยู่ เป็นปัจจุบันนี้เดียว(ชานโต ปัสสโต วิหริติ)” อย่างนี้เองคือ ผู้ สามารถผ่าน“ทิฏฐิ”เป็น“สัมมาทิฏฐิ” และ“ประหาร”(ปหารติ) จนเกิด “ปหาน ๕”บรรลุผลธรรมไปตามลำดับ

จึงจะเป็นผู้ปฏิบัติที่พร้อม“การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ไม่เช่นนั้น^๓“ไม่สามารถดับอาสวะสิ้นหมด”ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ตั้งนั้น หากความเป็น“กาย”ก็ยังมีจกาทิฏฐิอยู่ การปฏิบัติ
กับ“กายคตาสติ”ก็ดี ปฏิบัติกับ“กายสังขาร”ก็ดี ปฏิบัติกับ“กายใน
กาย” กระทั่งถึงต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ก็ดี หรือกับความ
เป็น“กาย”ในภาวะอื่น ๆ อีกทั้ง“รูปกาย”กับ“นามกาย” ก็ผิดไปหมด

(๑๒๘) ความเป็น“กาย”แยกได้ด้วย“อาการ”เป็นสำคัญ

เห็นใหม่ว่า คำว่า“กาย” มีความสำคัญแค่ไหน

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด
ว่า จะสามารถรู้จัก^๔แจ้ง^๕รู้จริง^๖ได้ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”
ทั้งการรู้จัก“นามกาย” หรือทั้งการรู้จัก“รูปกาย”

ไม่ใช่ไปรู้“กาย”ก็เฉพาะ“รูปร่าง” หรือไปรู้“จิต”ก็เฉพาะ
“นามธาตุ” แต่พระพุทธเจ้าให้รู้จัก“อาการ” ว่า “อาการ”มันแตกต่างกัน(เพศ,ลิงคะ)อย่างไร เช่น “อาการ”ของจิตอย่างนี้คือ“เวทนา”
“อาการ”ของจิตอย่างนี้คือ“สัญญา” “อาการ”ของจิตอย่างนี้คือ
“สังขาร” เป็นต้น มันต่างกัน(ลิงคะ,เพศ)นะ

ก็จะสามารถรู้จัก^๔แจ้ง^๕รู้จริง^๖“เวทนา-สัญญา-สังขาร”ได้ด้วย
“อาการ” ซึ่งทั้ง ๓ นั้นล้วนคือ “นามธรรม” แต่เมื่อมันอยู่ใน“ภาวะ
ถูกรู้”มันก็คือ “รูป”

หรือแม้แต่“อาการ”อย่างนี้มันอยู่ในฐานะ“รูป”

“อาการ”อย่างนี้มันอยู่ในฐานะ“นาม” เป็นต้น

แล้วจะไม่งง เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า ตถาคตเรียก“กาย”
ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) จะ
ไม่งง เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า คนผู้ยังอวิชชาอยู่เมื่อตายไปแล้วยอม

เข้าถึง“กาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙)

(๑๒๙) รู้“กาย”จึงจะทำ“ความสงบระงับ”ที่สัมมาทิฏฐิได้

หรือแม้แต่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อาการ”ของ“กาย”อย่างนี้คือ “รูป” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ“กาย”อย่างนี้คือ“นาม”

คนผู้นี้ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “นามกาย”คืออย่างไร และ“รูปกาย”คืออย่างไร

จึงจะชื่อว่า เป็นผู้สามารถแยก“รูป” แยก“นาม”ได้จริง แล้วไปทำความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ทั้งปวง(สัพพกายปฏิสังเวท)ได้สำเร็จ

ปฏิบัติ“กายสังขาร”ให้สงบระงับ(ปัสสัสมยัง กายสังขาร) คือทำ“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ให้สงบระงับจากกิเลส มีผลแท้จริง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๘ “อานาปานสติสูตร”)

การปฏิบัติให้ได้“ความสงบ”ของ“กายสังขาร”และ“จิตสังขาร”ในอานาปานสติสูตร จึงไม่ใช่หมายถึง การทำ“ความสงบ”เฉพาะแต่“ทำจิตในจิต”เท่านั้น โดยไม่เกี่ยวกับ“กายในกาย”และ“กายภายนอก” แต่จริงๆแล้วขาดภายนอกไม่ได้เลย ถ้าขาด“กายภายนอก”ไม่ชื่อว่า“กาย” และขาด“จิตภายใน”ก็ไม่ชื่อว่า“กาย”ด้วย

ต้องมีทั้ง“กาย”มีทั้ง“จิต”ที่สามารถรับรู้พร้อมครบทุกผัสสะ ๖ อายตนะ ๖ นั้นแหละ จึงมีความเป็น“กาย”ที่บริบูรณ์

“กายสังขาร”สงบนั้นไม่ใช่หมายถึง“ร่างภายนอก”(สรีระ)แค่นั้นสงบ แต่หมายถึง“กิเลส”ที่ร่วมประชุมปรุงแต่งรูปด้วย ปรุงแต่งนามของตนอยู่ในขณะนั้นด้วย ต่างหาก ที่“สงบระงับ”ลง รูปก็สงบ นามก็สงบ เพราะถูกผู้ปฏิบัติกำจัดกิเลสได้อย่างสัมมาทิฏฐิ

“กายสังขาร”สงบ ไม่ใช่หมายถึง ร่างภายนอกหนึ่ง ร่างนอก
ไม่กระตุกระตัก แข็งที่อ ดิไม่ตี..เจ็บก็ไม่ได้ ปวดก็ไม่ได้ คือสงบ

(๑๓๐) ยั้ง“สงบ”อาการ“กาย-วาจา”ยั้งคล่องแคล่วว่องไว

“กายสังขาร”สงบระงับนั้น ร่างภายนอก(สรีระ)สามารถมี
การเคลื่อนไหวอยู่อย่างรวดเร็วแรงว่องไวได้เป็นสามัญของชีวิต
ทำงานปกติ มีแต่“กิเลส”เท่านั้นที่มันหยุด“อาการ”ไป หรือไม่มี
“อาการ”อยู่ในรูปในนามต่างหาก ที่เป็นเครื่องชี้สังจะว่า“สงบระงับ”

เฉพาะ“กาย”อันคือ“องค์ประชุมของรูปกับนาม”เท่านั้นที่
ผู้มี“สัมมาสติ” ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน”สามารถทำให้ไม่มีกิเลสร่วม
มีอิทธิพลอยู่ด้วยใน“สังขาร”ของเรา ดังนี้จึงจะชื่อว่า เกิด“สุขสงบ”

(รูปสมสุข = สุขแบบโลกุตระ ซึ่งต่างจากสุขขัลลิกะ = สุขแบบโลกียะ)

การปฏิบัติดังสาธยายมาคร่าวๆนี้ เป็นการปฏิบัติที่เรียก
ว่า ปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”เห็นๆ อย่างนี้จึงสามารถบรรลุพุทธธรรมได้

ต่างกันกับผู้หลงเพื่ออยู่แต่กับ“ฝัน”ที่เป็น“วิมานสวย”เท่านั้น
ซึ่งผู้ปฏิบัติหันตาเข้าไปปฏิบัติในภวังค์นั้น จะมีแต่อดีตกับอนาคต

หากไม่สามารถหยั่งถึง“ความจริง”ของ“กายในกาย-เวทนา
ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ถึงขั้นบรรลุ“ผลธรรม”ใน“ปัจจุบัน”
ก็ยังมี“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

(๑๓๑) “หันตา”ปฏิบัตินั้น“ปิดประตู”บรรลุพุทธธรรม

ดังนั้น “อดีตกับอนาคต”จึงอย่ามัวไปเพื่อหลง“ฝัน”กันอยู่
เลย ผู้พ้นจากการหลงเพื่อไม่ปฏิบัติจมอยู่กับ“อดีตหรืออนาคต”
ถอนตัวมาปฏิบัติอยู่กับ“ปัจจุบัน”ได้ ผู้นี้พ้นมิจฉาทิฏฐิขั้นหนึ่ง

แล้วที่จะปฏิบัติกับ“กามคุณ ๕” ลดละ“กามตัณหา”ให้ได้ ลด“กาม”
ไว้ให้นั้นแหละจะเป็น“ฉาน ๑-๒-๓-๔”ในขณะ“ลีสมา” ไปตามลำดับ

การลดละ“กามคุณ ๕” หรือการทำ“ฉาน ๑-๒-๓-๔”นี้ก็ยิ่ง
ใช้จะ“สัมมาทิฐิ”กันได้ง่ายๆ ทุกวันนี้ในวงการพุทธ ก็ยังไม่เห็นว่า
จะพิจารณา“เวทนาในเวทนา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘” โดยเฉพาะ
แยก“เคหสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็นโลกียะ กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”
ที่เป็นโลกุตระ ทำ“เวทนา ๒”ให้เป็น“เอกสโมสรณา”กันได้

หรือพิจารณา“จิตในจิต”ได้และปฏิบัติกระทั่งมีผลชัดตาม
“เจโตปริยญาณ ๑๖” จนที่สุดเป็นอนุนตตรจิตครบ“สมาหิตะ-วิมุตติ”
ย่อ..ซ้ำอีกที กลับตปฏิบัตินั้น จมอยู่ในอดีตกับอนาคต

จึง“ปิดประตู”ที่จะบรรลุนิพพานของพุทธอย่างสัมมาทิฐิ แน่แน่นอนแล้ว

แม้จะอยู่กับ“ปัจจุบัน”แท้ๆ มีจิตขึ้นรับวิถี มีผัสสะ ๖
อายตนะ ๖ หากยังลดละกำจัดกิเลสยังไม่ได้ก็ยังมี“มิจฉาทิฐิ”
กันอยู่ จนกว่าจะเป็นผู้กำจัดกิเลสลงได้ จึงจะเป็นผู้มี“สัมมา
ปฏิบัติ” ไม่ใช่ว่ามี“สัมมาทิฐิ”แค่รู้ว่าต้องปฏิบัติลีสมาเป็นปัจจุบัน
เท่านั้น ก็จะมี“สัมมาทิฐิ”ได้มรรคผลเลย ...ไม่ใช่เพียงแค่นี้

ต้องปฏิบัติจนเป็น“สัมมาปฏิบัติ”เกิด“สัมมาผล”ก่อน จึง
จะบริบูรณ์ไปกับ“สัมมาทิฐิ”ที่ปฏิบัติได้นั้นๆ เข้าใจชัดขึ้นไหม?

ถึงอย่างไร“ลีสมา”ปฏิบัตินี้ก็ยังเป็นภาวะที่เป็น“ความจริง”
(ลัจจะ)ขั้นหนึ่งแล้ว คือ ลีสมาปฏิบัติ จึงชื่อว่า“สัมมาทิฐิ”ขั้นต้น

ส่วนปฏิบัติได้ผลหรือไม่ได้ผล ก็เป็นส่วนที่ยัง“สัมมาทิฐิ”
หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”ในส่วนนั้นอีก ในขั้นต่อไป

“สัมมาผล”จึงชื่อว่า“ความจริง” เพราะมีลาภยศสรรเสริญ
มีรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสภายนอกและภายในครบ ไม่ใช่“ผล”มีแต่อยู่

ใน“ฝัน” หลงอยู่ในความเพ้อลอยลม งมอยู่กับวิมานในภาพ ไม่มี
“สมมุติ”ไม่มี“ความเห็นร่วม”กับใคร เห็นอยู่ผู้เดียว รู้อยู่ผู้เดียว

จึงเป็นแต่เพียง“ฝัน” ยังไม่มี“ความจริง”

ถือว่าบรรลุลหรรณม์ไม่ได้ เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติยังมี“สัจจะ”
หรือยังมี“ความจริง”ไม่ครบ ไม่เป็น“เอหิภัสลโก” เชิญให้ใครมาดู
มาเห็นไม่ได้

(๑๓๒) “สัจจะ”ต้องมีทั้ง“สมมุติสัจจะและปรมัตตสัจจะ”

โลกมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”ครบที่จะให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ต้องศึกษา
ทั้ง“สมมุติสัจจะ” จึงจะสามารถปฏิบัติให้ถึง“ปรมัตตสัจจะ”ได้แน่แท้
เพราะพวกเขาแต่“หลับตา”เข้าสู่ภวังค์ปฏิบัตินั้น ไม่มีแม้แต่
“รูปกาย” ที่เป็น“องค์ประกอบทั้ง“รูปภายนอก”กับ“นาม” ที่จะสามารถ
บัญญัติ“ชื่อเรียกจากสัมผัส”(อริยจนสัมผัสโส)นั้นมาร่วมรู้กับคนทั่วไป
ทั้งหลายในโลกเขาได้ ก็ยังไม่มี“สมมุติสัจจะ”ที่จะรู้ร่วมกับคน
ทั้งหลายได้มาแต่ต้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ซึ่งผู้ปฏิบัติ“หลับตา”อยู่ในภวังค์นั้นไม่มี“ผัสสายตนะ ๖”
ความเป็น“นามกาย”ก็ไม่มี“อาการ”ให้รู้ให้เห็น

ดังนั้น “กาย”ภายในจึงไม่มีอะไรมาเกิด“การกระทบสัมผัสรู้”
(ปฏิขัมผัสโส)ได้เลย แล้วมันจะปฏิบัติตัดกิเลสกันตรงไหนกันเล่า

ด้วยเหตุนี้ คนหลับตาปฏิบัติ ที่ไม่มีการกระทบกันจาก
ภายนอกก่อน ก็ไม่มี“อาการ”ตั้งแต่ภายนอกเกิด จึงหมดสิทธิ์ที่จะ
ศึกษาเรียนรู้“ปรมัตตสัจจะ”อันเป็น“ความจริงขั้น“นามกาย”ที่เป็น
ภายใน ไปจนถึงนิพพานสูงสุด”อย่างเด็ดขาดไปเลย เพราะไม่มี
“ความจริง” ที่มี“สัมผัส ๖”นั่นเอง

ดังนั้น เมื่อสอนกันผิด ถ่ายทอดกันผิดก็งมงายอยู่กับ
“อดีตและอนาคต”อย่างที่เป็น ที่เห็นกันทั่วไปนั่นแหละ

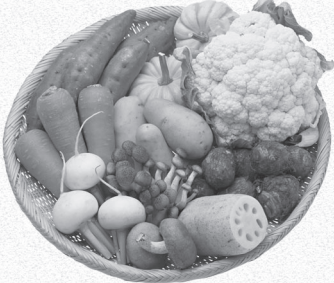
คือ ปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์” ก็ได้แต่“เจโตสมาธิ”
มีแต่“สมถะ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส จึงได้แต่จมอยู่แต่ใน“ฝัน”อันมี
แต่“อดีต ๑๘ กับอนาคต ๔๔” จมอยู่กับ“ทิฏฐิ ๖๒”นี้กันเท่านั้น ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑)

หรือมีแต่พาทำ“กุศล”เพื่อ“วิมานชาติหน้า” โดยไม่เห็นกันที่
“ปัจจุบัน”ให้เข้าใจแจ้ง คึกซำกันให้“รู้แจ้งเห็นจริง”(วิปัสสนา) และ
เห็น“ผล”พิสูจน์ได้กันจะจะ เขิญมาดูกันได้(เอหิภัสสิโก) จะได้มี
“โลกุตตรธรรม ๘” มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ลืมนตาปฏิบัติบรรลุเป็น
“จักขุมานปรินิพพุตติ” ไม่งมงายหลงผิดอยู่แต่กับ“นิพพานแก้ว”

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้บริบูรณ์ สัมบูรณ์แล้วจริงๆ ศึกษา
กันดีๆ “มิจฉาทิฏฐิ”ทั้งหลายมันอยู่ใน“ทิฏฐิ ๖๒” ทั้งสิ้น

(๑๓๓) “มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”หมดสิทธิ์“พ้นสัตว์าวาส ๙”

ซึ่งหลงจมอยู่แต่กับ“อดีต”และ“อนาคต”กัน ถึง ๖๒ ทิฏฐิ
ครบหมดในความเป็น“มิจฉาทิฏฐิ” เพราะประเด็นหลงมโข่งอยู่แต่

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นถ่วงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่วันที่ ๒๒
* ประเทือง วิวัฒน์ภัทรกุล

ในภาวะที่เป็น“อดีตกับอนาคต”นี้คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้ง ๖๒ ทิฏฐิแล้ว

จึงหมดสิทธิ์ที่จะ“พ้นสัตตาวาส ๙”กันได้ เพราะมีแต่“อดีตกับอนาคต” ก็ไม่มี“กาย”ที่จะ“กำหนดรู้”(สัญญา)ในการปฏิบัติ

การปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทั้งหลาย สำเนียงสำเนียงกันบ้างไหม? ที่พากันมี“ทิฏฐุปาทาน”ในประเด็น“อดีตกับอนาคต”นี้

ต่อให้อยู่ใน“ปัจจุบัน” ๕ ทิฏฐิแล้ว ถูกทางบรรลุธรรมแบบพุทธ“สัมมาทิฏฐิ”ได้แล้ว ชั้นหนึ่ง ก็ปฏิบัติกันเป็น“ปัจจุบัน”ให้พ้น“กามคุณ ๕” หรือ“สัมมาฉาน”อีก ๔ ฉาน ที่เข้าใจตนเองได้ว่าตนปฏิบัติไม่จมอยู่กับ“ฝัน”แล้ว ตนปฏิบัติอยู่กับ“ความจริง” ไม่หลงผิดงมงายปฏิบัติกันอยู่แต่ใน“ฝัน” ซึ่งต้องมี“ผัสสะ ๖ -อายตนะ ๖ -เวทนา ๖ -ตัณหา ๖”อันมีพร้อม“ภายนอก ๖” ก็จะง่ายกันอยู่หรือ?

ดังนั้น ที่หลงผิดปฏิบัติแต่ในขณะไม่มี“ผัสสะ ๖ -อายตนะ ๖ -เวทนา ๖ -ตัณหา ๖” ไม่มีภายนอกพร้อม แล้วหลงกันว่า จะได้นิพพาน ถ้าไม่มีภายนอก ๖ อย่างนั้นมันก็หมดหวังนิพพานแน่นอน

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ ทำผิด“ทิฏฐิ ๖๒”ดังกล่าวนี้กันอย่างน่าสงสารมาก หลงจมอยู่กับ“เจโตสมาธิ”และ“ภวังค์” ก็“ผูกกันอยู่แต่ในข่าย”ตามพระพุทธรูปจริง ๆ ตรวจสอบกันให้ดีๆเถิด

(๑๓๔) ใน“ฝัน”ก็คือ หลับตาทำสมาธิ กับมีแต่ตริก-คันคด

ยุคกาล ๒,๖๐๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว ยุคที่เจ้าชายสิทธัตถะอุบัติขึ้นมานั้นสังคมมีแต่“เจโตสมาธิ”(meditation)เท่านั้น ที่เป็น“ผล”(อตถิ)

รู้จักหลักการก็แต่การปฏิบัติบำเพ็ญฝึกฝนบังคับตนด้วย“ทุกกรกิริยา”ต่างๆเป็นการปฏิบัติภายนอก และปฏิบัติภายในก็มีแต่วิธี“หลับตาสะกดจิต”(meditation)เป็นหลักการปฏิบัติ(ปฏิบัติ)

ยังไม่มีหลักปฏิบัติที่เรียกว่า“ไตรสิกขา”หรือ“จรณสัมปันโน” (จรณะ ๑๕ วิชชา ๘) หรือไม่มีหลักปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ที่มีพร้อม“สติปัฏฐาน ๔-สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔-อินทริย ๕-พลัง ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘” ที่จะเกิด“สัมมาสมาธิ”(supra concentration)

ยังไม่เคยรู้จัก แม้แค่ได้ยินได้ฟังคำว่า“สัมมาสมาธิ”(supra concentration)มาก่อนเลย เพราะเป็นเรื่องใหม่(innovation) ทฤษฎีใหม่(innovation) สมาธิแบบใหม่(innovation) เป็นของใหม่ที่ยังไม่เคยมีในสังคมโลกยุคนั้น(innovation) เพราะมันเป็น“สมาธิแบบพิเศษ”เฉพาะของศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนาอื่นใดไม่สามารถมีได้ ซึ่งเป็น“สมาธิ”ที่รู้จักู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ตามความเป็นจริง

“สัมมาสมาธิ”เป็นสมาธิอีกแบบ ไม่ใช่“สมาธิ”สามัญทั่วไปที่จมอยู่แต่ใน“ฝัน”และเป็นสมาธิที่รู้อยู่ใน“ภวังค์”เท่านั้นอันแค่“รู้”เพียง“สัญญา”กำหนดรู้ได้แค่ภายในที่มี“รูปาวจร-อรุปาวจร”เท่านั้น

“สมาธิ”(meditation)ไม่มี“ความรู้”ที่สามารถรู้ครบ“ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” เพราะไม่มี“ธรรมวิจย สัมโพชฌงค์” เพราะไม่มี“สัมมาทิฐิ” เพราะไม่มี“องค์ทั้ง ๘ แห่งมรรค”(มัคคังคัง) ตามแบบ“สัมมาสมาธิ”(supra concentration)

ซึ่งไม่มีเริ่มจาก“กามาวจร”เป็นขั้นต้น แล้วจึงจะ“รูปาวจร”เป็นขั้นกลาง และ“อรุปาวจร”เป็นขั้นปลาย ไปตามลำดับ

จึงเป็น“สมาธิ”ที่จมอยู่ใน“ฝัน” มีได้แค่“การระลึกได้”(สติ) “การนึก”(ตักก) “การค้นคิด”(วิมังสี)เอาในภวังค์เท่านั้น ขึ้นเดียว อยู่แต่ภายในนั้นแหละ“สมาธิ”ที่มีแต่ใน“ฝัน”และ“การตรึกนึกคิดเอา(ตักก)-การค้นคิด(วิมังสี) มีได้เท่านั้น

(๑๓๕) “สัมมาสมาธิ” นี้รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแก่ผู้บรรลุผลจริง

เป็น“สมาธิ”ที่ไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบ“กาย-วาจา-ใจ”ที่เป็นองค์รวมของภายนอกด้วย-ภายในด้วย แล้วกำจัดกิเลสชั้นที่สัมผัสสัมผัสพันซ์อยู่กับภายนอกที่เป็น“โอฬาริกอัตตา”เป็นขั้นต้นก่อนโดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเชื่อมต่อเข้าไปเป็น“มโนมยอัตตา”ซึ่งจากภายนอกเนื่องเข้าไปภายในสำเร็จด้วยจิต“รู้”ครบทั้งรูป-เห็นรูปอยู่ภายใน กิเลสก็ลดไปๆ

ซึ่ง“กิเลสหรือตัวตนของกิเลส”ก็จะจางคลายลงๆไปสู่อารมณ์“อรรถา” (ไม่มีรูป) เป็นที่สุด อย่างมีขั้นต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลายเป็นลำดับ มีความจริงตามความเป็นจริง”ไปตลอดทุกชั้นตอนอย่างเห็นๆ

ซึ่งเป็น“ความมหัศจรรย์”ที่สุดชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๕ เพราะมันเป็น“ลำดับของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อันเป็นภาวะรูป-นามที่มีความลึกซึ้ง” (คัมภีระ) ที่“เห็นตามได้ยาก” (พุทธสา) ที่“รู้ตามได้ยาก” (พุทธสา) เพราะเป็น“ความสงบของจิตชนิดพิเศษที่สงบหยุดหรือดับไปเฉพาะ“อกุศลจิต”เท่านั้น ส่วนจิตที่สะอาดนั้นยังมีประสิทธิภาพยิ่งยอด” (สันตา) ซึ่ง“สุขุมเกินคาดคิดเอา” (ปณิตา) จึงเป็นภาวะที่“เดาเอาหรือรู้ด้วยแค่ตรรกะไม่ได้” (อตกกาวจา) เพราะละเอียดลึกสุดชั้นนิพพาน” (นิปฺพณ) “รู้ความจริงนี้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้” (บัณฑิตเวทนียา)

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน“ความลึกซึ้ง” (คัมภีระ) นี้ไว้ตลอดในบทสรุปแต่ละช่วงตอนของ“พรหมชาลสูตร”นี้ (ข้อ ๒๖, ๓๐, ๓๔, ๓๘, ๔๒, ๔๔, ๔๖, ๔๗, ๔๘, ๔๙, ๕๐ เป็นต้น)

บัณฑิตแท้ หรือบัณฑิตจริงนั้น คือ ผู้บรรลุผลของพุทธธรรมที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ได้จริงๆ มีใช้“บัณฑิต”แค่ได้รับไปปริญญา

บัตรจากมหาวิทยาลัยในยุคนี้สมัยนี้เท่านั้น

(๑๓๖) สมาธินี้คือ supra concentration มิใช่ meditation

สมาธิของพุทธเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”(supra concentration) ซึ่งไม่ใช่“สมาธิ”ทั่วไป(meditation) ตามที่หลงเข้าใจกันอยู่ส่วนมากในทุกวันนี้ เพราะสมาธิของพุทธหากปฏิบัติเป็น“สมาธิ”ก็จะมีผล(อรรถิ)เจริญ“อริศีล”เป็นขั้นต้น แล้วจึงจะเจริญ“อริจิต”คือ“กายสังขาร”อันมี“องค์รวม”ของรูปกับนามเจริญเป็น“อริศีล”ขั้นกลาง แล้วจึงจะเจริญ“อริปัญญา”เป็นการ“รู้”(ชานาติ)“เห็น”(ปัสนติ)หรือมี“วิปัสสนาญาณ”ในการรู้-เห็นภาวะของ“อริจิตลิกขา”ของตนว่า มีอาการ“อริมุตโต”หรือ“อริโมกโข”คือ จิตจะเจริญโน้มโน้มไปในทิศทางลดละหนายคลาย“ออกจากความใคร่อยาก”(กาม = จิตกิเลสที่หลงในออร่อยของรูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอก) ออกจากความติดยึดใน“โลกธรรม”(ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข) นั่นคือ กิเลส“อุปาทาน”ในจิตตนจะโน้มเอนออกจากการ“ติดยึด”“โลก”โลกธรรมอันได้แก่ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข) และจะโน้มเอนออกจาก“ความเป็นตน”(อัตตา) นั่นคือ จิตจะเป็น“อริมุตโต”หรือ“อริโมกโข”

(๑๓๓) “สัมมาสมาธิ” จึงจะมี “สมณะ ๘” คือ “อริยบุคคล ๘”

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะยังไม่ได้ “ตรัสรู้” ยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่ปรากฏ “สัมมาสัมโพธิญาณ” ยังไม่มีใครรู้จัก “สัมมาสมาธิ” ที่เป็น “สมาธิ” พิเศษเฉพาะของพุทธ ศาสนาเดียวนี้ ศาสนาอื่นใดไม่มี “สัมมาสมาธิ” นี้เลย เพราะไม่มี “มรรคอันมีองค์ ๘” จึงไม่มี “สมณะ ๘” คือ “อริยบุคคล ๘” โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์

เพราะไม่มีทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่เป็นทฤษฎีอันมีพร้อมครบ “ความจริง” (สัจจะ) ทั้ง ๒ สัจจะ คือ “สมมุติสัจจะ” กับ “ปรมาตตสัจจะ” ที่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงครบพร้อม “องค์ประกอบของรูปและนาม” ทั้งภายนอกดินน้ำไฟลมอากาศ และภายในวิญญาณ ที่สัมพันธ์สัมพันธ์กัน สัมผัสกันอยู่เป็น “กาย” คือ เป็น “องค์ประชุมของรูปและนาม” ที่ทำปฏิริยากันอยู่ ไม่ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งใน ๒ นี้ ไม่ได้แยกกัน คือ มีอยู่พร้อมในขณะนั้นทั้ง ๒ สภาวะธรรม ๒ สัจจะ

ซึ่งทุกวันนี้มี “ความรู้” ผิดเพี้ยน “ความจริง” ตามที่ได้สาธยายมานั้นกันแล้ว หลงไปจมอยู่แต่กับ “ฝัน” ตามที่ได้สาธยายมานั้นนั่นเอง

ดังนั้นก็มีแต่ “เจตสมาธิ” (meditation) คือ สมาธิหลับตาเข้าไป อยู่ในเภาวังค์ แม้ลืมตาก็ตาม ก็เป็นการเพ่งดึงเข้าไปขบคิดในเภาวังค์ ที่เรียกว่า “การตรึก” (ตักก) หรือ “การค้นคิด” (วิมังสี) จึงไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงอะไรต่ออะไรได้ครบบริบูรณ์ ซึ่ง “ความรู้” แบบนี้ก็แค่ “ความรู้” (สัญญา) ที่กำหนดรู้ อยู่แค่อดีต และอนาคต ถึงจะเป็น “ปัจจุบัน” ก็เป็น “ปัจจุบัน” ในเภาวังค์มีแต่ “ตักก โหติ วิมังสี” เท่านั้น

แต่ยังไม่เป็น “ปัจจุบัน” ที่บริบูรณ์ทั้งภายนอกภายใน ทั้งรู้เห็น ดินน้ำไฟลมและ “รูปอีก ๒๔” (อุปาทายรูป) รวมรวมกันอยู่พร้อม จึงยังไม่บริบูรณ์ทั้ง “สมมุติสัจจะ” และ “ปรมาตตสัจจะ” ครบ ๒ สัจจะ

ครบ ๒ สภาวะ คือทั้ง“รูป”และ“นาม”

จึงยังไม่เรียกว่า“ความจริง” เรียกได้แค่คนอยู่ใน“ฝัน”

ดังที่สำนัก“ธรรมกาย”เขามีแต่โรงเรียน“ในฝัน” ก่อนจะสอน
กันก็“หาาหนึ่งที แล้วก็ฝันเป็นตุเป็นตะ”นั่นนั่นแล ก็ตรงตามที่เขาพูด

(๑๓๘) “สัมมาสมาธิ”รู้แจ้ง“ความจริง”ได้ยิ่งกว่าอย่างไร?

ซึ่ง“สัมมาสมาธิ”นั้นเป็น“สมาธิ”ที่แตกต่างจาก“เจโตสมาธิ”
คนละเรื่องเลย ทั้ง“วิธีการปฏิบัติ”(ปฏิบัติ) ทั้งอาการของ“ผลธรรม”
ที่บรรลุ“ความจริง”ได้แล้ว อันเป็นการรู้“โลก ๒”คือ รู้ทั้ง“โลกสมมุติ
สังขะ”(โลกียะ) และ“โลกปรมาตถสังขะ”(โลกุตระ)อันเป็น“โลกอื่น”
(ปรโลก)ซึ่งเป็น“โลก”อีกโลกหนึ่ง(โลกุตระ)ที่แตกต่างไปจาก“โลกเก่า”คือ
โลกียะสามัญของปุถุชนเดิม ที่ทุกคนเป็นอยู่อย่างนั้นกันมาก่อน

และเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม“ความเป็นจริง”ของมนุษย์
พึงรู้ครบครันทั้งความเป็น“โลก”และความเป็น“ธรรม”หรือความเป็น
“รูป”และความเป็น“นาม”โดยเฉพาะความเป็น“ความจริง”(สังขะ) ที่
เป็น“ความจริง”ของ“โลกียะ”และ“ความจริง”ของ“โลกุตระ” หรือ
“สมมุติสังขะ”และ“ปรมาตถสังขะ” จนกระทั่งถึงรู้“ความจริง”ที่
ความเป็น“ความจริง”(สังขะ)ของ“สมาธิ”และ“สัมมาสมาธิ”

ผู้ปฏิบัติแบบ“สัมตา”สัมมาทิวฐิติ มี“สัมมาสมาธิ”จะสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงถ้วนทั้ง“โลกภายนอก”คือ“กามาวจร”มีตาหูจมูกลิ้น
กายใจรู้้อยู่ร่วมกันครบ เมื่อ“ดับกิเลสในกามภพ”นี้ได้ ก็ยัง
“อยู่เหนือความเป็นโลกกาม”นี้ โดยไม่ต้อง“หลับตา”หลบหนีไปไหน

แล้วกิเลสชั้น“รูปภพ”ก็จะออกมาให้ศึกษาเรียนรู้ต่อมาด้วยการ
ใช้“สัมผัสจากตาหูจมูกลิ้นกายใจ”นี้แล ซึ่งจะเป็น“ความจริง”แจ่มแจ้ง

ด้วย“จักรุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่างอาโลกา”ที่ชัดเจนยิ่ง

แม้ที่สุด กิเลสชั้น“รูปาวจร”ที่สามารถศึกษาเรียนรู้ได้ด้วย
ภาวะ“ลิมตา” และกำจัดมันให้“ดับสิ้น”ไปได้หมดสิ้นอีก กิเลสชั้น
“อรูปาวจร”ก็นยะเดียวกันก็จะออกมาให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้ด้วย
การ“สัมผัส”ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจเช่นกันนี้แล แจ่มแจ้งกระจ่างยิ่ง

ซึ่งแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับ“สมาธิ”หลับตาอยู่ในภพ ที่สุด
ก็ผูกอยู่แต่ในข่าย ถูกข่ายครอบไว้ ที่กำหนดชั้นส่วนอดีตที่ดี
กำหนดชั้นส่วนอนาคตที่ดี กำหนดชั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต
ก็ดี มีความเห็นตามชั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคตก็ดี ปรารภ
ชั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต กล่าวคำแสดงทิวฎีหลายชนิด
ท่านเหล่านั้นทั้งหมดถูกทิวฎี ๖๒ เหล่านี้แหละเป็นดุจข่ายคลุมไว้
เมื่อผูกก็ผูกอยู่ในข่ายนี้(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๙๐)

(๑๓๙) ผู้มีสัมมาทิฐิ“อยู่เหนือ”คือ ผู้อิสระเสรีออกจากข่าย

เพราะ“กิเลสกาม”ใน“โลกกามหรือกามาวจร”สำหรับตนมัน
ไม่เกิดในใจเราอีกแล้ว เราได้ประหารมัน“ดับต้นสิ้นไป”แล้วยังยืนถาวร

การ“อยู่เหนือ”จึงไม่ใช่“หนี” แต่ไม่ได้หมายความว่า “ข่มโลก
กาม” “อยู่เหนือ”นี้ไม่ใช่“ข่ม” เพียงแต่จิตใจแข็งแรงอิสระเสรีจน
กระทั่ง“กิเลสกามในโลก”นั้นทำอะไรเราไม่ได้ จิตใจเราแข็งแรงมันคง
มีอำนาจ“อยู่เหนือ”อำนาจ“โลก”อำนาจโลกก็ย่นๆ นี้คือ “อยู่เหนือ”

ซึ่งต่างจากผู้“หลับตา”ปฏิบัติที่เพิ่งเข้าไปเรียนรู้อยู่แต่ภายใน
หรือได้แต่“เพิ่งดึงเข้าไปขบคิดในแว้งค์ ที่เรียกว่า“การตรึก”(ตักก) หรือ
“การคั่นคิด”(วิม้งสี) มันก็ได้แต่“ฝัน”ไปเท่านั้น ผูกอยู่แต่ใน“ฝัน”ก็
ออกจาก“ข่าย”(ซาล)ไม่ได้ตลอดกาล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่าง

ชัดเจนในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๙๐ เป็น“ทิวฎฐิ ๖๒”ที่“มิจฉา”กัน
อยู่ ไม่ว่าจะในยุคก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ หรือยุคปัจจุบันนี้ที่หลงผิด
มันก็กลายเป็น“ปลาติดเหติตชาย” ผุดวนอยู่แต่ในข่ายกันไปหมดแล้ว
มันไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”โดยเฉพาะ“ความจริง”ที่มี
องค์ประกอบ“หยาบ”และ“ใหญ่”ด้วย ผู้“หลับตา”อยู่ในภพภายใน
ไม่รู้ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับภพภายนอก จึงวนอยู่ใน“ข่าย”(ขาล)แค่นั้น
ด้วยประการฉะนี้แล

(๑๔๐) ศาสนาพุทธยุคนี้ได้ผิดเพี้ยนไปเหมือนยุคเก่าแล้ว

ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติ“ลืมตา”ที่รู้เห็นภาวะภายนอกภายใน
เพราะได้เรียนรู้อีกษาจักรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะจริงแห่ง“เพศที่
ต่างกัน”(สิงคะ)ทั้ง ๒ สภาวะ ด้วยการสัมผัสผัสของแท้ของจริงด้วยตน
ทั้งนอกตนและในตนจริงๆ ทั้งหยาบทั้งละเอียด

นี้แหละ“ความแตกต่าง”ประตูแรกของโลกของสังคมยุคนั้น ที่
พระพุทธเจ้าทรงประกาศไข“ความจริง”ให้โลกรู้“นวัตกรรม”(ทฤษฎี
ใหม่, ธรรมชนิดใหม่)ของพระองค์ในยุคนั้น ว่า พระองค์มี“ความจริง”
ที่จริงครบครันกว่า พริกพร้อมกว่า สัมผัสได้กระจะกระว่างยิ่งกว่า

ในวงการศาสนาพุทธยุคนี้ ทุกวันนี้ก็พากันหลับตาทำสมาธิ
นั้นหนึ่ง กับอีกชนิดหนึ่งมีแต่ตริก(ตักกิ)-คันคิด(มังสิ) แล้วก็
“นักรู้-นักปราชญ์-นักศึกษาคณะที่จบศาสตร์ระดับเปรียญ-ปริญญา-
ประกาศนียบัตรสูงๆ”กันที่เป็น“ผู้บรรลุ”กับ“ผู้รู้”ทางศาสนา เป็นนัก
ปรัชญาทางการศาสนานี้แหละ ที่ผุดอยู่ในข่าย“มิจฉาทิวฎฐิ ๖๒”กัน
จนหลงตนว่าตนเท่านั้นเป็น“ผู้รู้”

ซึ่งเป็นการหลงเวียนกลับไปตกอยู่ใน“ฝัน”อย่างมิจฉาทิวฎฐิ

เหมือนยุคก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ แล้วก็หยุดอยู่แต่ใน“ฝัน”ออกจาก “ชาย”(กาล)ไม่ได้ ชาวพุทธยุคนี้หลงผิดหลงเพี้ยนไปเป็นชนยุคเก่า แล้วจริงๆ ชัดเจเนียง นี้คือ “ความจริง”ที่ยืนยันในศาสนาพุทธวันนี้

“พรหมชาลสูตร”นี้เป็นสูตรที่ ๑ ที่เปิดเผย“มิจฉาทิฎฐิ”ตั้งแต่ ประเด็นสำคัญคือ ไม่มี“ศีล”ธรรมบุญของพุทธ”แล้ว และจมอยู่กับ อดีต-อนาคต ตรวจสอบกันดูเถิด ว่าทำ“สมาธิหลับตา”แล้วจมอยู่กับอดีตกับอนาคตนี้ ทั้งผู้ปฏิบัติสมาธิในป่า-ทั้งผู้ปฏิบัติสมาธิในบ้าน ยุคนี้มีจริงทั้ง ๒ นัย ที่เป็นจริงกัน มันเข้าข่ายอดีตหรืออนาคตก็ดี หรือแม้แค่การตรีก(ตักกิ)-การคั่นคิด(วิมังสิ)ก็ดี ที่เราตกอยู่ในสภาพของ“ความจริง”อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัส จริงไหม?

ถ้าจมอยู่กับอดีตกับอนาคต หรือได้แค่การตรีก(ตักกิ)-การคั่นคิด(วิมังสิ) มันก็สูญเปล่า”แท้ๆ มันจมอยู่ใน“ฝัน”กันทั้งนั้น มันมิจฉาทิฎฐิ มันจึงไม่มีทางบรรลุนิพพานได้แน่นอน

(๑๘๑) ไทยยัตถิอ“พระไตรปิฎก”ฉบับ“สยามรัฐ”นี้เท่านั้น

นี่คือ“ความจริง” ที่พระพุทธเจ้า“ตรัสรู้”ความจริงกันปานนี้ และพระองค์ก็ไม่อำพรางมาตั้งแต่ยุคของพระองค์ ประกาศโจ่งแจ้ง

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ

๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

สนับสนุน“เราคิดอะไร”

ก้าวสู่วันที่ ๒๒

* เรวดี ตันนุกิจ

“ทิวฎี ๖๒” จึงเป็นสูตรแรกที่อาริยะผู้รู้โบราณจารย์ท่านช่วยกันทำสังคายนามาเป็นตำราพุทธศาสตร์เอาไว้ ให้สังคมโลกรู้ก่อนอื่น ซึ่งเป็นประเด็นหลักสำคัญยิ่งว่า เป็น“มิจจาทิวฎี ๖๒”นะ ที่ประตออาริยาจารย์ซึ่งเป็นพระเถระอรหันต์ทั้งนั้นร่วมยุคพระพุทเจ้าท่านได้ช่วยกันบันทึกมาให้แก่เราชนรุ่นหลังเป็นหลักฐาน

ศึกษากันดีๆเถิด(สุสสุสัง) จะได้ปัญญายิ่ง(ลภเตปญญัง) เห็น“ความจริง”กันว่า จริงตามที่ท่านผู้รู้พระอรหันต์เถระจารย์ประมวลมาบันทึกอย่างเห็นความสำคัญยิ่งก่อนอื่น ให้เราเรียนเรารู้

แล้วจะเห็นชัดว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้มันผิดเพี้ยนกันจริงหรือไม่จริง นี้ไม่ใช่การพูดพล่อย หรือพูดใส่ไคล้หาความ

เพราะหลักฐานชั้นพระไตรปิฎกนั้น เป็นหลักฐานสำคัญยิ่งยวดที่ยืนยัน“ความจริง”ไว้ให้แก่ศาสนาพุทธของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระไตรปิฎกฉบับ“สยามรัฐ”นี้ มีหลักฐานยืนยันว่า สังคายนากันมาตั้งแต่ยุค“พระเถระ”รุ่นที่ท่านร่วมยุคอยู่กับพระพุทเจ้า ไทยยึดถือพระไตรปิฎกฉบับนี้ฉบับเดียวเหนียวแน่น ไม่ไปยึดเอา“ตำรา”ที่เขียนหรือบันทึกจากอาจารย์รุ่นหลังอื่นๆ พุทธไทยจึงเรียกว่า เป็น“พุทธเถรวาท”

ไม่ได้รับเอา“ตำรา”ที่เขียนขึ้นโดยอาจารย์รุ่นหลังอื่นๆใดเป็นหลักสำคัญชั้นหนึ่ง เท่า“พระไตรปิฎก”ฉบับ“สยามรัฐ”นี้

ดังนั้น หากใครไปยึดถือ หรือเอา“ตำรา”อาจารย์อื่นเป็นสำคัญกว่า“พระไตรปิฎก”ฉบับสยามรัฐนี้ ก็ไม่ใช่“พุทธเถรวาท”แล้ว

“ความจริง”ของศาสนาพุทธตามที่ชาวไทยยึดถือจึงต้องศึกษาเรียนรู้ตามพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ เป็นหลักฐานยืนยัน

(๑๔๒) ศาสนาพุทธเห็น“สามัญผล”ประจักษ์ได้ในปัจจุบัน

เราได้พูดถึง“พรหมชาลสูตร”ที่เป็นสูตรแรก ที่ให้เราเห็นหยัด อยู่ใน“ทิวฏฐิ”ที่ถูกต้องให้ได้ก่อนอื่น ซึ่งสำคัญยิ่งมาแล้ว

ต่อมา“สูตรที่ ๒”ของพระสูตรเล่มแรก ตั้งแต่ข้อ ๕๑-๑๔๐ คือ“สามัญผลสูตร” ก็เป็นสูตรที่แจ้งให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่า “ปฏิบัติ ของชาวพุทธ” หรือวิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้า นั่น คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่มีปฏิสัมพันธ์กันอยู่ไม่ได้แยกกัน และ ลืมตาปฏิบัติด้วย โดยมี“ไตรสิกขา”เป็นหลักปฏิบัติอันเอกทางเดียว ซึ่งผลธรรมที่ได้ก็เป็น“โลกุตระธรรม” ไม่ใช่ได้แค่เป็น“โลกียธรรม”

กล่าวคือ เมื่อกำหนดสมาทาน“ศีล”แล้ว เช่น “ศีล ๕”เป็นต้น การปฏิบัติก็อยู่ในกรอบตามกำหนดของ“ศีล ๕”นั้นเท่านั้น กิเลสที่สูง เกินไปกว่านั้น เราก็อนุโลมไปก่อน เราเคร่งครัดเฉพาะที่เราสมาทาน

แล้วก็ปฏิบัติให้“สัมมาทิวฏฐิ” คือ ต้องปฏิบัติอย่างมี“สัมผัสเป็น ปัจจัย” เว้นสัมผัสแล้วจะรู้สึกได้(ปฏิสังเวท)นั้น ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้

ดังนั้น การปฏิบัติของพุทธต้องปฏิบัติชนิดที่ต้องมี“สัมผัส” เป็น“ปัจจัย” จึงจะมี“เวทนา”ขึ้นมาให้ผู้ปฏิบัติได้ศึกษาเรียนรู้ และ“ทำ เวทนาในเวทนา”จาก“ธรรม ๒” เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกับ เวทนาโดยส่วนสอง(เหตุ ทัมมา ทวเยนะ เวทนาเย เอกสมฺมสรณฯ ภาวันติ) ได้เลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

การปฏิบัติธรรมจึงจะเกิดปาฏิหาริย์ตาม“วิชา ๘”ข้อ ๒ ได้แก่ มโนมยิทธิ คือทำฤทธิ์ทางใจได้สำเร็จ(เป็นอนุศาสน์ปาฏิหาริย์) นั่นคือ ทำ“อิทธิวิธี”ได้สำเร็จจริง “ทำเวทนา ๒ ให้กลายเป็น ๑ สำเร็จได้” (พหุทธาปิ หุตวา เอกโก โหติ)

โดยเริ่มจากการ“มีศีล”มาเป็นหลักแรกของ“จรณะ” แล้วจึง

“สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญุตตา-ชาคริยานุโยคะ” แล้วปฏิบัติ
“สัมมาปฏิบัติ” ก็จะเกิด“สัทธรรม ๗” และสั่งสม“อริจิตถิกขา”เป็น
“ฌาน ๑-๒-๓-๔” และแถมมี“วิชา ๘” ด้วย(วิซชาจรณสัมบันโน)มีใช้
“การหลับตา”ปฏิบัติ แล้วไปมอยู่กับ“อดีตกับอนาคต”เลย

(๑๔๓) “ปฏิบัติ”ที่บรรลุ“อาริยะ”นั้นปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”

มันเป็น“การทำใจในใจได้ต้องแท้(โยนิโสมนสิการ)” นั่นก็คือ
การทำ“ธรรม ๒”(เหว ชัมมา) สามารถทำ“เวทนา ๒” ให้กลายเป็น
เวทนา ๑ ได้สำเร็จจริง”(ทวเณนะ เวทนายะ เอกโสมสรณา ภวันติ ;
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และนี่แหละคือ การปฏิบัติธรรมถึงขั้นทำ“สติปัฏฐาน ๔”สำเร็จ
ผลเป็นที่ประจักษ์ถึงขั้นสามารถทำ“เวทนาในเวทนา” โดยมีความรู้
“เวทนา ๑๐๘” แล้วสามารถทำ“ธรรม ๒”มาเป็น“ธรรม ๑”ได้สำเร็จ

นั่นคือ ทำ“มโนปวิจาร ๑๘”ฝ่าย“เคหสิตเวทนา”ที่เป็นโลกียภูมิ
ให้เป็น“มโนปวิจาร ๑๘”ฝ่าย“เนกขัมมสิตเวทนา”ที่เป็นโลกุตระภูมิได้ผล

เป็น“อนุสาสนีปฏิหาริย์”จริง ที่“ลืมตา”ปฏิบัติแท้ มี“องค์
ประชุมของรูปกับนาม”คือ“กาย” มี“อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖-
ตัณหา ๖”เป็นต้น สามารถรู้แจ้ง“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิต
ในจิต-ธรรมในธรรม” ตามคำสอนพระพุทธเจ้าครบครันชัดเจน

นี่แหละคือ เห็น“สามัญผล”ประจักษ์ได้ในปัจจุบัน

(๑๔๔) การปฏิบัติที่ชื่อว่า“ปัจจุบัน”ต้องมี“ผัสสาตนะ ๖”

ซึ่งแตกต่างจาก“ปฏิบัติ”หรือข้อปฏิบัติที่เป็นสามัญที่รู้จักกันได้ทั่วไป
ไปในยุคไหน และมาถึงยุคนี้ มันก็ได้ผิดเพี้ยนในหลักปฏิบัติของ

ศาสนาพุทธไปแล้วไปยึดถือเอา“ปฏิปทา”เหมือนของเตียรถีย์เขามิ
เขาเป็นในยุคไหนกันไปหมด แทบจะไม่เหลือสัมมาทิฏฐิแล้วในยุคนี้

ก็คือ “หลับตา”ปฏิบัติ และ“ตักกี-วิมังสา”อันจมอยู่ใน“อดีต
กับอนาคต” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ในคำสอนของพระองค์
ว่า อย่างนั้นมันมิจฉาทิฏฐิ

พระวณะที่ย้ายยืนยันในพระสูตรต่างๆนั้นก็คือ พระองค์ทรง
ประกาศการปฏิบัติ“ทางเอก”ของพุทธเพื่อให้เกิด“สัมมาสมาธิ”นั้น
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ก็ให้ปฏิบัติ“ลีมตา”มีชีวิตเป็นผู้ตื่นสามัญ
มี“ผัสสายตนะ ๖”ทำงานอยู่ตามปกติ ตรัสไว้ชัดว่า มี“จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้แล เป็น“ศีล”ของพุทธมาแต่ดั้งเดิม

และถ้า“หลับตา”จมอยู่กับ“อดีต-อนาคต”ได้แค่“เจโตสมาธิ”
หรือเป็น“นักตริก”(ตักกี)เป็น“ขบคิด”(วิปัสสี) นั่นคือ“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”

ตาม“พรหมชาลสูตร” ซึ่งเป็นสูตรแรกของพระสูตรเล่ม ๑ ต้อง
ประพฤติ“ศีล”ของพุทธ คือ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ให้เจริญเป็น
“อริศีลสิกขา” และปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”ด้วยการปฏิบัติ
“มรรค ๗ องค์” ไม่ใช่ให้“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสมาธิ”

นั่นคือ ปฏิบัติให้เกิด“อริจิตสิกขา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ ซึ่งปฏิบัติได้ทั้งในขณะทำ
งานอาชีพ(สัมมาอาชีพะ) -ทั้งในขณะทำการงานอยู่ทุกกรรมกิริยา(สัมมา
กัมมันตะ) -ทั้งในขณะพูด(สัมมาวาจา) -ทั้งในขณะนึกคิดอยู่(สัมมา
สังกัปปะ) แล้วจะเกิด“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา” โดย“ปัญญา”นั้นจะ
เกิดได้เป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาผละ”ก็เพราะมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”
จึงจะเจริญ“สัมมาทิฏฐิ”เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน เนื่องจากการ
ปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”นั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ไม่ใช่ให้“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”อยู่ในวัจค์ แล้ว
จะเกิด“ปัญญา”ผุดขึ้นมาเองโดยไม่มีเหตุปัจจัยทุกอย่างต้องมาแต่เหตุ

(๑๔๕) ความเสื่อมของพุทธคือหลงว่าอาจารย์คือ“พระป่า”

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสย้ำซ้ำในหลักปฏิบัติของพุทธ อย่าง
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ นี้ว่า พุทธต้องปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นะ
ไม่ใช่ออกป่าปฏิบัติสมาธิหลับตา และพุทธก็ไม่มีอาจารย์อยู่ในป่า

ซึ่งเรื่องนี้มีคำตรัสพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าใน“อัมพพัสสูต” สุต
ที่ ๓ นั้น ก็ยืนยันชัดเจนยิ่ง ว่า ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาหลงป่า ยึด
ว่าที่ปฏิบัติธรรมคือในป่า อาจารย์ที่จะสอนพารรถุธรรมก็อยู่ในป่า
นั้น เป็นความเสื่อมของศาสนาพุทธเลย

คำตรัสของพระพุทธเจ้า ถึงความเสื่อมนี้ มี ๔ ข้อในอัมพพัสสู
ตฺต พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ท้ายสุดของข้อ ๑๖๓ และข้อ ๑๖๔ ซึ่ง
ตอนนั้นพระพุทธเจ้าเพิ่งเริ่มต้นประกาศพุทธศาสนา ศาสนายัง
ไม่ได้เสื่อมอะไร คำตรัสนี้จึงเป็นคำพยากรณ์ไว้ล่วงหน้า มีความว่า

(ช่วงท้ายสุดของข้อ [๑๖๓] ...ตุกรอัมพพัสสู วิชาสมบัติและ
จรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้แล มีทางเสื่อมอยู่ ๔ ประการ
๔ ประการเป็นไฉน

(๑) ตุกรอัมพพัสสู สมณพราหมณ์บางคนในยุคนี้ เมื่อไม่บรรล
วิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้ ทาบบริวารดาบส
เข้าป่าสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคไม้ที่หล่น สมณพราหมณ์นั้น
ต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็น
ทางเสื่อมข้อที่หนึ่ง ฯ

[๑๖๔] (๒) ตุกรอัมพพัสสู อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์

บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้ ไม่สามารถจะหาผลไม้ที่หล่นบริโภคนได้ ถือเสียมและตะกร้าเข้าไปสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคแห่งไม้รากไม้และผลไม้ สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่สอง

[๑๖๕] (๓) ดูกรอัมพัฏฐะ อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยม ไม่สามารถจะหาผลไม้ที่หล่นบริโภคนได้ และไม่สามารถจะหาแห่งไม้รากไม้และผลไม้บริโภคนได้ จึงสร้างเรือนไฟไว้ใกล้บ้านหรือนิคมนแล้วบำเรอไฟอยู่ สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่สาม

[๑๖๖] (๔) ดูกรอัมพัฏฐะ อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยม ไม่สามารถจะหาผลไม้ที่หล่นบริโภคนได้ ไม่สามารถจะหาแห่งไม้รากไม้และผลไม้บริโภคนได้ และไม่สามารถจะบำเรอไฟได้ จึงสร้างเรือนมีประตูสี่ด้านไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่ง แล้วพำนักอยู่ด้วยตั้งใจว่า ผู้ใดที่มาจากทิศทั้ง ๔ นี้ จะเป็นสมณะหรือพราหมณ์ก็ตาม เราจักบูชาท่านผู้นั้นตามสติกำลัง สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่สี่

นี่คือ หลักฐานที่ชัดเจนที่สุดว่า พระพุทธเจ้าทรงเห็นว่า การหลงป่า เป็นความเห็นผิด เป็นความเสื่อม เสื่อมตั้งแต่เข้าใจว่า “อาจารย์ต้องอยู่ในป่า” “อาจารย์” ต้องเป็น “พระป่า” นี้ผิดข้อหนึ่ง

และหลงผิดว่า การปฏิบัติธรรมจะพาบรรลุนิชาสมบัติต้องหลบหลีกหนีจาก “ผัสสะ” ที่เป็นลาภยศสรรเสริญสุข ต้องหลีกหนีจากมนุษย์

เข้าป่า ที่ไม่มีมนุษย์ ปลีกอยู่แต่ผู้เดียวเป็นที่สุด นี่ผิดอีกข้อหนึ่ง

(๑๔๖) ยุคนี้ก็ได้หลงผิดไป เป็นเช่นเดียวกับยุคก่อนโน้น

คำพยากรณ์ทั้ง ๔ ข้อนี้ ถ้าเข้าใจเนื้อความนั้นดีพอ ก็จะเห็นชัดว่า ประเด็นสำคัญคือ การหลงผิดของคนในยุคโน้น และเขาปฏิบัติกันในยุคนั้นอยู่จริง เพราะเขาเชื่อมั่นทั่วว่า การปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลต้องออกไปปฏิบัติธรรมกันในป่า นี่ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ คือ เชื่อว่า“อาจารย์”ที่จะสอนให้บรรลุผลได้ต้องอยู่ในป่า ต้องเป็น“พระป่า”เท่านั้น พระบ้านเป็น“อาจารย์”ได้แต่ปริยัติ ถ้าพระบ้านไม่หลับตาปฏิบัติก็บรรลุไม่ได้ เชื่อกันอย่างนี้และเชื่อว่า พระป่านั้นแม้ไม่รู้ปริยัติเลยก็บรรลุธรรมเองได้ นั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปเถอะ ถึงขีดหนึ่งก็จะมีปัญญาผุดโผล่ขึ้นมาเอง

ไม่จำเป็นต้องมี“เหตุ” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทุกอย่างล้วนมาแต่เหตุ”นั้น ไม่ต้องไปเชื่อ นั่งสะกดจิตเข้าไป ปัญญาจะเกิดเอง

และคนผู้จะปฏิบัติธรรมบรรลุได้ต้องในป่าที่แหละ และต้อง“หลับตา”ปฏิบัติสะกดจิต ไม่มีอื่น เพราะปักใจเชื่อตั้งง่าย ๆ ว่า ป่าเป็นที่สังัดสงบ เป็นที่ห่างไกลต่อโลกธรรม ๘ และโลกีย์ทั้งปวง เพราะเห็นได้ง่าย ๆ ว่า เอาชีวิตออกมาจากโลก จากเหตุปัจจัย มันก็ไม่มี“เหตุ”ต่าง ๆ นั้นแล้วนี้ มันก็ตั้งง่าย ๆ อย่างนี้แหละ

ซึ่งยุคก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น มีทิวณฺฑียึดถือกันอย่างนี้จริง หลงยึดว่าต้องออกปฏิบัติในป่า ทำสมาธิทำได้แต่ตอนหลับตา นี่คือ ความหลงผิดในเรื่องป่า เป็นความเลื่อมของศาสนาพุทธ

(๑๔๗) พระพุทธเจ้าตรัสรู้“เหตุ”ตัวแท้คือ“เหตุภายใน”

หนีจาก“เหตุ”ภายนอกมันก็ตั้งง่ายง่าย ก็เข้าใจกันได้ง่ายแหละ
แต่“ความจริง”ที่ลึกซึ้งยิ่งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้วิเศษพิเศษ
ยิ่งกว่านั้นอีกนัก ว่ามันคนละอย่าง เพราะ“เหตุ”แห่งทุกขนั้น มัน
กลับตาลปัตรกันเลยกับที่คนทั่วไปหรือศาสนาดูอื่นๆเข้าใจตรงกัน

พระพุทธเจ้าทรงเห็นว่า “เหตุ”คือ“สมุทัย”ตัวร้ายแท้ๆ ที่มัน
ทำให้ทุกขอย่างยั่งยืนไม่รู้จบรู้อิ้นเด็ดขาดนั้น แม้จะหนีจากภายนอก
หรือไปกดข่มจิตไม่ให้โผล่ขึ้นมาปรุงกับภายนอกอย่างไร เท้าเหว
มันก็ไม่จบสิ้นเด็ดขาดถาวรยั่งยืนเที่ยงแท้แน่นอนได้เลย

“เหตุ”แท้ที่สำคัญกว่าจึงไม่ใช่วัตถุภายนอก ที่ไม่สัมผัสมัน
ก็ได้แล้ว หรือการกดข่มจิตด้วยวิธีทำ“สมาธิ”สะกดจิตให้มากให้
หนักเข้าไป ให้แน่นจนไม่เปลี่ยนแปลงให้ได้ ก็ได้แล้ว เท่านั้น

พระพุทธเจ้ากลับเห็นว่า“เหตุ”ที่อยู่ข้างนอกแล้ว“สัมผัส”เราอยู่นี้
นี่แหละจะทำให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“ความจริง”ที่มี“เหตุ”ตัวสำคัญ
ที่เกิดอยู่“ภายใน”คือใน“จิต”ของเราต่างหาก ที่ต้องกำจัดออกจาก
“จิตใจ”เราให้ตายสนิท มันจึงจะ“จบ”เด็ดขาด ยั่งยืนนิรันดร

แล้วเราก็อยู่กับ“เหตุ”ภายนอกได้โดย“เหตุ”ภายนอกนั้นจะ
กระทบกระเทือนเราแรงร้ายสาหัสอย่างไร ก็ไม่ทำให้“จิตใจ”เราเกิด
ทุกข์ได้อีกนิรันดร ยั่งยืนเที่ยงแท้จริงๆ

ไม่ใช่กำจัดเหตุภายนอก หรือหนีจากเหตุภายนอก และหรือ
หนีห่างเหตุภายนอกไป แล้วก็สะกดจิตให้เข้าไปยึดแน่นอยู่
ภายในเท่านั้น อย่างที่ลัทธิทั่วไปนิยมยึดถือกัน

(๑๔๘) อาตมาก็ยืนยันตามพระพุทธเจ้าตามพระไตรปิฎก

แต่พออาตมาเอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามาประกาศยืนยันขึ้น ในยุคนี้ ว่า ศาสนาพุทธมิใช่ศาสนาเข้าป่า เป็นศาสนาของคนเมืองปกติสามัญ ปฏิบัติธรรมก็ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน “ทำอาชีพอยู่” ก็ปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลได้(สัมมาอาชีพะ) “ทำงานอะไรอยู่” ก็ตามก็ปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลได้(สัมมากรรมะ) “พูดอยู่” ก็ปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลได้(สัมมาวาจา) “นึกคิดอะไรอยู่” ก็ปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลได้(สัมมาสังกัปปะ) ซึ่งเป็น “ข้อปฏิบัติ” สำคัญอันเอกของพุทธ คือ “มรรคอันมีองค์ ๘” เป็นนวัตกรรมของพระพุทธเจ้า ที่ฝึกแนวในยุคนี้แตกต่างจากส่วนใหญ่เขาที่ทั่วไปเขาทำ

ไม่แยกชีวิตออกจากการปฏิบัติธรรมเลย ทุกคนปฏิบัติธรรมได้ทุกเวลาที่มีลมหายใจเข้า-หายใจออกอยู่(ยังไม่ตายนั่นเอง)ก็มีสติปฏิบัติธรรม มี“สติ”เป็นหลักในการปฏิบัติอย่างสำคัญ นี่คือหลักปฏิบัติ“อานาปานสติ” และหลักปฏิบัติ“มหาสติปัฏฐาน” จะยืนเดินนั่งนอนก็ปฏิบัติธรรมของพุทธได้ทุกเวลา ได้ทั้งล้มตา-หลับตาก็ทำ“กายสังขาร”ให้ระงับจากกิเลส(กายสังขารัง ปัสสัมภยัง) ทำ“จิตสังขาร”ให้ระงับจากกิเลส(จิตสังขารัง ปัสสัมภยัง) ขอให้สัมมาทิฐิเถอะ

ปฏิบัติอย่างนี้คือ วิธีปฏิบัติมหาสติปัฏฐาน และอานาปานสติ ไม่ใช่ปฏิบัติกันได้แค่ตอนนั่งหลับตาเข้าไปในภาวตั้งที่หลงผิดกัน อย่างคนในยุคก่อน พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นมาในโลก

หรือเอาสูตรอื่นๆอีกมากมาย แม้แต่“พรหมชาลสูตร”ที่งมงายกันอยู่แต่หลับตาทำ“เจโตสมาธิ” หลงจมอยู่แต่ในภาวะอดีต-อนาคตนี้

คนยุคนี้กลับฟังไม่ขึ้น กลับเห็นไม่ได้ว่าที่อาตมาพูดโดยเอา

ของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก มายืนยันนี้ มันอันเดียวกัน
ก็ยั้งตันหุรงยึดถือ เชื่อถือกันอยู่ว่า ต้องปฏิบัติในป่า ต้อง
หลับตาทำสมาธิ อยู่อย่างที่ได้ติดยึด หลงยึดกันอยู่นั้นแหละ
ถามหาว่า อาตมาพูดผิดซ้ำเสียอีก เป็นพวกขบถ มาทำลาย
ศาสนาพุทธกันไปโน่น มันยังงักงันหนอ!!!!???

(๑๔๗) “ศีล-ปัญญา”แท้ๆที่ทำให้เกิด“สมาธิ”เป็นหลักเอก

อาตมาก็ว่า ศาสนาพุทธยุคปัจจุบันนี้ กระแสหลัก หรือคน
ทั่วไปได้หลงผิดเวียนกลับไปยึด“ทฤษฎี”ผิดอย่างอดีตกันแล้ว

ไม่ได้มี“ความเชื่อถือ”หรือมี“ความเข้าใจ”ว่า การทำสมาธิหลัก
เอกของพุทธนั้นไม่ใช่“การนั่งหลับตา”แต่อย่างใดเลย ศาสนาพุทธ
นั้นมี“ไตรสิกขา”นี้เองเป็นหลักเอก ล้อมตาปฏิบัติ มีมรรคองค์ ๘

ซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติ“ศีล”เป็นข้อต้นสำหรับทุกชั้น ไม่ละเว้น
ไม่ว่าภิกษุหรือฆราวาส ต้องสมาทาน“ศีล”ให้สมฐานะตน ซึ่งนักบวช
หรือฆราวาสในการปฏิบัติเพื่อตนเองนั้น ก็ล้วนเริ่มจาก“ศีล ๕”เป็นข้อ
ปฏิบัติขั้นต้นเหมือนกันทั้งนั้น ส่วนภิกษุนั้นมี“วินัย”ก็เฉพาะภิกษุ
ต้องยึดถือ ซึ่งมี“ศีลธรรมนุญ”โดยเฉพาะ“มหาศีล”นั้นเป็นส่วนรวม
ภิกษุต้องปฏิบัติตาม“มหาศีล”ทั้งหมด ไม่ใช่“ศีลส่วนตัว”

มี“จุลศีล”กับ“มัชฌิมศีล”(ชั้นละเอียดสูงชั้นเป็นอริศีล)ที่เป็น“ศีล”
แต่แต่ละคนจะเลือกปฏิบัติไปตามลำดับของแต่ละคนที่เหมาะสมกับตน
เพื่อการบรรลุของตน “มหาศีล”เท่านั้นที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามนั้นทันที
เพราะเป็น“ศีล”ส่วนรวมที่ยืนยันความเป็นศาสนาพุทธว่า พุทธต้อง
ไม่มีเดรัจฉานกถาตาม“มหาศีล”นี้

ส่วน“จุลศีลกับมัชฌิมศีล”เป็น“ศีล”ส่วนตัว ประโยชน์ส่วนตน

และ“ศีล”ก็ต้องปฏิบัติให้จิตบรรลู่“อธิจิต”เป็นอาริยะทั้งประโยชน์
แก่ตน และแก่ความเป็นพุทธศาสนาโดยรวม และเกิด“อธิปัญญา”ก็ต้อง
เจริญขึ้น“อาริยะ” ทั้ง“ศีล”เจริญขึ้น“อาริยะ”

โดยการ“สำรวจอินทรีย์ ๖” มี“สติสัมปชัญญะ”ตื่นเต็มทำ
หน้าที่ตลอด กระทั่งบรรลู่“ความสันโดษ” เจริญเป็น“อาริยะ”ทั้งนั้น
ซึ่งแต่ละคนก็“สมาทาน”มีขนาด จากขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย
ไปตามลำดับ “มีขอบเขตขนาดเล็กน้อย(ปริตตัง)” เป็น“ศีล”ตั้งต้น
พื้นฐานหรืออีก“ศีล ๕”นั่นเอง แล้วจึง“ศีล ๘” และต่อไป“ศีล ๑๐-๒๖”
แล้วจึงจะเพิ่มละเอียดไปตาม“มัชฌิมศีล”

การปฏิบัติให้กับตนนี้โดย“ศีล”แล้วเริ่มต้นที่“ศีล ๕”เป็นขั้นต้น
เหมือนกันทุกคนไม่ว่านักบวชหรือฆราวาส นอกจากกฎเกณฑ์วินัย
ของส่วนรวมในความเป็นภิกษุ ที่ต้อง“เว้นขาด”(เวรมณิ)ตามสมมุติ
พระพุทธรเจ้าไม่ให้ปฏิบัติไปอย่าง“ไม่มีขอบเขต”(อัปมาณ)
เพราะมันมาก มันกว้าง มันไกล มันเกินตัวเกินไป

แล้วก็“สำรวจอินทรีย์”ปฏิบัติให้มีผลเป็น“อาริยะ”
และมี“สติสัมปชัญญะ”ที่ปฏิบัติให้เป็น“อาริยะ”ไปตามลำดับ
จึงจะเกิด“สันโดษ”ที่เป็น“อาริยะ” คือ มีจิตที่ปรารถนามาให้
ตนน้อยลงๆ ความแสร้งหา แสวงหา ตัณหา กิเลสลงๆ จนหมดตัณหา
มี“สัญญา”กำหนดรู้“ความจริง”ไปตามลำดับ

พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ยืนยันวิธีปฏิบัตินี้ทุกสูตร ยกเว้นสูตร
ที่ ๑ ที่ยืนยันเพียง“ศีล”เป็นธรรมนุญที่ตรงกับทุกสูตร ว่า ต้องก่อน
อื่นทุกคน และ“ทิวฐิ”ที่ทุกคนเช่นกันจะต้องรู้ก่อนอื่นใดเช่นกันว่า
การหลับตาทำ“เจโตสมาธิ”จมอยู่กับอดีตและอนาคต และผู้เอาแต่ตรีก
(ตักก) เอาแต่คั่นคิด(วิมังสี) นั้นไม่ใช่“ทิวฐิ”ของศาสนาพุทธ

ซึ่งชัดเจนในความสำคัญที่ต้องรู้ก่อนอื่นถูกแล้วว่า “ศีล” กับ “ปัญญา” นี้แหละที่จะทำให้เกิด “อธิจิต” หรือ “สมาธิ” ไม่ใช่หลับตาปฏิบัติ

(๑๕๐) สมาธิทั่วไป กับ “สัมมาสมาธิ” จึงต่างกันอย่างยิ่ง

“หลับตา” ทำสมาธิ ไม่รู้จักกิเลสที่เกิดจาก “เหตุ” ภายนอก ต้องปฏิบัติมี “สัมผัส” ภายนอกครบครบบริบูรณ์จึงจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “ภาวะกิเลสเกิด” ให้เห็น “ความจริง” ปรากฏจริงให้กำจัด จึงจะกำจัด “ถูกตัวตน” ของกิเลสแท้ กิเลสจึงจะดับสิ้นจริงจึง ไม่ใช่เอาแต่กดข่ม หรือไม่ใช่หลับตาเข้าไปอยู่ในวงค์ให้มันไม่รู้ชีวิตจริง ไม่สามารถรู้กิเลสเกิดจริงอย่างรู้ๆ เห็นๆ เพราะปิดทวาร เปิดทวารปฏิบัติ กระทบสัมผัสจริง จึงรู้ๆ เห็นๆ (ขานาติ ปัสสติ) อากาโรกิเลสในใจขณะมันเกิดอยู่จริงๆ เป็น “ความจริง” หลุดๆ ไต้งๆ กิเลสหรือตัณหา “ดับ” ก็คือ บรรลุ “นิพพาน” หรือ นีโรธแบบพุทธ มี “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบได้บริบูรณ์ สัมบูรณ์ถึงที่สุด ไม่ม่งมาย ซึ่งมีทั้งหลักปฏิบัติและผลธรรมของการปฏิบัติกันคนละอย่าง กับหลับตาปฏิบัติ “ดับความรับรู้” ของจิตไปทั้งจิตได้ คือ “นีโรธ”

และผู้ปฏิบัติก็คือ “ฆราวาส” นี้แหละตัวจริง ชาวพุทธที่เป็นพุทธ ศาสนิกชนนับถือพุทธศาสนาก็ต้องปฏิบัติทุกคน ไม่ใช่เฉพาะผู้ออกบวชแล้วเท่านั้น เพราะการลดกิเลสควรแก่คนทุกคนไม่ละเว้น

คนทุกคนควรละกิเลสทั้งนั้น นอกจากคนเลี้ยวจิต และคนโง่จัดเท่านั้น ที่ไม่เห็นแย้งในข้อนี้

(๑๕๑) การลดกิเลสคือหน้าที่ของทุกมนุษย์ ที่ฉลาดกว่าสัตว์

การลดกิเลสจึงเป็นหน้าที่ของคนที่มีอวิชามนุษย์ทุกคน ที่ฉลาด

กว่าสัตว์ ไม่เช่นนั้นคนผู้หนึ่งก็จะ“ฉลาด”เท่ากับสัตว์

หรือไม่ก็จะเป็นคน“ฉลาดแกมโกง”(ภาษาบาลีว่า“ฉေန” ซึ่งไม่ใช่ฉลาดแบบ“ปัญญา”เลย) เลวร้ายกว่าสัตว์ เพราะจะไปได้“ความฉลาด”ที่ไม่สามารถเรียนรู้จาก“ฉพายตนะ”(อายุตนะ ๖) เป็นมิจฉนาคทัญญู จึงไม่บรรลुरुธรรมด้วยภาวะที่มี“ฉพายตนะ” คือ ไม่เจริญด้วยการปฏิบัติที่มี“ฉพายตนะ”อันเกิดจาก“นามรูป”เป็น“กาย”ให้ผู้ปฏิบัติได้อาศัยเรียนรู้ลดละกิเลส อย่างเป็นทางการ“ความจริง” พ้นจาก“ฝัน”ได้แท้จริง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสให้คนศึกษาปฏิบัติตนให้พ้นจากความ เป็น“สัตว์”(พ้นจากความเป็น“สัตตवास ๔”) ซึ่งจะรู้ได้จาก“จิตใจของตนเอง”นี้เอง จากความเป็น“กาย”เป็นสำคัญ ซึ่ง“กาย”นี้ก็คือ“จิตบังมโนบัง วิญญูณบัง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) ไม่ใช่หมายถึง“ร่างกาย”เท่านั้น จะต้องเรียนรู้ทั้งในความเป็น“รูปกาย”และ“นามกาย” แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญูณ” หรือ“สัตว์โอปปาติกะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ธรรมชาติแบบพุทธนั้น ทุกคนปฏิบัติได้เท่ากันหมด ไม่ว่าจะเป็นคน ที่ออกมาบวชหรือจะเป็นฆราวาสก็ตาม ไม่มีใครมีสิทธิปฏิบัติธรรมได้มากน้อยกว่ากัน ปฏิบัติเพื่อบรรลุโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี ไปถึงอรหัตต์ในคราวฆราวาสหรือนักบวชได้ทุกคน

อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาดว่า ผู้ออกมาบวชเท่านั้นคือ ผู้ปฏิบัติธรรม ลดละกิเลส หรือมีหน้าที่ปฏิบัติธรรม ขึ้นชื่อว่ามนุษย์มีสิทธิปฏิบัติธรรมทุกคน และนำเอาคำสอนพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติได้ทันทีทุกคน ไม่มีสิทธิ ไม่เว้นโอกาส ได้ทุกโอกาส

(๑๕๒) นัยสำคัญของความเป็นนักบวช ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น

ประเด็นที่มีแตกต่างกันของนักบวช กับฆราวาสนั้น มีนัยสำคัญที่ต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ ไม่เช่นนั้นผู้นั้นผิดพลาดได้อย่างมาก

ผู้บวชนั้นคือ ผู้ขอโอกาสอย่างเต็มที่ จากประชาชนทุกคน ว่า สัญญาจะว่า ชีวิตนี้ขอออกมาปฏิบัติกำจัดกิเลสเท่านั้น ขอไม่รับผิดชอบทาง“โลก”ส่วนตัว ขอมาทำงานทาง“โลก”ส่วนรวมเท่านั้น เป็นคนสาธารณะ คือเป็นคนสาธารณะให้สาธารณะเลี้ยงไว้ และขอทำงานให้สาธารณะ ช่วยสาธารณะเท่านั้น ไม่มีแล้วครอบครองส่วนตัว ไม่มีแล้วพรรคพวกส่วนตัว โปรดยึดความจริงนี้ (ผู้ทำงานให้สาธารณะ ไม่ใช่คน“รับจ้าง” ไม่มีค่าจ้าง แต่เป็นผู้ทำงานให้สังคมจริงๆ คือผู้ทำงานให้ฟรีๆ ด้วยความรู้ความสามารถเท่าที่ตนมีอย่างอิสระ)

โดยมีข้อแม้แลกเปลี่ยนคือ ผู้บวชขอทิ้งสมบัติที่ฆราวาสพึงมีมาจริงๆ เรียกว่า “โภคังขันธปหายะ” แปลว่า สละทรัพย์สินทางโลกออกหมดแล้ว มาปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะ และตัดขาดจากญาติ โดยมาเป็นคนสาธารณะแล้ว เรียกว่า “ญาติปริวัตตังปหายะ” แปลว่า ไม่มีญาติเลี้ยงไว้แล้ว ขอพึ่งประชาชนสาธารณะทุกคน ช่วยสงเคราะห์ไว้ด้วยเจ้าข้า

ชีวิตนี้ให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้ชีวิตนี้เนื่องด้วยผู้อื่น ชีวิตนี้ขอพึ่งผู้อื่น เพื่อเป็น“ทางไปรุ่ง” สะดวกขึ้น ไม่ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบชีวิตและครอบครอง ขอเป็นคนสาธารณะ จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุ และทำงานด้วยความเป็นธรรมเท่าที่ไม่ผิดวินัย เป็นการตอบแทน ไม่ใช่คนเอาเงิน หรือลาภแลกแลกตอบแทนจากผู้อื่น (ปรปฏิบัติธมา เม ชีวิตา) เท่าที่ตนจะมีความรู้ความสามารถอย่างซื่อสัตย์จริงใจเต็มที่

(๑๕๓) นักบวชทุกวันนี้น้ำนมเหลว แสงบุญนอกขอบเขตพุทธ

นักบวชเป็นผู้มี“ลัมมาอาชีวะ”บริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่ใช่คนรับจ้าง ฆราวาส มีแต่ทำงานให้ฆราวาสฟรีๆ ไม่รับค่าจ้าง ไม่มีเงินมีทอง ไม่สะสมทรัพย์สิน ไม่ซื้อไม่ขาย ไม่เอาอะไรแลกเปลี่ยน(ลาภณะ ลาภัง นิชิคิงสนตา ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕)

แต่ทุกวันนี้นักบวชของพุทธลัมเหลวหมดแล้ว ได้ขอบเขตหลัก เกณฑ์ดังกล่าวนี้ไปจนแทบจะไม่เหลือกันแล้ว เป็นพระสะสมเงินทองทรัพย์สมบัติ กลายเป็นร่ำรวย หลอกประชาชนมาหาเงินให้ ด้วยวิธีการและคำหลอกที่เอาเรื่องที่“ลึกลับ”จาก“อดีต”และจาก“อนาคต”ที่คนรู้ไม่ทันทั้งนั้น มาหลอกหลวง

ไม่มีความรู้ใน“ทิวฐธรรมนิพพานทิวฐิ”ที่เป็น“ปัจจุบัน”กันแล้ว คำว่า“บุญ”ก็ไม่รู้แจ้งในความหมายที่ถูกต้อง เอาคำว่า“บุญ”มาหลอกหากินซ้ำเสียอีก เป็นการแสวง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธกันแล้ว ตนเองก็ไม่รู้ว่า“ทำบุญ”ทำอะไร แถมเอาคำว่า“บุญ”มาเป็นเครื่องมือหลอกคนหาเงินทองมาให้ตนอีกซ้ำ บาบแท้..จริงๆ

และฉลาดหยิบเอา“ความรวย”ของคนที่เขาสามารถรวยได้ ซึ่งมันเป็นความสามารถของเขาและวาสนาบารมีของเขาเอง ซึ่งเป็นส่วนน้อย ก็เอาตัวอย่างรวยที่เจ๋งๆนั้นแหละมาเป็นตัวอย่างอ้างอิง เป็นการหลอกคนส่วนใหญ่ที่ตกเป็นเหยื่ออย่างแยบยล

วิธีเช่นนี้ ใช้กันมาตลอดกับปีกาล คนผู้ไม่ฉลาดพอ ไม่รู้เท่าทันก็ตกเป็นเหยื่อมาตลอดกับปีกาลเช่นกัน

ผู้มาบวชเสียสละก็ตรงที่ว่า ถอนตัวไม่เป็นคู่แข่งโลกธรรมกับใครในโลกอีกแล้ว

ส่วนการได้เปรียบกว่าฆราวาสก็ตรงที่ว่า จะได้ไม่ต้องกังวล

เรื่องทำมาหากินเลี้ยงตน จะตั้งหน้าปฏิบัติธรรม และช่วยสาธารณะ
ก็กรุณาช่วยสงเคราะห์ชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วย ก็เท่านั้น

ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้อยู่ในลัทธิศาสนาที่ออกป่า ไปล่าพัง ไปหา
อาจารย์ในป่า เพราะศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่บรรลุได้ด้วยตนเอง
ชนิดที่ไม่มี“ที่มา”ของความเป็นอาจารย์ หรือลัทธิที่ไม่มีอาจารย์ได้เลย
ไม่ว่าจะมาจากไหนปางไหนรู้อะไรเห็นเองบรรลุด้วยตนเองชนิดไม่มี
“ที่มา”ของเหตุ ศาสนาพุทธมี“ที่มา”ของเหตุทั้งสิ้น

หรือเป็นศาสนาที่มีอาจารย์อยู่ในป่า หรือไปหากินในป่า ชูด
เผือกมันกิน เก็บต้นหมากรากไม้กิน แต่มีวินัย ไม่ทำสิ่งเหล่านั้น

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่อาศัยฆราวาสเลี้ยงไว้ ข้าพเจ้าขอ
ทำงานเท่าที่สามารถ และไม่ผิดวินัยตอบแทน แต่ไม่เอาอะไรแลกเปลี่ยน
ตอบแทน ถ้าสามารถให้“ธรรมะ”ตอบแทนได้ ก็“ธรรมะ”นี้
แลที่เป็น“การให้”ชั้นสูงสุดที่ชนะการให้ทั้งปวง (ธัมมทานัง ชินาติ)

นี่คือศาสนาพุทธที่มีขอบเขตของความเป็นพุทธที่กว้างไกลลึกล้ำ

(๑๕๘) อย่าหลงบำเรอ“พระป่า”เป็นอาจารย์ของพุทธ

“สูตรที่ ๓”ของเล่ม ๙ เป็นสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้
ตั้งแต่ศาสนาพุทธยังไม่เจริญรุ่งเรือง เป็นหลักฐานยืนยันดียิ่งเรื่องที่ว่า
ศาสนาพุทธต่างจากศาสนาอื่นสำคัญมากตรงนี้ คือ เป็นศาสนา
คนเมือง เป็นศาสนาสังคม ไม่ใช่ศาสนาคนป่า ไม่ใช่ศาสนาออก
ปฏิบัติกันในป่า หรืออาจารย์ที่บรรลุธรรมคืออาจารย์ที่เป็น“พระป่า”

หากใครยังหลงผิดว่าอาจารย์ผู้บรรลุธรรมของพุทธแท้ต้อง
เป็นพระป่าที่“หลับตาปฏิบัติ” หรือเอาแต่เรียนใส่สมองขบคิดนั้น
ไม่ใช่สัมมาทิฐิแน่ หรือไม่ใช่การประพฤติธรรมของพุทธเลย

การปฏิบัติธรรมของพุทธ ปฏิบัติหรือประพฤติได้ทั้งที่อยู่ในฐานะฆราวาส และทั้งฐานะนักบวช เป็นชาวพุทธแท้ ไม่ใช่ต้องปลีกแยกเวลา หรือนำชีวิตออกจากสังคม จากชีวิตการทำงาน สามีญ หรือยิ่งหนีออกไปปฏิบัติในป่า นั้นยิ่งไม่ใช่ใหญ่

พุทธไม่ใช่ศาสนาที่หนีความสัมพันธ์กับสังคม หรือไม่มีสัมผัสเป็นปัจจัยในการปฏิบัติ ดังที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันแล้วใน “พรหมชาลสูตร”ว่าไม่ใช่ศาสนาที่จมอยู่ในวงจรอดีต-ในวงจรอนาคต หรือแค่เป็น “การตริก” (ตักก) หรือได้แค่ “คั่นคิด” (วิมังสี) แต่ต้องปฏิบัติ มีผัสสะเป็นปัจจัย เว้นผัสสะเสีย จะรู้สึกได้นั้น ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้ เพราะการปฏิบัติอย่างนั้นมันคือ การปฏิบัติของผู้ไม่รู้ไม่เห็น (อชานาโต อปัสสโต) เป็นความแสดหา เป็นความดีนรของคนที่ค้นหาเท่านั้น

แต่ปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ปฏิบัติไปกับชีวิตประจำวันของคนในเมือง อยู่ในสังคมธรรมชาติธรรมดา เพราะการปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ได้แยกการปฏิบัติธรรมออกจาก “ชีวิต” สามีญ ออกจากชีวิตของความเป็นคนปกติและสังคมมนุษย์เลย

หลักฐานสำคัญแสดงถึงความเข้าใจผิด (มิจฉาทิฏฐิ) ที่แสดงถึงความเสื่อมของความเป็นพุทธ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ช่วงท้ายของข้อ ๑๖๓ แล้วขึ้นต้นข้อ ๑๖๔ มีใจความยืนยันอยู่ชัดเจนยิ่งว่า

“ดูกรอัมพัญญู วิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้แล มีทางเสื่อมอยู่ ๔ ประการ ๔ ประการเป็นไฉน

๑. ดูกรอัมพัญญู สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้ ทาบบริหารดาบสเข้าไปสู่ราวป่าด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคผลไม้ที่หล่นสมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

โดยแท้ นี่เป็นทางเลื่อมข้อที่หนึ่ง

นี่คือ ข้อที่ ๑ ในความเลื่อม ๔ ประการ อ่านดูแล้วเข้าใจดีขึ้นไหมว่า ประเด็นสำคัญที่เป็น“ความเลื่อม”ของความเป็นพุทธนั้นมีจุดสำคัญตรงไหน ก็ตรงที่ว่า วิชชาจรณสมบัติและจรณสมบัตินั้นเป็นคุณสมบัติเยี่ยมที่สมณะของพุทธจะต้องบรรลุให้ได้ ถ้าจะบรรลุสมณะก็ต้องไปเรียนกับ“อาจารย์ในป่า” นี่แหละคือ มิจฉาทิฎฐิข้อที่ ๑ ข้อแรกนี้สมณะผู้หลงผิดก็ยังเป็นสมณพราหมณ์ที่มีวินัยดี ไม่พรากพิชคามภุตคาม ตั้งใจหาบบริหารนักบวชเข้าไปแสวงหาอาจารย์แต่“อาจารย์”ของพุทธนั้นไม่อยู่ในป่า” ดังนั้น สมณพราหมณ์ที่หลงผิดนี้ เมื่อเข้าป่าไปก็ต้องไปบำเรออาจารย์ในป่านั้นแหละ ที่หลงว่าเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้

ก็ไปหลง“อาจารย์”ที่ผิด นี่คือ “ทางเลื่อม”ของพุทธ ข้อที่ ๑

(๑๕๕) พุทธพจน์ที่ยืนยันถึง“ความเลื่อม”ของพุทธอีก ๓ ข้อ

ข้อที่ ๒ “ดูกรอัมพวิฎฐะ อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุวิชาสมบัติและจรณสมบัตินั้นเป็นคุณสมบัติเยี่ยมนี้ ไม่สามารถที่จะหาผลไม้หล่นบริโภคนได้ ถือเสียมและตะกร้าเข้าไปสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคเหง้าไม้รากไม้และผลไม้ สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเลื่อมข้อที่สอง”

ข้อที่ ๓ “ดูกรอัมพวิฎฐะ อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุวิชาสมบัติและจรณสมบัตินั้นเป็นคุณสมบัติเยี่ยม ไม่สามารถจะหาผลไม้หล่นบริโภคนได้ และไม่สามารถที่จะหาเหง้าไม้รากไม้และผลไม้บริโภคได้ จึงสร้างเรือนไฟไว้ใกล้บ้านหรือ

นิคมแล้วบำเรอไปอยู่ สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่สาม”

ข้อที่ ๔ “ดูกรอัมพภูฏะ อีกข้อหนึ่ง สมณพราหมณ์บางคนในโลกนี้ เมื่อไม่บรรลุนิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยม ไม่สามารถจะหาผลไม้ที่หล่นบริโภคนได้ ไม่สามารถจะหาเหง้าไม้รากไม้และผลไม้บริโภคนได้ และไม่สามารถบำเรอไฟได้ จึงสร้างเรือนมีประตูสี่ด้านไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่ง แล้วพำนักอยู่ด้วยตั้งใจว่า ผู้ใดที่มาจากทิศทั้ง ๔ นี้ จะเป็นสมณะหรือพราหมณ์ เราจักบูชาท่านผู้นั้นตามสติกำลัง สมณพราหมณ์นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้ นี่เป็นทางเสื่อมข้อที่สี่”

ดูกรอัมพภูฏะ อีกข้อหนึ่ง ทางเสื่อมแห่งวิชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้ มีอยู่ ๔ ประการนี้ ฯ”

นี่เป็นคำพยากรณ์ของพระบรมศาสดาของศาสนาพุทธ ที่อุบัติขึ้นมาในยุคที่ศาสนาต่างๆ ในยุคนั้น มีการปฏิบัติอยู่อย่างใด พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า ต่อไปสมณพราหมณ์ในศาสนาพุทธก็จะมี “ความเสื่อม” ไปปฏิบัติอย่างที่ศาสนาต่างๆ ที่เขาเป็นเขามีตามที่พระพุทธเจ้าตรัสทั้ง ๔ ประการนั้นแล ซึ่งล้วนเป็นการปฏิบัติที่เป็น “ความเสื่อม” ทั้งสิ้น

และสมณพราหมณ์ของพุทธก็จะเสื่อมไปหมดตามลำดับ ของ “ความเสื่อม” ทั้ง ๔ ประการนั้น

(๑๕๖) “ความเสื่อม” ทั้ง ๔ ข้อนี้ หมายความว่าอย่างไร?

ความเสื่อม ทั้ง ๔ ประการนั้น พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังอยู่ “ความเสื่อม” ยังไม่เกิด แต่พระองค์

“พยากรณ์”ไว้ล่วงหน้าว่า ในอนาคตศาสนาพุทธจะเสื่อมกันอย่างไร
นั่นคือ จะหลงเชื่อว่า “อาจารย์” ผู้บรรลุปุทธธรรมรู้แจ้งยิ่งใน
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น “จรรณสมบัติและวิชชาสมบัติ” นั้น คือ ผู้
ที่จะศึกษาปฏิบัติเพื่อการบรรลุปุทธธรรม ต้องออกสู่ป่า ไปเป็น “พระป่า”
เมื่อบรรลุปุทธธรรมแล้วก็จะ เป็น “อาจารย์” อยู่ในป่านี้แหละ ไม่ออกไปสู่
เมืองสู่บ้านสู่นิคมบ้าง เลอะๆ เล็มๆ ข้างบ้านข้างป่าบ้าง อยู่ป่าสวยๆ
บ้าง อยู่ป่าช้าบ้าง ป่ารกชัฏบ้าง เพราะมันเห็นได้ชัดๆ ว่าเป็นที่สงบ
ต้อง “หนีโลก-หนีสังคม” ให้ห่างไกล มีวินัย มีหลักเกณฑ์ เครื่องครัด
ปฏิบัติให้หน้าเลื่อมใส ก็ชื่อว่า “หลุดพ้น” ใน “รูปธรรม” ก็ “ห่างพ้น”
หลุดจากโลกสังคมนั่งง่ายๆ ตื่นๆ เห็นกันได้ชัดๆ อยู่แล้ว

นี่คือ “ความเสื่อม” ในข้อ ๑ เป็นการบรรลุรู้ได้กันทั่วไป ง่ายๆ
เป็นลัทธิที่มีอยู่ประจำโลก ไม่ว่าจะยุคใดยุคไหน ย่อมมีอยู่ตลอดเวลา

ส่วน “ความเสื่อม” ในข้อ ๒ นั้น คือ เป็น “พระป่า” แท้ๆ เป็น
ฤๅษี ดาบส นักพรต นักบวช ที่มีวิชาแก่กล้าในแบบ “เทวนิยม”
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ลึกลับ ลึกลั่นจนหาคำตอบไม่ได้ แต่เก่งฉกาจ ใน
ทางอิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์ เก่งคาถา มন্ত্রา สวด
มนต์มีฤทธิ์ได้ เป่ามนต์มีฤทธิ์ได้ ปลุกเสกเก่ง บันดาลบันดาลเก่ง
ศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์สารพัด เหาะเหิน เดินน้ำ ดำดิน เนมรมิตได้สารพัด

นี่คือ “ความเสื่อม” ในข้อ ๒ เป็นการบรรลุรู้ได้กันทั่วไป ง่ายๆ
เป็นลัทธิที่มีอยู่ประจำโลก ไม่ว่าจะยุคใดยุคไหน ย่อมมีอยู่ตลอดเวลา

เป็น “เทวนิยม” เป็นค่านิยมออกป่าแท้ ไม่นิยมความเจริญ
ทางวัตถุ ยังมักน้อย สันโดษอยู่บ้าง นี่ก็คือ แบบ “พระป่า”

(๑๕๗) “พระบ้าน”มิจฉาทิฏฐีอีก ๒ แบบคือ“เสื่อมยิ่งใหญ่”

พระในศาสนาพุทธยุคไหนยังไม่มี ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ในยุคของพระองค์นี้ แต่มีในลัทธิศาสนาอื่นๆเต็มไปหมด ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงรู้พระปัญญาธิคุณว่า เป็นความมั่งงายที่คนมีกัน พระองค์จึงออกมาประกาศของพระองค์ว่า ถ้าไปมีทิฏฐิแบบนั้นเข้า และไปปฏิบัติ ไปเป็นแบบนั้น นั่นแหละมิจฉาทิฏฐี นอกกรีตพุทธ

นอกจากแบบ“พระป่า” ๒ ประการนั้นแล้ว ก็มี“มิจฉาทิฏฐี”ที่เป็น“พระบ้าน”กันอีก ๒ ประการ

นั่นคือ ใน“ความเสื่อม”ข้อที่ ๓ แบบ“พระบ้าน”ประยุกต์ ที่ใช้“เดรัจฉานวิชา” ยังเป็น“เทวนิยม”ที่หลง“อดีตและอนาคต”เพื่อฯ พกฯ หลงอยู่ใน“ฝัน”อยู่ เป็น“การพนัน”ที่มีผู้“ถูกหวย” คือประสพผลสำเร็จกันบ้างจำนวนน้อย แต่ส่วนใหญ่“ถูกหวยกิน”

ส่วนผู้ที่“ถูกหวย”นั้นเป็นคนมีฐานะทางสังคม ทั้งรวยทั้งเป็นผู้มียศศักดิ์ เป็นคนมีอำนาจ เป็นคนเก่ง เป็นดารา เป็นคนดัง ได้รับการเทอหลงชื่นชมโลกียารมณ์ต่างๆในสังคม

“พระบ้าน”ก็จะมีคนเด่นๆ ดังๆในสังคมแบบต่างๆพวกนี้แหละเป็น“ลูกศิษย์-ลูกหา” จึงเป็น“นายแบบ-นางแบบ” ซึ่งเป็นตัวแบบโฆษณากันอยู่ตามที่เป็นที่เห็นกันเต็มบ้านเต็มเมือง ทุกยุคสมัย

ส่วน“ความเสื่อม”ข้อที่ ๔ นี้เสื่อมสุดๆ เป็น“พระบ้าน”ที่หึ่งเก่งทางความรู้ความฉลาดความสามารถที่เป็นโลกๆ ใช้“เดรัจฉานกถา”ที่หลง“อดีตและอนาคต” แถมนำ“ปัจจุบัน”บางตัวอย่างมาอ้างหลอกให้หลงประกอบอย่างเพื่อฯ พกฯ หลงอยู่ใน“ฝัน”อยู่นั่นเอง แล้วประยุกต์วิธีการของตนสร้างความนิยม ยังเป็น“เทวนิยม” ที่มีทั้งวิชาความรู้ มีทั้งความสามารถ แต่เป็นการหลอกลวงซับซ้อน

ซ่อนเชิงเอาเปรียบชนิดที่รู้เท่าทันยาก กระทั่งถึงขั้นการติดสินบน กับ“กลลวง-กลยุทธ์-กลเม็ด-กลมารยา-วิธี-กลอุบาย-”แบบทุนนิยม ที่เป็นวิธี“พ่นอันจับซ่อน”ลึกลับล้า ซึ่งล้วนเป็น“วิมาน”ใน“ฝัน”

สูงสุดในยุคนี้ของไทยก็คือ ลัทธิ“ธรรมกาย” ที่ยิ่งใหญ่ผาดอวด อยู่ในสังคมไทย แผ่ขยายไปสู่โลก และกำลังแผ่อิทธิพลไปล่าชาวโลก มาเป็นบริวาร ฝังรูปฝังรอยไว้ในโลกอีกอยู่ไม่หยุดหย่อน

ข้อที่ ๔ นี้คือ ความเลื่อมที่ผนวกความ“ลึกลับ”อันเป็น“วิมาน สวย-ฝันสวย” หรือ“โลกสวย-อิตตาสวย” ที่คน“โลก”ตกเป็นเหยื่อ อย่างเป็นของจริงมิให้เห็นอยู่ชัดๆ อาตมาขอสรุปลงเป็นภาษาว่า “เป็นเทวนิยม”เจ้าของ“วิมาน”ในฝัน ที่ฉลาด“แจ็ก”ยิ่งใหญ่มิให้เห็น ปรากฏการณ์จริง เป็นความฉลาดที่ใช้“กระแสธรรม”เป็นเครื่องมือ

เป็น“ความเลื่อม”ที่ชั่วยิ่งใหญ่ในยุคนี้หาใดเทียบหาไหนเปรียบ ได้ยากยิ่ง เพราะคนที่จะทำชั่วได้เนียนขนาดนั้นนั้นฉลาดสุดยอดแล้ว

ซึ่งเป็น“เทวนิยม”ที่แสนเฉลียวฉลาด ผนวก“วัตถุนิยม โลกียนิยม ทุนนิยม” สุขนิยม หฐหรานิยม อำนาจนิยม สวยงามนิยม แพ้ชนะนิยม แปลกประหลาดนิยม บ้าๆบอๆนิยม กาม ราคะนิยม รุนแรงอำมหิตชนิดเชิงชั้นซ่อนซ่อนเลือดเย็นนิยมเยี่ยม บันเทิงสนุกสนานนิยม ลึกลับลึกลุ่นนิยม ตลกโปกฮานิยม ตื่นเต้นระทึกใจนิยม สะใจนิยม พนันนิยม ศิลปนาฏการนิยม ฉลาด อัจฉรียนิยม อบายมุขนิยม เจก้นตนิยม โลกัณฑ์นิยม ฯลฯ

ซึ่งเป็น“อาจารย์เพี้ยน”ที่ออกนอกจริตกันจริงๆ ทุกวันนี้มีอยู่ในเมืองเป็น“พระบ้าน” ที่พระพุทธรเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้ แต่ยังหลง เชื่อกันว่าเป็นผู้บรรลुरुณสมบัติและวิชาสมบัติ

นี่แหละคือ ผู้“สร้างเรือนมีประตูสี่ด้านไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่ง

แล้วพำนักอยู่ด้วยตั้งใจว่าผู้ใดที่มาจากทิศทั้ง ๔ นี้ จะเป็นสมณะหรือ
พราหมณ์ก็ตาม เราจักบูชาท่านผู้นั้นตามสติกำลัง สมณพราหมณ์
นั้นต้องเป็นคนบำเรอท่านที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะโดยแท้
นี่เป็นทางเลื่อมซ้อที่สี่”

๒ ประการนั้น ก็เป็นอยู่มีอยู่ เห็นได้ เป็นปัจจุบันจริงนะนี่แล

(๑๕๘) “ทิวฏฐิ๖๒”คือ โลกปัจจุบันนี้มีครบ“ฝน ๓”

ดังนั้น คนที่เป็น“อาจารย์”ทั้งหลายจึงคือ คนที่ไม่มี“จรณสมบัติ”
ไม่มี“วิชาสมบัติ” แต่หลงกัน แล้วก็แสร์งยกยกกันว่าเป็น“อาจารย์”
ทั้งนั้น แล้วบำเรอกันอยู่เต็มสังคมเมือง-สังคมป่า

“อาจารย์”อย่างนี้แหละของชาวพุทธ ที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ของ
ไทยหลงเชื่อกันว่า คือ“อาจารย์” คือ“เกจิอาจารย์”ที่บรรลุนิพพานสมบัติ-
วิชาสมบัติ อยู่ในป่า แล้วออกมาเป็น“พระกัมมัฏฐาน” เป็น“พระ
รุดงค์”ผู้บรรลุนิพพานพิเศษของพระพุทธเจ้าสมัยนี้ในเมืองไทยนี้เอง

หรือถ้าไม่ออกไปอยู่ป่า เป็นพระป่า บรรลุนิพพานในป่า ก็เป็น
พระบ้านที่สร้าง“เรือนไฟ”(ใช้ไฟเป็นสื่อ=ลัทธิมีอัคคีญาณ) และ“น้ำมนต์”(ใช้
น้ำเป็นสื่อ=ลัทธิลิลิตจันทรญาณ) เต็มไปด้วยมนต์คาถา สวดแต่มนต์เป็นพร
อันยิ่งใหญ่ เป็นศาสนาทาง“เทวนิยม” จมอยู่ใน“อดีตและอนาคต”
งมงายอยู่ใน“ฝัน”ที่ไม่เป็น“ความจริง”ใน“ปัจจุบัน”นี้ แล้วปรุงแต่ง
เดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานกถา สร้างนิยายลึกลับน่าทึ่งมหัศจรรย์ มี
อภินิหารลึกลับซับซ้อนซ่อนเชิงหลอกกัน มีปาฏิหาริย์สารพัด
ศักดิ์สิทธิ์แสนอัศจรรย์ นี่หนึ่ง

และอยู่ในเมืองนั้นแหละแต่สร้างสรร หรือออกแบบศาสนา
ให้ชี้ชวนไปในทางเจริญด้วยโลกธรรม จำรายแบบทุนนิยม สุขนิยม

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๒๑๐

และ“นิยม”อื่นๆต่างๆประดามีในสังคมยุคนี้ ฯลฯ ดังที่ได้กล่าวมาพอสมควร ที่ผ่านมานั้น

นั่นคือ “ทิวฎี ๖๒” เป็นความรู้ของปุถุชนทั้งหลายที่แพร่เดรัจฉานวิชา(วิชาที่ไม่พาไปนิพพาน) และ“เดรัจฉานกถา”(คำพูดคำสอนที่ไม่พาไปนิพพาน) เข้าใจดีกันได้ตามประสาปุถุชนด้วยกัน ต่างก็แจ่มแจ้งก็ศรัทธาเลื่อมใสกันได้ดี เพราะตื่นๆเข้าใจได้ง่ายๆ รสนิยมเดียวกัน

ลัทธิศาสนาพื้นๆ ง่าย ๆ อย่างนี้มีกันดาษดื่นเป็นธรรมดา อยู่ในสังคมในโลกตลอดกาลนาน ไม่ใช่เรื่องแปลก เป็นสากลปัจจุบัน

เพราะคนเห็นง่ายๆ เข้าใจได้ง่ายๆ สอดคล้องกับ“รสนิยม”ที่เป็น“โลกียารมณ์” ทั้งกามคุณ ๕ โลกธรรม ๘ อรูปธรรม ๔ ครบบริบูรณ์ประดามีในโลก-ในอัตตาถ้วนแท้ อย่างที่มีของจริงอยู่เต็มโลก

ที่เรียนรู้กันมิจฉาทิวฎีไปเท่านั้น จึงไม่พากันบรรลุปุทธธรรมได้

เพราะจมอยู่ใน“ฝัน ๓” ได้แก่ ฝันอยู่ในวงจรรของโลกอดีต - ฝันอยู่ในวงจรรของโลกอนาคต-ฝันอยู่ในวงจรรของโลกปัจจุบัน

(๑๕๙) ผู้ฝัน“ฝัน ๓” จึงสามารถเรียนรู้“ภพ ๓”เป็นลำดับ

ผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ฝันอยู่ในวงจรรของโลกอดีต - ฝันอยู่ในวงจรรของโลกอนาคต - ฝันอยู่ในวงจรรของโลกปัจจุบัน” เป็นผู้“ตื่น”(ชาคร) จาก“ภวังค์”ทั้งในขณะล้มตา และหลับตาได้ เพราะได้ปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิวฎี”ตาม“ทิวฎี”(ทฤษฎี)ของพุทธ

“สัมมาสมาธิ”ต้อง“ล้มตา”ปฏิบัติไปกับ“ผัสสาयตนะ ๖”อยู่กับชีวิตสามัญปกติ ในขณะที่ทำ“อาชีพร”ก็ปฏิบัติธรรม(สัมมาอาชีวะ)ได้ ทำการงานทุกอย่างอยู่ก็ปฏิบัติธรรม(สัมมากัมมันตะ)ได้ พุดอยู่ก็ปฏิบัติธรรม(สัมมาวาจา)ได้ นึกคิดอะไรอยู่ก็ปฏิบัติธรรม(สัมมาสังกัปปะ)ได้ ตาม

หลัก“สัมมาอริยมรรค อองค์ ๘” และ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น “โลกุตตรธรรม ๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

จึงจะสามารถบรรลุ“ความจริง”ไม่หลงผิดอยู่แต่ในข่าย(ชालะ) พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัดว่า “เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้ นั่นไม่เป็นที่จะมีได้” เพราะคนที่ปฏิบัติตาม“ทิวฏฐิ ๖๒”นั้น ล้วนเข้าใจเอาเอง เพราะปฏิบัติกันแบบเป็นผู้ไม่รู้ไม่เห็น(อชานตัง อปัสสตัง) จึงมีแต่ความเส้าหา เป็นความดีนรณของคนมีตัวตนเท่านั้นทั้งนั้น ก็เพราะ “ผัสสะเป็นปัจจัย”นั่นเองเป็นเหตุ(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๕๐)

การปฏิบัติที่ไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” หรือมี“ผัสสะเป็นปัจจัย” แต่ไม่สัมมาทิวฏฐิ จึงเป็นผู้มีแต่“ฝัน” ไม่มี“ความจริง”กะเขาได้สักที ผู้ไม่“พันภาพ ๓” จึงเป็นผู้หลงวณหลงแสวงหาสุขหาทุกข์กันอยู่ใน“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ”อยู่เป็นผู้“ไม่ตื่น”ไปตลอดกาล

ผู้พ้น“ฝัน ๓”(อดีต-อนาคต-ปัจจุบัน)จึงสามารถเรียนรู้“ภพ ๓”(กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ)เป็นลำดับได้สัมบูรณ์

(๑๖๐) “ความจริง”มีแต่ในผู้“ตื่น” ผู้อยู่กับ“ภวังค์”ไม่มี

“พุทธ”จึงต้องเป็นผู้“ตื่น”(ชาคร) ซึ่งพระพุทธเจ้ามี“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”(อภินนทกปฏิบัติ : พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๔๕๕) จึงต้องฝึกปากเพียรให้“ตื่น”อยู่เป็นนิรันดร์(ชาคริยานุโยค)ซึ่งเป็นข้อหนึ่งใน ๓ ข้อ “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อภินนทกปฏิบัติ ๓)นี้ ก็คือ

(๑) สำรวมอินทรีย์ ๖ (อินทรีย์สังวร)

(๒) ความรู้จักประมาณในการกินโภชนาหารตามตัญญูตา

(๓) พากเพียรปฏิบัติให้เป็นผู้ตื่นอยู่เป็นนิรันดร์(ชาคริยานุโยค) และความเป็นผู้“ตื่น”(ชาคร) ก็ไม่ใช่แค่หมายคามว่า“ตื่น”จาก

นอนหลับ แล้วก็“ตื่น”ลืมตาขึ้นมาจากนอนหลับเท่านั้นคือ “ตื่น”

แต่ความเป็น“ผู้ตื่น”ของพุทธนั้นลึกล้ำเป็น“ปรมาตถธรรม” ซึ่งเรื่อง“ตื่น”นี้คือ เรื่องที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ในขณะที่มี“กาย” ซึ่งหมายถึง มีองค์ประกอบของรูปกับนามสัมผัสสัมพันธ์กัน และปฏิบัติจนมีผลบรรลุ“ความจริง”ของ“จิต(นาม)-เจตสิก(นาม)-รูป” กระทั่ง“นิพพาน”ทีเดียว

จึงจะชื่อว่า ผู้“ตื่น”จากหลับหลงใหลในโลกีย์ได้สัมบูรณ์ ซึ่งได้แก่ ผู้“ตื่น”จาก“ฝัน” คือ“ตื่น”จากหลงงมอยู่แต่ใน“ฝัน” หลุดพ้นออกจาก“ฝัน”มา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” ผู้พ้นจาก“ภวังค์” เป็นคนผู้อยู่ใน“โลกใหม่-โลกอื่น”(ปรโลก)คือ “โลกุตระ”

จิตใจของคนที่“พ้นจากโลกีย์ะ” คือ พ้นจาก“ภพ ๓” เลิกหลงจมอยู่กับ“ภพ ๓” ไม่หลงติดยึด“ภพ ๓”(กามภพ-รูปภพ-อรูปรภพ)อีก

แล้วตลอดไป เป็นคน“โลกใหม่-โลกอื่น”(ปรโลก)คือ ผู้เป็นคนโลกุตระ
จะนี้แลคือ ผู้หลุดพ้นออกจาก“ชาย”(ชลาละ) ตามพุทธศาสนา
ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศแก่โลก
แล้วออกมาปฏิบัติไปตามลำดับโดยกำหนด“ศีล ๕”ให้แก่นตน
เป็นเบื้องต้น อันเป็นวิธีที่เริ่มจาก“ขนาดเล็ก”(ปริตตัง)ก่อน

(๑๖๑) ผู้ตื่นจาก“ฝัน”คือผู้ทำตาม“ศีล”ในพุทธธรรมนุญ

ผู้สามารถเข้าสู่“ปัจจุบัน”ที่ครบ“ความจริง” แล้วปฏิบัติตาม
“ศีล”ที่เป็น“ธรรมนุญ”(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)ของ“พุทธ”

เมื่อ“หลุดพ้น”จากขั้นต้นนี้ได้แล้วก็เพิ่ม“ศีล”ขึ้นจาก“ศีล ๕”
ที่เราปฏิบัติบรรลุผลแล้วเป็น“ศีล ๘”ต่อไป และจะเพิ่มเป็น“ศีล ๑๐”
ไปอีกตามฐานะ และเพิ่มขึ้นเป็น“อริศีล”จนครบใน“จุลศีล ๒๖”และ
ต่อ“มัชฌิมศีล ๑๐”อีกตามฐานะไปตามลำดับนั่นเอง

“ศีล ๕, ศีล ๘, ศีล ๑๐”ก็อยู่ใน“จุลศีล ๒๖”นั่นเอง

และ“มัชฌิมศีล ๑๐ ข้อ”นั่นคือ “ศีล”ที่เป็น“อริศีล”ของศีล
ทั้งหลายอันผู้ปฏิบัติจะพึงเพิ่มให้สูงขึ้นตามนัยนั้นๆ

ไม่ใช่ปฏิบัติชนิดที่“ไม่มีกำหนดประมาณ”(อัปมัชฌยา) แล้วจึง
จะเข้าสู่การปฏิบัติที่เริ่ม“โลกุตรวิธี” ที่เรียกว่า “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
ไปจนกระทั่งบรรลุธรรมสัมบูรณ์ ตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ประดามีทุกสูตร โดยเฉพาะ“มหานิทานสูตร” ที่นำมาเป็นแกนใช้ใ
การอธิบายในหนังสือเล่มนี้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๕๗ ถึง ๖๖)

ส่วน“มหาศีล ๗ ข้อ”นั่นเป็น“ศีล”ส่วนรวม “ศีล”ของความเป็น
“ศาสนาพุทธ” ที่จะต้องมีกันในศาสนาพุทธก่อนอื่นเลย คือ ในความ
เป็น“ศาสนาพุทธ”นั่นเป็นศาสนาที่ไม่มี“เดรัจฉานวิชา-เดรัจฉานถา”

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาศีล”นี้ทั้งหมด ตั้งแต่ในความเป็น
“ศาสนาพุทธ”ก็เป็นศาสนาที่ไม่มี“เดรัจฉานวิชา”เหล่านั้น

ถ้าผู้ใดมี“เดรัจฉานวิชา”ก็คือแสง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธ ทั้ง
ที่เป็นฆราวาส ทั้งภิกษุ ยิ่งเป็นภิกษุก็ยิ่งต้องไม่มี“เดรัจฉานวิชา”
เพราะเป็น“ผู้ฉนโฆชนะ”ที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว จะไม่เลี้ยงชีพ
โดยทางผิดด้วยดีรัจฉานวิชา เห็นปานนี้”

ภิกษุเป็นผู้รักษาศาสนาพุทธ รักษาหลักของศาสนา ต้อง
บรรลุธรรมตาม“หลักไตรสิกขา” มาปฏิบัติตนเป็น“นักศึกษา”
หลักสูตรคือ “ไตรสิกขา” ดังนั้นผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหลักสูตรการ
ศึกษา ๓ นี้ ไม่เอาถ่านแม้แต่“ศีลส่วนรวม”คือ“มหาศีล” ก็ไม่ใช่ภิกษุ
ในพุทธศาสนา พันความเป็นผู้อยู่ในขอบเขตพุทธไปแล้ว

ซึ่งทุกวันนี้ ภิกษุทุกวันนี้ไม่มี“ศีล”กันแล้ว มีแต่“วินัย ๒๒๗”
น่าอเนจอนาถใหม่

อาตมาพูดถึง“ความจริง”นี้มา ๔๕ ปีแล้วยังช่วยท่านให้“ตื่น”
กันไม่ได้ ท่านก็ยังงมงายเมามายหลับไหลอยู่ใน“ฝัน”กันหลงเพลินไป
กับโลกียะไม่ลืมหูลืมตากันเลย

ยังไม่มี“ศีล” ยังมี“ทิฎฐิ ๖๒” จมอยู่ในวงจรของ“อดีต-อนาคต

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเป็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
* ณรงค์-สุรินทร์ แสงเงิน

-ปัจจุบัน”ที่ไม่“ตื่น”จาก“กามภพ”กันเลยในความเป็น“พระบ้าน”
และยังไม่ตื่นจาก“รูปภพ-อรุภพ”กันเลยในความเป็น“พระป่า”
ยังเมามายอยู่ใน“กามคุณ ๕” อยู่ลุ่มหลงอยู่ใน“มิถิฉาฉาน”

(๑๖๒) เนื้อความ“มหานิทานสูตร”ทั้งสูตรในพระไตรปิฎก

พระไตรปิฎก “มหานิทานสูตร” เริ่มตั้งแต่ข้อ ๔๗ เป็นข้อต้น
[๔๗] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาค
ประทับอยู่ ณ กุรุชนบท มีนิคมของชาวกุรุ นามว่า กัมมาสทัมมะ
ครั้งนั้น ท่านพระอานนท์เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ
ครั้งเข้าไปเฝ้าแล้วถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาค แล้วนั่ง ณ ที่
ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นท่านพระอานนท์นั่งเรียบร้อยแล้วได้
กราบทูลความข้อนี้กะพระผู้มีพระภาคว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ น้าอัศจรรย์ ไม่เคยมีมา

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ปฏิจจสมุปบาทนี้ลึกลับซึ่งสุดประมาณ
และปรากฏเป็นของลึกลับ ก็แหละถึงจะเป็นเช่นนั้น ก็ยังปรากฏแก่
ข้าพระองค์ เหมือนเป็นของตื้นน่ะ ๗

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า เธออย่าพูดอย่างนั้น อานนท์ เธอ
อย่าพูดอย่างนั้น อานนท์ปฏิจจสมุปบาทนี้ ลึกลับซึ่งสุดประมาณและ
ปรากฏเป็นของลึกลับ ดูกรอานนท์ เพราะไม่รู้จริง เพราะไม่แทงตลอด
ซึ่งธรรมอันนี้ หมูสัตว์นี้ จึงเกิดเป็นผู้ยุ่งประดุกด้ายของช่างหูก
เกิดเป็นปมประหนึ่งกระจุกด้าย เป็นผู้เกิดมาเหมือนหม้อมุง
กระต่าย และหม้อปล้อง จึงไม่พ้นอบาย ทุกคติวินิบาต สงสาร

ดูกรอานนท์ เมื่อเธอถูกถามว่า ชรา มรณะ มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ
เธอพึงตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า ชรา มรณะ มีอะไรเป็นปัจจัย

เธอเพิ่งตอบว่า มีชาติเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า ชาติ มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า ชาติ มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ
เพิ่งตอบว่า มีภพเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า ภพ มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า ภพ มีอะไรเป็นปัจจัย เธอเพิ่ง
ตอบว่า มีอุปาทานเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า อุปาทาน มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า อุปาทาน มีอะไรเป็นปัจจัย
เธอเพิ่งตอบว่า มีตัณหาเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า ตัณหา มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า ตัณหา มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ
เพิ่งตอบว่า มีเวทนาเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า เวทนามีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า เวทนา มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ
เพิ่งตอบว่า มีผัสสะเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า ผัสสะ มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า ผัสสะ มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ
เพิ่งตอบว่า มีนามรูปเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า นามรูป มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า นามรูป มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ
เพิ่งตอบว่า มีวิญญาณเป็นปัจจัย

เมื่อเธอถูกถามว่า วิญญาณ มีสิ่งเป็นปัจจัยหรือ

เธอเพิ่งตอบว่า มี ถ้าเขาถามว่า วิญญาณ มีอะไรเป็นปัจจัย เธอ

ฟังตอบว่า มีนามรูปเป็นปัจจัย

ดูกรอานนท์ เพราะนามรูปเป็นปัจจัยดังนี้แล จึงเกิดวิญญาณ

เพราะวิญญาณเป็นปัจจัยจึงเกิด นามรูป

เพราะนามรูปเป็นปัจจัย จึงเกิด ผัสสะ

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิด เวทนา

เพราะเวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิด ตัณหา

เพราะตัณหาเป็นปัจจัยจึงเกิด อุปาทาน

เพราะอุปาทานเป็นปัจจัยจึงเกิด ภพ

เพราะภพเป็นปัจจัยจึงเกิด ชาติ

เพราะชาติเป็นปัจจัย จึงเกิด ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ

ทุกขะ โทมนัส อุปายาส ฯ

ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งมวลนี้ย่อมมีด้วยประการฉะนี้ ฯ

[๕๘] ก็คำนี้ว่า เพราะชาติเป็นปัจจัยจึงเกิดชรา มรณะ เรา

กล่าวอธิบาย ดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะชาติเป็นปัจจัยจึงเกิดชรา มรณะ

ดูกรอานนท์ ก็แลถ้าชาติมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป ทุกแห่งหน คือ มิได้มีเพื่อความ เป็นเทพแห่งพวกเทพ เพื่อความเป็นคนธรรพ์แห่งพวกคนธรรพ์ เพื่อความเป็นยักษ์แห่งพวกยักษ์ เพื่อความเป็นภูตแห่งพวกภูต เพื่อความเป็นมนุษย์แห่งพวกมนุษย์ เพื่อความเป็นสัตว์สี่เท้าแห่งพวกสัตว์สี่เท้า เพื่อความเป็นปักษีแห่งพวกปักษี เพื่อความเป็นสัตว์เลื้อยคลานแห่งพวกสัตว์เลื้อยคลาน

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าชาติมิได้มีเพื่อความ เป็นอย่างนั้นๆ แห่ง สัตว์พวกนั้นๆ เมื่อชาติไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะชาติดับไป

ชราและมรณะจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุที่นั่นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งชราและมรณะ ก็คือชาตินั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะภพเป็นปัจจัยจึงเกิดชาติ เรากล่าวอธิบาย
ดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบข้อความนี้ โดยปริยายแม้
เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะภพเป็นปัจจัยจึงเกิดชาติ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าภพมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆทั่วไป
ทุกแห่งหน คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เมื่อภพไม่มีโดยประการ
ทั้งปวง เพราะภพดับไป ชาติจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุที่นั่นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งชาติ ก็คือภพนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะอุปาทานเป็นปัจจัยจึงเกิดภพ เรากล่าวอธิบาย
ดังต่อไปนี้ ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบข้อความข้อนี้ โดยปริยาย
แม้เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอุปาทานเป็นปัจจัยจึงเกิดภพ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าอุปาทานมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆทั่วไป
ทุกแห่งหน คือ กามอุปาทาน ทิฏฐอุปาทาน สีสัพพตอุปาทาน อตต
วาหุอุปาทาน เมื่ออุปาทานไม่มี โดยประการทั้งปวง เพราะอุปาทาน
ดับไป ภพจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุที่นั่นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งภพ ก็คืออุปาทานนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะตัณหาเป็นปัจจัยจึงเกิดอุปาทาน เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะตัณหาเป็นปัจจัยจึงเกิดอุปาทาน

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าตัณหาไม่มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน คือรูปตัณหา สัทตตัณหา คันธตัณหา รสตัณหา โผฏฐัพพตัณหา ธรรมตัณหาเมื่อตัณหาไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะตัณหาดับไป อุปาทานจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งอุปาทาน ก็คือตัณหานั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะเวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิดตัณหา เรากล่าวอธิบายไว้ดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะเวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิดตัณหา ดูกรอานนท์ ก็ถ้าเวทนามีได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน คือ เวทนาที่เกิดเพราะจักขุสัมผัส สุตสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กายสัมผัส มโนสัมผัส เมื่อเวทนาไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะเวทนาดับไป ตัณหาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งตัณหา ก็คือเวทนานั่นเอง ฯ

[๕๔] ดูกรอานนท์ ก็ด้วยประการดังนี้แล คำนี้ คือ เพราะอาศัยเวทนาจึงเกิดตัณหา เพราะอาศัยตัณหาจึงเกิดการแสวงหา เพราะอาศัยการแสวงหา จึงเกิดลาภ เพราะอาศัยลาภจึงเกิดการตกลงใจ

เพราะอาศัยการตกลงใจจึงเกิดการรักใคร่พึงใจ เพราะอาศัยการรักใคร่พึงใจจึงเกิดการพะวง เพราะอาศัยการพะวง จึงเกิดความยึดถือ เพราะอาศัยความยึดถือจึงเกิดความตระหนี่ เพราะอาศัยความตระหนี่จึงเกิดการป้องกัน เพราะอาศัยการป้องกัน จึงเกิดเรื่องในการป้องกันขึ้น อกุลุศลธรรมอันชั่วช้าลามกมีใ้ช่น้อย คือการถือไม้ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาทการกล่าวว่ามี มีมิ่ง การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จย่อมเกิดขึ้น คำนี้เรากล่าวไว้ด้วยประการฉะนี้แล

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวว่า เรื่องในการป้องกันอกุลุศลธรรม อันชั่วช้าลามกมีใ้ช่น้อย คือการถือไม้ ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวว่ามี มีมิ่ง การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จ ย่อมเกิดขึ้น

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าการป้องกันมิได้มีแก่ใครๆ ในภาพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน เมื่อไม่มีการป้องกันโดยประการทั้งปวง เพราะหมดการป้องกัน อกุลุศลธรรมอันชั่วช้าลามกมีใ้ช่น้อย คือการถือไม้ ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวว่ามี มีมิ่ง การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จ จะพึงเกิดขึ้นได้ บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุฉะนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งการเกิดขึ้นแห่งอกุลุศลธรรมอันชั่วช้าลามกเหล่านี้ คือ การถือไม้ ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวว่ามี มีมิ่ง การกล่าวคำส่อเสียด และการพูดเท็จ ก็คือการป้องกันนั่นเอง ฯ ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยความตระหนี่จึงเกิดการป้องกัน เรากล่าวอธิบาย

ดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยความตระหนี่จึงเกิดการป้องกัน ดูกรอานนท์ ก็ถ้าความตระหนี่มิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป ทุกแห่งหน เมื่อไม่มีความตระหนี่ โดยประการทั้งปวง เพราะหมดความตระหนี่ การป้องกันจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๆ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย แห่งการป้องกัน ก็คือความตระหนี่นั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยความยึดถือจึงเกิดความตระหนี่ เรา กล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยความยึดถือจึงเกิดความตระหนี่ ดูกรอานนท์ ก็ถ้าความยึดถือมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป ทุกแห่งหน เมื่อไม่มีความยึดถือโดยประการทั้งปวง เพราะดับ ความยึดถือเสียได้ ความตระหนี่จะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย แห่งความตระหนี่ ก็คือความยึดถือนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยการพะวงจึงเกิดความยึดถือ เรากล่าว อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยการพะวงจึงเกิดความยึดถือ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าการพะวงมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป

ทุกแห่งหน เมื่อไม่มีการพะวงโดยประการทั้งปวง เพราะดับ
การพะวงเสียได้ ความยึดถือจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งความ ยึดถือ ก็คือ การพะวงนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยความรักใคร่พึงใจจึงเกิดการพะวง เรา
กล่าวอธิบาย ดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือน
ที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยความรักใคร่พึงใจจึงเกิดการพะวง

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าความรักใคร่พึงใจมิได้มีแก่ใครๆ ในภพ
ไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน เมื่อไม่มีความรักใคร่พึงใจโดยประการ
ทั้งปวง เพราะดับความรักใคร่พึงใจเสียได้ การพะวงจะพึงปรากฏ
ได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งการพะวง ก็คือความรักใคร่พึงใจนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยความตกลงใจจึงเกิดความรักใคร่พึงใจ
เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้
เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยความตกลงใจจึงเกิดความรัก
ใคร่พึงใจ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าความตกลงใจมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ
ทั่วไปทุกแห่งหน เมื่อไม่มีความตกลงใจโดยประการทั้งปวง

เพราะดับความตกลงใจเสียได้ ความรักใคร่พึงใจจะพึง

ปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
ความรักใคร่พึงใจ ก็คือความตกลงใจนั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยลามจึงเกิดความตกลงใจ เรากล่าว
อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือน
ที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยลามจึงเกิดความตกลงใจ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าลามมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป
ทุกแห่งหน เมื่อไม่มีลามโดยประการทั้งปวง เพราะหมดลาม
ความตกลงใจจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งความ ตกลงใจ ก็คือ ลามนั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยการแสวงหาจึงเกิดลาม เรากล่าว
อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้
เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยการแสวงหาจึงเกิดลาม ดู
กรอานนท์ ก็ถ้าการแสวงหามิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุก
แห่งหน เมื่อไม่มีการแสวงหาโดยประการทั้งปวง เพราะหมดการ
แสวงหาลามจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
ของลาม ก็คือ การแสวงหานั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะอาศัยตัณหาจึงเกิดการแสวงหา เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะอาศัยตัณหาจึงเกิดการแสวงหา ดูกรอานนท์ ก็ถ้าตัณหาไม่ได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทัวไปทุกแห่งหน คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา เมื่อไม่มีตัณหาโดยประการทั้งปวง เพราะดับตัณหาเสียได้ การแสวงหาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑
ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยของการแสวงหา ก็คือตัณหา นั่นเอง ๑

[๖๐] ดูกรอานนท์ ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสองด้วยประการดังนี้แล ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าผัสสะไม่ได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทัวไปทุกแห่งหน คือ จักขุสัมผัส สุตสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กายสัมผัส มโนสัมผัส เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งเวทนา ก็คือผัสสะ นั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ เรากล่าว

อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित และอุเทศนั้นๆ ไม่มีการสัมผัสเพียงแต่ชื่อในรูปกายจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัติรูปกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มีการสัมผัส โดยการกระทบ จะพึงปรากฏในนามกายได้บ้างไหม

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามก็ดี รูปกายก็ดี ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มีการสัมผัสเพียงแต่ชื่อก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบก็ดี จะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามรูปต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี ผัสสะจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๑

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งผัสสะ ก็คือนามรูปนั่นเอง ๑

ก็คำนี้ว่า เพราะวิญญูณเป็นปัจจัยจึงเกิดนามรูป เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะวิญญาณเป็นปัจจัยจึงเกิดนามรูป

ดูกรอานนท์ ก็วิญญาณจักไม่หยั่งลงในท้องแห่งมารดา นามรูปจักขาดในท้องแห่งมารดาได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

[หมายเหตุ ; ความว่า “นามรูปจัก ‘ขาด’ ในท้องมารดาได้บ้างไหม” นี้ใน ฉบับหลวง ส่วนในฉบับมหาจุฬาฯ ท่านแปลว่า “นามรูปจัก ‘ก่อตัวขึ้น’ ในท้อง มารดาได้หรือ” ซึ่งคำว่า “ขาด” ก็ดี “ก่อตัวขึ้น” ก็ดีนั้น บาลีคือ “สมุจฺฉิสฺสธาคติ” ผู้ศึกษาพึงวินิจฉัยด้วยปัญญาเถิดเทอญ]

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าวิญญาณหยั่งลงในท้องแห่งมารดาแล้ว จักล่วงเลยไป นามรูปจักบังเกิดเพื่อความเป็นอย่างนี้ได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าวิญญาณ ของกุมารก็ดี ของกุมาริกาก็ดี ผู้ ยังเยาว์วัยอยู่จักขาดความสืบต่อ นามรูปจักถึงความเจริญ งอกงามไปไพบูลย์ ได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย แห่งนามรูป ก็คือวิญญาณนั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดวิญญาณ เรากล่าว อธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดวิญญาณ

ดูกรอานนท์ ก็ถ้าวิญญาณจักไม่ได้อาศัยในนามรูปแล้ว ความเกิดขึ้นแห่งชาติขรามรณะและกองทุกข์ พึงปรากฏต่อไป

ได้บ้างไหม ๆ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๆ

เพราะเหตุหนึ่งแหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย
แห่งวิญญาน ก็คือนามรูปนั่นเอง

ด้วยเหตุผลเพียงเท่านั้นแหละ อานนท์ วิญญานและนามรูป
จึงยังเกิด แก่ ตาย จูติ หรืออุปบัติ ทางแห่งชื่อ ทางแห่งนิรุตติ
ทางแห่งบัญญัติ ทางที่กำหนดรู้ด้วยปัญญาและวิภูฏสังสาร ย่อม
เป็นไปด้วยเหตุเพียงเท่านั้น ๆ ความเป็นอย่างนี้ ย่อมมีเพื่อบัญญัติ
คือนามรูปกับวิญญาน ๆ

[๖๑] ดูกรอานนท์ บุคคลเมื่อจะบัญญัติอัตตา ย่อมบัญญัติด้วย
เหตุประมาณเท่าไร

ก็เมื่อบุคคลจะบัญญัติอัตตา มีรูปเป็นกามาวจร ย่อมบัญญัติ
ว่า อัตตาของเรามีรูปเป็นกามาวจร

เมื่อบัญญัติอัตตามีรูปหาที่สุดมิได้ ย่อมบัญญัติว่า อัตตา
ของเรามีรูปหาที่สุดมิได้

เมื่อบัญญัติอัตตาไม่มีรูปเป็นกามาวจร ย่อมบัญญัติว่า
อัตตาของเราไม่มีรูปเป็นกามาวจร

เมื่อบัญญัติอัตตาไม่มีรูปหาที่สุดมิได้ ย่อมบัญญัติว่า อัตตา
ของเราไม่มีรูปหาที่สุดมิได้ ๆ

ดูกรอานนท์ บรรดาความเห็น ๔ อย่างนั้น ผู้ที่บัญญัติ
อัตตามีรูปเป็นกามาวจรนั้นย่อมบัญญัติในกาลบัดนี้ หรือบัญญัติซึ่ง
สภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือมีความเห็นว่า เราจักยังสภาพอันไม่เที่ยง
แท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อานนท์ การลงความเห็นว่ายัตตาเป็นกามาวจร ย่อมติด

สันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย ฯ

ดูกรอานนท์ บรรดาความเห็น ๔ อย่างนั้น ผู้มีบัญญัติ
อรรถาหารูปที่สุดมิได้นั้น ย่อมบัญญัติในกาลบัดนี้ หรือบัญญัติซึ่ง
สภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือมีความเห็นว่า เราจักยังสภาพที่ไม่เที่ยง
แท้อันมีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อานนท์ การลงความเห็น ว่า อรรถาหารูปที่สุดมิได้ ย่อมติด
สันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย ฯ

ดูกรอานนท์ บรรดาความเห็น ๔ อย่างนั้น ผู้ที่มีบัญญัติ
อรรถาหารูปไม่มีรูปเป็นกามาวจรนั้น ย่อมบัญญัติในกาลบัดนี้ หรือ
บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือมีความเห็นว่า เราจักยังสภาพ
อันไม่เที่ยงแท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อานนท์ การลงความเห็น ว่า อรรถาหารูปเป็นกามาวจร ย่อมติด
สันดานผู้มีรูป ที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย ฯ

ดูกรอานนท์ บรรดาความเห็น ๔ อย่างนั้น ส่วนผู้ที่มีบัญญัติ
อรรถาหารูปไม่มีรูป ทั้งหาที่สุดมิได้นั้น ย่อมบัญญัติในกาลบัดนี้ หรือ
บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือมีความเห็นว่า เราจักยังสภาพ
ที่ไม่เที่ยงแท้อันมีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อานนท์ การลงความเห็น ว่า อรรถาหารูปที่สุดมิได้ ย่อมติดสันดาน
ผู้มีรูป เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย ฯ

ดูกรอานนท์ บุคคลเมื่อจะบัญญัติอรรถาหารูปโดย
เหตุมีประมาณเท่านี้แล ฯ

[๖๒] ดูกรอานนท์ บุคคลเมื่อไม่มีบัญญัติอรรถาหารูป ย่อม
ไม่มีบัญญัติด้วยเหตุมีประมาณเท่าไร

อานนท์ ก็เมื่อบุคคลไม่มีบัญญัติอรรถาหารูป เป็นกามาวจร

ย่อมไม่บัญญัติว่า อัตตาของเรามีรูป เป็นกามาวจร

เมื่อไม่บัญญัติอัตตามีรูป อันหาที่สุดมิได้ ย่อมไม่บัญญัติว่า อัตตาของเรามีรูป หาที่สุดมิได้

หรือเมื่อไม่บัญญัติอัตตาไม่มีรูป เป็นกามาวจร ย่อมไม่บัญญัติว่า อัตตาของเราไม่มีรูป เป็นกามาวจร

เมื่อไม่บัญญัติอัตตาไม่มีรูปหาที่สุดมิได้ ย่อมไม่บัญญัติว่า อัตตาของเราไม่มีรูป หาที่สุดมิได้

อาหนนท์ บรรดาความเห็น ๔ อย่างนั้น ผู้ที่ไม่บัญญัติอัตตามีรูปเป็นกามาวจรรู้ ย่อมไม่บัญญัติในกาลบัดนี้ หรือไม่บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือไม่มีความเห็นว่า เราจักยังสภาพอันไม่เที่ยงแท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อาหนนท์ การลงความเห็น ว่า อัตตาเป็นกามาวจร ย่อมไม่ติดสันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย

อาหนนท์ ผู้ที่ไม่บัญญัติอัตตามีรูป หาที่สุดมิได้ นั้น ย่อมไม่บัญญัติในกาลบัดนี้ หรือไม่บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือไม่มีความเห็นว่า เราจักยังสภาพอันไม่เที่ยงแท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อาหนนท์ การลงความเห็น ว่า อัตตาหาที่สุดมิได้ ย่อมไม่ติดสันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย

ส่วนผู้ที่ไม่บัญญัติอัตตาไม่มีรูป เป็นกามาวจรรู้ ย่อมไม่บัญญัติในกาลบัดนี้ หรือไม่บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือไม่มีความเห็นว่า เราจักยังสภาพอันไม่เที่ยงแท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อเป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อาหนนท์ การลงความเห็น ว่า อัตตาเป็นกามาวจร ย่อมไม่ติด

สันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย

ผู้ที่ไม่บัญญัติอัตตาไม่มีรูปหาที่สุดมิได้นั้น ย่อมไม่บัญญัติ
ในกาลบัดนี้ หรือไม่บัญญัติซึ่งสภาพที่เป็นอย่างนั้น หรือไม่มี
ความเห็นว่าเป็นสภาพอันไม่เที่ยงแท้ที่มีอยู่ให้สำเร็จ เพื่อ
เป็นสภาพที่เที่ยงแท้

อานนท์ การลงความเห็นที่ อัตตาหาที่สุดมิได้ ย่อมไม่ติด
สันดานผู้มีรูปที่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น จึงควรกล่าวไว้ด้วย ฯ

ดูกรอานนท์ บุคคลเมื่อไม่บัญญัติอัตตา ย่อมไม่บัญญัติ
ด้วยเหตุมีประมาณเท่านั้นแล ฯ

[๖๓] ดูกรอานนท์ บุคคลเมื่อเล็งเห็นอัตตา ย่อมเล็งเห็น
ด้วยเหตุมีประมาณเท่าไร

ก็บุคคลเมื่อเล็งเห็นเวทนาเป็นอัตตา ย่อมเล็งเห็นว่า เวทนา
เป็นอัตตาของเรา ถ้าเวทนาไม่เป็นอัตตาของเราแล้ว อัตตาของเรา
ก็ไม่ต้องเสวยเวทนา

อานนท์ หรือเล็งเห็นอัตตา ดังนี้ว่า เวทนาไม่เป็นอัตตาของ
เราเลย จะว่าอัตตาของเราไม่ต้องเสวยเวทนาที่ไม่ใช่ อัตตาของเรา
ก็ต้องเสวยเวทนาอยู่

เพราะฉะนั้น อัตตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมดา

อานนท์ บรรดาความเห็น ๓ อย่างนั้น ผู้ที่กล่าวอย่างนี้ว่า
เวทนาเป็นอัตตาของเรา เขาจะพึงถูกซักถามอย่างนี้ว่า อากุโส เวทนา
มี ๓ อย่างนี้ คือ สุขเวทนา ทุกขเวทนา อทุกขมสุขเวทนา
บรรดาเวทนา ๓ ประการนี้ ท่านเล็งเห็นอันไหนโดยความเป็นอัตตา
อานนท์ ในสมัยใด อัตตาเสวยสุขเวทนา ในสมัยนั้นไม่ได้เสวย
ทุกขเวทนา ไม่ได้เสวยอทุกขมสุขเวทนา คงเสวยแต่สุขเวทนาอย่าง

เดี๋ยวเท่านั้น

อานนท์ ในสมัยได้อัตตาเสวยทุกขเวทนา ไม่ได้เสวยสุขเวทนา ไม่ได้ส่วยอทุกขมสุขเวทนา คงเสวยแต่ทุกขเวทนาอย่างเดียวเท่านั้น ในสมัยได้อัตตาเสวยอทุกขมสุขเวทนา ในสมัยนั้นไม่ได้เสวยสุขเวทนา ไม่ได้เสวยทุกขเวทนา คงเสวยแต่อทุกขมสุขเวทนาอย่างเดียวเท่านั้น

ดูอรานนท์ เวทนาแม่ที่เป็นสุขก็ดี แม่ที่เป็นทุกข์ก็ดี แม่ที่เป็นอทุกขมสุขก็ดี ล้วนไม่เที่ยง เป็นเพียงปัจจัยปรุงแต่งขึ้น มีความสิ้น ความเสื่อม ความคลาย และความดับไปเป็นธรรมดา

เมื่อเขาเสวยสุขเวทนา ย่อมมีความเห็นว่า นี่เป็นอัตตาของเรา ต่อสุขเวทนาอันนั้นดับไป จึงมีความเห็นว่า อัตตาของเราดับไปแล้ว

เมื่อเสวยทุกขเวทนา ย่อมมีความเห็นว่า นี่เป็นอัตตาของเรา ต่อทุกขเวทนาอันนั้นแลดับไป จึงมีความเห็นว่า อัตตาของเราดับไปแล้ว

เมื่อเสวยอทุกขมสุขเวทนา ย่อมมีความเห็นว่า นี่เป็นอัตตาของเรา

ต่ออทุกขมสุขเวทนาอันนั้นแลดับไป จึงมีความเห็นว่า อัตตาของเราดับไปแล้ว

ผู้ที่กล่าวอย่างนี้ว่า เวทนาเป็นอัตตาของเรานั้น เมื่อเล็งเห็นอัตตา ย่อมเล็งเห็นเวทนาอันไม่เที่ยง เกลือร่นกันไปด้วยสุขและทุกข์ มีความเกิดขึ้นและเสื่อมไปเป็นธรรมดา

เป็นอัตตาในปัจจุบันเท่านั้น

เพราะเหตุนี้แหละอานนท์ ข้อนี้จึงยังไม่ควรที่จะเล็งเห็นว่า

เวทนาเป็นอัสตาของเรา แม้ด้วยคำดังกล่าวแล้วนี้

ผู้ที่กล่าวอย่างนี้ว่า ถ้าเวทนาไม่เป็นอัสตาของเราแล้ว อัสตาของเราก็ไม่ต้องเสวยเวทนา เขาจะพึงถูกชักอย่างนี้ว่า ในรูปชั้นรลั้วนๆ ก็ยังมีได้มีความเสวยอารมณ์อยู่ทั้งหมดในรูปชั้นนั้นนั้น ยังจะเกิดอหังการว่าเป็นเราได้หรือ ๑

ไม่ได้ พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ ข้อนี้จึงยังไม่ควรที่จะเล็งเห็นว่า ถ้าเวทนาไม่เป็นอัสตาของเราแล้ว อัสตาของเราก็ไม่ต้องเสวยเวทนา แม้ด้วยคำดังกล่าวแล้วนี้

ส่วนผู้ที่กล่าวอย่างนี้ว่า เวทนาไม่เป็นอัสตาของเราเลย อัสตาของเราไม่ต้องเสวยเวทนามาก็ไม่ใช่ อัสตาของเรายังต้องเสวยเวทนาอยู่ เพราะว่า อัสตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมชาติ

เขาจะพึงถูกชักอย่างนี้ว่า อาวุโส ก็เพราะเวทนาจะต้องดับไปทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่เหลือเศษ เมื่อเวทนาไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะเวทนาดับไป ยังจะเกิดอหังการว่า เป็นเราได้หรือ ในเมื่อชั้นนั้นๆดับไปแล้ว ๑

ไม่ได้ พระเจ้าข้า ๑

เพราะเหตุนั้นแหละ อานนท์ ข้อนี้จึงยังไม่ควรที่จะเล็งเห็นว่า เวทนาไม่เป็นอัสตาของเราแล้ว อัสตาของเราไม่ต้องเสวยเวทนาเลย ก็ไม่ใช่ อัสตาของเรายังต้องเสวยเวทนาอยู่

เพราะว่า อัสตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมชาติ แม้ด้วยคำดังกล่าวแล้วนี้ ๑

[๖๔] ดูกรอานนท์ คราวใดเล่า ภิกษุไม่เล็งเห็นเวทนาเป็นอัสตา ไม่เล็งเห็นอัสตาว่าไม่ต้องเสวยเวทนามาก็ไม่ใช่ ไม่เล็งเห็นว่า

อัตตายังต้องสวดยเวทนาอยู่ เพราะว่าอัตตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมดา

ภิกษุหนึ่ง เมื่อเล็งเห็นอยู่อย่างนี้ ย่อมไม่ยึดมั่นอะไรๆในโลก และเมื่อไม่ยึดมั่น ย่อมไม่สะทกสะท้าน เมื่อไม่สะทกสะท้านย่อมปรินิพพานได้เฉพาะตน ทั้งรู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มี

อานนท์ ผู้ใดกล่าวอย่างนี้ว่า ทิฐิวาเบื้องหน้าแต่ตาย ลัตว์ยังมีอยู่ ว่าเบื้องหน้าแต่ตาย ลัตว์ไม่มีอยู่ ว่าเบื้องหน้าแต่ตาย ลัตว์มีอยู่ด้วย ไม่มีอยู่ด้วย ว่าเบื้องหน้าแต่ตาย ลัตว์มีอยู่ก็หาไม่ได้ ไม่มีอยู่ก็หาไม่ได้ ดังนี้ กะภิกษุผู้หลุดพ้นแล้วอย่างนี้ การกล่าวของบุคคลนั้นไม่สมควร ฯ

ข้อนั้น เพราะเหตุไร

ดูกรอานนท์ ชื่อ ทางแห่งชื่อ ทางแห่งนิรุตติ บัญญัติ ทางแห่งบัญญัติ การแต่งตั้ง ทางที่กำหนดรู้ด้วยปัญญา วัฏฏะยังเป็นไปอยู่ตราบิเด วัฏฏสงสาร ยังคงหมุนเวียนอยู่ตราบนั้น เพราะรู้ยิ่งวัฏฏสงสารนั้น ภิกษุจึงหลุดพ้น ข้อที่มีทิฐิวา ใครๆย่อมไม่รู้ ย่อมไม่เห็นภิกษุผู้หลุดพ้น เพราะรู้ยิ่งวัฏฏสงสารนั้น นั้นไม่สมควร ฯ

[๖๕] ดูกรอานนท์ วิญญาณฐิติ ๗ อายุตนะ ๒ เหล่านี้ วิญญาณฐิติ ๗ เป็นไฉน คือ-

๑. ลัตว์มีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน ได้แก่พวกมนุษย์ และพวกเทพบางพวก พวกวินิบาตบางพวก นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๑
๒. ลัตว์มีกายต่างกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน ได้แก่พวกเทพผู้นับเนื่องในชั้นพรหม ผู้บังเกิดด้วยปฐุมฉาน และลัตว์ผู้เกิดในอบาย ๔ นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๒

๓. สัตว์มีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาต่างกัน ได้แก่พวก เทพชั้นอภัสสร นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๓

๔. สัตว์ที่มีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน ได้แก่พวกเทพชั้นสุภิกณะ นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๔

๕. สัตว์ที่เข้าถึงชั้นอากาศาณัญจายตนะด้วยมณสิการว่า อากาศหาที่สุดมิได้ เพราะล่วงรูปสัญญา เพราะดับปฏิมสัญญา เพราะไม่ใส่ใจถึงนันทตสัญญา โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๕

๖. สัตว์ที่เข้าถึงชั้นวิญญาณัญจายตนะด้วยมณสิการว่า วิญญาณหาที่สุดมิได้ เพราะล่วงชั้นอากาศาณัญจายตนะโดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๖

๗. สัตว์ที่เข้าถึงชั้นอากิญจัญจายตนะ ด้วยมณสิการว่า ไม่มีอะไร เพราะล่วงชั้นวิญญาณัญจายตนะ โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิญญาณฐิติที่ ๗

ส่วนอายตนะอีก ๒ คือ อสัญญาฐิตตตายตนะ (ข้อที่ ๑) และ ข้อที่ ๒ คือ เหนวสัญญานาสัญญายตนะ

ดูกรอานนท์ บรรดาวิญญาณฐิติทั้ง ๗ ประการนั้นวิญญาณฐิติข้อที่ ๑ มี ว่า สัตว์มีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน ได้แก่พวกมนุษย์และพวกเทพบางพวก พวกวินิบาตบางพวก ผู้ที่รู้ชัดวิญญาณฐิติ ข้อนั้น รู้ความเกิดและความดับ รู้คุณและโทษ แห่งวิญญาณฐิติ ข้อนั้น

และรู้อุบายเป็นเครื่องออกไปจากวิญญาณฐิติ ข้อนั้น เขายังจะควรเพื่อเปลิดเพลินวิญญาณฐิตินั้นอีกหรือ ฯ

ไม่ควร พระเจ้าข้า ฯ

๑๗๑ ๑๗๑

วิญญาณฐิติที่ ๗ มีว่า สัตว์ผู้เข้าถึงชั้นอภิญญาญาณายตนะ ด้วยมณฑลการ ว่า ไม่มีอะไร เพราะล่วงชั้นวิญญาณญาณายตนะโดย ประการทั้งปวง ผู้ที่รู้ชัดวิญญาณฐิติข้อนั้น รู้ความเกิดและ ความดับ รู้คุณและโทษ แห่งวิญญาณฐิติ ข้อนั้น และรู้อุบายเป็น เครื่องออกไปจากวิญญาณฐิติ ข้อนั้น เขายังจะควรเพลิดเพลิน วิญญาณฐิตินั้นอีกหรือ ๑

ไม่ควร พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ ส่วนบรรดาอายตนะทั้ง ๒ นั้นเล่า ข้อที่ ๑ คือ อสังขยีสัตตายตนะ ผู้ที่รู้ชัดอสังขยีสัตตายตนะข้อนั้น รู้ความเกิด และความดับ รู้คุณและโทษ แห่งอสังขยีสัตตายตนะ ข้อนั้น และรู้อุบายเป็นเครื่องออกไปจากอสังขยีสัตตายตนะ ข้อนั้น เขายังจะควรเพื่อเพลิดเพลินอสังขยีสัตตายตนะนั้นอีกหรือ ๑

ไม่ควร พระเจ้าข้า ๑

ส่วนข้อที่ ๒ คือ เหวสสังขยีสัตตายตนะ ผู้ที่รู้ชัด เหวสสังขยีสัตตายตนะข้อนั้น รู้ความเกิดและความดับ รู้คุณ และโทษแห่งเหวสสังขยีสัตตายตนะ ข้อนั้น และรู้อุบายเป็น เครื่องออกไปจากเหวสสังขยีสัตตายตนะ ข้อนั้น เขายังจะควร เพื่อเพลิดเพลินเหวสสังขยีสัตตายตนะ ข้อนั้น อีกหรือ ๑

ไม่ควร พระเจ้าข้า ๑

ดูกรอานนท์ เพราะภิกษุมาทราบชัดความเกิดและความดับ ทั้งคุณและโทษ และอุบายเป็นเครื่องออกไปจากวิญญาณฐิติ ๗ และอายตนะ ๒ เหล่านี้ ตามเป็นจริงแล้ว ย่อมเป็นผู้หลุดพ้นได้ เพราะไม่ยึดมั่น อานนท์ ภิกษุนี้เราเรียกว่า ปัญญาวิมุตติ ๑

[๖๖] ดูกรอานนท์ วิโมกข์ ๘ ประการเหล่านี้ ๘ ประการ

เป็นไหน คือ

๑. ผู้ได้รูปฌานย่อมเห็นรูป นี่เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๑
 ๒. ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปในภายใน ย่อมเห็นรูปในภายนอก นี่เป็น วิโมกข์ข้อที่ ๒
 ๓. ผู้ที่น้อมใจเชื่อว่า กลิ่นเป็นของงาม นี่เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๓
 ๔. ผู้บรรลู่อากาศาณัญจายตนะด้วยมณสิการว่า อากาศ าทที่สุดมีได้ เพราะล่วงรูปสัญญา เพราะดับปฏิมลัญญา เพราะ ไม่ใส่ใจถึงหนานตตสัญญา โดย ประการทั้งปวง นี่เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๔
 ๕. ผู้ที่บรรลู่วิญญาณัญจายตนะ ด้วยมณสิการว่า วิญญาณ าทที่สุดมีได้ เพราะล่วงชั้นอากาศาณัญจายตนะ โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิโมกข์ที่ ๕
 ๖. ผู้ที่บรรลู่ากิณัจญายตนะ ด้วยมณสิการว่า ไม่มีอะไร เพราะล่วงวิญญาณัญจายตนะ โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิโมกข์ ข้อที่ ๖
 ๗. ผู้ที่บรรลู่เนวสัญญานาสัญญายตนะ เพราะล่วงากิณ ัจญายตนะ โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๗
 ๘. ผู้ที่บรรลู่สัญญาเวทยิตนิโรธ เพราะล่วงเนวสัญญา นาสัญญายตนะ โดยประการทั้งปวง นี่เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๘
- ดูกรอานนท์ เหล่านี้แล วิโมกข์ ๘ ประการ ภิกษุเข้าวิโมกข์ ๘ ประการเหล่านี้ เป็นอนุโลมบ้าง เป็นปฎิโลมบ้าง เข้าทั้งอนุโลม และปฎิโลมบ้าง เข้าบ้าง ออกบ้าง ตามคราวที่ต้องการ ตามสิ่งที่ปรารถนา และตามกำหนดที่ต้องประสงค์ จึงบรรลู่เจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้ เพราะอาสวะสิ้นไป เพราะทำให้ แจ้งด้วยปัญญอันยิ่งด้วยตนเองในปัจจุบัน

อานนท์ ภิกษุนี้ เราเรียกว่า อุภโตภาควิมุตติ อุภโตภาควิมุตติอื่นจากอุภโตภาควิมุตตินี้ ที่จะยิ่งหรือประณีตไปกว่าไม่มีพระผู้มิพระภาคตรัสพระพุทธพจน์นี้แล้ว ท่านพระอานนท์ยินดีชื่นชมพระภาสิตของพระผู้มิพระภาคแล้วแล ฯ

จบมหานิทานสูตรที่ ๒

(หมายเหตุ : มหานิทานสูตรนี้ ต้นฉบับพระไตรปิฎกเขียน“ปฏิจลสมุปบาท” ในที่นี้เขียน“ปฏิจลสมุปบาท”)

(๑๖๓) มนุษย์ประเสริฐหรือมนุษย์“อาริยะ”คือแบบไหน?

อาตมาได้นำเอา“มหานิทานสูตร”มาเป็นหลักฐานเอกยีนยัน“ความจริง” นอกนั้นก็ยังมีหลักฐานจากสูตรอื่นที่ใช้ประกอบอีกมาก ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ โดยตั้งชื่อหนังสือว่า “ยอดนิยายของโลกที่ไขความเป็นมนุษย์” ร่ายยาวมาจนถึงตรงนี้ ผู้อ่านก็คงพอจะเข้าใจกันแล้วว่า “ความเป็นมนุษย์” นั้นประกอบไปด้วยอะไรที่เราจะต้องศึกษา เพื่อความเจริญสู่“ความจริง” จะได้เป็น“มนุษย์ประเสริฐ”หรือ“คนดี”ตามแบบพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า“อาริยะ”

อาตมาใช้คำว่า“อาริยะ”ให้แตกต่างจากคำว่า“อริยะ”และ“อารยะ”เพราะคำว่า“อริยะ”นั้นอาตมาเห็นว่า ท่านได้พากันผิดเพี้ยนออกไปจาก“เนื้อแท้”ของพระพุทธเจ้าแล้วทั้งมรรคทั้งผลมันออกนอกความเป็น“มนุษย์ประเสริฐ”หรือ“คนดี”ตามที่อาตมาเห็นว่าไม่ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วยความรู้ความจริงใจ

คำว่า“อาริยะ”ที่เป็นภาษาบาลีท่านก็ไปหมายเอามรรคผลของ“พระป่า”หลับตาสะกดจิตจมอยู่กับอดีต-อนาคต-ปัจจุบันที่มีจิตปฏิฐิกันไปหมดแล้ว แม้แต่“พระบ้าน”ส่วนมาก ก็ยังเห็นตามนั้น

แม่คำว่า “อารยะ” ที่เป็นภาษาสันสกฤตท่านก็ไปหมายเอา “ความเจริญของ “พระบ้าน” ที่เอาแต่ศึกษาวิชาเดรัจฉานที่เป็นโลกีย์ ลืมตามปฏิบัติศึกษาเรียนรู้เป็นปราชญ์เป็นอัจฉริยะเป็นนักปราชญาที่ คือ “ตักกิ” (นักตรึก) คือ “วิมังสี” (นักค้นคิด) ที่เก่งกันแต่ระบบความคิด และวิชาการเท่านั้น

แม่คำว่า “โลก” กับคำว่า “อตตตา” ส่วนใหญ่ก็ไม่ประสีประสา อาตมาจึงขอใช้ของอาตมาว่า “อาริยะ” ที่หมายถึง “มนุษย์ ประเสริฐ” หรือ “คนดี” ตามแบบที่อาตมาเข้าใจแล้วกัน

ส่วนใครจะเห็นแย้งย่อมมีแน่ เป็นธรรมดา ท่านก็เห็น แตกต่างกันไปกับอาตมา ก็เป็นปกติสามัญที่ท่านก็เห็นจริงของท่าน มันก็เป็น “ทิวฏฐิ” หรือ “ความเห็น” คนละ “ความเห็น” (ทิวฏฐิ) ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร

เพียงแต่ว่าของใครจะถูก “สัจจะ” หรือเป็น “ความจริง” ใครจะเป็นแค่ “ฝัน” นี่แหละเป็นเรื่องที่ต้องค้นหาเอาให้ได้

(๑๖๘) ผุดผ่องแต่ใน “ฝัน” ก็ออกจาก “ข่าย” ไม่ได้ตลอดกาล

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ สุตตแรก “พรหมชาลสูตร” พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนครบครันว่า “ทิวฏฐิ ๖๒” ที่พากันจมอยู่แต่ใน “อดีต” กับ “อนาคต” หรือแม่ “ปัจจุบัน” ก็เป็น “ปัจจุบันที่เป็นเพียงการตรึก (ตักกิ) - การค้นคิด (วิมังสี) จึงยังไม่ใช่อายุพร้อมกับโลกแห่ง “ความจริง” ล้วนยังเป็นผู้จมอยู่ใน “ฝัน” หรือ “ผุดผ่องแต่ในข่าย”

เป็นเพียงอยู่กับ “โลกพร่องๆ-โลกที่ไม่บริบูรณ์” ที่ไม่ยืนยัน กันแจ่มๆกับโลกเปิดๆเป็น “ปัจจุบัน” ซึ่งไม่ครบภพภายนอกภายใน มีตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสพร้อมรูปนามบริบูรณ์

ไม่ครบพร้อมทั้ง“สุรภาโว-สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส”
อันเป็นโลกมนุษย์ชมพูทวีป

และไม่ปฏิบัติกันกับภาวะโลกเต็มๆตื้นๆครบตาहुงมุกลิ้นกายใจ
มี“สัมผัสเป็นปัจจัย” แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวกิเลส” และกำจัด
กิเลสจนหมดสิ้นเกลี้ยง“ตัวตน”(อนัตตา)ได้ ชนิดที่รู้ๆเห็นๆปรากฏ
“ความจริง”กันครบๆโทนโท่ โต้้งๆ หลัดๆเป็นปัจจุบันนั้นๆทีเดียว

จึงมีแต่“ฝัน”ที่ไม่“ตื่น”จาก“ความเป็นภพ” หลงวนอยู่แต่ใน
“ภพ”ทั้ง ๓ นั้น ดำผุดดำว่ายอยู่ใน“ภพ ๓”นั้น หรือ“จมอยู่กับ“ฝัน”
ในภพ ไม่มีทางหลุดพ้นออกมาได้

(๑๖๕) “ธรรมกายหรือพรหมกาย” คือผู้ตื่น ตื่นจาก“ฝัน”

เพราะ“สัมมาสมาธิ”นั้น เป็น“สมาธิ”ที่ยืนอยู่บนฐานแห่ง
“ความจริง”ทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมาตถสัจจะ”ครบถ้วน ยืนยันได้
ทั้ง“องค์ประกอบของรูปและนาม” พิสูจน์ความเป็น“กาย”ที่สัมบูรณ์
ด้วย“ธรรมาธิปไตย” หรือ“ธรรมกาย”ก็เรียก “พรหมกาย”ก็เรียก

ผู้ที่มี“กาย”เป็น“ธรรม”หรือมี“กาย”เป็น“พรหม”นั้น คือ ผู้
ที่มี“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่เป็นภูมิสูงสุดสัมบูรณ์

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า คำว่า “ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”
นั้นหมายถึงผู้มี“กาย”อันเป็น“ธรรมสูงสุด”หรือเป็น“พรหมสูงสุด”

ผู้ที่เป็น“สาวกภูมิ”จึงไม่ควรบังอาจเอาไปเรียกตนเองพล่อยๆ
ถ้า“อย่างน้อย”คนผู้ใดมีภูมิถึงขั้น“อรหนต์”แล้ว จะเรียกว่า
“ตนคือผู้เป็นธรรมกาย” ก็ยังพอฟัง พอรับได้ สมควรที่จะเรียกได้
เพราะเป็นผู้มี“พุทธธรรม”เต็มครบรอบแห่งความเป็น“คน”เป็น
“มนุษย์”จริงแล้วรอบหนึ่ง เป็น“อนุพุทธ”

“อนุพุทธ” คือ ส่วนหนึ่งส่วน“น้อย”(อนุ)ของคนผู้นี้ก็มี ภูมิธรรม“เต็มความเป็นพุทธ”สัมบูรณ์แล้ว ในความเป็นคนขั้นต้น ซึ่งเป็นระดับ“ปริตตัง”ของคนผู้ใดผู้หนึ่งที่ควรพึงมีให้ได้ก่อน

ไม่ใช่ว่าปฏิบัติอย่างไม่มีขอบเขต ต้อง“ตามขอบเขต”ที่เรา กำหนดเอาแต่พอเหมาะแก่ตน ปฏิบัติได้ผลแล้วจึงจะเพิ่มขอบเขต ของขนาดเพิ่มขึ้นๆ ไปตามลำดับ

“ปริตตัง”คือ ความประมาณให้เหมาะกับตน มีขอบเขต จำกัทำให้ตน ตรงกันข้ามกับ“อปปมาณ”หรือ“อปปมัญญา”ซึ่งหมายถึง “ไม่มีประมาณ” หรือ“ประมาณไม่ได้”

พุทธต้องมีประมาณไปตามขั้นต้น-กลาง-ปลาย อย่างลัทธิมา ติภูมิที่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก ตามแบบพระพุทธานี้ ที่ไม่เคย มีมาก่อนเลยในโลก มีแต่ในแบบของศาสนาพุทธเท่านั้น

(๑๖๖) หลักประกันว่ามนุษย์หมดทุกข์,ภัย,โทษคืออรหันต์

เมื่อจบตาม“ขอบเขต”ของความเป็นคนที่จะเป็นคนหมดทุกข์ หมดโทษหมดภัย ในความเป็นคนคือ“อรหันต์” ก็เป็นขอบเขต “ขั้นต้น”ของความเป็นมนุษย์ เท่าที่จะเป็นมนุษย์อยู่ในโลก จบได้ จริงตั้งแต่ปฏิบัติสำเร็จใน“ปัจจุบัน”ใดก็เป็นอันได้เป็น“มนุษย์”ผู้มีจิตสูง ตั้งแต่“ปัจจุบัน”ที่บรรลอรหันต์ไปสู่“อนาคต”อีกเท่าใดๆ ก็เป็นคน “ไม่มีทุกข์-ไม่มีโทษ-ไม่มีภัย”แก่ตนแก่ใครๆในโลก อย่างถาวรยั่งยืน ซ้ำชาติไปอีกก็ชาติก็ตาม ก็เป็นผู้ไม่มีทุกข์,โทษ,ภัย” トラบที่ยังจะ มีชีวิตเป็นสัตว์อยู่ในโลกต่อไป ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

ส่วนขั้นสูงของความเป็นพุทธ ที่มนุษย์ผู้นี้จะตั้งจิตต่อ “พุทธภูมิ”อันยิ่งใหญ่กว้างไกลไปจนบรรลุ“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

อันเป็น“พุทธ”ชั้นอัปป์มัญญา ซึ่งคนทุกคนมีสิทธิปรารถนา“พุทธภูมิ”
ได้เมื่อบรรลุเป็น“อนุพุทธ”ได้แล้ว ไม่มีใครตัดสิทธิ์ที่จะปรารถนา
และพากเพียรปฏิบัติเป็นพระพุทธเจ้าได้ มีสิทธิ์ทุกคน

แต่ต้องเป็นผู้บรรลุ“อรหันต์”ขั้นต้นคือ“อนุพุทธ”ให้ได้ก่อน

ถ้าตั้งจิตปรารถนา“พุทธภูมิ”ตั้งแต่ตนยังไม่บรรลุอะไรเลย
แม้แต่ชั้น“โสดาบัน” ก็ตั้งจิตเล่นๆไปเท่านั้น ชนิดที่ยังเดินเข้าเขต
สถาบันพุทธ ก็ยังไม่ได้ ซึ่งสามารถตั้งจิตได้ จงพยายามศึกษาให้
สัมมาทิฏฐิเกิด จนบรรลุผล“เป็นโพธิญาณ”คือ“ปัญญาตรัสรู้”แบบ
พุทธ ก็จะได้ชื่อว่าเริ่มเป็น“โพธิสัตว์” ถ้าได้โสดาบันก็ระดับหนึ่ง

เพียงแต่ว่า คุณจะพากเพียรปฏิบัติให้บรรลุถึงที่สุดของ
แต่ละขอบเขตขั้นตอนนั้นๆได้หรือไม่เท่านั้นเอง

(๑๖๗) “ปัจจุบัน”เป็นช่วงเดียวที่จะสร้าง“ความจริง”ได้

“ปัจจุบัน”เป็น“ช่วงเดียว”ที่จะเปลี่ยนแปลงตนได้ “อดีต”กับ
“อนาคต”มีไช้ช่วงกาลที่จะทำได้ และ“อดีต”นั้นยิ่งหมดสิทธิ์ไปเลย

ถ้าตนเองแค่จาก“ฝัน”ก็ยังไม่รู้จักู้แจ้งรู้จริงว่า ตนยังมมยังจม
หรือยังมมยอยู่กับ“อดีต” อยู่กับ“อนาคต” อยู่กับ“ปัจจุบัน”ที่มีจจา
ทิฏฐิในความเป็น“กามคุณ ๕”และความเป็น“สัมมาฉาน”ทั้ง ๔ ก็เป็น
อัน“จบเห่” ก็ปิดประตูที่จะบรรลุธรรมของพุทธ

กระนั้นใน“ปัจจุบัน”ก็ยังคงต้องสัมมาทิฏฐิ ว่า ตนปฏิบัติมี
“กรอบหรือขนาดในการปฏิบัติ”อยู่กับ“กามคุณ ๕”ในปัจจุบันสำหรับ
ตน หรือตน“มีกรอบมีขนาดในการปฏิบัติ”ที่จะทำให้เกิด“ฉาน”ใน
ปัจจุบันนั้นสัมมาทิฏฐิหรือไม่

ตนต้องรู้ชัดรู้แจ้งให้เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ใน“สมมุติสัจจะและ

ปรมาตถลัจจะ”นั้นๆ หรือมี“กาย”อันเป็นตัวปัจจุบันให้เราปฏิบัติอยู่
อย่างรู้ยิ่งเห็นจริง ซึ่งต้องตรวจสอบกันให้ล้าคัมยั้ง

เพราะรู้เท่าทันยากมาก

ผู้บรรลุธรรม มี“กาย”(องค์ประกอบของรูปกับนาม)เป็น“อารย
ธรรม”ได้จริง อย่าง“น้อย”(อนุ)ในความเป็น“ธรรมะของพุทธ”แท้ได้จริง
ชั้น“อนุพุทธ”คืออรหันต์ ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์”ผ่าน“โพธิสัตว์ระดับ ๔”ก็
ชื่อว่าเป็นผู้มี“ธรรมกาย”ระดับต้น ที่จะเป็นตัวจริงของผู้มี“ความจริง”
ไปสู่ความมี“ธรรมกาย”ระดับสูงสุดคือ เป็น“พระพุทธเจ้า”

(๑๖๘) “ความจริง”ที่ประกอบด้วย“อธิปไตย”กับ“อุตตระ”

แต่ถ้ายังไม่บรรลุ“ธรรมะ”ถึง“อย่างน้อย”ดังกล่าวแล้ว ก็ไม่ควร
นำคำว่า“ธรรมกาย”ไปเรียกตนเองอย่างพล่อยๆ ไร้ความเป็นจริง
มันหลอกลวงคนเขา มัน“บาป”

คำว่า “อยู่เหนือโลก”(มีปัญญาเป็นโลกุตระ) มีภูมิ“อยู่เหนือ
อตตะ-เหนือโลก”(มีปัญญาเป็นโลกุตระ) นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”ถึงขั้น
“อุตตระ”ซึ่งเกิดปัญญาด้วย“องค์ธรรม ๖”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

และเป็นผู้มี“สติ”คือ“ความรู้ตัวหรือความรู้ลึกลับตัว”ถึงขั้นเป็น
“พลังงานตื่นเต็มบริบูรณ์ทั้งภายนอกทั้งภายใน จึงมีฤทธิ์มีอำนาจมาก
อำนาจครบครันทั้งปริมาณ(quantity)ทั้งคุณภาพ(quality)”
อำนาจหรือพลังงานนั้นก็คือ“อธิปไตย”

ผู้มีคุณธรรมที่ว่านี้มาๆเต็มๆชื่อว่าเป็นผู้มี“ธรรมอธิปไตย”

คนแต่ละคน กว่าจะทำตนให้มี“กาย”(องค์ประกอบของรูป
กับนาม)เป็น“ธรรม”(ความจริง)หรือเป็น“พรหม”(บริสุทธิ์สะอาด)จึงต้อง
ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ และอยู่กับโลกแห่ง“ความจริง”เท่านั้นจึง

จะปฏิบัติจนบรรลุ“ความจริง”(ธรรม)และทำความ“บริสุทธิ์สะอาด” (พรหม)ได้จริงแท้

ส่วนผู้ที่เพ้อพกอยู่กับ“วิมาน” หลับตาเข้าไป“ฝัน”เป็นตุเป็นตะ ใน“ภวังค์”จมอยู่กับ“อดีต-อนาคต”อย่างไม่รู้ตัว แม้แต่หลงว่าเป็น “ปัจจุบัน”นั้น ก็คือ คนที่อยู่กับความเพ้อพกไปตลอดกาลลงมายอยู่กับ“ฝัน”ที่ตนหลงเอง มงายเองไปเท่าที่ยังไม่พ้นอวิชชาที่จมไป กับความเป็น“อตตะ” เพราะยังไม่พ้นความเป็น“อตตะ ๓”

ก่อนพระพุทธเจ้าจะประกาศธรรมของพระองค์ สังคมยุคนั้น จมอยู่แต่กับโลก“ฝัน”ดังว่านี้ทั้งนั้น ที่พระพุทธเจ้าประมวลงความ หลง“ฝัน”ออกมาได้ถึง“๖๒ ทิฏฐิ”นี้แหละคือ“ทิฏฐิ”ของคนทั้งหลาย ยุคนี้ทุกวันนี้มันกลับไปหลงผิดอย่างเก่า เหมือนอย่างก่อนที่ พระพุทธเจ้าจะอุบัติอีกแล้ว มันวนกลับไปเป็น“ผิด”จากความรู้ของ พระพุทธเจ้าที่ได้ทรงประกาศไว้ตั้งกว่า๒,๖๐๐ปี วนกลับไปหลง“ฝัน” อย่างเดียวกับยุคก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นมาประกาศ“ความจริง” กลับไปอยู่ใน“ฝัน”เหมือนเดิม วนไปหลง“ฝัน”อย่างเก่าแล้ว เป็น“โลก”ที่ไม่มี“โลกุตระ” เป็นแค่“โลก”ปุถุชน”คนโลกีย์

(๑๖๙) “สุขแท้”(สุขัลลิกะ)แต่“ทุกข์จริง”(ทุกข์อริยสัง)นั้นโงะ

สังคมหรือ“โลก”ปุถุชนคือ โลกียะนั้น เป็นโลกสามัญ ที่คน ปุถุชนในโลกเป็นอยู่กันมี“เหตุ-นิทาน(นิยาย)-สมุทัย-ปัจจัย”ต่าง เป็นสุข-เป็นทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์ หมุนวนเวียนอยู่อย่างนั้น จะมาก จะน้อย ทุกข์มากสุขน้อย หรือทุกข์น้อยสุขมาก ก็แล้วแต่ใคร

ซึ่ง“สุข”นั้นก็“สุขแท้”(สุขัลลิกะ)เพราะเป็น“สุข”ในโลก“ฝัน” แต่ หลงเชื่อและติดยึดกันว่าเป็น“ความจริง” ความหลงเชื่อที่ติดยึดว่าเป็น

“ความจริงนี้”จึงฝังอยู่ในอนุสัยของผู้หลงติดยึดมั่นอยู่

ความติดยึดถือว่าเป็น“ความจริง”จึงจริงอยู่ในจิตอนุสัยลึกสุด ยิ่งกว่า“ฝัน”คือ“สุข”ที่“เกิดแล้วก็ดับ”ๆๆ “สุข”นี้เกิดเวบหนึ่งแล้วก็หมด“อาการ”นั้นไป แต่คนก็อวิชา(ง)ซ้ำ“จำอาการ”ที่ว่า“สุข”นั้นใส่ใจไว้อีก ก็เลยกลายเป็น“เหตุร้าย”(สมุทัย)ที่ฝังไว้ในอนุสัย แล้วมันก็จะเกิดมา“อยากได้เสพอารมณ์สุขที่จำไว้นั้นใหม่” เจ้าตัวก็ต้องแสวงหาไอ้ที่“จำไว้”ว่าได้สัมผัสเสียดสีหรือบริโภคน้ำอย่างที่เคยสุขนั้นแหละ มาให้มันเสพสัมผัสใหม่อีก ให้สมใจอยาก ก็จะเกิด“สุข”ขึ้นมาอีกใหม่ แล้วก็ดับไปอีก ก็จะวนอยู่กับสุขเกิดดับ-เกิดดับ แต่ทุกข์เพราะ“อยากได้อย่างนั้น”กลับเป็น“อนุสัยยังยืนอยู่ในกัมมิงของจิตใจ”

ดังนั้น “ทุกข์”นี้แล ผู้เป็น“อาริยะ”ซึ่งมีความรู้ยิ่งฉลาดจริง เพราะมี“ความรู้”ด้วย“ฉพายตนะ”(อายุตนะ ๖) จึงจะสามารถรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า“ทุกข์”ที่นับว่า“จริง”(ทุกข์อริยสัจ)นั้น เพราะมันจะ“จำอาการสุข”ใส่ลงไป ใน“ธาตุจิต”ของคนตราบที่ยัง“อวิชา”ว่า มันเป็นเรื่องน่าได้ นำมาน่าเป็น(สุข) ก็เป็น“ความจำ”ติดไปกับ“อนุสัย” มันจึงเป็นสิ่งที่“มี”อยู่ในคน ใน“จิตใจคน” ใน“อนุสัย”นั่นเอง

“ทุกข์”จึงฝังผืนกอยู่ในจิต จึงชื่อว่า“ความจริง” ไม่เหมือน“สุข” เพราะเกิดแล้วก็ดับ แล้วก็ผ่านไป หายจาก“อาการ”นั้นไป มีเหตุปัจจัยสัมผัสกันปรุงแต่งกันขึ้นที่หนึ่งจึงเกิด“สุข”ที่หนึ่ง แต่แล้วก็หลงเก็บไปใส่“ความจำ”ให้เป็น“อนุสัย”ด้วยอวิชาเข้าไปอีก

“สุข”จึงเป็น“อาการในปัจจุบัน”เท่านั้น ส่วน“ทุกข์”สิมันเป็น“อุปาทาน”ที่เป็นภาวะที่ฝังอยู่ใน“ความจำ”อย่างยืนยาวตราบที่ยังไม่พ้นอวิชาสวะ มันก็จะยังอยู่กับอัตตาของผู้นั้นไปอีกนานเท่านาน

ซึ่งก็เป็นโลก“ฝัน” ไม่ใช่โลกแห่ง“ความจริง”เลย

(๑๗๐) ผู้“ตื่น”จาก“ฝัน”จึงเป็นผู้จัดการ“นิยาย”ของตนได้

ผู้ตื่นจาก“ฝัน”ที่ได้ชำระล้าง“เหตุ-นิทาน-สมมุติ-ปัจจัย” พ้นจากโลก“ฝัน” ก็“ตื่น”ขึ้นมาสู่โลกแห่ง“ความจริง”สำเร็จบริบูรณ์

คน“โลก”อาริยะคือ โลกุตระของคนโลกที่เป็นวิสามัญได้“ตื่น”ขึ้นมาสู่โลกแห่ง“ความจริง” เพราะได้“ลืมนตา”เรียนรู้ครบถ้วน จึง“เห็น”อย่างคนผู้ตื่นเต็ม รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ได้ทั้งภายนอกและภายใน และทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียดจนบริบูรณ์สัมบูรณ์

จากภาวะของความเป็น“กาย” อันเป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ที่มีในโลก และผ่านมากับชีวิตสร้าง“นิยาย”ขึ้นกับเรา

ผู้หลงผิดพากันไปหลับตาคือ“ผัสสะ ๖ อายุตนะ ๖ เวทนา ๖ ตัณหา ๖”หลงจมปฏิบัติอยู่แต่ในภวังค์ จึงชื่อว่า อยู่กับ“ฝัน”อันมีแต่ความเป็น“อดีตกับอนาคต”อยู่ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖-๓๐) เพราะมันอยู่กับ“ฝัน”ลมๆ แล้งๆ มีแต่รู้ด้วย“สัญญา” เกิด“ปัญญา”ไม่ครบ“องค์ ๖” อันได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ฉัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๕๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสูปีที่ ๒๒
* นนอ.ดิศรณ์ ท้าวนิล

มัคคังคัง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๕ มั่นจึงมีแต่“อรหันต์แท้”หลอกกันไปในวงการพุทธ

(๑๗๑) “อรหันต์แท้”ก็คือ ผู้จัดการ“นิยาย”ของตนไม่ได้

ผู้จะสามารถจัดการกับ“นิยาย”ของตนได้อย่างบริบูรณ์จริง และ
ยังยืน(ชัวร์)เที่ยงแท้(นิจจัง)ตลอดไป(สัสตัง) ก็ต้องมี“สัมมาทิฐิ”ใน
“ทิฐิ ๖๒”นี้ก่อนอื่น ต้องไม่หลงตกอยู่ใน“อดีตและอนาคต” หรือ
แม้แต่“ปัจจุบัน”ที่ยัง“มิจฉาทิฐิ”

แค่นี้ก็ทำ“สัมมาทิฐิ”ในการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ
เป็นเบื้องต้นจริงๆกันไม่ได้ จึงพากันตกอยู่ใน“ข่าย”(ขาละ) ถูก
“ข่าย”ปกคลุมไว้ ผุดก็ผุดอยู่ใน“ข่าย” ติดอยู่ใน“ข่าย” ออกจาก“ข่าย”
ไม่ได้ไปชั่วนานาน ก็ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสในพรหมชาลสูตร

นั่นคือ ผุดอยู่แต่ใน“ฝัน” ระลึกเอาแต่จากภายใน ไม่เอาส่วน
ของ“ภายนอก”เป็นปัจจัยในการปฏิบัติ จึงได้แต่ผุดอยู่ในข่าย“ภวังค์”
ออกจาก“ข่าย”(ขาละ)ไม่ได้ไปตลอดกาล

ศาสนาพุทธเราทุกวันนี้ ก็เป็นเช่นนั้น คือ ได้หลงผิดมาถึงขั้น
นี้แล้ว ขั้นกลายเป็นลัทธิที่ยึดเอา“การหลับตาทำสมาธิ”เป็นทางเอก

ออกจาก“ข่าย”นี้กันไม่ได้ ผุดอยู่ใน“ข่าย”แห่งการทำ“สมาธิ
หลับตา”กันนี้แหละอยู่ ดำผุดดำว่ายอยู่ในวังวนของ“การหลับตาทำ
สมาธิ”นี้ แม้เอาตมาจะพุดมาแล้วมากมายยืดยาว อ้างอิงหลักฐาน
จากพระไตรปิฎก จากพระอนุสาสน์

เอาตมาพุดมา ๔๕ปีแล้ว ท่านทั้งหลายก็ยังยึดมั่นถือมั่นยืนยัน
“หลับตาทำสมาธิ”ออกจาก“ข่าย”ที่จมอยู่ใน“อดีต”(ปุพพันตะ)และ
“อนาคต”(อปันตะ)กับการเป็นนักตริก(ตักก)นักคั่นคิด(วิมังสี) ที่เป็น

“ทิวฎี ๑๒”นี้ไม่ได้ ก็ถูกคลุมไว้ด้วย“ชาย”นี้แหละแน่นหนาแข็งแรง

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธแต่เดิมที่ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ให้เกิด “เอกัคคตจิต”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตตาริสกสูตร”นั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)ไม่มีแล้ว ไม่รู้เรื่องกันแล้ว

แม้อาตมาจะพูดย้ำพูดซ้ำอย่างไร เอาหลักฐานของพระพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกมายืนยันอ้างอิงกันขนาดไหน อธิบายกันอย่างไร ก็ ฟังไม่รู้เรื่อง ก็ยังหลงยึด“วิธีปฏิบัติทำสมาธิหลับตา”(สีลัพพตปาหน)นั้นแหละเป็น“มิจจามรรค”อยู่อย่างเดิม ยังหลงยึด“ความรู้สึกความเห็น”(ทิฎฐิ ปาหน)ของตนที่ยัง“มิจจาทิวฎี”อยู่อย่างยึดมั่นถือมั่น ก็ยังไม่ “จุกใจ” หรือ“เปลี่ยนใจ”มาเห็นได้ มาเข้าใจได้ ตามทางนี้กันเลย มันยากยิ่งเสียจริงๆ

(๑๗๒) หลับตาทำสมาธิก็คือ“การสะกดจิต”(hypnotize)แท้ๆ

“สมาธิ”ปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปในภวังค์นั้น คือ “การสะกดจิต”(hypnotize)แท้ๆ ตรงๆนี่เอง ไม่มีอะไรอื่นเลย นั่งทำสมาธิเอง ก็ สะกดจิตตนเอง ไปให้คนอื่นพูดกล่อมก็ไปให้คนอื่นสะกดจิต แล้ว ก็ตกอยู่ในอำนาจของผู้สะกดจิต

ดังนั้น อาจารย์ผู้คุมการนั่งสมาธิจึงคือ ผู้มีอิทธิพลเหนือจิต ของลูกศิษย์สาวกผู้ถูกสะกดนั่นเอง โดยไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่า “การ สะกดจิต”(hypnotize)คืออะไร

“การสะกดจิต”(hypnotize) ก็คือ การเพ่งทำจิตให้อยู่ที่จุดใด จุดหนึ่งอย่างแน่นหนา ตั้งมั่น เป็น“สมาธิ” ผู้ใดเป็นผู้ควบคุมจิต เช่น ตนเองเพ่งจิตตนเอง ทำสมาธิเอง ตนเองก็มีอิทธิพลเหนือตนเอง ถ้าผู้ใดอื่นเป็นผู้ควบคุมจิตเราให้เราทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ ผู้ควบคุม

นั่นก็เป็นผู้มีอิทธิพลเหนือจิตเรา

ผู้มีอิทธิพลสามารถจัดการ-สั่งการกับจิตที่สะกดไว้ได้

ลัทธิสะกดจิตนี้ ไม่ใช่มีแค่ลัทธิตื่นๆอื่นๆในโลก แม้แต่ชาวพุทธเองก็ขบถต่อพระพุทธเจ้า ที่ไปหลงรับเอาวิธีสะกดจิต หลับตา ปฏิบัติทำสมาธิ หรือได้แต่“ตรึกนึกคิด”หรือเอาแต่คั่นคิด-ขบคิดเท่านั้น ซึ่งอยู่แต่ในภวังค์ปฏิบัติโดยไม่มี“กาย”ที่เกิดจาก“ธรรม ๒” (เทว ชัมมา) คือ รูปกับนาม “สัมผัส”กันอยู่เป็นปัจจุบันนั้นๆในการปฏิบัติศึกษาเรียนรู้“สังขาร”ทั้งหลาย ตามแบบพุทธแต่อย่างใด

(๑๗๓) สมาธิแบบพุทธ ปัญญาแบบพุทธ มีแบบวิธีชัดเจน

ทำ“สมาธิ”เข้าไปอยู่ในภวังค์ จะด้วยการสะกดจิตตนเอง หรือมีผู้อื่นสะกดจิตอยู่ก็ตาม มันมีแต่“สัญญา”กำหนดหมายอยู่ใน“ภาพ”ภายในเท่านั้น คิดเห็นจากความจำ หรือคิดใหม่ขึ้นมาก็ตาม มันเป็นเพียง“ความนึกคิด”ไม่ได้มีเหตุปัจจัยอื่นที่เกี่ยวกับ“ความจริง”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”ต่างๆ อันพึงมีพึงเป็นอยู่ในสังคมในโลกที่ต้องร่วมมือส่วนสัมพันธ์เป็น“ความจริง”ที่มีพลังงานเกี่ยวข้องกันร่วมด้วยอยู่ในความเป็นจริงนั้นเลย จึงถือว่า ไม่ครบถ้วนกระบวนธรรมใน“ความจริง”ที่มีที่เป็นอยู่ในโลกในสังคม จึงไม่ใช่“สมาธิ”ของพุทธ

มันเป็นแค่“สมาธิ”ของตนเองคนเดียว จะเป็นยังไงก็เฉพาะตนเองมันก็ไม่มีความจริง”ให้ศึกษาเรียนรู้ เพราะมันมีแต่“ฝัน”อยู่ใน“ภาพ”แห่งความนึกคิด ขบคิด คั่นคิด ของตนเอง คือมีแต่“สัญญา”เท่านั้น เป็น“ความรู้”แค่จินตนาการจากภายในภวังค์เพื่อๆ ลมๆแล้งๆ บั่นลมบั่นอากาศเป็นเรื่องเป็นราว เป็นวิมานสารพัด

แล้วแต่จะคิดเพื่อฝันไป ก็ย่อมเป็นไปได้สารพัด อะไรก็ได้ ตามแต่จะฝัน แต่มันเป็น“ความจริง”ทำให้เกิดจริงตามที่คิดที่ฝันไม่ได้ก็มี

จึงไม่ใช่“สมาธิ”และ“ปัญญา”ตามแบบพุทธ อันเป็น“ความรู้”ที่เกิดครบโดยมี“อ องค์ธรรม”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ว่า “ปัญญา”นั้นมี“องค์ ๖”เป็นองค์ประกอบให้เกิด คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มคคังคัง” ที่ครบทั้ง“สมมุติสัจจะ”และทั้ง“ปรมาตถสัจจะ” “ความรู้”ที่เกิดขึ้นลอยๆใน“จินตนาการ”ของตนเองคนเดียวจึงไม่ใช่“ปัญญา” เพราะไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยองค์ประกอบครบตาม

ที่พูดกันที่สอนกันว่า นั่งสมาธิหลับตา เมื่อสมาธินิ่งเข้าที่แล้ว จะเกิด“ปัญญา”ผุดขึ้นมาเองนั้น นั่นไม่ใช่“ความรู้”ตามพระอนุสาสนี ที่เรียกว่า“ปัญญา” แบบนั้นเป็น“ความรู้”ที่เกิดขึ้นลอยๆ ไม่มีเหตุ ไม่มีองค์ประกอบ จึงไม่ใช่“ปัญญา”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ความรู้ขึ้น“ปัญญา”นั้น จะต้องพร้อมไปด้วย“ชีวิต”ทุกอิริยาบถ ทุกกรรมกิจวิยา ทุกองค์ประกอบทั้งภายในนอกภายในที่เราสัมผัส สัมพันธ์อยู่ด้วย ทั้งในขณะที่ทำงานอาชีพ(อาชีพะ)-ทั้งในขณะที่ทำการงาน ทุกอย่าง(กัมมันตะ)-ทั้งในขณะที่พูด(วาจา)-ทั้งในขณะที่มีธาตุรู้จัดการ

ทำตัวเองให้เจริญ(สังกัปปะ)

โดยมี“สติ”กับ“ความพยายาม”(วายามะ) ช่วยประธาน“คือ“ทิวฐิ”ซึ่งต้องเป็น“สัมมาทิวฐิ”

(๑๗๔) ความรู้ในเรื่อง“พลังงาน”ทางจิตของพุทธนั้นลึกล้ำ

พุทธจึงมี“สติ”นำการปฏิบัติเกิด“สัมปชัญญะ”(ความเอาใจใส่, ความพินิจพิเคราะห์)ต่อไป และพัฒนาขึ้นเป็น“สัมปชาโน”(รู้ทั่วพร้อมอยู่ในปัจจุบันนั้น) แล้วจึงจะเจริญไปสู่“สัมมสนะ”(การพิจารณา)ที่เกิด“ญาณ”เป็น“สัมมสนญาณ”(ความรู้ในการพิจารณา) ปัญญาจะหลอมรวมกันเข้าเป็นพลังแห่งความร้อนแรงยิ่งๆขึ้น เป็น“สัมปทิตตะ”(กอล์ฟ) จึงจะแปรตัวกลายเป็น(สัมปชชติ)“ไฟ”ซึ่งเรียกว่า“ฉาน”(ไฟอันเกิดจากพลังปัญญา,ปัญญาอันมีพลังเป็นไฟ) ก็เป็น“สัมปชชลิตตะ”(ลูกโพล,โหม่โหม่) ทำลาย“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ลงได้

ซึ่ง“ราคะ-โทสะ-โมหะ”ก็นับว่าเป็น“พลังงาน”ที่เรียกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”เช่นกัน แต่พลังงาน“ไฟ”ที่ชื่อว่า“ฉาน”นั้น มีประสิทธิภาพยิ่งกว่า เพราะเป็น“พลังงาน”ที่ได้สร้างขึ้นด้วย“พุทธิปัญญา” อันมีคุณสมบัติถึงขั้น“สัมปชชลิตตะ”จึงโหม่โหม่“ไฟกิเลส”ได้สำเร็จ เป็นจริงด้วยองค์ประกอบของ“ภาวสังขละ”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ครบครันทั้งรูปทั้งนาม-ทั้งสมมุติสังขละทั้งปรมัตถสังขละ -ถ้วนรอบทั้งภายนอกทั้งภายในบริบูรณ์

“พุทธิปัญญา”จึงมี“สัมปชชัญญา”(ผู้มีปัญญาโดยชอบ)บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้

เพราะต่างจาก“ความรู้”ที่ไม่มี“โพชฌงค์๗”หรือไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ก็ไม่มี“สติสัมโพชฌงค์” ไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”

ไม่มี“สติปัญญา ๔” ไม่มี“สัมมัตตญาณ ๔”เป็นต้น ไม่มีภายนอกด้วย ภายในด้วย ไม่มี“มรรค อันมืองค์ ๘”เป็นหลักสำคัญ ก็ไม่ครบพร้อม ด้วยเหตุปัจจัย ด้วยองค์ประกอบ บริบูรณ์

(๑๗๕) ในการปฏิบัติของพุทธ จึงต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”

เมื่อไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”ในการปฏิบัติ หลับตาเข้าไปอยู่ใน “ภวังค์”เสียแล้ว จึงไม่ตรงตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ถึง ๗๕ ที่ตรัสว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาสมณ พราหมณ์เหล่านั้น สมณพราหมณ์เหล่าใดมีทิฐิวา่เที่ยง บัญญัติ อัตตาและโลกว่าเที่ยง ด้วยเหตุ ๔ ประการ ข้อนั้นเพราะผัสสะเป็น ปัจจัย” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า อัตตาและโลก เที่ยง หรือไม่เที่ยง อย่างแท้จริง ตามที่สัมผัสจริงเป็น“ความจริง”

แม้อื่นๆอีก เช่น มีทิฐิวา่“บางอย่างเที่ยง บางอย่างไม่เที่ยง”ก็ดี มีทิฐิวา่“โลกมีที่สุด และหาที่สุดมิได้”ก็ดี หรือมีทิฐิวา่“ตื่นได้ไม่ตายตัว”ก็ดี หรือมีทิฐิวา่“อัตตาและโลกเกิดขึ้นลอยๆ”ก็ดี เป็นต้น

หรือมีทิฐิวา่“อัตตาที่เหนือขึ้นไปจากการตายมีสัญญา”ก็ดี มี ทิฐิวา่“อัตตาเหนือขึ้นไปจากการตายไม่มีสัญญา”ก็ดี มีทิฐิวา่“อัตตา เหนือขึ้นไปจากการตายมีสัญญาก็มีใช่ ไม่มีสัญญาก็มีใช่”ก็ดี มีทิฐิวา่“ขาดสูญ”ก็ดี มีทิฐิวา่“นิพพานในปัจจุบัน”ก็ดี

สมณพราหมณ์เหล่าใด กำหนดชั้นนส่วนอดีต มีความเห็น ตามชั้นนส่วนอดีต ปรารภชั้นนส่วนอดีต กล่าวคำแสดงทิฐิหลาย ชนิดด้วยเหตุ ๑๘ ประการ และกำหนดชั้นนส่วนอนาคต มีความเห็น ตามชั้นนส่วนอนาคต ปรารภชั้นนส่วนอนาคต กล่าวคำแสดงทิฐิ หลายชนิดด้วยเหตุ ๔๔ ประการ

แม้ข้อนั้น ก็เพราะ“ผัสสะเป็นปัจจัย” จึงจะสามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ได้จริงครบถ้วนลึ้นรอบทั้งหมด

เพราะผู้ปฏิบัติสามารถทำ“ความเกิด-ความดับ”ใน“ความจริง”เหล่านั้นทั้งหลายได้หมดลึ้นทุกประการ พร้อมทั้งรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“คุณและโทษ” ทั้งสามารถกำจัดความเป็น“โทษ”ทั้งหลายจากจิตใจได้หมดลึ้นด้วย จึงประจักษ์“ความจริง”ใน“ความมี(โหติ)-ความไม่มี(น โหติ)”บริบูรณ์ลึ้นบูรณ์

(๑๗๖) ผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นต้องครบถ้วน“ความจริง”(สังขะ)

เพราะสามารถทำ“ความมีสมุทัยในโลก”นั้นๆ(โลกสมุทัย)ให้เป็น“ความดับ”(นิโรธ)ได้หมดลึ้นเกลี้ยงเต็ดขาดจนกระทั่งสำเร็จเป็น“ความดับในโลก”(โลกนิโรธ) ด้วยการรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“ปรมาตตสังขะ”

จึงสามารถเป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นทั้ง“ความมีโลก”และ“ความไม่มีโลก”ได้ ในขณะที่“ตนก็อยู่กับโลก”นั่นเอง

ผู้ปฏิบัติจึงต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๖๔ ถึง ๗๕ ไม่เช่นนั้นไม่สามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“สมมุติสังขะ”

ดังนั้น การปฏิบัติที่“เว้นผัสสะแล้ว จะรู้สึกได้”นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๗๗ ถึง ๘๔

เมื่อปฏิบัติไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”นี้แหละ ผู้ปฏิบัติจึงเป็น“ผู้ไม่รู้(อชานตัง)ไม่เห็น(อภัสสตัง) เป็นความแ่หา เป็นความดิ้นรนของคณมีตัณหา” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๕๑ ถึง ๖๓ อยู่

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปในข้อ ๙๐ ว่า ในบรรดาทสิฐิ ๖๒ นั้น ผู้ปฏิบัติธรรมแบบพุทธจะมีการ“ถูกต้องๆแล้วด้วยผัสสายตนะ

ทั้ง ๖ ย่อมส่วยเวทนา เพราะเวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิดตัณหา
เพราะตัณหาเป็นปัจจัยจึงเกิดอุปาทานเพราะอุปาทานเป็นปัจจัย
จึงเกิดภพ เพราะภพเป็นปัจจัยจึงเกิด ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ
โทมนัส อุปายาส” เป็นกิริยาลูกโซ่หรืออัทปปัจจยตาอยู่แน่นอน
จึงต่างก็จมอยู่ในข่าย“ทิวฏฐิ ๖๒”ทั้งนั้น
ฉะนั้นแลคือ วัฏฏะ คือโลก คือความวนเวียนอยู่ในโลกีย์ ที่อยู่
กับ“สุขๆ-ทุกข์ๆ”เพราะลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขด้วยกามและอัตตา
ไม่มีทางออกจากโลกีย์ภพ จึงไม่มี“โลกุตรภูมิ”ตลอดกาลนาน

(๑๗๗) ทิวฏฐิหรือลัทธิที่ไม่มี“โลกุตรธรรม”ไม่เสถียรทั้งนั้น

แม้จะมีบาง“ทิวฏฐิ”หรือบางลัทธิศาสนา ที่ดูเหมือนสามารถ
หลุดพ้น“กามคุณ ๕” มี“ฉาน ๑-๒-๓-๔” เป็นผู้มักน้อย สันโดษ
ละทิ้งโลกีย์ ทั้งลาภยศสรรเสริญ ยิ่งกว่าแบบพุทธเอาด้วย

ถึงขั้นไม่มีอะไรเลย ไม่เอาอะไรเลย แก้วฟ้าทองๆ นุ่งลมหม่มฟ้า
มีภาชนะเพื่อใส่อาหารกินใบเดียว กับแช่ปดระมัดระวังสัตว์เล็ก
สัตว์น้อย แม้แต่ผมก็ถอนเอาที่ละเส้นจนหมดหัว ไม่ใช่แม้แต่มีดโกน

ดูช่างตัดขาดได้เด็ดจัง ดูช่างละทิ้งได้เยี่ยมยอด ไม่แลไม่แตะ
ไม่สัมผัส ไม่สัมผัสด้วยอย่างเห็นๆ ว่า ขาดจากโลกชัดเจนมาก

จึงเชื่อถือกันได้ง่าย ชัด สัมผัสหายาบ ด้วยการเห็นดังๆ ว่า
ลัทธิเช่นนี้เขา“ไม่”จริงๆ ไม่มี ไม่ได้ ไม่เอา ไม่เป็น ไม่..เป็น“เรา”
ไม่เป็นของเรา ภายนอกยืนยันอยู่โทนโท่ เห็นได้อยู่หลายๆ โด่งๆ

แต่ในใจจริงยังไม่“เสถียร” ยังไม่แน่นอน เป็น“นิจจัง-ฐวัง-
ลัสสตั้ง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปปัง” เหมือนผู้มี“ทิวฏฐิ”แบบ
พุทธ และได้ปฏิบัติแบบพุทธจนสามารถบรรลุผลสำเร็จหรือ

เพราะในใจจริงนั้น ลัทธิที่มีทฤษฎีทิ้งขว้างไปเลย พรวดจากไป ไม่เอาเลย นั่นไม่ได้ฝึกอยู่กับภาวะที่“โลก”สารพัด“มี”อะไรต่ออะไร กันมากมาย ที่เป็นทั้งประโยชน์และโทษภัย ซึ่งเป็นทั้งสิ่งจำเป็นต่อชีวิต และไม่จำเป็นต่อชีวิต เป็นทั้งคุณและโทษสำหรับชีวิตแท้ๆ

จึงไม่ได้ฝึกเรียนรู้ความเป็น“อัตตา”ที่เกิดขึ้นในใจ“ตน”ด้วย อูบายวิธีเหมือนอย่างพุทธมี ก็ไม่รู้จู้จู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” อย่างรู้แจ้งจบครบ“อัตตา ๓”(โอฬาริกอัตตา-มโนเมยอัตตา-อรูปัตตา)

ก็ไม่รู้จู้จู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”อย่าง บริบูรณ์สัมบูรณ์ โดยกำจัดความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”ส่วน ที่เป็น“กิเลสสวะ-กิเลสอนุสัย” ในที่สุดอยู่กับโลกกับอัตตาได้ชนิดที่ ไม่เป็นภัย-ไม่เป็นโทษแก่โลกแก่ตนเลย แต่มีชีวิตเต็มไปด้วยคุณค่า ประโยชน์ ไร้โทษไร้ภัยใดๆแก่ใครแก่สังคมจริงๆ อยู่กับโลกดียิ่ง

ชนิดที่“เสถียร”ถึงขั้น“ নিজ-จ-กู-วัง-ส-ส-ต-ตั้ง-อ-วิ-ปริ-ณ-าม-ธ-ม-ม-ง-อ-สัง-หิ-รัง-อ-สัง-กุ-ป-ป-ง ” ดังที่เคยพูดอ้างอิงยืนยันมาผ่านแล้วมาครั้ง

(๑๗๘) เพราะลัทธิอื่นไม่ได้เรียนรู้“โลก”และ“อัตตา”

เพราะลัทธิหนีโลกไปนั้นเขาไม่ได้เรียนรู้“โลก”และสังคมมนุษย์ ให้เป็น“โลกวิทู” โดยเฉพาะความเป็น“โลกุตระ” และช่วยโลกได้ เป็น“โลกานุกัมปา” โดยสร้างจิตให้เป็น“โลกูตรจิต” เขาจึงไม่สามารถ รู้จู้จู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” และสังคมได้สำเร็จเป็น“ความจริง” ในขณะต่างๆของความเป็น“โลก” ชีวิตจึงขาด“คุณค่า”ที่มนุษย์ควรจะเป็น ควรจะมีอย่างยิ่ง ชีวิตก็ทิ้งประโยชน์ที่มนุษย์มีได้เป็นได้ไป เปล่าๆอย่างน่าเสียดาย

เขาจึงไม่รู้จู้จู้แจ้งรู้จริง“กามัตถนา”ในกามภพ ไม่รู้จู้จู้“รูป

ค้นหา”ในรูปภาพ โดยเฉพาะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อรุปค้นหา”ในชั้น
“อัสวะ” ชั้น“อนุสัย”ได้เลยเด็ดขาด เหมือนอย่างแบบพุทธที่มีวิธี
ปฏิบัติอันมีอุปายโกศลที่เป็นลำดับ และละเอียดเป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-
ขั้นปลายอย่างมหัศจรรย์ยิ่ง ที่ไม่มีในศาสนาอื่นใดเลยนอกจากพุทธ
ลัทธิศาสนาที่ทั้งโลกทั้งสังคมไปอย่างตื้นๆ เห็นได้ง่ายๆ จึงรู้
กันไม่ยาก แต่ลัทธิอย่างนั้นมันไม่ได้ช่วยโลกช่วยอัตตาทั้งหลายใน
สังคมในโลกได้อย่างจริงจัง อย่างเต็มไปด้วยเมตตาทายกรรม-
เมตตาวิจิตรกรรม-เมตตาโมหกรรม และมีลาภโดยธรรม(ลาภธัมมิก)ก็
ไม่ยึดเป็นตนเป็นของตน อย่างที่ยืนยันพิสูจน์“ความจริง”นั้นได้จริง
มีใจจริงเห็นเป็นของ“สาธารณะ”กินใช้ร่วมกันได้ อย่างไม่ติดใจใดๆ
เป็น“สาธารณโภคี” เหมือนแบบพุทธ

เพราะไม่มีคุณธรรมในใจที่เป็น“สราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-
สังคะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอภิภาวะ อย่างแท้จริง แม้มากเม่น้อย
จึงไม่มีความเสถียร ไม่มีความเที่ยงแท้ ไม่ยั่งยืนได้เลย

(๑๗๙) “ความเสถียร”จึงยังยืนเที่ยงแท้มั่นคงที่“จิตใจ”

ถ้าได้เรียนรู้และฝึกให้เป็นสัมมาทิฏฐิจริง ก็ต้องมีกันแน่นอน
จึงเป็นคุณสมบัติในคนที่จริง ที่แสดงออกจริงอยู่กับสังคมกับโลกแท้

เพราะ“จิตใจ”ฝึกฝนเปลี่ยนแปลงได้จริงๆ แม้“กาย-วาจา”
ก็ฝึกฝนจริงได้จริง จนกระทั่งถึงที่สุดสำเร็จยังยืน เที่ยงแท้ที่“ใจ”

ฉะนั้นแล จิตใจจึงเป็น“ความเสถียร” สังสมความเป็น“นิจจัง-
ชูวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปปัง”อย่างป็นจริง
ไม่ใช่เพื่อฝัน เพราะได้เรียน ได้ฝึกจึงรู้แจ้งโลก รู้แจ้งอัตตาจริง

ไม่ได้ทั้งโลก ทั้งอัตตา ไม่ได้หนีโลกหนีอัตตาไป จึงรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อัตตา”อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ ทั้งภายนอกและภายใน ยืนยันได้เป็นอภิลิโก-เอหิภัสลโก

แต่ตรงกันข้ามผู้ที่ปฏิบัติชนิดที่“เว้นขาดจากผัสสะเป็นปัจจัย” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่ครบพร้อมทั้ง“รูป ๒๘” และ จิต ๑๒๑ หรือเจตสิก ๘๙ เหมือนที่แบบพุทธได้ศึกษาเรียนรู้กัน

ก็เลยกลายเป็นคน“จม”อยู่กับ“อัตตา”ของตนเอง โดยไม่รู้ตัว รู้ตัวจริงๆอย่างไม่สามารถหยั่งรู้“อัตตา”หรือมีวิธีได้สัมผัส“อัตตา”ชนิด ที่มี“การสัมผัสโดยการกระทบ”(ปฏิขัมผัสผัส) และไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ในมิติต่างๆครบครัน ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ตั้งแต่“หยาบ”โอฬาริก จนละเอียดถึงขั้น“ไม่เห็นรูป”อรูปร ชนิดที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตใจ”ที่เป็น“อัตตา”และกำจัดความเป็น“อัตตา” ของตนสำเร็จจริง และกำจัดความเป็น“โลก”ที่ไม่พึงประสงค์ได้จริง

ผู้ที่บรรลุธรรมแบบพุทธ จึงกลายเป็นคนผู้อยู่กับ“โลก”กับ “อัตตา” แต่ไม่ติดยึดโลกไม่ติดยึดอัตตา ไม่ผลักโลกไม่ผลักอัตตา ไม่เป็นทาสโลกไม่เป็นทาสอัตตาแต่อยู่อย่างไม่มีความเห็นแก่“โลก” ไม่เห็นแก่“ตน” มี“ปัญญา”ที่เที่ยงธรรม เพราะมี“ธรรมาธิปไตย” มี “อำนาจที่เป็น“ธรรม”แท้จริง

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเขีนกสิ้อพระธรรมจักร
ยินดีด้วย “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

* วิรัตน์ จินะวิจารณ์

(๑๘๐) พุทธมี“สติ”เป็นอธิปไตย มี“ปัญญา”เป็นอุตตระ

ซึ่งแตกต่างจากแบบที่ไม่ใช่พุทธ ที่เห็นโลก จึงหมดลัทธิที่จจะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ในมิติต่างๆ แถมไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“อตตะตา” ซึ่งคนผู้“อวิชชา”ยังมี“อตตะตา”กันอยู่ทั้งนั้น

แต่แบบพุทธยังอยู่กับสิ่งเหล่านั้น ยังสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอยู่ ไม่ใช่ว่าจะพรากจากโลกก็ทิ้งขว้างลาภยศ สรรเสริญสุขไปไกล ไม่แลไม่แตะกันเลย

พุทธเรียนรู้และฝึกตนให้มี“สติ”เป็น“อำนาจ”คือ“อธิปไตย” อยู่กับ“โลก” เรียนรู้“อำนาจโลก”(โลกาธิปไตย) อยู่กับ“อตตะตา” เรียนรู้ “อำนาจอตตะตา”(อตตะตาธิปไตย) จนเป็นผู้“ทรงอำนาจ” แข็งแรง เที้ยตรง ซื่อสัตย์ ช่วยเหลือเกื้อกูล เสียสละ ดิงาม(ธรรมาธิปไตย)

มี“อำนาจ”คืออธิปไตย เป็น“กลาง” คืออยู่กับโลก อยู่กับ อตตะตา ไม่ดูตโลก ไม่ดูตอตตะตา ไม่ผลักโลก ไม่ผลักอตตะตา แต่มี “อำนาจ”คืออธิปไตยแข็งแรงกว่า“โลก”กว่า“อตตะตา” ช่วย“โลก” ช่วย “อตตะตา” ด้วยเมตตากายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตาเมโนกรรม ด้วย“ปัญญา” ที่สามารถ

เพราะพลัง“ปัญญา”เป็น“อุตตระ” คือ เป็น“ความรู้ที่ดีกว่า- ยิ่งกว่า-เป็นธรรมกว่า-แข็งแรงกว่า-เหนือกว่าด้วยประการต่างๆ จึง เป็น“การอยู่เหนือ”ที่ประเสริฐ เป็นประโยชน์คุณค่าแก่โลกแก่สังคม

ไม่ใช่อยู่เหนือชนิดที่เบง ช่ม เอาเปรียบ กดขี่ ทำร้าย ให้โทษ “อยู่เหนือ”(อุตตระ) ไม่ใช่“หนี”แต่มีคุณค่าด้วยประการฉะนี้

ซึ่ง“ทิวฐิ”หรือ“ลัทธิ”เหล่าอื่นไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ปรมัตถธรรม” ไม่มี“การทำใจในใจได้อย่างถ่องแท้”(โยนิสมนสิการ) จนกระทั่ง“สิ้นอวิชชานุสัย”สำเร็จถึงขั้น“นิจัจจ-ฐวัง-อวิปริณามธัมมัง

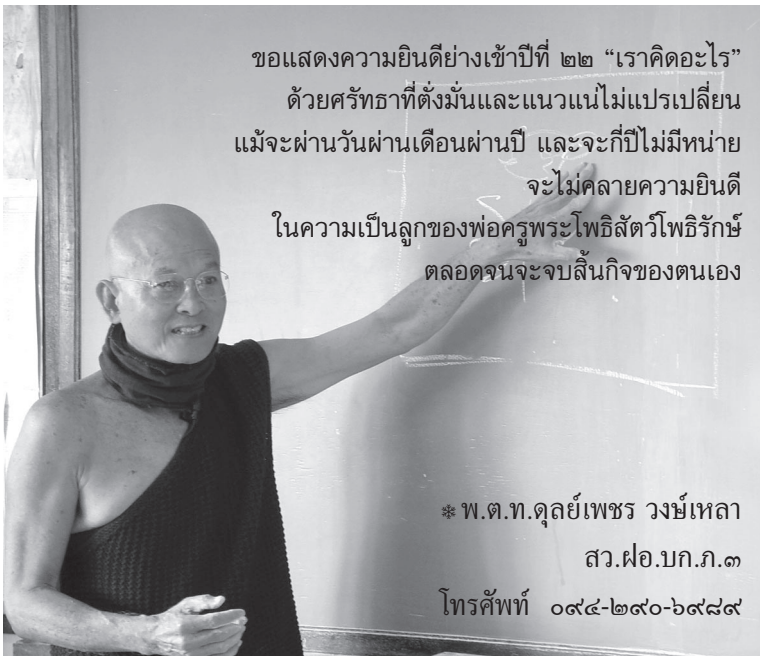

-อสังหิริง-อสังกุปปัง”เหมือนแบบพุทธหอรก

“ทิฏฐิหรือลัทธิตี”เหล่านั้นยังเวียนกลับแน่นอน แม้ชาตินี้เขาจะดูเหมือนเขาละทิ้งได้เป็น“รูปธรรม”ที่เห็นเด่นชัดใจแจ้งจริงๆ ยิ่งกว่าแบบพุทธปานนั้นก็เถอะ ชาติใดชาติหนึ่งต่อไปเขาก็จะเวียนกลับแน่ เขายังเป็นเชื่อ“เทวนิยม” และไม่เป็น“โลกุตรธรรม”อยู่ดี

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘ ว่า “ทิฏฐิ”หรือ“ลัทธิตี”ที่ไม่มี“อริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘” ไม่มี “สมณะที่ ๑-ที่ ๒-ที่ ๓-ที่ ๔” หรือไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ก็ไม่มี “โลกุตรธรรม ๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ต่างก็เป็น“ทิฏฐิหรือลัทธิตี”ที่มีการปฏิบัติที่ไร้“ความจริง”จมอยู่กับ“ฝัน” จึงไม่พ้น“มิจนาทิฏฐิ”ทั้ง ๖๒ ไปได้ทั้งนั้น

(๑๘๑) ไม่มี“กาย”อย่างสัมมาทิฐิ ก็ปฏิบัติสัมบูรณ์ไม่ได้

การปฏิบัติที่ไม่มีภายนอกอยู่ครบ “การทำใจในใจ”ตัดภายนอกเข้าไปอยู่แต่กับ“ในภายใน”นั้น “สติ”ไม่ตื่นเป็น“สติมันโต” คือไม่ตื่นรู้พร้อม“สัมปชัญญะ”(การพิจารณาพิเคราะห์) จึงไม่มี“สัมปชานะ”(ไม่มีความรู้สึกรู้สึก,ไม่มีความคิด) “สัมปวัตเตติ”ก็ไม่เกิด(การดำเนินไปก็ไม่เกิด) ก็ทำ“สัมปทาติ”ไม่ได้(ส่งต่อให้ไม่ได้) ก็“สัมปาเทติ”ไม่ได้(จัดแจงไม่ได้,พยายามทำให้สำเร็จไม่ได้) “สัมปชชติ”ก็ไม่มี(สำเร็จ,เจริญก็ไม่มี) “สัมบันโน”(ความถึงพร้อมแล้วคือสำเร็จจบ)ก็เป็นอันหมดหวัง(ก็เป็นอันไม่มีทางเลย)

การปฏิบัติของพุทธ จึงต้องปฏิบัติที่พร้อมในปัจจุบัน แต่กระนั้น ผู้หลงแต่“ปัจจุบัน”เองนี่แหละ ก็ใช้จะรู้ตัวเองได้ง่ายๆ ว่าจริงๆ นั้น ตัวของตนยังหลง“ติดยึด”อะไรรออยู่บ้าง “อุปาทาน ๔”ตนหลงติดยึดใน“อุปาทาน”ใดอยู่เท่าใด??!

(๑๘๒) แต่ถ้าหลงผิดไปเอาแต่ปัจจุบัน“สุดโต่ง”ก็ยังร้าย

แต่ถ้าไม่ศึกษาให้“สัมมาทิฐิ”ดีๆอีก หลงผิดเอาแต่“ปัจจุบัน”โดยไม่เอาแล้ว“อดีต-อนาคต” ก็เลยยิ่งร้ายหนักเข้าไปใหญ่

เพราะถ้าปฏิเสธ“อดีต”กับ“อนาคต” ไม่ยอมรับว่าอดีตกับอนาคตนั้นจริงๆมีอยู่แน่แท้ และมีการเกี่ยวพันกับชีวิตคนอยู่ทั้งสิ้น เป็นพลังแห่ง“สันตติ”หรือพลังแห่ง“อิทัปปัจจยตา”กระทบมีผลต่อผู้ยัง“อวิชชา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปรมาตถธรรม”จริงๆ “อดีตกับอนาคต”มีอิทธิพลกับชีวิตจิตใจของคนผู้“อวิชชา”อยู่แน่แท้ ชนิดที่เจ้าตัวไม่สามารถรู้เท่าทันได้ง่ายๆเลย

ผู้เรียนรู้ศึกษาอย่างสัมมาทิฐิ จะสามารถระวังระไวกับ

ความเป็น“อดีตกับอนาคต”ได้อย่างมากทีเดียว

ดังนั้น ผู้ที่ปฏิเสธ“อดีตกับอนาคต”สิ้นเชิงนั้น จะถูก“อดีตกับอนาคต”เล่นงานได้โดยที่ตนเองก็ไม่ต้องรู้ตัว เพราะตนไม่รู้ตัวจริงๆ

ผู้ที่ไม่ปฏิเสธ“อดีตกับอนาคต” และพากเพียรเรียนรู้ความเป็น“อดีตกับอนาคต”ที่มันวนเวียนเกี่ยวข้องกับชีวิตจิตใจคนชนิดที่อย่าให้มันมีอิทธิพลกับเราเป็นอันขาด หรือมากนักก็ได้ ด้วยการยอมรับ ก็จะไม่เสียทำให้อดีตกับอนาคต

เพียงแต่อย่า“มิจฉาทิฏฐิ”พาดนเข้าไปจมอยู่ในความเป็น“อดีต-อนาคต” แม้จะมี“ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖” องค์ประกอบในการปฏิบัติ โดย“รูป”มันเป็น“ปัจจุบัน” แต่โดย“นาม”มันไม่เป็น“ปัจจุบัน”หรือ

ต้องมี“อดีตกับอนาคต”ประกอบการศึกษาด้วยเป็นสามัญของโลกธรรมดา ถ้ายิ่ง“สุดโต่ง”ดังว่า ก็กลายเป็น“อุจเฉททิฏฐิ”ไปเลย คือ คนผู้นั้นเชื่อว่า“อดีตกับอนาคต”หลังตายไป..ไม่มี

และแม้ปัจจุบัน ผู้ใดถ้าไม่สำนึกสำเหนียกมัน ไม่ระไวระวังอดีตกับอนาคตโดยอย่าให้มันมีอิทธิพลกับเราจนเสียท่า เป็นผู้มีความเห็น“ขาดสูญ” คนผู้นั้นเข้าใจว่า คนเกิดชาติเดียว ตายชาติเดียว แม้ในปัจจุบันชีวิต ก็ไม่เชื่อว่า“อดีตหรืออนาคต”มันมีอิทธิพลกับตน

คนผู้นั้นนอกจากจะสิ้นหวังจาก“นิพพาน”แล้ว ยังจะกลายเป็นคนใจดำอำมหิต ไม่มี“บาป”ไม่มี“บุญ” ไม่มี“กุศล”อกุศล” ไม่มีนรก ไม่มีสวรรค์กันไปเลย เพราะเชื่อว่า ตายแล้ว ก็จบ ไม่มีอะไรต่อไปอีก

คนผู้นี้ก็จะทำชั่วได้ทุกอย่าง ถ้ามันใจตนเองว่าหลบเลี่ยงผลร้ายในปัจจุบันนี้ได้ เขาก็จะทำชั่วนั้นอย่างไม่เชื่อว่า “ชาติหน้า”มีจริง

(๑๘๓) “ทฤษฎี”ของผู้“อุจเฉททฤษฎี”จึงเป็นภัยต่อสังคมยิ่ง

คนผู้“อุจเฉททฤษฎี”นี้จะไม่กลัวบาป ไม่กลัวชั่ว เพราะเชื่อว่าบาป หรือทุกข์ร้ายนั้น มีอยู่แต่ในชีวิตเป็นๆ ตายไปแล้วไม่มีบาป ไม่มีชั่วอะไรเหลือแล้ว ขาดสูญไปเลย

คนที่มีความ“ทฤษฎี”สุดโต่งเช่นนี้ ปัจจุบันนี้มีมากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะหลงว่า“ตนฉลาด” คนจะรู้เกินคนที่เขายังเชื่อว่ามีชาติหน้าชาติหน้านั้น มันแค่“สมมุติ”กันขึ้นมาให้คนกลัว จะได้ไม่ทำชั่วทำบาป แท้จริงเขาเชื่อว่า ชาติหน้า ชาติไหนก็ไม่มีหรอก นอกจากชาตินี้ชาติเดียว ตายแล้วก็จบ สูญไป

ดังนั้น คนสุดโต่ง“อุจเฉททฤษฎี”นี้ เชื่อว่า ชาติหน้าจริงๆไม่มี ก็เลยหลงคิดว่า ผู้ที่จะรู้“ความจริง”อย่างนี้(ที่เขาหลงได้นั้นต้องเป็นคนฉลาดพิเศษ จึงจะสามารถรู้ความจริงนี้ คนผู้นี้จึงหลงตน และกระหึ่มใจว่าตนเป็นผู้ฉลาดพิเศษอยู่ในที่เสมอ

เพราะเชื่อว่า มันเป็น“ความจริง”ที่คนฉลาดจริงเท่านั้นจึงจะสามารถรู้“ความจริง”นี้ได้ เขาจะหลงตนอย่างนี้จริงๆ

แต่แท้จริงคนผู้มีความทฤษฎีเช่นนี้ คือผู้ประมาทที่แท้ จึงทำชั่วในปัจจุบันนี้ อย่างไม่กลัวบาป แค่วางอย่าให้สังคมจับได้เท่านั้น หรืออย่าให้แพ้ใครๆเท่านั้นเขาผู้นี้จึงมีแต่“นรก”โดยส่วนตัวเดียวสำหรับเขา

และเป็น“นรกอเวจี”ที่เลวร้ายลึก ร้อนสุดๆหาที่เปรียบมิได้เลย เพราะเขาไม่แคร์นรกจริงๆ เขามั่นใจจริงๆว่า“มันไม่มี”

เขาเชื่อว่า มันเป็นเรื่องหลอกคน ให้คนในโลกที่มีชีวิตนี้กลัว จะได้ไม่ทำชั่ว เขาถือว่ามันเป็น“จิตวิทยา”เท่านั้น เขาไม่เชื่อว่ามันเป็น“สัจจะ” ที่มีอยู่จริง จริงๆ

เพราะเขาไม่ได้เรียนรู้ศึกษา“ปรมาตถธรรม”ที่เป็น“ปรมาตถ

ลัจจะ”อย่างบรรลุลหรรษที่จริงแท้ ถ่องแท้

(๑๔๔) ไม่ง่ายเลยที่จะรู้ว่าเราหลงมอยู่กับอดีต-อนาคต

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๒๗ พระพุทธเจ้าตรัสถึง “ทิวฏฐิ ๖๒” อยู่ในสูตรนี้ เริ่มจาก “อดีต ๑๘” (บุพพัตตกับปิกทิวฏฐิ ๑๘)

บุพพัตตกับปิกทิวฏฐิ คือ ผู้เวียนว่ายอยู่ในกัปป์ที่เป็นอดีต

ก็เข้าไปใน “ภวัฑ์” คือ ระลึกรู้ไปถึง “ภาวะที่ตนเคยอยู่ในสภาพอดีต” (การระลึกย้อนกลับไปรู้จักนึกเอาตามขั้นที่ตนเคยมีมาแล้ว) จะระลึก รู้ในขณะที่หลับตาสะกตจิตเข้าไปในภพภายในก็ได้ จะระลึกรู้ในขณะที่ ลืมตาตริกเอา-คั่นคิดเอาก็ได้ โดยการกำหนดขั้นส่วนอดีต มีความ เป็นไปตามขั้นส่วนอดีต บรรณขั้นส่วนอดีต แล้วมี “ทิวฏฐิ” ของ ตน เป็น “มิจฉาทิวฏฐิ” ๑๘ ทิวฏฐิ

ผู้ปฏิบัติที่หลงมอยู่กับ “อดีต” เป็นพวกหลง “อดีต ๑๘” เท่า ที่พระพุทธเจ้าประมวไล้ทั้งหมดมี “มิจฉาทิวฏฐิ” มอยู่กับอดีตมีเท่านี้ ส่วนมากก็จะทำได้ในขณะที่หลับตาเข้าไปทำใจให้เป็นเจโตสมาธิ ระลึกในภวัฑ์ แล้วย้อนนึกเอาตริกเอาจาก “อดีต” เดิมทั้งนั้น

ไม่ว่าจะลืมตาแต่นึกเอาตริกเอา หรือหลับตาทำสมาธิ แม้ ไม่ทำสมาธิก็ตาม นึกเอา-ตริกเอาได้ทั้งนั้นแหละ ก็มัน “ฝัน” เอาหน้ มันไม่มี “ความจริง” เลย แม้แค่ “สมมุติลัจจะ” ยิ่ง “ปรมัตถ ลัจจะ” ไม่ต้องไปพูดถึงเลย เพราะนั่นมันยิ่งต้องมีหลักเหตุปัจจัยครบ

“ทุกขอาริยลัจ” เกิดในภาวะที่ไม่ใช่ “ปัจจุบัน” นั้น เช่น ไปเกิด อยู่ใน “อดีต” หรือไปเกิดอยู่ใน “อนาคต” นั่นคือ ใครก็ไม่มีสิทธิ์ไป แก้ไข ไปจัดการกับ “ความทุกข์” นั้นได้

“ทุกขอาริยลัจ” ที่เป็นอนุสัยใน “อดีต” ของ “อัตตา” ใด “ทุกข์” นั้น

จะเกิด ก็ต้องเกิดใน“ปัจจุบัน”ของ“อัตตา”นั้นทุกคน บิดพลิ้วไม่ได้
ยิ่ง“ทุกขอาริยสัง”ใน“อนาคต”ของ“อัตตา”ใด “ทุกข์”นั้นก็ยัง
ไม่ถึงเวลาเกิด เพราะเป็น“อนาคต” แล้วจะไปแก้ไขกันที่ไหน
เพราะ“อดีต”มันคือภาวะที่เกิดเป็นภาวะนั้นเรียบร้อยแล้วในตัว
มันเองแล้ว ส่วน“อนาคต”ก็มันยังไม่มีเลย แล้วจะไปแก้ไขมันแล้ว
มันจะไปหลงเอาแต่ในภายใน ไม่มีภายนอก
ซึ่งก็คือ ผู้หลับตาทำสมาธิอยู่แต่ในภายใน ไม่มีภายนอก
ทั้งหลายทั้งปวงนั้นแหละ ก็หมดหวังบรรลุธรรมแน่ยิ่งกว่าแน่
ดังนั้น ต่อให้ระลึกหยั่งรู้“อดีต”ของตนไปได้อีกเท่าไร มันก็
ไม่มีสิทธิ์ ไม่มีทางที่จะแก้ไข“ทุกข์”นั้นให้เปลี่ยนแปลงได้เลยเด็ดขาด

(๑๘๕) ผู้หลงมุ่นอยู่กับ“ความว่าง” คือ ผู้หลงทศผิดธรรม

หรือมีแต่เรื่องของ“วัตถุ”หรือมีแต่เรื่องของ“มหาภูต ๔”
หรือมีแต่“อากาศ-อวกาศ-ความว่าง”ที่ปราศจากจิตวิญญาณ ก็เป็น
เรื่องของ“ปัจจุบัน”ของ“วัตถุ-อากาศ-อวกาศ-ความว่าง”ที่ไม่ใช่“การ
ทำใจในใจ”(มนสิการ)

กลายเป็นการศึกษาที่หลงทศผิดเป้าแห่งสังขะ

เพราะคำว่า“ว่าง”นี้ ไม่ใช่“วัตถุธรรม”ใดๆ“ว่าง” แต่เป็น
“จิตใจ”ของเราผู้ปฏิบัติต่างหาก ที่“ว่างจาก“กิเลส”นั้นๆ

ผู้หลงทศผิดทางไปมัวมุ่นขบคิด หรือหลงศึกษาแต่
“ความว่าง”ของอะไรสารพัดนอกตนนอกตัว ซึ่งมีแต่“ตรรกะ” หรือ
“การขบคิด”ถึงสภาพที่“ว่างอย่างแยกกาย”กันสารพัด

ซึ่งมันไม่ใช่เป้าแท้ของ“ปรมัตถธรรม” คือ จิต-เจตสิก ที่จะ
ต้องศึกษาและเรียนรู้“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”ของ“นามกาย”

และ“รูปกาย” หรือความเป็น“กาย”ให้“ถูกเป้า”อย่างสัมมาทิฐิจริงๆ

ถ้าเขียนไปมั่วแต่ไม่ยอมอยู่กับการขบคิดถึงสภาวะ“ความว่าง”
ของอะไรต่ออะไรสารพัด ก็ไม่ใช่ที่หมายของพุทธธรรมที่เป็น
“ปรมัตถธรรม”โดยเฉพาะ“นิพพาน” ซึ่งหมายถึง “การพ้นทุกข์อาภยสังข”

ต้องรู้ความเป็น“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก-อารมณ์จิตใจตน”ให้ได้
“ทุกขอริยสังข-สุขแท้(สุขัลลิกะ)”อยู่ใน“เวทนา”นี้แท้ๆ พระพุทธเจ้าให้
เรียนรู้ออกจาก“เวทนา”นี้ อย่าไปหลงทึตผิดทางอยู่

“การเกิด”ของ“ธรรม”จึงไม่ใช่“การเกิดของวัตถุหรือมหาภูต”
หรือมีแต่“อากาศ-อวกาศ-ความว่าง ที่ปราศจากจิตวิญญาณ”

ระหว่างกลางของ“รูป”กับ“รูป”เป็น“ความว่าง”จะเรียกด้วย
ภาษาว่า“สุญ”(สุญญตา)ได้ แต่ไม่ใช่ภาวะของ“นิพพาน” ที่ศาสนาพุทธ
ให้คนปฏิบัติเพื่อบรรลุให้ได้

เพราะนั่นเป็นแค่“ความว่าง”ที่เกิดอยู่ในธรรมชาตินอกตัวคน
เมื่อใครไปหลงนับเอา“ความว่าง”แบบนี้มาเป็น“นิพพาน” ก็คือผู้“มิจจา
ทิฎฐิ”ทั้งนั้น

ภาวะ“ความว่าง”หรือ“สุญญตา”แบบนี้แหละที่นักขบคิดมัก
จะไป“หลง”ขบคิดแล้วได้“สุญญตา”แบบนี้ ก็ได้แค่“ความว่างเปล่า”
จริงๆ ไม่ใช่ภาวะของ“นิพพาน”เลย ความคิดนี้เป็น“อนาคต”อยู่

ซึ่งนักตรึก-นักคั่นคิดหลงตรึก หลงนี้ก่อกันอยู่มากหลาย
จนกลายเป็น“ศาสดา”หรือ“ปรมาจารย์”ผู้มีมุขลิกที่ขบคิดได้
ยอดล้ำเกินลิกกว่าใครยิ่งยอดเยี่ยมจนใครคิดเทียบได้ยากไปเลย
กันทีเดียว

(๑๘๖) จิตใจที่มี“อาการ”ใน“ปัจจุบัน”นี้ คือ“ความจริง”แท้

“ทุกขอาริยสังข”จึงต้องรู้จักกันใน“ปัจจุบัน” และจัดการให้มัน ลื่นไปให้ได้ใน“ปัจจุบัน”นี้เท่านั้น เป็นสำคัญที่คนพึง“ทำ”

ดังนั้น จะ“ว่าง”ก็ทำที่จิตใจ ทำให้“จิตใจ”มันว่างจาก“กิเลส” นั้นๆ “แก้กรรม”คือแก้กันตรงนี้ แก่“กิเลส”ที่อยู่ใน“จิตใจ”ของเรา

ดังนั้น “ว่าง”ก็คือ“จิต”นะที่“เกิดอาการว่าง” ไม่ใช่อะไรอื่น

ในส่วนที่เป็น“อดีต”หรือในส่วนที่เป็น“อนาคต”นั้น มันมีอยู่ แล้ว แต่จะเกิดเป็น“อดีต”เราก็ต้องทำใน“ปัจจุบัน” จะให้เป็นจริง มีจริงใน“อนาคต” เราก็ต้องทำที่“ปัจจุบัน” จึงจะเป็น“ของจริง” เกิดขึ้นมาให้เห็นเป็นจริงได้ นี่คือนะที่ประเด็นแรกที่ต้องไม่หลงผิด

“อดีต”ก็ต้องเกิดจากการทำใน“ปัจจุบัน”แล้ว “อนาคต”ก็ เดินทางมาถึง“ปัจจุบัน”จึงจะกระทำได้ ต้องทำกันที่“ปัจจุบัน”ทั้งนั้น

สำหรับ“อดีต”นั้น อย่าหลงไปทำอะไรกับมัน วางมันไปเลย เพราะ“อดีต”มันแล้วไปแล้ว รู้ภาวะที่เรากำลังกระทำกับมันอยู่นั้นให้ ได้ว่า เรากำลังทำอยู่กับความเป็น“อดีต” แก้ไขให้มัน“เป็น”อะไรอีก ไม่ได้ เหมือน“ข้าวสุกที่หุงสุกแล้ว”นั้นแหละ จะแก้ไขให้“ข้าวสุก” กลับมาเป็น“ข้าวเปลือก”ใหม่ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

“อนาคต”ก็เช่นกัน รู้ภาวะที่เรากำลังกระทำกับมันอยู่นั้นให้ได้ ว่า เรากำลังทำอยู่กับความเป็น“อนาคต” ยิ่งถูกหลอกให้“ฝัน”ไปกับ “วิมาน”ในอนาคตอย่างมีดมัวโมหันต์กันนั้น ยิ่งเพื่อพากันไปใหญ่ อย่ายไปมัวทำอยู่กับภาวะลมๆแล้งๆอย่างนั้นกันเลย มันเป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนอย่างนั้น หยุดหลอกกันบ้างเถิด

(๑๘๗) “อาการจิต”แท้ที่เป็น“ธรรม”ที่เป็น“กาย”ในปัจจุบัน

แม้“ปัจจุบัน”ก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริง จึงจะเกิด“ธรรม”ขึ้นมาได้ หาก“มิจจาทิฏฐิ”ก็เกิดแต่“อธรรม”อยู่เท่านั้น โดยเฉพาะ“จิต”ที่จะทำให้เกิดเป็น“ธรรม”ขึ้นมา ก็ต้องเรียนรู้ตั้งแต่ความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ แล้วจัดการกับ“กาย”ที่เป็น“สัตว์”ของตนให้เป็น“ธรรม”

แม้“ธรรม”ทั้งหลายไม่ใช่“ตัวตน”(สัพพะธัมมา อนัตตา) แต่ขณะนี้ที่ตนเองยังมี“มิจจาทิฏฐิ”อยู่นี้เรายังมี“ตัวตน”(อัตตา)อยู่แน่แท้ และเป็น“ตัวตนของสัตว์”(สัตว์โอบปาติกะ) ยังไม่ใช่“ธรรม”อะไรเลย

ต้องเรียนรู้ความเป็น“อัตตา ๓”(โอฟาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปรอัตตา)ให้สัมมาทิฏฐิกันดีๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

แม้แต่“กาย”ของความเป็น“สัตว์”ของตน ที่ตนยังมี“รูป”และมี“นาม”ร่วมประกอบกันขึ้นเป็น“กาย”ของ“สัตว์”อยู่(ตั้งแต่ความเป็น“สัตตาวาส” ข้อที่ ๑ ไปจนถึงข้อที่ ๙)ตนก็ยังไม่รู้ความเป็น“สัตว์” แม้แต่ความเป็น“กาย”อันใดเลย แล้วจะหลงตนว่าตนเป็น“ธรรมกาย”นั้นนี้แหละ “ฝัน”ที่เพ้อละเมออย่างยากที่จะแก้

“สัตตาวาส ๙”ศึกษาเรียนรู้แค่ไหน? ว่า อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ ของความเป็น“กาย”คืออย่างไร? ของความเป็น“รูปกาย”ก็ดี เป็น“นามกาย”ก็ดี มันอย่างไร? แค่นี้?(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) แตกต่างกับความเป็น“จิต” แตกต่างกับความเป็น“รูป”ซึ่งมีตั้งแต่“มหาภูตรูป ๔” ไปจนกระทั่ง“อุปาทายรูป ๒๘”นั้น ล้วนแต่ต้องเรียนรู้ความเป็น“กาย” โดยมี“สัญญา”ของตนเป็นอุปกรณ์สำคัญ “กำหนดรู้”กายและจิตของตนได้

และจะเรียนรู้ได้ก็ในขณะที่มี“วิมฺวณฺณลลิตี”(ขณะที่มีธาตุวิมฺวณฺณ เกิดอยู่หลังๆ ใต้งๆ ในขณะมีผัสสะให้เราศึกษา)เท่านั้น มิใช่“หลับตา”เรียน

ซึ่งก็มี“วิญญาณฐิติ ๗ และอายตนะ ๒”นั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๕) ตามที่พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้อาก“ผัสสะเป็นปัจจัย” (เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖) และครบทั้ง“ผัสสาอายตนะ ๖”(เล่ม ๙ ข้อ ๙๐)

เว้น“ผัสสะ”เสียแล้วจะรู้สึกได้ นั่นไม่พื้นฐานที่จะมีได้(เล่ม ๙ ข้อ ๗๗ ถึงข้อ ๘๙)

ดังนั้น ผู้“ไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย”ก็เป็นแค่“ผู้ไม่รู้ไม่เห็น (อชานาโต อปัสสโต) ซึ่งมีแต่“ความแสหา เป็นความดีนรนของคน มีตัณหา”(พตปฎ.เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ถึงข้อ ๖๓)เท่านั้น ทั้งนี้

ผู้หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ จึงคือ “ผู้ไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย”

(๑๔๘) ผู้รู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ที่“สัมมาทิฎฐิ”

ทำความเข้าใจดีๆ “อาการจิต”แท้ที่เป็น“ธรรม”ที่เป็น“กาย”ในปัจจุบัน ซึ่งต้องเรียนรู้อย่างสัมมาทิฎฐิ แล้วปฏิบัติจะรู้จักแจ้งรู้จริง“กาย”และ“จิต” ต้องเรียนรู้อให้ครบครัน ให้ตรงตามพระวณะ ไม่ใช่ไปนั่งสะกดจิต หลงอยู่แต่ใ้“ใสๆ”ในภวังค์ หรือไม่ใสก็ตาม ที่หลับตาเข้าไปในภวังค์ ใ้ช้ทั้งนั้น จมอยู่ใน“ฝัน”ทั้งนั้นแหละ “ตื่น”(ชคร)จากฝันกันได้แล้ว อย่าหลงอย่าหลอกกันต่อไปเลย นั้นมันจมอยู่แต่ใน“ฝัน” หา“ความจริง”ไม่ได้ เลิกมงายกัน เสียทีเถิด มันสูญเปล่าไม่เกิดผล“พุทธสังจะ”ใดเลย จะใช้“คน”เป็นเครื่องมือสะกดจิตให้ตกเป็นเหยื่อหากินไปอีกนานเท่าใด..หือ!!!

ผู้ที่เรียนรู้อปริยัติความเป็น“กาย”สัมมาทิฎฐิแล้ว และปฏิบัติจนสามารถ“กำหนดรู้”ความเป็น“กายของตน”(สังกาย)ได้ ก็เป็นผู้“พ้นสังโยชน์”ข้อแรกของ“สังโยชน์ ๑๐” ที่เข้าเขต“ผู้รู้จักแจ้ง”(วิปัสสี)ตามหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า เป็นผู้มี“วิปัสสนาญาณ”แท้

คือ เป็นผู้“ลืมนตา”เห็นๆ มี“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้) และมี“นาม”(ภาวะที่เป็นผู้รู้หรือภาวะของธาตุรู้)กระทบสัมผัสกันอยู่หลุดๆเป็นปัจจุบันนั้นที่เดียว แล้ว“วิจัยรูปธรรมและนามธรรม”นั้น(มีธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์)จนกระทั่งวิจัย“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” และสามารถวิจัยรู้จู้แจ้งรู้จริง“ตัวกิเลส”ที่อยู่ที่“จิตในจิต”ได้ จึงจะ“ประหาร”กิเลสตัวนี้ถูกต้องจนกระทั่ง“จิตที่เป็นอกุศลจิตหรือกิเลส”นี้ตายลงหรือ“ดับไป” “จิต”ส่วนที่เป็น“กิเลส”ของตน“ดับ” “จิต”ส่วนที่สะอาดจากกิเลสก็เป็น“จิตใหม่”หรือ“เกิดใหม่” เกิดใน“ปัจจุบัน”ที่มี“สัมมาปฏิบัติ”ไปตาม“การทำใจในใจที่ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโสมนสิการ) และผู้ทำใจในใจก็ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ตามพระพุทธรวจนะถูกต้องตรงจริงจึงมีผลแท้มีใช่การปฏิบัติที่“ทำใจในใจ”แบบ“หลับตาอยู่ในภวังค์”ที่ไม่มีภาวะของ“ปัจจุบัน”อันจะต้องมี“สัมผัส ๖”มี“เวทนา ๖”บริบูรณ์อยู่ครบครัน สัมผัส“วิโมกข์”ข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ ตามพระวจนะ เป็นต้น

(๑๘๙) “กาย”ที่“สัมมาปฏิญญี-สัมมาปฏิบัติ”จริง คืออะไร?

“กายในกาย”คืออะไร? อย่างไร? ก็รู้จู้แจ้งรู้จริง
“เวทนาในเวทนา”คืออะไร? อย่างไร? ก็รู้จู้แจ้งรู้จริง
“จิตในจิต”คืออะไร? อย่างไร? ก็รู้จู้แจ้งรู้จริง
“ธรรมในธรรม”คืออะไร? อย่างไร? ก็รู้จู้แจ้งรู้จริง
และสามารถปฏิบัติกำจัดกิเลสลงได้ “การจัดการกับกิเลส”ให้ลดลง จนถึงขั้น“ดับลง”ได้ก็คือ การทำ“อภิสังขาร”สำเร็จผล
“อภิสังขาร”มีผลสำเร็จ “กาย-เวทนา-จิต”ก็เป็น“ธรรม”(ภาวะที่ทรงอยู่)ที่สะอาดจาก“กิเลส”นั้นๆได้จริง
“กาย”อันคือ “รูป”กับ“นาม”ที่ประกอบกันอยู่ ก็สำเร็จเป็น

“กาย”ที่สะอาดจากกิเลสตัวนั้นได้จริง ก็เป็น“กาย”ของ“พรหม”หรือ “กายแห่งพรหม”(ภาวะแห่งความสะอาดบริสุทธิ์, ภาวะจิตวิญญาณที่ ประเสริฐสุด) พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กาย”นี่คือ “กาย”ของพระองค์ เป็น“กาย”ที่ทรงความเป็น“ธรรม” คือ“ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์” “พรหมกาย”หรือ“ธรรมกาย”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่าคือ ตถาคต ผู้มี“กาย”สัมมาทิฏฐิจะนี้หมายถึง พระพุทธเจ้า

(๑๙๐) “ธรรม ๒”ที่กลายเป็น(ภวนติ)“ธรรมเอก”คืออย่างไร

“กาย”ที่เป็น“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา) คือ “องค์ประกอบของรูป กับนาม” เมื่อปฏิบัติได้ผลสำเร็จเป็น“เอกสโมสรณา”ก็เป็นผลธรรม กลายเป็น“ธรรม ๑” นั่นคือ มีแต่“ความรู้สึกที่เป็นอนุทุกขมสุข”

ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ เป็นผลสูงสุดของ“เนกขัมมลิตอุเบกขา”

จะนี้แลจึงจะชื่อว่า “ธรรม” คือความเป็น“ธรรมเอก”แท้ๆ

เป็น“ปัญญาภิสังขาร”ที่ได้ผลสำเร็จ หมายความว่า จัดการ (อภิสังขาร)“ชำระกิเลสในจิตสันดานหมดสิ้นไปได้สะอาดหมดจด” (สันตानัง ปุนาติ วิโสธติ) ตั้งแต่ภายนอกคือ จาก“กาย”ภายนอก ต่อเนื่องลึกเข้าไปสู่“กาย”ภายใน(ภายในกาย) แล้วมาเป็น“เวทนา” แล้ว “เวทนา”ที่ละเอียดลึกซึ่งเข้าไป“ในเวทนา”ก็ถึงที่เกิดของ“จิต”(โยนิโส) ก็พบ“เหตุ”คือ“จิตในจิต” เมื่อ“มนสิการโรวติ”สำเร็จ คือ“ชำระกิเลสใน จิต”สัมบูรณ์ ที่สุดก็เป็น“ธรรม”ชั้น“อสังขตธรรม”

อสังขตธรรม คือ “ธรรมที่ไม่เกิดจากเหตุปัจจัย” หมายความว่า เหตุปัจจัยทำให้“ธรรม”นี้เกิดอีกไม่ได้แล้ว(ไม่มีความเกิดเป็นธรรมดา)

ชัดเจนที่สุดก็คือ ไม่มี“จิต”ที่เป็นภยเป็นโทษ(อกุศลจิต)เกิดใน จิตท่านผู้บรรลุขั้นนี้อีกเลยเด็ดขาดนิรันดร มีแต่“จิต

(๑๗๑) “จิตวิญญาณ”ที่มีภาวะเป็น“เทพ”หรือ“เทวดา”

“ธรรม”คือความสำเร็จของ“อภิสังขาร”ที่ต้องอาศัย“บุญ”เป็น“อาวุธ”อย่างสัมมาทิฐิจริงๆตั้งแต่“บุญญาภิสังขาร”ไปจนบรรลุ“อบุญญาภิสังขาร” แล้วจึงจะสั่งสมเจริญเป็น“อเนญชาภิสังขาร”

ต้องทำ“บุญญาภิสังขาร”ก่อน จนกระทั่งมีผลสำเร็จเป็น“อบุญญาภิสังขาร” แล้วก็รักษาผลด้วย“อเนญชาภิสังขาร”กันต่อไป ใน“สังขาร”ที่ตน“พ้นอวิชชา” トラบทำกาละ“ปรินิพพาน”เป็นปรียสถาน

เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะปฏิบัติธรรมให้“เกิดผลธรรม”ก็ต้องทำ“การเกิด”ให้แก่“จิต”(โอปปาติกโยนิ) ด้วย“กรรม”(สัมมาสังกัปปะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาอาชีวะ) ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น “จิต”จึงจะมี“การเกิด”ชนิดที่เรียกว่า“นิพพัตติ”เป็น“ธรรม”ชั้น“โลกุตระสังขาร”

ความเป็น“จิต”มี“การเกิด”ใหม่จริงๆ เป็น“อุบัติเทพ”(เทวดาโลกุตระ) ซึ่งเป็น“การเกิดของสัตว์โอปปาติกะ”(โอปปาติกโยนิ)ที่ผู้ปฏิบัติธรรมสามารถทำให้เกิดได้สู่“โลกุตระภูมิ”ได้ไปตามลำดับ

“อุบัติเทพ”ต่างจาก“สมมุติเทพ”ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิกันทีเดียว จาก“อุบัติเทพ”เมื่อกำจัดกิเลสได้บริสุทธิ์ ก็เป็น“วิสุทธิเทพ”

ล้วนเป็น“จิตวิญญาณ”ของผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธในชีวิตรคนเป็นๆนี่เอง คือ“เทพ”หรือ“เทวดา” เทวดาที่กิเลสหมดจากจิตก็เป็น“วิสุทธิเทพ”หรือ“พระพรหม” จงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“จิตใจตนเอง”ที่ปฏิบัติสำเร็จถึงปานฉะนี้ให้ได้เกิดเทอญ

ไม่ใช่เรื่อง“ลึกลับ” แต่เป็นเรื่อง“ลึกซึ้ง” ที่เป็นเอหิปปัสสิโกบรรลุถึง“ความจริง”นี้ได้ เชิญให้มาดูของจริงได้ เป็นสวากขาตธรรม เป็นเรื่องของ“ปัจจุบัน”แท้ๆ แม้ทุกวันนี้ก็เป็นไปได้ รู้แจ้งเห็นจริงกันได้แหละๆต่างๆ ศึกษากันดีๆเถิด จะได้บรรลุธรรมกันบ้าง

(๑๗๒) แม้ใน“ปัจจุบัน”แท้ๆ ก็ยังเป็น“มิจฉาทิฎฐิ”ได้

ผู้ที่ยังปฏิบัติธรรมกันอยู่กับการกระทำของตนโดยไม่รู้จักร ภาวะที่ตนทำอยู่นั้นว่าเป็นความเห็นผิดคือเรากำลังเอา“อดีต ๑๘”มา ทำอยู่ หรือไม่รู้จักรว่า เป็นความเห็นผิดที่เรากำลังทำอยู่นั้น เรากำลัง เอา“อนาคต”มาทำอยู่ ทั้งๆที่ไม่ว่า“อดีต ๑๘”หรือ“อนาคต ๔๔”ที่ว่ นี้ ขึ้นไปงม่ไปงมอยู่กับมัน มันก็ปฏิบัติให้เกิด“นิพพานธรรม”ไม่ได้

แม้แต่ใน“ปัจจุบัน ๕”ถ้ายัง“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่ การปฏิบัติใน “ปัจจุบัน”นั้นก็เป็นแค่“ธรรมในปัจจุบัน”ที่มี“ผล”ที่เป็น“มิจฉาผล” ผู้บรรลุในภาวะที่ตนนี้กว่าตนบรรลุต่อให้เชื่อว่าเป็น“นิพพาน”ในขณะ “ปัจจุบัน”ที่ยัง“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่ดังว่านี้ยังมีอยู่มาก จึงยังชื่อว่า เป็นผู้ ไม่มี“ผลธรรม”ในปัจจุบัน “ผลธรรม”ที่คนผู้“มิจฉาทิฎฐิ”นี้ได้ในการปฏิบัติขณะนั้น จึงเป็น“ลมๆแล้งๆ” เป็น“ฝันในฝัน”อยู่แท้ๆ

ที่หลงกันว่า หลับตาทำสมาธิไปเถอะ แล้วจะระลึกได้เอง “เกิดเอง”ได้ หรือ“ปัญญา”จะเกิดขึ้นมาเอง นั่นคือ ผู้หลงผิดทั้งนั้น

ดีไม่ดี มีหลงเลยเถิดไปได้ถึงขนาดว่า ผู้ที่ไม่หลับตาทำสมาธิ แม้จะได้“ปัญญา”ที่ไม่เกิดจากการหลับตาสมาธิ ต่อให้เรียนรู้อบสูง ขนาดไหน ก็ล้วนไม่ใช่“ธรรมปัญญา”แต่เป็น“ปัญญาโลกๆ”ทั้งนั้น

ว่างั้นเลย... นี่คือ ผู้หลงผิดดักดาน น่าสงสารจริงๆ

ก็ถ้า“อดีต”คุณไม่มี“อารยธรรม”นั้นๆที่เคยปฏิบัติบรรลุมาแล้ว คุณจะระลึกเอา“ความไม่มี”ของคุณมา“มี”ให้คุณเห็น“อารยธรรม”ให้คุนเกิดในจิตคุนได้ยงไป “อย่าหลงเพ้อพกผิดๆอยู่เลย”

จะหลงเอาแบบพระพุทเจ้า แต่คุนก็ไม่เคยผ่านการบรรลุ นั้นๆมาก่อนในชาติก่อน แล้วคุนจะเอาอะไรมาระลึกได้

มันจะเอาอะไรมาไพล่ มาเกิดขึ้นเองให้คุนได้

อย่า“ฝัน”ผิดๆ เพื่อๆกันเลยนะ!!!!...

(๑๙๓) ปฏิบัติ“ปัจจุบัน” ดีกว่า เร็วกว่า ง่ายกว่า จริงกว่า

ถ้าคุณไม่เคยเป็น“อารยบุคคล”มาแต่ชาติก่อน ต่อให้คุณ
หลับตาระลึกให้ตาย ก็“คุณไม่มีกรรมนั้น”เลย อะไรจะมาเกิดให้คุณ
จะมีก็ระลึกตรึก(ตัก)ีเอาเอง หรือ“คั่นคิด”(วิม้งสี)เอาเองอันเป็น
ความคิดเพื่อๆขึ้นมาใหม่ของคุณเองทั้งนั้นเท่านั้นแหละ มีใช้ลัจจะ
จึงเป็นการหลงปฏิบัติกันเพื่อๆฝันๆไป ด้วย“มิจฉาทิฏฐิ”กัน
ทั้ง“อนาคต ๔๔” และหวังใน“อดีต”ที่ตนเองยังไม่เคยสั่งสมของตนมา
ไม่ต้องไปมเอาจากอดีต ทำปัจจุบันนี้แหละ ถ้าอดีตคุณเคย
มีมาก่อน ปฏิบัติในปัจจุบันนี้ก็ยิ่งดี เพราะมีเหตุปัจจัยครบกว่า
มันจะกระทั่งกระแทกเอา“ความจริง”ของคุณที่มีมาเก่าก่อนนั้น
นั้นแหละออกมาได้ดีกว่า เร็วกว่า ง่ายกว่า จริงกว่า

ดังนั้น แม้ผู้ปฏิบัติใน“ปัจจุบัน”แท้ๆ ก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ให้
ก็แล้วกัน ยิ่งจะปฏิบัติเป็น“สัมมาผล”ได้ดี ถูกต้อง เร็ว ง่าย จริง
“นิพพาน”จึงเกิดในขณะกาละ“ปัจจุบัน”เท่านั้น
“ทิฏฐิ”ที่ยังไม่“สัมมา”ทั้ง ๖๒ ประเด็นนั้น จึงคือ “มิจฉาทิฏฐิ”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ทิฏฐิ ๖๒”นั่นเอง(พตปญ. เล่ม ๙ ตั้งแต่
ข้อ ๒๖ เป็นต้นไป ถึงข้อ ๙๐)

ในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่เคยตรัสไว้เลย ว่า จง
ปฏิบัติกรหรือประพฤติตน(ทำกรรม)เพื่อให้เกิด“ธรรม”ขึ้นใน“จิต
วิญญาณ”ที่ไม่มี“ร่างกาย”(สรีระ)ก็ดี ไม่มี“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับ
นามที่มีทั้งสัมผัสภายนอกและภายในครบ“รูป ๒๘” ซึ่งมีทั้งมหาภูตรูป ๔ และ
อุปาทายรูป ๒๔)ก็ดี และหรือในภาวะที่นอกไปจาก“ปัจจุบัน”ก็ตาม

เพราะขึ้นปฏิบัติในสภาพดังกล่าวนั้น มันไม่มี“ตัวตน”(อัตตา) ในบัดนี้ และไม่รู้ที่อยู่ที่ไหน ที่จะให้เรา“จับ”มา“กำจัดมัน”ได้เลย

อ่านจากเนื้อความใน“มหานิทานสูตร”ที่อาตมาเอามาลงให้ อ่านกันทั้งสูตรกันดูดีๆ และจะให้ดีไปอ่าน“พรหมชาลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ คือ พระสูตรเล่ม ๑ นั้นให้ดีๆ และเล่มอื่นๆอีก

(๑๙๔) ต้องແ່ງใน“ความจำ”กับ“ความจริง” อย่าสับสน

เพราะหนึ่งนั้น มันคือ“จิตวิญญูณ”ที่ตกไปสู่ความ“ไปแล้ว” (คต) เป็น“อดีต”แล้ว มันจะมีวิบากบาป-วิบากกุศลอย่างไร มันก็เสร็จจบตัวมันเอง“ไปแล้ว” มันจะ“ไปดี”(สุคต)หรือ“ไปชั่ว”(ทุคต) ก็ตาม“กรรมวิบาก”ที่เจ้าตัวได้ทำไว้แล้ว ตอนที่เรตาย“ไปแล้ว” ระลึกขึ้นมารู้ได้จริงก็ตาม(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๒๗-๔๔ ปุพพัตตกับปิกทิลฺลิตฺติ)

“จิตวิญญูณ”ของเรามันก็“ไปแล้ว”(คต) “ไปดี(สุคต)หรือไปชั่ว(ทุคต)”ก็ไปแล้ว เราจะไประลึกมเอา“อดีต”ใด“อดีต”หนึ่งใน ๑๘ ได้ในตอนนั้นก็ดี มันก็ไม่ใช่“ปัจจุบัน” มันก็ล้วนเป็น“ฝัน”เท่านั้นจาก“ความจำ”(สัญญา) ไม่ใช่“ความจริง”อันมีใน“ปัจจุบัน”เลย

หรือจะระลึกขึ้น“อนาคต”ใด“อนาคต”หนึ่งใน ๔๔ ที่รวมทั้ง “ปัจจุบัน ๕”(กามคุณห้า และฌาน ๑-๒-๓-๔ ต่อให้ผู้นั้นเห็น(ทิฐฺฐิตฺติ)ว่าตนกำลังทำนิพพานสำเร็จอยู่ในตอนนั้น) ก็ล้วนเป็น“อนาคต”(ยังลมๆแล้งๆอยู่ จดอยู่ในอนาคต ๔๔ ด้วย ยังไม่เชื่อว่าปัจจุบันที่เป็นอยู่ครบธรรมกาย)ทั้งสิ้น

เราเกิดมาเป็นเราขณะที่อยู่ในร่างขณะนี้ ยังมี“จิตวิญญูณ” ยังไม่ตาย ชีวิตก็ต้องมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ทำหน้าที่อยู่พร้อมบริบูรณ์ จึงจะชื่อว่าเป็นชีวิตที่อยู่พร้อมกับ“ความจริง”

นั่นคือ “นามธรรม”ในปัจจุบันก็ทำหน้าที่อยู่เป็นปกติครบคือ

มี“วิญญาณ๖”ยืนยันความเป็น“ความจริง”อยู่โหนกโหนกตลอดปัจจุบันนี้
พร้อมไปด้วย“จิต ๘๙ หรือ ๑๒๑”ทำหน้าที่เป็น“ธาตุรู้”ทำหน้าที่อยู่
ครบถ้วน ถ้าเป็นผู้สัมผัสมาทิวลิปที่มี“ปัญญา”เจริญไปกับชีวิตสามัญที่
วิวัฒนาการตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าก็จะเป็น“ธาตุรู้”ซึ่งจะ
อภิวัดพัฒนาด้วย“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคคังคะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)
และต้องมี“รูป ๒๘”ทำหน้าที่ของ“ความจริง”พร้อมด้วย จึงจะครบ
ความเป็น“กาย”ของมนุษย์

แต่ถ้ามีแค่“นามธรรม”อยู่ภายในเท่านั้นเป็น“ธาตุรู้” ไม่มี“รูป
ธรรม”ภายนอกประกอบด้วยเลย ต่อให้อภิวัดพัฒนาก็เจริญอยู่
แค่“สัญญา”เท่านั้น เป็นเพียง“ความจำ”ไม่ครบถ้วนด้วย“ความจริง”

“ความจริง”ของชีวิตที่จะเจริญก้าวหน้าไปอย่างบริบูรณ์ ก็ต้องมี
มี“รูปร่าง-นามกาย”ที่เกิด“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”เมื่อมี
“สัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิสัมพันธ์)ของ“รูปกับนาม”ในปัจจุบัน
นั้นๆให้เรียนรู้ศึกษา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”
ทุกสิ่งทุกอย่างทุกภาวะ ประชุมกันขึ้นเรียกว่า “ธรรม”

(๑๙๕) วิวัฒนาการของ“พีชนิยม”ที่ต่างจาก“จิตนิยม”

เพราะผู้ปฏิบัติสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรม”ที่ยังมี“ชาติ” (การเกิด)ของความเป็น“พีชะ”ว่า แตกต่างกับความเป็น“อตตะ”อย่าง มีนัยสำคัญ คือ “ตัวตน”(อตตะ)ชั้น“พีช”เป็นพลังงานในนิยามที่ยังไม่ถึงขั้น“จิต” โดยรู้จักปริมาณ(quantity)และคุณภาพ(quality)

โดยมีภูมิปัญญาหรือมี“ญาณ”สามารถเห็นแจ้งรู้จริงในการหยั่งลงสะสม“พลังงาน”ความเกิดขึ้น“โอกกันติ”(การเกิดที่เป็นพลังงาน หยั่งลง-สะสมลงในความตั้งอยู่แห่งธาตุนั้นๆ)ของตน ว่า“พลังงานธาตุรู้” ซึ่งเป็น“สัญญา”หรือ“สังขาร”(ในความเป็นพีชนิยมมาเรื่อย)ก็จะเจริญแค่ “สัญญา”และ“สังขาร”ไม่ก้าวหน้าขึ้นเป็น“เวทนา” จึงยังไม่ใช้“วิญญาณ”

จนกว่าพลังงานของ“พีชนิยม”นั้นๆมันได้ก่อวิวัฒนาการขึ้นไปตามลำดับ ถึงขั้นหนึ่งก็มีความเจริญเข้าขีดเป็น“เวทนา” จาก ๑-๒-๓-๔-๕-๖ หน่วย ถึงหน่วยที่ ๗ ที่เรียกว่า “สัตตักขัตตูปรม” ที่ จะนับว่าเข้าสู่ความเจริญ“ข้ามเขต”เป็นพลังงานชนิดใหม่ ที่เป็นความเจริญขั้น“สัตว์”ระดับ“จิตนิยม”

พลังงานธาตุรู้ของคนผู้ที่ยังไม่ก้าวหน้าใน“ปรมาตถธรรม” ถึงขั้นเป็น“โลกุตระบุคคล”จะไม่สามารถอ่าน“พลังงาน”ต่างๆดังกล่าวนี้ “ของตน”ได้เด็ดขาด โดยเฉพาะความเป็น“จิตนิยม”ที่ลึกลงไปใน “จิต”ของตนก็ไม่มีความรู้“ปรมาตถธรรม”เพียงพอ และทำให้จิตใจของตนอยู่ในสภาพของ“พีชนิยม”ไม่เป็น กล่าวคือ ไม่สามารถทำให้ระดับ“เวทนา”ตนให้มีคุณสมบัติอยู่แค่“อุเบกขาเวทนา”ได้ ก็แน่นอนว่าผู้ที่ยังไม่มีธาตุรู้ที่สามารถรู้ได้ขนาดที่อาตมากล่าวถึงนี้หรือ

แม้“จิตนิยม”เองก็ต้องมีภูมิธรรมขั้น“โลกุตระ”ขึ้นไป จึงจะสามารถถอยหลังหยั่งรู้ จากพลังงาน“สย”(ตนเอง)นั่นเอง ก็ค่อยๆ

เรารู้จากความเป็น“อนุสัย”(ตัวตนชั้นปลาย) แล้วค่อยๆลดละล้าง “อนุสัย”ที่ร้ายเลวของตนได้ ความร้ายเลวก็ลดลงไปตามลำดับ จึงถอยหลังไปจากชั้น“อนุสัย” เจริญขึ้นๆ จนกลายเป็น“วิสัย”

(๑๙๖) นัยสำคัญของ“สย”คือ อาลัย-นิสัย-วิสัย-อนุสัย

“สย”คือ ตนเอง คล้ายกับ“สก” หมายถึง ความเป็นตนเอง ส่วน“อาลัย” ก็คือ เราใช้จิตใจนั้นแหละเป็นที่เป็นไป-อยู่ไป-ทำไป-สุขไป-ทุกข์ไป-พักไป ตามที่เรามุ่งหมาย(มโนสัญญาเจตนา)

สำหรับ“นิสัย”หรือ“นิสัย” ก็คือ จิตใจของเรามีความเคยชิน เป็นลักษณะเฉพาะตน อย่างไรก็ดีอย่างนั้นเป็นอย่างไรอยู่เสมอๆ

ส่วน“วิสัย”นั้น ก็คือ นิสัยที่สั่งสมแน่นลึกลงไปยิ่งๆขึ้นในจิตใจตนเอง จนแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่านิสัย แต่ยังไม่ลึก และหนักแน่นลงไปในจิตใจเท่ากับ“อนุสัย” จิตชั้นวิสัยจึงยังพอแก้ไขได้ง่ายกว่าอนุสัย

คำว่า“วิสัย”จึงมีคนเอามาใช้ในความหมายว่า “อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้”(possibility) แต่ถ้า“สุดวิสัย”ก็เป็นไปไม่ได้เลย(impossible)ก็มี

ถ้าเป็น“อนุสัย” ก็คือ ความฝังลึกของความเป็น“ตนเอง”(สย) ลึกมากจนแก้ไขยากมาก ผู้จะแก้ไขได้ก็ต้องใช้“ความรู้ชั้นอาริยมุมิ” ของพระพุทธเจ้าอย่าง“สัมมาทิฐิ”จึงจะแก้ไขได้

ผู้แก้ไขตนเองเปลี่ยน“อนุสัย”ให้เป็นที่ขึ้นได้ ก็เป็น“วิสัย”ที่จะมี“พลังงาน”ที่พิเศษขึ้นจาก“ความมีพลังงานเดิม”คือเป็น“วิสัยใหม่”

(๑๙๗) อนุสัย-วิสัย-นิสัย ที่แก้ไขได้ใหม่จะพิเศษยิ่งขึ้นๆ

ซึ่ง“วิสัย”ใหม่นี้จะไม่ใช้“วิสัย”เดิม ทว่าจะเป็น“วิสัย”ที่พิเศษ

ขึ้นกว่าสามัญ เพราะเอาเฉพาะความเลวร้ายออกไป ไม่มีความเลวร้ายในความเป็น“พลังงาน” จึงกลายเป็น“วิสัย”ที่พลังงานมีปริมาณ และคุณภาพของพลังงานเปลี่ยนมาเป็น“พลังงานดีพิเศษ”ทดแทนพลังงานเดิมที่เลวร้าย ซึ่ง“พลังงาน”ส่วนรวมของตนไม่ได้สูญหายไป แต่แปรเปลี่ยนมาเป็นพลังงานที่ดีพิเศษจากโลกียะมาเป็นโลกุตระภูมิ

พลังงาน“โลกุตระภูมิ”จึงมี“พลัง”มากกว่าชาว“โลกียภูมิ”อย่างมีนัยสำคัญของ“ความจริง”จะนี้แล

เพราะ“พลังงาน”ที่แก้ไขด้วยวิธี“โลกุตระ”นั้น จะไม่ทำลายพลังงานเดิม แต่จะเปลี่ยนจาก“อนุสัย”ก็ดี “วิสัย”ก็ดี “นิสัย”ก็ดี ที่เดิมมันเป็น“พลังงานไม่ดี”(อกุศล) มาเป็น“พลังงานดี”(กุศล) เพราะ“กำจัด”เฉพาะ“ส่วนที่เป็น“ความบาป”ของ“พฤติกรรมของจิต”เท่านั้น ไม่ได้ไปกดข่มไว้ หรือไม่ได้ไปทำร้าย“จิต”จนมันหมดสิ้น“พลังงาน”ไป แต่เปลี่ยนแปลงมันจาก“พลังงานไม่ดี”ให้มาเป็น“พลังงานดี” เรียกว่า“ภาวนา” ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องที่สุด

แม้จะพูดกันว่า“ฆ่า”(ฆาตคติ) ว่า“ประหาร”(ปรหตติ) ว่าทำมันจน“ตาย”(มรตติ) ซึ่งเป็นความหมายให้หนักๆมากๆก็เพื่อที่เน้นให้ทำปานนั้นก็ตาม ก็เพียงเน้นน้ำหนักร้อยาเหยะเหยะ แท้จริงนั้นวิธีที่ล้มมาทมิฬฐิของพุทธนั้นไม่ได้ไปทำกับ“พลังงานจิต”กันจนปานนั้น

คำว่า“กลายเป็น”นี้บาลีใช้ภาษาว่า ภาวนติ ซึ่งหมายถึงภาวะที่พัฒนาจากเดิม“กลายเป็น”ภาวะที่“เป็น”ที่“มี”ภาวะใหม่ ถ้ามีภาวะเจริญยิ่งขึ้นไปถึงขีด ภาวิสสตี นั่นคือหมายถึง“ต้องเป็น” เพราะมันถึงขีดถ้วนรอบแล้วด้วยเหตุปัจจัยครบจริงที่จะ“ต้องเป็น” มันเป็นการ“แน่นอน”(นียตตะ)แล้วสำหรับภาวะนี้ที่จะ“ต้องเป็น”สภาพนี้ และความเจริญตามนัยนี้ “นิสัย”ก็จะเจริญสู่“วิสัย” โดย

อบรมฝึกฝนจากพลังงานที่“ออสัย”ในการปฏิบัติทุกปัจจุบันนั่นเอง
ของตฤนๆแต่ละคน ก็นัยะเยี่ยงเดียวกันกับพลังงานที่พัฒนาจาก
“อนุสัย”ให้กลับเจริญจาก“อนุสัย”ต่ำมาเป็น“วิสัย”สูงขึ้น หรือจาก
“วิสัย”ต่ำมาเป็น“นิสัย”สูงขึ้น ชีวิตก็จะได้อาศัย“พฤติของจิต”ที่สูงขึ้น
เพียงแต่คนละชั้น คนละทิศทางกับบุคคลนั้นเป็นอยู่เท่านั้น

(๑๙๙) “อัคราของความเป็นพีชะ”ตามสัจจะย่อมมีสัดส่วน

ในความเป็น“พลังงาน”ที่แปรเปลี่ยนสถานะนั้น ก็มีอัคราที่
ประมาณได้ตามสังขยาเลขเป็นหลักเกณฑ์ให้ศึกษา

ถ้า“พีชานิยาม”พลังงานที่สะสม“ตัวตน”มีปริมาณและคุณภาพ
ยังไม่มาก ไม่ควมแน่นจนเสถียร(ยังย่น)ถึง“เจ็ด”(สัตต)ชั้น และเกิน
“เจ็ด”(สัตต)ชั้นขึ้นไปยิ่งๆ ก็ยังไม่เห็นว่า เป็น“สัตว์”คือ“จิตนิยาม”

“พีชานิยาม”ที่มี“พลังงานพีชะ”ใด ได้สะสมพลังงาน“กาย”(องค์
ประกอบของรูปกับนาม) ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่“ธาตุรู้”นั้นเป็นแค่ชั้น“พีชะ”
คือมีแค่ชั้น“สัญญา-สังขาร” แต่ก็ได้พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ จะเริ่ม
มีวิวัฒนาการเป็น“ทิฏฐิ”(ธาตุรู้ที่เป็นความเห็นความเข้าใจ)เจริญสูงขึ้นๆ

กล่าวคือ “ธาตุรู้”ชั้นพีชะที่สะสมตัวเองขึ้นเป็น“ความรู้”ที่
เจริญมีวิวัฒนาการไปตามลำดับ ความเป็น“พลังงานพีชะ”เองก็จะ
ก้าวหน้าวิวัฒนาการสูงขึ้นไปอีกชั้น จนกระทั่งพัฒนาถึงขีดเข้าเขตเป็น
“เวทนา” ก็จะเริ่มไปตามวิวัฒนาการแห่งพลังงานเยี่ยงเดียวกัน
กับพลังงาน“อุตุนิยาม”ที่พัฒนาขึ้นมาเป็น“พีชานิยาม”

ก็จะเริ่มตั้งแต่“ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม, อากาศ, พลังงานพีชะ”นั่นเอง
เมื่อความเป็น“พีชานิยาม”นี้เจริญถึงขีดของ“พีชานิยาม”ที่จะก้าวขึ้นสู่ความ
เป็น“จิตนิยาม”ได้ ซึ่งมีจุดเริ่ม ก็เริ่มที่“ธรรม ๒”(เหตุ ธรรม)เสมอ

เช่น มี“ช่องว่าง”(คัพทะ)กับ“เชื้อชีวะ”เป็นต้น(niche มีธรรม ๒) แล้ว“ธรรม ๒”นี้ก็พัฒนาต่อไปเป็น“ธรรม ๒”ของ“ช่องว่างรวมพลังงานเชื้อชีวะ”(Protoplasm)..นี่หนึ่ง

กับเชื้อชีวะนั้นที่จะเริ่มเป็นภาวะของชีวิตสกุลใดสกุลหนึ่ง ซึ่งจะมีทั้งเหตุที่เป็นเชื้อหลักและปัจจัยย่อยต่างๆรวมกันอยู่ทั้งหมด (Cytoplasm)..นี่สอง

พุทธเรียกว่า“กลละ”(ปฐมภูมิ,primary cell) ซึ่งมีเริ่ม“เชื้อแรก”จริงๆ ติดอยู่กับ“ช่องว่าง(คัพทะ,niche)นั้น”นี่คือ เชื้อชีวะแรก

จาก“กลละ”ก็เจริญเป็น“เซลล์ทุติยภูมิ”(seconddary cell) แล้วจึงจะเป็น“เซลล์ตติยภูมิ”เพิ่มขึ้นๆ ซึ่งพัฒนาไปตามลำดับ

สำหรับวิชาการของพุทธก็มีอัตราการก้าวหน้าที่ก้าวจากจุดเริ่มไปตามลำดับแห่งการเกิด(ปฏิสนธิ) เริ่มจาก“กลละ”ก็มีบัญญัติอัตราการก้าวหน้าไปตามสัจจะ จาก“กลละ”ก็เพิ่มขึ้นเป็น“อัพพุท-เปสิ-ชนะ-ปัญจสาขา” เป็นต้น บัญญัติ ๕ นี่คือ องค์ ๕ ของปฏิสนธิ

ผู้มีภูมิปัญญาถึงขั้นสามารถหยั่งถึงอ่านรู้ก็จะได้รู้ไปตามจริง เป็นความเจริญของ“ทิวลิป”ที่ก้าวหน้าขึ้นสู่ความเป็น“ปัญญา”

(๑๙๙) พีชนิยามที่เจริญเป็นจิตนิยามนั้นมีอัตราของสัจจะ

“ทิวฏฐิ”ที่เจริญขึ้นก็เป็น“ความรู้ความเข้าใจ” ก้าวหน้ายิ่งขึ้นๆ จนกระทั่งเจริญจาก“ทิวฏฐิ”เป็นพลังงานขั้น“ตัณหา”

จากเริ่มเป็น“ตัณหา”แรกผลิ แล้วจึงจะเชยิบคุณภาพและ ปริมาณขึ้นมาจนกระทั่งเจริญมาตามลำดับ ถึงขั้น“ภุมิ”ของความ เป็น“จิตนิยาม”ที่เป็น“ตัณหา”เต็มสภาพของ“ตัณหาของสัตว์”ต่อไป

ก็จะเป็น“ตัวตน”ของสัตว์ที่มี“กาย”ต่างกัน มี“สัญญา”ต่าง กันขึ้นไปเรื่อยๆ เป็น“สัตว์”ต่างๆนับประมาณมิได้

“อัตตาของสัตว์”จึงมีมากจนไม่สามารถจะแยกได้ละเอียดครบ

“พีชนิยาม”จะเจริญจาก“อุตุนิยาม”มาตามลำดับด้วยนัยะนี้ หรือ“จิตนิยาม”ก็ตาม ก็เจริญจาก“พีชนิยาม”มาตามลำดับด้วยนัยะ นี้เยี่ยมเดียวกัน ทว่าต่างชั้นของความเป็น“ธรรมนิยาม”กันเท่านั้น

จึงเกิด“อัตตา”ของชั้นแห่งความเป็น“ธรรมนิยาม”แต่ละธรรม

“พีชนิยาม”ก็นับเป็น“อัตตา”ของ“พีชนิยาม”ไปตามธรรมของตน

หรือ“จิตนิยาม”ก็นับเป็น“อัตตา”ของ“จิตนิยาม”ไปตามธรรม ของตนเองไป ชั้นใครก็ชั้นของตนเอง

ดังนั้น เมื่อมี“การสะสมตัวตน” มากขึ้นและคุณภาพก็ควบแน่น ขึ้นตั้งแต่ ๑-๒-๓-๔-๕-๖-๗ ถึง ๗ จึงจะนับว่าเข้าเขต“การเปลี่ยน ตัวตน” เพราะเข้าขั้นสู่“หน่วย”ที่ ๓ ในปฐกาคทวิของ“เส้า”ที่ ๓

โดยความเป็น“อัตตา”แต่ละชั้น จะนับเอาลึงขยาเลข ขึ้นไปถึง ๗ นั้น มันข้ามเส้าที่ ๒ ซึ่งเลยเส้าปฐกาคทวิคู่ใหม่ คือ ๒ เส้าแล้ว

ดังนั้น ความควบแน่นนี้ถ้าเพิ่มเป็น ๗ ก็เข้า“เส้าที่ ๓” ซึ่งมีน เป็น ๘ เป็น ๙ ไปได้ในเส้าของมันง่ายขึ้น แล้วก็จะ ๑๐ ถ้าขึ้น ๑๐ มันก็ข้ามรอบไปอีกชั้นหนึ่งเป็น“อัตตา”ในวัฏฐะใหม่ทันที

“ลัตตักขัตตูปรม”หรือ“ลัตตขัตตูปรม” จึงหมายถึง “พลังอำนาจถึง ๗ หน่วย”นี้แหละที่“ยิ่งใหญ่”(ปรม)แล้ว เป็นพลังที่จะก้าวไปข้างหน้าไม่ถอยหลังแล้ว(สัมโพธิปรายณะ) เลข ๗ จึงถือว่าเป็นขีดสูงสุดแห่งปฐกาคทวีของหน่วยรวมตัวกันขึ้นเป็น“เส้า” ที่เข้าสู่ “เส้า”ที่ ๓ [$๑-๒-๓ =$ เส้าที่ ๑ แล้วก็ $๔-๕-๖ =$ เส้าที่ ๒ แล้วจึงจะเป็น ๗] ซึ่งมีพลังอำนาจสูงเลย ๒ เส้าขึ้นไปแล้ว

ถ้ายังเป็นแค่ ๒-๖ ก็เป็นแค่“โกลังโกละ” นั่นถือว่า พลังงานยังอยู่ในระดับขั้นของความเป็นวิภูฏะแห่งพันธกรรมที่ยังไม่แน่นหนาเท่า“หน่วยที่ ๗”(ลัตตขัตต) ถ้าประมาทก็อาจจะตกต่ำได้อยู่

ส่วนหน่วย ๑ นั้น คือ อนุสัย หรือเอกพีซี อันหมายถึง ๑ ที่มีนัยะ“ปฐกาค”(ส่วนที่ทบไปทวนมา) ซึ่งหมุนรอบเชิงซ้อนสลับไปมาอย่างเป็นระเบียบมีมิติของชั้นไต่ระดับกัน ถูกต้องตามลัจลักษณะ

ขอบอบน้อมกตัญญูบูชาคุณ

๔๕ ปีแห่งการเชิดกงล้อพระธรรมจักร

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

* นิตยา คุ่มสุภา

“โกลังโกละ”คือ ๒ ถึง ๖ จึงยังไม่ถือว่า มีปริมาณหรือคุณภาพ
ที่แรงที่มากพอที่จะมั่นใจเท่า อาจจะไปเป็นเสื่อมลงได้ จึง
ป้องกันการประมาทไปนับเอาหน่วยที่ ๗ เป็นหลัก“นียตะ”(เที่ยงแท้)

(๒๐๐) ผู้มี“ญาณ”รู้ตนเอง(อัตตา)จึงจะถอยลงไปรู้พีชนิยาม

“ธาตุรู้”ของพลังงานทั้งหลายที่ยังไม่เป็น“ความรู้”ขั้นสูงเพียงพอ
เป็น“ญาณ”(ความรู้ของจิตนิยามเข้าขั้นโลกุตระ)ที่สามารถรู้“จิตใน
จิต”ของ“ตนเอง”(สก.สย.สว)จนแยกแยะรายละเอียดต่างๆได้ ก็
ปฏิบัติอย่างเดิมนำแล้วถอยหลังทวนไปมาได้โดยมีประสิทธิภาพ

พลังงานชั้น“พีชนิยาม”มันยังไม่มีธาตุรู้ที่มีคุณภาพพอที่จะรู้
ความเป็น“ปรมาตถธรรม” มันยังไม่มีความรู้ลึกที่ผูกพันหรือยึดติดถึง
ขนาดนั้น ขออนุโลมใช้ภาษาว่า มันยังไม่“ติดใจ”[ใจนั้นคือธาตุที่เข้าขั้น
“จิต”] พลังงานพีชยังไม่นับเป็นวิญญูณธาตุ(ยังไม่ถึงจิต) “พีช”ยัง
ไม่ถึงขั้นนั้น แต่มีธาตุกำหนดรู้(สัญญา)ได้แล้ว มันสามารถยึด(อาทาน)
ได้เท่าสภาพของมัน ซึ่งยังไม่“ยึดแรง,ยึดจัด,ยึดมั่น” จนแกงกาจกระทั่ง
ถึงขนาดพลังงานที่เป็น“จิต”

“ความรู้ลึก”ของมันยังไม่ยึดหนักถึงขั้น“รัก”หรือ“ซัง”(ยัง
ไม่เข้าขั้นมาตรฐานที่จะเป็น“เวทนา”นั่นเอง)

จึงยังไม่ยึดถึงขั้น“ดูตติงหรือผูกพัน”(อาทาน)มาให้ตน มาเป็น
ตน หรือยึดถึงขั้นจองเวรที่ยังซังยังแค้น ซึ่งเป็นการยึดเอามา
ผนวกเข้าในพลังงานของตน กระทั่งข้ามภพข้ามชาติ ผ่าน“องคา
พยพแห่งรูปธรรม”ของความเป็นตนในชาตินี้ไป เพราะ“พลังงานชั้น
พีช”ยังไม่มี“อาการหนักหรือแรงหรือจัด”ในความเป็น“ธาตุรู้”(นามธาตุ)
ของมันเอง จนมีปริมาณหรือคุณภาพมากถึงปานจะนั้น

มันยึดแค่เอามาให้ตน ใช้ปรุงแต่งตนแค่“องคาพยพ”ของรูป
ของร่างที่เป็น“ตัวมัน”ชาตินี้เท่านั้น ยังไม่เอาเกิน“ความกำหนดรู้”ที่
ตนมี หรือยังไม่บำเรอ“ความรู้สึก”ของตนว่าเป็นลาภของเราแล้วหนอ
ที่มี“ความรู้ใหม่-ความรู้สึกใหม่”อันแปลกใหม่ไปจากที่ตนมีอยู่เดิม
แล้วก็“หลง”ยินดีสะสม“ความรู้ใหม่-ความรู้สึกใหม่”นั้นเข้าไปใส่
“อัตตา”ตน ปริมาณและคุณภาพของ“สิ่งใหม่”นี้จึงจะเพิ่มความเป็น
“เวทนา”ให้ผู้ยินดีใน“ความรู้ใหม่-ความรู้สึกใหม่”ยึดติดกลายเป็น
(ภวันติ)“จิต”จนได้ เมื่อ“เหตุ-ปัจจัย”ครบถึงขีดความเป็น“จิตนิยาม”
และหากผู้มี“จิตนิยาม”นี้ยังมี“อวิชชา”อยู่ตราบใด ก็จะมี
“ความวิปลาส”ให้แก่ตนอยู่ต่อไปอีกนาน จนกว่าจะมี“วิชชา”ของพุทธ
ถ้า“พลังงานพีชะ”ใดยังมีคุณสมบัติไม่ถึงขั้นเป็น“เวทนา”

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ

๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

เป็นกำลังใจให้ “เราคิดอะไร”

ยืนหยัดสู้ปีที่ ๒๒

❖ กลุ่มญาติธรรมชาวอโศก

มันมีแค่“สัญญาและสังขาร” พลังงานของมันอยู่ยังไม่มียุติและ
คุณภาพ ข้ามขั้นเป็น“จิต”บริบูรณ์ ก็ยังไม่เห็นว่า เป็น“วิญญาณธาตุ”
ก็ยังเป็นแค่“อนุภาทินนกลสังขาร”เท่านั้น

(๒๐๑) “พีชะ”มีแค่“ตนเอง”(อัตตา) แต่ไม่เป็นภัยต่อใคร

พลังงานของพีชะยัง“ไม่รู้สึกรู้สึ”ทุกข์หรือสุข จึงไม่มีบาป หรือไม่
ต้องมีบุญ พีชะมีพลังงานสร้าง“ตัวตน”(self)ของมันเท่านั้น มันแค่
“มีตัวตนตามอัตโนมัตติ”(self-abuse) ยังไม่มี“ความเห็นแก่ตัว”(selfish)
มันมีแต่“สร้างตัวเอง-ทำด้วยตัวเอง”(self-made) ซึ่งแค่เลี้ยงตนเอง
ได้-พอเพียงแก่ตนเอง(self-sufficient)

แม้แต่“การป้องกันตนเอง-การยกอ้างอะไรขึ้นมาป้องกันตนเอง”(self-defense)มันยังทำไม่ได้เท่ากับสัตว์ทำเลย มันวิ่งหนี หรือ
มันเคลื่อนไหวไม่ได้คล่องตัวเท่าสัตว์

ซึ่งความเป็น“สัตว์”ที่เริ่มมี“จิตนิยาม”นั้น จะมี“ความอิสระ”
แม้ในความเป็น“องคาพยพ”ภายนอกของมัน ก็จะมีมากกว่ากันแล้ว

“พีชนิยาม”มันยึดสิ่งที่มันกำหนดรู้มาใช้ในตนเพียงชาติเดียว
คือ“ชาติ”(ชีวิต)ที่มันมี“องคาพยพ”ที่เป็นรูปร่างตัวตนของมันเท่าที่
ความเป็นพีชที่มันเป็นนั้นเท่านั้น จบชาติเดียวนั้น มันไม่มีพลังงาน
สืบต่อ(สันตติ)อีก จบชีวิตแล้วมันไม่มีอะไรผูกพันกับอะไรอีกเลย
แม้แต่ตนเองก็ไม่มี“พลังงานความเป็นตน”ไปสืบต่ออยู่ที่ไหนอีก

จบชีวิต“พีชะ”ลงเมื่อใด ทั้งองคาพยพของมันก็ดี พลังงาน
ของมันก็ดี แตกแยกสลายไปทั้ง ๒ ภาวะ ไม่มีเชื้อ“พีชะ”ใดเหลืออีก

(๒๐๒) ส่วน“จิต”นั้นเป็นทั้งภัยยิ่ง-ทั้งประโยชน์ยอดในโลก

พลังงาน“พีชะ”จึงแตกต่างจากพลังงานชั้น“จิต”(จิตนิยาม)ที่
ปรุ้งแต่งกันถึงชั้น“วิญญูญาณ” และพลังงานชั้น“จิต”นี้แหละที่มี
พลังงาน“เจตสิก” ซึ่งมี“อาการ”เรียกว่า “เวทนา” อันเป็น“ตัวการ”
สำคัญที่ทำให้“ความวิปริตผิดเพี้ยน”(วิปลาส)เกิดขึ้นอย่างที่คุณผู้
ไม่มีปัญญาถึงชั้น“อาริยะที่เป็นโลกุตระ” จะไม่สามารถเข้าใจได้ง่ายๆ

“อาการ”ของ“เวทนา”นี้เองที่เป็น“เหตุ”ให้เกิดเรื่อง เกิดนิยาย
กันหลากหลายมากมายนับไม่ถ้วนขึ้นมาในโลก

“เวทนา”ที่หมายถึง“ความรู้สึกหรืออารมณ์”นี้แหละ เป็น
ตัวการสำคัญ ที่เป็น“จิต”วิปริตผิดเพี้ยนไปจาก“ปรมัตถสัจจะ”(จริง
โดยปรมัตถ์,ความจริงโดยความหมายสูงสุด)

ผู้มี“จิต”วิปริตผิดเพี้ยนที่เรียกว่า“วิปลาส”ชั้นปรมัตถ์นั้นมี
อยู่ ๓ ประเภท ได้แก่ “สัญญาวิปลาส-จิตวิปลาส-ทิวฐิวิปลาส” ผู้
สนใจตรวจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๘

ซึ่งถ้าคนผู้ใดมี“ความเห็น-ความเข้าใจ”หรือมี“ทิวฐิ”

๑) ในสิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง

๒) ในสิ่งที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข

๓) ในสิ่งที่ไม่ใช่ตนว่าเป็นตน

๔) ในสิ่งที่ไม่งาม(อสุภ)ว่างาม(สุภ) [หรือแปลให้ชัดขึ้นอีกที่...

ในสิ่งที่ไม่น่าพึงใจ(อสุภ)ว่าเป็นสิ่งที่น่าพึงใจ(สุภ)]

“ความเห็นหรือความเข้าใจ”นั้น ก็“วิปลาส”(ทิวฐิวิปลาส)

หากคนผู้ใดมี“ทิวฐิ”(ความรู้,ความเห็น,ความเข้าใจ,ลัทธิ)วิปริต
ผิดเพี้ยนไปจากปรมัตถสัจจะตาม ๔ ข้อหลักสำคัญนี้ เป็นต้น ก็คือ
ผู้นั้นมี“ความเข้าใจหรือมีความรู้”ที่เหมือนชาวปุถุชนที่ยังอวิชา

ยังยึด“โลกียารมณ” ยังไม่เข้าใจความจริงขั้นปรมาตถสัจจะ อย่าง
ถูกต้องกว่านี้ มีความรู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ถือว่ายังมี“วิปลส”

ยังเป็นผู้มี“จิต”ที่“เหตุ”คือ“ทิฏฐิ”(ความรู้ความเห็น,ความเข้าใจ)
วิปริตผิดเพี้ยน(วิปลส)อยู่ เพราะยังมี“อวิชชา”ตามปฏิจสุมุบพาท
ที่พระพุทเจ้าตรัสรู้

“นิยาย”ของชีวิตจึงมี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ตามปฏิจ
สมุบพาทด้วย“อวิชชา”อยู่ ก็ยังไม่พ้น“ภพ”พ้น“ชาติ” ชีวิตก็ต้อง
“โศก ปริเทวะ ทุกข์ โทมณัส อุปายาส” แม้จะได้รู้สึกว่ามี“อารมณ
สุข”(เวทนา)ใน“ชีวิต”ก็ตาม ก็เป็นแค่“สุขเท็จ”(สุขลลิกะ)อยู่เท่านั้น
อันคือ“อุปาทน”ของโลก

ดังนั้น เมื่อ“ทิฏฐิวิปลส” ทิฏฐิก็คือส่วนหนึ่งของจิต “จิต”
จึงต้องเป็น“จิตวิปลส”อยู่แน่ ดังนั้นทุกปัจจุบันในชีวิต “สัญญา”ก็

ขอนอบน้อมกตัญญูบูชาคุณ
๔๕ ปีแห่งการเขีนกงล้อพระธรรมจักร
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
❖ จ.ส.อ.วิชาพร พินธุรักษ์

“กำหนดหมาย”(สัญญา)อะไรต่ออะไร“วิปริตผิดเพี้ยน”ไปตาม“ทฤษฎี”ตาม“จิต”ที่วิปลาสนั้นๆอยู่ตลอดไป เท่าที่ยังไม่ได้แก้ไข“วิปลาส ๓”

พลังงานที่จิตยังมี“วิปลาส ๓”นี้เอง จึงก่อ“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”อยู่ในโลก เพราะ“ความวิปลาส”แท้ๆ “จิต”ที่ยังไม่บริสุทธิ์จาก“วิปลาส ๓”อยู่ตราบใด จึงยังมีภัย และเป็นภัย เป็นโทษต่อตนเอง ต่อสังคมโลกหนักหนาสาหัสอยู่ตลอดนิรันดร เท่าที่ยังไม่“พ้นอวิชชา”

(๒๐๓) “ความวิปลาส”ของคน จึงต้องเรียนรู้อย่างสำคัญ

คนที่ยังไม่ใช้“อรหันต์”จึงต้องเรียนรู้“ความวิปลาส ๓”นี้อย่างสำคัญ เพราะถ้าหากผู้ใดยังเหลือ“เชื้อวิปลาส”ในความเป็น“ปรมาตมธรรม”อยู่แม้ส่วนน้อยนิด ก็ยังเป็น“อวิชชา”ที่น้อยนิดนั้นแหละอยู่

แม้แต่ผู้สำเร็จขั้น“อรหันต์”ได้แล้ว ปานนั้นก็ดี ก็ยังมีส่วนแห่ง“วิปลาส”ได้อยู่เลย แต่เป็นเรื่องเล็กๆเรื่องน้อยๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโต หรือเรื่องร้ายแรงอะไร ยิ่งเป็นอารยสังคมก็ยิ่งไม่มีผิดแน่

ซึ่งอรหันต์จะวิปลาสบ้างก็แค่“สัญญาวิปลาส”(การกำหนดหมาย บางครั้งบางคราวผิดเพี้ยนไปได้บ้าง) เช่น จะพูดกำหนดหมายถึงสิ่งนี้ แต่ไปพูดเป็นสิ่งอื่น เป็นต้น หรือกำหนดหมายอะไรไม่ตรงตามที่ชาวโลกเขารู้ๆกัน พูดไม่ตรงตามชาวโลกที่เขากำหนดยึดถือกัน

“สมมุติสัจจะ”ท่านผิดท่านเพลอไปได้ ไม่ตรงตามเขาได้อยู่ ส่วน“ปรมาตมสัจจะ”นั้นท่านไม่ผิดเพี้ยนไปหรอก

แต่“ปรมาตมสัจจะ”ที่ท่านกำหนดหมายอยู่ แน่นนอนว่า ไม่ตรงกับชาวโลกที่ชาวโลกส่วนใหญ่เขากำหนดหมายยึดถือกัน จนถึงขั้นผู้ที่ฉลาดในความเป็นโลกที่ยึดมั่นถ่อมมั่นในความเป็นโลกอย่างยิ่ง ก็ให้เห็นว่า“อรหันต์”ผู้นี้คือ ผู้วิปริตผิดผู้คน เพื่อเจ้าไปแล้วจริงๆ

“ทิวฏฐิ”ของอรหันต์นั้นไม่วิปลาสแล้วแน่ “จิต”ก็ไม่นับว่าวิปลาส ส่วน“สัญญา”นั้น เป็นส่วนหนึ่งของ“จิต”ที่เป็นเครื่องใช้ทำงาน อยู่ตลอดเวลา แม้จะ“จบกิจ”เป็นอรหันต์แล้ว จึงบกพร่องได้บางครั้ง

(๒๐๔) “สัญญา”นี้แล ที่เกี่ยวเนื่องอยู่กับทั้ง ๓ กาลตลอด

“สัญญาปัจจุบัน”เท่านั้นที่“วิปลาส”บ้าง ใน“การกำหนดหมาย” หรือใน“ความจำ”นั้น แม้แต่ในอดีตหรืออนาคต ที่เป็น“สมมุติ สัจจะ” ก็ไม่เที่ยง-ไม่แน่นอนได้ สำหรับท่าน แต่ที่เป็น“อาริยสัง” ท่านไม่วิปลาสแล้วแน่นอนตั้งมั่นเด็ดขาด

เช่น ในขณะที่สติใช้งานทั้งภายนอกภายในพร้อมกันอยู่ แล้ว ขณะนั้นท่านมุ่งมั่นอยู่ภายในมากหน่อย สติภายนอกก็ไม่บริบูรณ์ บางขณะ ก็อาจจะถูกโรคแห่ง“วิปลาส”นี้แทรกได้อยู่บ้าง เป็นคราวๆ ก็มีความบกพร่องได้ ยิ่งเป็น“อรหันต์ที่ดับได้แค่อาสวะสิ้นไป” ยิ่ง เหลือเศษ“อนุสัย”อยู่ คือเป็นแค่อรหันต์“ปัญญาวิมุตติ” เป็นต้น

ซึ่งเรื่องนี้มีนัลลิกไปถึงชั้น“อาสวะ”ชั้น“อนุสัย” ค่อยๆศึกษาไป โดยเฉพาะ ในขณะที่นอนหลับก็มีนิมิตหรือฝัน แม้อรหันต์ ปัญญาวิมุตติแต่ๆก็ยังเกิด“วิปลาส” เพราะ“อนุสัยจิต”ที่เหลือของ “จิต”ส่วน“วิปลาส”ที่เหลือ ยังทำงานอยู่ จึงยังมี“สัญญาวิปลาส” ทำงานในขณะที่นอนหลับ ซึ่งขณะนอนหลับการควบคุม“สติ”ไม่ได้เต็ม ครบเป็น“สติมันโต”บริบูรณ์ ครบ“สุรภาโว”ที่มีอาการ ๓๒ (ทวัตตัง สาการ) ครบภายนอกและภายในแห่งองคาพยพของคณนนอน

ยกเว้นผู้เก่ง“เจโตสมถะ”ที่สามารถนอนหลับแล้วสามารถ “ดับ”ความรับรู้ภายในได้สนิท ไม่รับรู้อะไรเลยเท่านั้น ที่ไม่มีรู้ใดๆ จึงไม่มี“ฝัน” แต่ถ้ารับรู้สักแม้แต่ในภายใน คนผู้นี้ก็“วิปลาส”อยู่แน่

จึง“ผัน”นั้นแหละคือ“ความวิปลาส”อยู่ ของจิตมนุษย์ เท่าที่
บารมีของแต่ละท่านมีกัน

เพราะ“สัญญา”ทำงานทั้งภายในและภายนอก และทั้ง ๓ กาละ
อยู่ไม่ขาดไปจากความเป็นมนุษย์ เว้นแต่ผู้สามารถกำหนดไม่เกี่ยว
เองในขณะใดเอาได้

(๒๐๕) “ผัน”หรือ“นิมิต”ในขณะนอนหลับ คืออะไร?

สำหรับคนทุกคนทั้งนั้น ตามสามัญทั่วไปนั้น “สัญญา”ยัง
ทำงาน ทั้งใน“ความจำ” ทั้งใน“การกำหนดหมาย”ที่จะทำงาน“สังขาร”
อยู่ ไม่ว่าจะตอนตื่นอยู่ หรือในตอนนอนหลับ

แต่ในขณะนอนหลับ ไม่มีองค์ภาพพจากภายนอกมาร่วมด้วยนั้น
ความรู้ตัวทั่วพร้อมไม่ครบบริบูรณ์ทั้งภายนอกและภายใน

เพราะไม่มีองค์ภาพพภายนอกมีส่วนใน“สติมันโต”ครบครัน
จึงมีแค่“อาการภายใน”ซึ่งไม่ครบ ๓๒ เช่น ไม่มี“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-
ผิวหนัง(membrane ส่วนที่ยังมีชี plasma membrane)”เป็นต้น แม้
แต่“เนื้อ-เอ็น-กระดูก-เยื่อในกระดูก-อาหารใหม่-และ ฯลฯ..”บาง
ส่วนที่פקกิจ ก็ขาดพลังจากภายนอกมาร่วมทำงานถึงภายใน จึงลด
ประสิทธิภาพของ“สติ”ลงไปด้วย

“พลังงานสติในภายใน”ขณะไม่มีสัมผัสภายนอกจึงไม่เป็น
“สติมันโต”เต็มสภาพ “พลังงานของสติ”จึงไม่เต็มเต็ง หรือไม่เต็ม
บริบูรณ์ของความเป็นสติเต็มทีของตนๆ

“สติ”จึงทำงานได้เท่าที่เหลือขณะนอนหลับ โดยเฉพาะผู้ที่
ไม่ได้ฝึกหัดสร้าง“สติ”ให้ทำงานได้แข็งแรงแกร่งกล้าในขณะที่อยู่ใน
ภวังค์ เหมือนผู้ที่ได้ฝึก“สมาธิหลับตา”บางคน ซึ่งได้ฝึก“ทำสติให้

ตื่นรู้อยู่ในภายใน” ก็จะมี“สติ”แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ซึ่งก็มีสติได้มากกว่า
ผู้ไม่ได้ฝึก ตามจริง

กระนั้นก็ดี “สติ”ของผู้ได้ฝึก“สมาธิลับตา”ก็เชื่อว่าจรรู้จัก
รู้จริงการควบคุม“สัญญา”ให้สังขารได้จริง ดีเท่ากับผู้เรียนรู้การฝึก
“สติ”ที่สัมมาทิฏฐิ

ส่วนมากผู้ฝึก“เจโตสมณะ” ที่ไม่ใช่การฝึกอย่างสัมมาทิฏฐิ ก็
จะเก่งไปข้างทำ“เจโตสมณะ”เท่านั้นมากกว่า

ดังนั้น “สติ”จึงควบคุม“สัญญา”ทำงานได้ ตามกำลังของ
“สติ”ที่เหลือเท่านั้น ของแต่ละคน

“ความฝัน”ก็คือ “สัญญา”จากส่วนที่เป็น“ความจำ”ของตน
นั้นหนึ่ง กับ“สัญญา”ที่ทำงาน“กำหนดหมาย”อยู่ในปัจจุบันขณะหลับ
นั้นอีกหนึ่ง ก็จะเป็นตามแรงกิเลสและจิตที่ยังมี“มโนสัญญาเจตนา”ของ
ตน เท่าที่มีความสามารถจะ“ปรุงแต่ง”(สังขาร)ได้ ด้วย“สติ”ที่ไม่เต็ม
แถมมี“วิปัสสนา”ของตน ของแต่ละคน เท่าที่มีจริงอีก เป็นสำคัญ

จึงเกิดเรื่องราวต่างๆในฝัน เป็น“ความวิปัสสนา”แต่อยู่จริง

“ความฝัน”จึงคือ ความฝัน“วิปัสสนา”ของตน ตัวแท้

“ฝัน”หรือ“นิมิต”ในขณะนอนหลับจึงเป็น“การเนรมิต”เอง
ตาม“สัญญา”และ“ทิฏฐิ”สร้าง“มโนมยอัตตา”ให้ตนเป็นทุกข์เป็นสุขอยู่

จะนี้แหละ “วิปัสสนา”สมบูรณ์แบบของคนเท่าที่มีทุกคน
ก็วิกลวิการไปตาม“จิตวิปัสสนา” เท่าที่“มโนสัญญาเจตนา”จะทำงาน

“ฝัน”จึงเป็นเรื่องราวของ“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ที่ปรุงแต่ง
กันอยู่อย่างคน“สติไม่เต็ม” ซึ่งประกอบด้วย“ความจำ”นั้น (๑)

และ (๒)“มโนสัญญาเจตนา”ที่เต็มไปด้วยความต้องการ”

(๓)“กิเลสที่หลากหลายตัวการสำคัญ” ทำงานกันอยู่ใน“ภพ”ที่

นอนหลับ หรือขณะอยู่ในภาวะไร้สติแล้วปล่อยให้มันปรุงแต่งไปตาม
เจตนาบ้าง ไม่มีเจตนาบ้าง ก็เกิดเรื่องราวอันวิปลาสวิปริตไปตามเรื่อง
นี่คือ “ฝัน” ที่คนผู้ “วิปลาส” หลงยึดถือถือว่าเป็น “ความจริง” กัน

(๒๐๖) “ความจริง” ที่ ไม่ใช่ “ฝัน” ไม่มีในคนผู้ยัง “อวิชชา”

ปุถุชนคนในโลกล้วน “หลง” อยู่กับ “ฝัน” เยี่ยงนี้กันทั้งสิ้น ไม่มี
ปุถุชนคนใดไม่วิปลาส ไม่ “หลง” อยู่กับ “ฝัน” ดังว่านี้เลย

ในชีวิตเป็นๆ ตื่นๆ อยู่ก็มี “ฝัน” อยู่ตลอดเวลา นอนหลับก็มี “ฝัน”
“นี่อยู่” ตายไปก็มี “ฝัน” “นี่อยู่” ยังหลง “ฝัน” ว่าเป็น “ความจริง” อยู่ โดย
เฉพาะ “ปุถุชน” คนผู้มีกิเลสหนา ทุกคน

เพราะผู้ที่ยังมี “ภาพ” เป็น “ตน” อยู่ เมื่อตายไปแล้วนั้นแหละ
ที่ยังหลงสันทว่า “ภาพฝัน” นั้นแหละเป็น “ความจริง” นี่คือ “วิปลาส” ที่
หลงยึด “ภาพ-ชาติ” ที่ไม่จริงเลยนั่นเอง ว่าเป็น “ความจริง” อยู่ จึง
จมดิ่งอยู่กับ “ความฝัน” นั้นแหละ แล้วก็ดำถุณยิตม้นถ้อมัน
มีตมนอนธการอยู่กับ “ฝัน” ที่ตนยึดมั่นยิ่งว่า มี “จริง” กัน

โดยเฉพาะในตอนมีชีวิตเป็นๆ นี้ก็อยู่กับ “ความหลง” อยู่
กับ “วิปลาส” ยังไม่มี “สัจจะ” คือ “ความจริง” ก็สร้างนิยายกันไม่หยุด

จะนี่คือ ผู้ไม่รู้ “สัจจะ” จึงไม่มี “ความจริง” ทั้งในตอนเป็นๆ
ทั้งในตอนนอนหลับอยู่ ทั้งในตอนตายไปแล้ว

ผู้ที่มี “ความจริง” ทั้งในชีวิตตื่นๆ ทั้งในตอนนอนหลับ ทั้งใน
ตอนตายไป ก็คือ อรหันต์ หนึ่งเดียว และอรหันต์เท่านั้น

แต่กระนั้น ในความซับซ้อนขององค์ประกอบแห่งชีวิต
ในขณะที่อรหันต์ยังมีชีวิตเป็นๆ อยู่ นั้น ก็ยังต้องมีการอนุโลมไป
กับมารยาท (ที่จริงคือมารยา) ยอม “เออๆ-ออๆ” ไปกับสังคม อยู่กับ

สังคมอยู่เลย ยังรู้ยังเห็นความวิปลาสที่ตนเองโหมไปกับ
โลก อรหันต์เองก็ยังใช้“ความจริง”ที่บริสุทธิ์บริบูรณ์แท้ เพราะชีวิต
ยังไม่ตาย ก็ทำประโยชน์อยู่กับ“ความจริง”ของสังคม(สมมุติสัจจะ)
ตามที่สังคมถือกันว่าจริง จึงเท่ากับ“ฝัน”ไปกับสังคม จนกว่าจะตาย
“ความจริง”ที่บริสุทธิ์บริบูรณ์สัมบูรณ์แท้นี้ อรหันต์จะมีได้
ก็ต่อเมื่ออรหันต์กายแตกตายไปนั้นแหละจึงจะมี“ความจริง”แท้ได้
ไม่ว่าอรหันต์จะตายสูญไปเลย(อัปนิหิตนิพพาน) หรืออรหันต์
ผู้นั้นจะตายแต่ก็ยังตั้งจิตต่อพุทธภูมิ(บดินิหิตนิพพาน)ต่อไปอยู่ก็ตาม
จึงชื่อว่า อรหันต์ที่ไม่เหลือทั้ง“ฝัน”(อนิมิตนิพพาน) ไม่เหลือ
ทั้ง“นิमित”(อนิมิตนิพพาน) และไม่เหลืออะไรอีกเลย(สูญญตนิพพาน)
“ความจริง” หรือสัจจะที่แท้จริง ชื่อว่ามีได้จริงกับผู้“อรหันต์”
ที่“ตายไป” ครบ“นิพพาน ๓”จริง เท่านั้น

ขออนบ้น้อมกตัญญูบูชาคุณ

๔๕ ปีแห่งการเชิดกงล้อพระธรรมจักร

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

* ศรัทธา พัทธยารรณ

จึงจะเป็น“ความจริง”ที่มีหนึ่งเดียว ไม่เกี่ยวกับอะไรใครเลย
ที่ต้องอาศัย“ความจริง”ในโลกที่ชื่อว่า“มี”(อัตถิ) หรือ“ไม่มี”(นัตถิ)
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓

(๒๐๗) “ความจริง”จึงเป็นแค่“ฝัน”ของคนผู้“ปุถุชน”

ลัจจะ คือ ความจริง ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ลัจจะมากหลาย
ต่างหาก เว้นจากสัญญาว่าเที่ยง ไม่มีในโลกเลย” [พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ จุฬวิญญูสูตร]

“เว้นจากสัญญาว่าเที่ยง”(สัญญายะ นิจจานิ) ขยายความขึ้นอีก
ก็คือ“เว้นแต่ว่าในความกำหนดหมายของใครก็ของตนที่ยังหมายเอา
ของตนเองว่าเที่ยง”นั่นเอง เพราะใครๆก็ได้ยินมาว่า“ลัทธิเพ็ชร์มา
อนิจจัง...ธรรมทั้งหลายทั้งปวงไม่มีอะไรเที่ยงเลยในโลก” ...ใช้มัย

ที่ว่า “ความจริง(ลัจจะ)หลากหลายต่างหาก ไม่มีเลยในโลก”
ที่พระพุทธเจ้าตรัสจึงชัดเจนยิ่ง แต่สำหรับผู้ที่ความรู้-ความคิดยัง
“กำหนดหมาย(สัญญา)ความเที่ยงใดความเที่ยงนั้นอยู่” “ลัจจะ”ของ
เขาก็“มี”เป็นตนเป็นของตนอยู่ทุกคน นี่แหละ“ความจริง”ของตน

ดังนั้น ยิ่งใครยังหลงผิดยึดเอา“ฝัน” ซึ่งคือ“วิปลาส”แท้ๆ
อยู่ ว่าเป็น“ความจริง”ที่ตนต้อง“มี”ให้ได้ จึงเป็นคนที่ยัง“มี”ทั้ง“ฝัน”
“มี”ทั้ง“วิปลาส” ฉะนั้นแลคือ ผู้ยัง“มี”ใน“โลกสมุทัย”(โลกปุถุชน)

ผู้บรรลู่“โลกนิโรธ”เท่านั้นที่“ไม่มี”ทั้ง“ความจริง”และ“ฝัน”
แล้ว“อาศัย”(นิสสิโต)ทั้ง“มี”และ“ไม่มี”อยู่ในโลกด้วยสัมมาทิฏฐิ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ลึกซึ้งยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓

“ความจริง”จึงเป็นแค่“ฝัน”ของผู้“ปุถุชน”ทั้งหลายทุกคน
ซึ่งยังมี“ฝัน”อยู่ทั้งขณะมีชีวิตเป็นๆ ทั้งตายไปก็ยังจริงอยู่กับฝัน

เพราะฉะนั้น ปุถุชนคนผู้ใดที่วิปลาด ว่า “โลกธรรม” เป็น “ความจริง” หรือ “รสอร่อย-รสสุข-รสสนุก-ความเพลินของทุกสรรพสิ่งในโลก ฯลฯ” เป็น “ความจริง” “โลกธรรม” และ “รสอร่อย-รสสุข-รสสนุก-ความเพลินของทุกสรรพสิ่ง ฯลฯ” ที่ยังเป็นสววรรค์ชั้น “กามาวจร” จึงเป็น “ความจริง” อยู่ใน “ฝัน” ของปุถุชนคนนั้นทุกคน ผู้ได้ “เสพรสอร่อย” นี้ จิตกำลังขึ้นสววรรค์ เป็นเทวดาก็คือ ชีขาทาปโทลิกะ [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ (๓๒) ๖.(๒)]

(๒๐๘) นิยายของโลกจึงเป็นแค่ “ฝัน” ของคนผู้ “ปุถุชน”

ชีขาทาปโทลิกะ หมายถึง จิตของปุถุชนผู้ยังหลงอยู่กับ “ฝัน” อันเป็นความสนุกรื่นเริงที่แสวงหาความสนุกรื่นเริงกันอยู่ ก็ยังคงเป็นปุถุชนผู้ “หลงฝัน” เป็น “ความจริง” ก็เสพ “ฝัน” นี้แหละจริงอยู่

“นิยาย” ทั้งหลายในโลก ที่คนทั้งหลายช่วยกันสร้างจึงเป็น “ความจริง” จริงๆ ของ “คนฝัน” ทั้งตอนเป็นและตอนตาย

“นิยาย” ของเทวดาชีขาทาปโทลิกะ จึงได้แก่ ปุถุชนที่หลง “ฝัน” อยู่กับ “วัตถุนิยม” ผู้มุ่งงายอยู่กับความเอร็ดอร่อยสนุกสนาน เพลิดเพลินให้เป็นโน้ต(ไม่ใช่คุณเลย) แก่ตนไปตลอดกาลนาน เป็นผู้ “หลง” จริงอยู่กับ “นิยาย” ของโลก เพราะจิตยังมี “อุปาทาน” ว่าจริง

ส่วน “เทวดาโมโนปโทลิกะ” ก็ได้แก่ ปุถุชนที่หลง “ฝัน” อยู่กับ “จิตนิยม” จึงมุ่งงายอยู่กับ “ความจริง” ที่ยังมีจฉนาทิภูฏฐิ เฟงโทสกัน มุ่งร้ายกัน ลำบากกาย ลำบากใจกันอยู่ แม้จะออกปฏิบัติธรรมได้ผลธรรมบ้าง ก็ยังเต็มไปด้วย “อุปาทาน” ไม่ลดละ

คือ ยังยึด “ทิฏฐิ” เป็นตนอยู่นั้นแหละ (ทิฏฐุปาทาน) หรือยังยึด “กาม” เป็นตนในปัจจุบันโดยไม่รู้ตัว (กามุปาทาน) ยึด “ศีลพรต” ที่

มีจนาทิมูฏฐิอยู่กันตลอด(สัลลพตูปาทาน) อาตมาจะพูดเท่าไร แม่จะเข้าใจก็ยังมีดีด“ศีลพรต”ที่ตนทำผิดๆนั้นอยู่ ยิ่งความเป็น“อิตตา”แล้วยิ่งยึดได้แค่“วาหะ”แค่“พูด”กันไปว่า อิตตาๆๆๆ แต่แท้จริงยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อิตตา”ที่เป็นปรมัตถธรรมอะไรหรอก จึงยังไม่วายที่จะเพ่งโทษกัน มุ่งร้ายกัน ก็ลำบากกาย ลำบากใจอยู่

อยู่กับ“อุปาทาน”ก็ยังคงมี“อิตตา”อวดร่อยอยู่ในโลก ช่วยกันฝันใส่“รูปาวจร-อรูปาวจร” ต่างสร้าง“นิยาย”ใส่โลกกันไป นับเรื่องไม่ได้ ล้วนสรรหาให้ผิดๆมันๆกันอยู่ในโลกเต็มโลก แล้วก็จม“ฝัน”กันไป..

(๒๐๙) “ปัจจุบัน”เท่านั้นที่ปุถุชนจะทำ“ฝัน”ให้หมดสิ้นได้

แต่ถ้าปุถุชนคนผู้ใด เข้าใจหรือ“เห็น”ว่า“โลกุตระธรรม”เป็นภาวะที่หาได้-หาไม่มีกัน “โลกุตระ”ก็จะเป็น“ความจริง”ที่ปุถุชนผู้นั้นใฝ่“ฝัน”แล้วคนผู้นั้นก็แสวงหา“โลกุตระธรรม”มาให้ตน ซึ่งก็แล้วแต่ ว่าใครจะเอาจริง หรือไม่เอาจริง จะแค่นี้ก็ตามจริงของตน

นี่ก็เป็น“ความจริง”ของคนผู้เอาจริง หรือไม่เอาจริง กับ“ความจริง”หรือจะอยู่กับ“ฝัน”อีก จนกว่าผู้นั้นจะสามารถ“ล้มผัส”ภาวะที่ตรงกับตน“ใฝ่ฝัน”ว่า นี่แหละ“ความจริง” เมื่อพบแล้วก็ต้องลงมือปฏิบัติ เพื่อทำ“ฝัน”นั้นให้กลายเป็น“ความจริง”ที่ยืนยันได้อย่างมีสภาวะปรากฏเกิดขึ้นในตนได้ ว่า “ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”นั้นเป็นเช่นนั้นเองหนอ อ้อ!“กาย”เป็นเช่นนั้นเอง(ตถตาที่เป็นปรมัตถธรรมขั้นต้น) “เวทนา”มันเป็นเช่นนั้นเอง “จิต”เป็นเช่นนั้นเอง “ธรรม”เป็นเช่นนั้นเอง แล้วก็ทำ“ฝัน”ให้เป็น“ความจริง”ขึ้นต่อไปๆ จนกว่าจะบริบูรณ์ และล้มบูรณ์แท้ๆจริงๆ

ทุกคนก็ต้องเรียนรู้“ความจริง”ในขณะที่มีชีวิตเป็นๆนี้

ที่มี“สุรภาวะ”ครบ“อาการ ๓๒” และมี“สติมันโต”ทั้งภายนอกภายใน ครบ“ขันธ ๕”พร้อมทั้ง“อายตนะ ๖” ขณะมีจิตขึ้นรับวิถีซึ่งรับสัมผัสได้อยู่ทั้ง ๖ ทวารตามปกติ ในภาวะตื่นๆมีองค์ประกอบของ “โลก”คือ“สิ่งแวดล้อมอยู่กับตนทั้งหลายทุกสรรพสิ่งที่คนผู้นั้นเกี่ยวข้องอยู่”นี้(อิธโลก)เท่านั้น ที่จะแก้ไข“ฝัน” ทำ“ฝัน”ให้หมดสิ้นได้ กระทั่งเป็น“ความจริง”สำเร็จบริบูรณ์แท้

ในวงการศาสนาพุทธปัจจุบันนี้ ชาวพุทธทั่วไปมี“ทิฏฐิวิปลาส” หรือมี“มิจฉาทิฏฐิ”ว่า จะเรียนรู้“ความจริง”และจะแก้ไข“ฝัน”ให้เป็น “ความจริง”(สัจธรรม)ได้ ด้วย“สมาธิหลับตา”กันเกือบถ้วนทั่วไปทุกผู้คนแล้วในสังคมไทย

พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า “ความจริง”ของปฤชชนจะแก้ไขได้ในขณะที่“ความจริง”ของคนปรากฏอยู่โทหน้ที่เป็น“ปัจจุบัน”นั้นๆ ที่

เจ้าตัว“ล้มผัส”อยู่หลุดๆ และคนผู้นั้นก็ต้องมี“สติมันโต”ที่เต็มครบ“จิตขึ้นรับวิถี ๖ ทวาร” แล้วเรียนรู้“รูป-นาม”จาก“ขั้น ๕”พร้อมทั้งมี“อายตนะ ๖”ในขณะมี“ผัสสะ ๖” จึงเกิด“เวทนา ๖”ให้ศึกษาแก้ไข จึงจัดการแก้ไขให้“ล้มมาทิฏฐิ-ล้มมาปฏิบัติ”(อภิสังขาร)

จึงต้อง“ปัจจุบัน”เท่านั้น ที่ปุถุชนจะทำ“ฝัน”ให้หมดสิ้นไปได้“ความจริง” “ความจริง”จึงอยู่ที่“ปัจจุบัน”เท่านั้น ทั้งในภาคมรรค และในภาคผล นอก“ปัจจุบัน”แล้วใน“อดีต”หรือใน“อนาคต”ใด ก็ทำ“ฝัน”ให้หมดสิ้นไปไม่ได้เด็ดขาด

(๒๑๐) ถ้าไม่เรียนรู้“ทิฏฐิ”ให้“ล้มมา”ก็จะเป็นคนผู้วิปลาส

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ พรหมชาลสูตร สูตรที่ ๑ ของเล่ม ๙ นี้แหละ พระพุทธเจ้าตรัสถึง“ทิฏฐิ”ทั้งหลายประดามีของคนในโลกทั้งในส่วนที่ยึดถือ“อดีต ๑๘” ทั้งในส่วนที่ยึดถือ“อนาคต ๔๔”ซึ่งรวมเอาส่วนที่ยึดถือ“ปัจจุบัน ๕”ไว้ด้วย ว่าเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้งหมด เป็น ๖๒ ทิฏฐิ

มีอยู่“ทิฏฐิ ๖๒”นี้เท่านั้น เท่าที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ประมวลไว้ และตรัสไว้ดีแล้ว เพื่อให้คนได้เรียนรู้“มิจฉาทิฏฐิ”ในตนทั้งหลาย

สำหรับประเด็น“มิจฉาทิฏฐิ”ในส่วนที่ยึดถือ“อนาคต ๔๔”ซึ่งรวมเอาส่วนที่ยึดถือ“ปัจจุบัน ๕”ไว้ด้วยนี้ ต้องอธิบายกันอย่างล่ำคึกยิ่งทีเดียว เพราะมีภาวะซับซ้อนทั้งในความเป็นสภาวะของธรรมะ ทั้งในความซ้อนของกาละ(เพราะความเป็นปัจจุบันนั้นมีทั้งที่เป็นปัจจุบัน ทั้งอนาคตซ้อนกันอยู่) และทั้งในความเป็นโลกียภูมิ-โลกุตระภูมิ ในความเป็น“ปัจจุบัน”จึงมีความซับซ้อนที่ผู้ศึกษาต้องศึกษาดังนั้น ผู้ที่มี“ทิฏฐิ”ในเบื้องต้น แม้แต่ในความเป็น“กาล” ทั้ง

๓ กาล(อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต) ความรู้ความเข้าใจคือ“ทฤษฎี”ของเราก็ยังไม่รู้ชัดว่าตนไปมัวหลงมุ่นอยู่กับ“อดีต”ก็ดี แม้แต่กับ“อนาคต”ก็ตาม โดยละเลย“ปัจจุบัน”นั้น ผู้นั้นก็ผิดทางเรียนรู้“ความจริง”หรือ“ฝัน”ไปแล้ว จึงเป็นผู้“วิปลาส ๓”(สัญญา-จิต-ทฤษฎี) ไม่สามารถเรียนรู้“วิปลาส ๔”(สิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง-สิ่งที่เป็นทุกขว่าเป็นสุข-สิ่งไม่เป็นตัวตนว่าเป็นตัวตน-สิ่งที่ไม่น่าพึงใจว่าน่าพึงใจ : พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)จนสามารถปฏิบัติเข้าถึง“ความจริง”อย่างสัมมาทฤษฎีพ้นจาก“ฝัน”ได้แน่

(๒๑๑) ผู้วิปลาสยัง“เสพงามสุข”เป็นนิพพานในปัจจุบัน

แม้แต่“งามคุณ ๕”แท้ๆเขายัง“วิปลาส”ได้ว่า เป็น“นิพพาน”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ [๕๘.(๑)] มีเนื้อความอยู่ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย สมณะหรือพราหมณ์บางคนในโลกนี้ มีวาหะอย่างนี้ มีทิวช้อย่างนี้ว่า ท่านผู้เจริญ เพราะอัตตตานี้ อิมเอิบพรั่งพร้อม เพลิดเพลินอยู่ด้วยงามคุณ ๕ ฉะนั้นจึงเป็นอันบรรลุนิพพานปัจจุบัน อันเป็นธรรมอย่างยิ่ง พวกหนึ่งย่อมบัญญัติว่านิพพานในปัจจุบัน(ทฤษฎีธรรมนิพพาน)เป็นธรรมอย่างยิ่งของสัตว์ผู้ปรากฏอยู่อย่างนี้ ฯ”

นั่นคือ คนมิจฉาทิฎฐิ ที่มี“ทฤษฎีวิปลาส”หลงวิปริตผิดเพี้ยนว่า “อัตตตา”นี้ อิมเอิบ พรั่งพร้อม เพลิดเพลินอยู่ด้วย“งามคุณ ๕” ฉะนั้น จึงเป็นอันบรรลุนิพพานปัจจุบัน ซึ่งเป็นธรรมอย่างยิ่ง” นั่นคือ “ผู้เสพงามคุณ ๕ เป็นนิพพานในปัจจุบัน” (ปรมทฤษฎีธรรมนิพพานบัญญัติ) [ตรวจดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ (๕๘.๑) ยืนยันไว้ชัดเจนอย่างยิ่งกันปานฉะนั้น]

เพราะเขาหลงว่า “สุข”คือ“ความจริง”นั่นเอง ทั้งๆที่“สุข”มัน

เป็น“เท็จ”(อภิปะ) พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กาม”เป็น“สุขัลลิกะ”

แต่เมื่อไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นอัตตา” มันก็ยังหลง“เสพ
กาม”(ไอพริกอัตตา) ยังหลงเสพ“รูป(มโนมยอัตตา)-อรูปรูป(อรูปรอัตตา)”อยู่

“กาม”นั้นเป็น“โลกียรส”มีในปัจจุบัน ต้องปฏิบัติละเอียดเล็กใน
ขณะที่“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”สัมผัสอยู่กับ“โคจรรูป ๕”ทำหน้าที่อยู่

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดว่า “ปัจจุบัน”เท่านั้น ที่คนจะศึกษาและ
พิสูจน์“ความจริง”ของ“นิพพาน”ได้ และกำจัดกิเลสได้ครบทั้ง“๓ ภพ”

แต่กระนั้นก็ยังมีความ“วิปลาส”โดยมีความวิปริตผิดเพี้ยนไป
ว่า เสพ“กามคุณ ๕”นี้แหละเป็น“นิพพานในปัจจุบัน” ทว่าจริง ๆ นั้น“ใน
สิ่งที่เขาเสพในปัจจุบันอยู่นั้นมันไม่ใช่นิพพาน” มันคือ“กามคุณ ๕”
ต่างหาก “อนาคต”ของเขาจึงยังอีกไกลนักที่เขาจะไปถึงนิพพาน

ขณะนี้แล คือ ผู้มี“จิตวิปลาส”ว่า “นิพพาน ปรมมัง สุขัง” แต่คนผู้นี้ยัง“เข้าใจ”(ทิวลฺลิตฺติ)“สุขัง”ของ“นิพพาน”ไม่ได้ จึงมี“มิจฉาทิวลฺลิตฺติ”อยู่จริง เขาก็มีชีวิตอยู่ด้วย“สัตตญญูวิปลาส”โดยมีชีวิตกำหนดเอา “กามคุณ ๕”เป็นภาวะที่“พึงมีพึงได้”(สุภ) เขาจึง“สุข”เพราะได้เสพ “กาม”นั้นแหละว่าคือ“นิพพาน” เป็น“ปรมมัง สุขัง”(สุขอย่างยิ่ง)ไปตลอด “นิพพาน”ของคนผู้นี้ จึงยังอยู่ในอนาคตอีกไกลสำหรับเขา เพราะเขายังมงภายใน“สุขอย่างยิ่ง”(ปรมมัง สุขัง)ว่า เป็น“นิพพาน” ในปัจจุบัน ที่เขาอยู่กับ“กามสุขัลลิกะ”ไปตลอดกาลที่ยังไม่ลดละ ขณะนี้เขาวิปลาส เขาหลงผิด เขายังอวิชา“เต็มบ้อง”

(๒๑๒) “กามสุข”มันเป็น“นิพพานในปัจจุบัน”ได้อย่างไร

ซึ่งความชัดเจนนั้นก็คือ ผู้ยังมี“อตตตา”ก็จะหลง“อิมเอิบ พรั้งพร้อม เพลิดเพลินอยู่ด้วยกามคุณ ๕”เป็นธรรมดา พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ฉะนั้นจึงเป็นอันบรรลุนิพพานปัจจุบัน ซึ่งเป็นธรรมอย่างยิ่ง”(ปรมทิวลฺลิตฺตมฺมนิพพานนปฺตโต) นี่คือ “ผู้เสพกามคุณ ๕ เป็นนิพพานในปัจจุบัน”(ทิวลฺลิตฺตมฺมนิพพาน) พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐)

และความจริงอีก ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นิพพานัง ปรมมัง สุขัง” ซึ่งหมายความว่า “นิพพานนั้นก็คือ สุขอย่างยิ่ง”ตามทีผู้ยังอวิชา ก็จะหลง“สุข”กันอยู่ จึงจะยังหลงอยู่ว่า “ในโลกนี้ต้องมีสุข”

มันมีความซับซ้อนอยู่อย่างมีนัยสำคัญ ก็คือ คนที่ยังมี “อตตตา”เพราะวิปลาส ๔ เต็มบ้องนั่นเอง หลง“นิพพานในปัจจุบัน”ก็คือ “ผู้เสพกามคุณ ๕ บรรลุนิพพานปัจจุบันอันเป็นธรรมอย่างยิ่ง”(ปรมทิวลฺลิตฺตมฺมนิพพานนปฺตโต) แต่มันไม่ใช่“ความจริง” มัน“นิพพานวิปลาส”แท้ๆ

เพราะ“วิปลาส ๔”ไปกับ“สิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง-สิ่งที่เป็นทุกข์
ว่าสุข-สิ่งที่ไม่ใช่ตนว่าเป็นตน-สิ่งที่ไม่น่าพึงใจ(อสุภ)ว่าน่าพึงใจ(สุภ)”

แท้จริงคนผู้นี้กำลังอยู่กับ“ฝัน”ที่ตน“สุขอย่างยิ่ง”(ปรมมังสุขัง)
ซึ่งเป็น“นิพพาน”วิปลาสตามที่เขาผู้นี้ได้สุขอย่างยิ่งนั้น”ในปัจจุบัน
นั้นๆ อันเป็น“ฝัน”ของคนลืมหูลืมตาอยู่มีปัจจุบันนี้แหละ ที่อวิชชาแท้
และเขาก็มงาย“สุขอยู่กับกามคุณ ๕”(ลูขัลลิกะ)เป็น“ปรมทิฏฐิธัมม
นิพพานปัตโต”(บรรลุนิพพานปัจจุบันอันเป็นธรรมอย่างยิ่ง)

“เสพกามสุข”เป็น“นิพพานปัจจุบัน”(ทิฏฐิธัมมนิพพาน)ก็อย่างนี้

(๒๑๓) “นิพพานในปัจจุบัน”ที่เป็น“มิจฉาฉาน”เป็นใจ

แม้แต่“ฉานทั้ง ๔”(ฉาน ๑-๒-๓-๔) ปุถุชนคนวิปลาสที่หลง
วิปริตผิดเพี้ยนไปจาก“สัมมาฉาน”แท้ๆ

นั่นคือ ยังหลงยึดถือเอา“มิจฉาฉาน”นี้เป็น“นิพพานในปัจจุบัน”
กันได้ ก็มีอยู่จริง คนในปัจจุบันนี้แหละที่วิปลาสจริง มีจริง ก็ยัง
หลง“สุขอย่างยิ่ง”(ปรมมังสุขัง) อยู่กับ“ฉาน”ที่ตนสามารถปฏิบัติได้
แต่ยังเป็น“ฉาน”ที่ยัง“มิจฉาฉาน”นะ เพราะเป็น“ฉาน”ที่ได้ใน
การหลับตาปฏิบัตินั้นแหละ จึงยังอยู่กับ“ฝัน” ยังไม่ใช่“ความจริง”
แท้จริง [กลับไปอ่านตามที่ได้อธิบายมาแล้วตั้งแต่ข้อ ๑๐๐-๑๐๒ เป็นต้น]

ในขณะที่ปฏิบัติเป็น“ฉาน”นั้นก็จะอยู่กับ“ฝัน” กล่าวคืออยู่ใน
“ภวังค์”อันเป็นภพภายในจิต ซึ่งไม่เป็น“ความจริง”ของผู้สัมมาทิฏฐิ

นั่นคือ ยังอยู่ในหมู่ของ“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” ที่เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”
แท้ๆ เพราะเขายังเป็นผู้วิปลาสอยู่ ว่า “ฉาน”คือ ภาวะที่ได้จาก
การหลับตาศีลา ๕ แล้วปฏิบัติจนเกิด“ฉาน”สำเร็จในตน

“ฉาน”แบบนี้คือ ผู้ทิ้ง“ปัจจุบันธรรม”ไปแล้ว[ฉานต้องมี“ทิฏฐิ

ฉัมเม หรือทิฏฐิฐว ฉัมเม = ธรรมที่บุคคลมองเห็นในโลกขณะนี้(อิธโลก)”
ไม่เช่นนั้นก็มีแค่“สัมปรายิกธรรม”อันได้แก่“สัญญา” ซึ่งยังเป็น“อนาคต”อยู่]

เพราะยึดได้แค่“มโนมยอัตตา”ที่กำหนดขึ้นในจิต และปฏิบัติ
สำเร็จเป็น“ฉาน”ในวังก์เท่านั้น ยังไม่ครบพร้อม“โอฬาริกธรรม”
อันเป็นภาวะครบความเป็น“โลกนี้”(อิธโลก)บริบูรณ์ทั้งความเป็น
ภายนอกทั้งหลายจึงยังอยู่แค่“สัมปรายิกภาพ”ที่เป็น“ฝัน”ของ
“สัญญา” กำหนดได้เท่านั้น จึงชื่อว่ายึดเอาภาวะ“อนาคต”เท่านั้น
ซึ่งเป็นภาวะที่เกิดได้แค่“สัญญา” ยังไม่มี“ความจริง”ที่ครบพร้อมทั้ง
“ปัญญา”ที่รู้ยังบริบูรณ์ด้วย“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

จึงเป็นผู้ยึด“มิจฉาฉาน”แต่ละ“ฉาน”ที่ทำได้นั้นๆ แต่ละ
ฉาน สี่ฉานนั้น เป็น“นิพพาน”

แล้วแต่ละคนที่ได้“มิจฉาฉาน”เท่าที่ตนบรรลุแต่ละ“ฉาน”
ซึ่งตนเข้าถึง ว่า“อัตตา”นี้ สงัดจากกาม สงัดจากอกุศลธรรม บรรลุ
ปฐมฉานก็ดี “อัตตา”นี้บรรลุผลธรรมเป็น“ความเป็นธรรมเอก”
ยิ่งขึ้นไปอีก ตามลำดับของฉาน ๒-๓-๔ ที่ตนบรรลุแต่“มิจฉา”นั้น

แล้วปุถุชนคนผู้นั้นก็ยังวิปาสว่า เป็น“สัมมาฉาน” จึงยัง
หลงวิปริตผิดเพี้ยนว่า “อัตตา”นี้ เป็นอัน“บรรลุนิพพานปัจจุบัน

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
❖ สมควร สิริจิตระจินดา

อันเป็นธรรมอย่างยิ่ง” (ปรหมทัญญุชัมมนิพพานปัตโต) ในแต่ละคนที่ยึด
ไว้แต่ละ“ฉาน”อยู่จริง [ตรวจดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ (๕๘
.๒ ถึง .๕) ยืนยันไว้ชัดเจนยิ่ง]

(๒๑๔) ผู้เสพ“มิจฉาน”เป็น“นิพพาน”ในปัจจุบัน

หากใครผู้ใดไปหลงอาศัยความเพียรเครื่องเผากิเลส อาศัย
ความเพียรที่ตั้งมั่น อาศัยความประกอบเนื่องๆ อาศัยความ
ไม่ประมาท อาศัยมณสิการโดยชอบ แล้วบรรลุ“เจโตสมาธิ”อัน
เป็นเครื่องตั้งมั่นแห่งจิต แล้วตามระลึกถึงขั้นใน“อดีต” โดยหลง
ยึดอยู่ในภาวะ“อดีต ๑๘” หรือแม้แต่จะเป็นนักตริก(ตักก) นัก
ค้นคิดเอา(วิมังสี) ด้วยความเฉลียวฉลาดปานใด ก็ยังไม่สามารถ
บรรลุ“ความจริง”ได้ ทั้งในภาวะ“อนาคต ๓๗” รวมกับผู้มีมิจฉาน
ใน“ปัจจุบัน ๕”ก็เป็นมิจฉานทัญญุชัมม“๔๔” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ล้วน
ไม่สามารถบรรลุ“ความจริง”ได้

เว้นแต่ผู้ปฏิบัติใดศึกษาจน“สัมมาทัญญุชัมม”ใน“ปัจจุบัน ๕”ได้จริง
เท่านั้น ที่จะปฏิบัติบรรลุ“ความจริง”หรือ“สังขาร”ได้สำเร็จจริง

พระพุทธเจ้ายังทรงย้ำอีกว่า ผู้จะปฏิบัติเพื่อบรรลุ“ความจริง”
ชั้นนิพพานนั้น จะกำหนดขั้นส่วนอดีตก็ดี กำหนดขั้นส่วน
อนาคตก็ดี กำหนดขั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคตก็ดี มีความเห็น
ตามขั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต บรรลุขั้นทั้งส่วนอดีตทั้ง
ส่วนอนาคต กล่าวคำแสดงทัญญุชัมมหลายชนิด ด้วยเหตุ ๖๒ ประการ
แม้ข้อนั้น ก็เพราะ“ผัสสะ”เป็นปัจจัย ๖ (พตปฎ. เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๖๔)

ดังนั้น จึงต้องมี“ผัสสะ”เสมอทุกประการในการปฏิบัติธรรม
พระบรมศาสดาทรงย้ำซ้ำไว้อย่างชัดเจนยิ่งว่า “เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึก

ได้นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๖๔ จนถึงข้อ ๘๙) ซึ่งชัดเจนยิ่งว่า จะต้องมี“สัมผัสภายนอก”เป็นสำคัญ

ผู้หลับตาปฏิบัติเข้าไปเอาแต่อยู่ในภวังค์ เพื่อจะได้“เจโตสมาธิ” โดยไม่มี“ผัสสะ”นั้น จึงปฏิบัตินอกคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะ“ปัจจุบัน”ที่มี“สัมผัส ๖”เท่านั้นที่คนจะปฏิบัติบรรลุนิพพาน ทำ“ฝัน”ให้หมดสิ้นได้

(๒๑๕) เมื่อ“ทิวฏฐิวิปัสส”เสียแล้ว ขึ้นปฏิบัติไปก็ไร้ผล

ที่อาตมาพูดซ้ำพูดซากในประเด็นนี้ เพราะเห็นว่า ท่านทั้งหลายต่างหลงปฏิบัติอย่างมี“ทิวฏฐิ”เชื่อมั่นหนักจัตว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“เจโตสมาธิ”แบบพุทธให้ได้นั้นต่างล้วน“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์”ปฏิบัติกันอยู่ทั้งนั้น ท่วงการพุทธศาสนาเต็มไปด้วยหมด จนเรียกได้ว่ามี“ทิวฏฐิวิปัสส”ของกระแสหลักในศาสนาพุทธเกือบสิ้นแล้ว มันไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ข้อ ๙๐”ของพรหมชาลสูตรนี้เลย เพราะมันไม่มี“ผัสสาชยตนะ ๖ ย่อมเสวยเวทนา”กันเลย

มันก็มี“มิจฉาทิวฏฐิ”กันตาม“ทิวฏฐิ ๖๒ ประการนี้กันเท่านั้น

เห็นชัดเจนไหมเล่า?

ซึ่งทั้งอดีตและอนาคตนั้น มันคือ ความไม่มีแล้วสำหรับอดีตก็แก้ไขไม่ได้แล้ว ส่วนอนาคตนั้นมันก็ยังไม่ถึง ยังมาไม่ถึง แต่คนก็หลง“อนาคต”นี้มากกว่า“อดีต”เสียอีก ถึง ๔๔ กรณี ตามที่พระบรมศาสดาของพุทธตรัสรู้ และนำมาประกาศไว้ในโลกให้ได้เรียนรู้พิสูจน์

ดังนั้นคนผู้หลงยึดอดีตกับอนาคตเป็น“ความจริง”(ลัทธิจะ)อยู่ จึงคือผู้ที่มีฉาทิวฏฐิ ชนิดที่ไม่มีทางจะบรรลุนิพพานได้เลย

ที่นี้มาอธิบายถึงความลึกซึ้ง(คัมภีร์) เห็นตามได้ยาก(ทุพพสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา) สงบ(สันตา) ประณีต(ปณีตา) จะคาดคะเนเอาไม่ได้(อตกกาวจรา) ละเอียด(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิต(บัณฑิตเวทนียา) ตามที่พระพุทธเจ้าทรงย้ายมาตลอดใน“พรหมชาลสูตร”นี้

(๒๑๖) “ทิวฏฐิวิปลาส”ที่คนวิปลาสกันได้ถึงขั้น“นิพพาน”

ประเด็นที่ลึกล้ำ ซ้ำซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อนยากที่จะเข้าใจกันได้ก็คือ ใน“อนาคต ๔๔”นี้มี“ทิวฏฐิธรรมนิพพานทิวฏฐิ ๕”อยู่ด้วย

“ทิวฏฐิธรรมนิพพานทิวฏฐิ”คือ “ทิวฏฐิ”หรือ“ความเข้าใจ,ความรู้, ความเห็น” ที่เห็นว่า “นิพพาน”เสพรสนิพพานกันได้ใ้ในปัจจุบัน

มาพูดกันให้ชัดๆ ว่า “นิพพาน” คืออะไร?

“นิพพาน”คือ ปรมมิ่ง สุขขัง “นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”..ไ้

ก็ได้ยินมานานแล้ว ไซ้มีย ว่า “นิพพานัง ปรมมิ่ง สุขขัง”

ผู้“มิจฉาทิวฏฐิ”ย่อมหลงว่า “นิพพาน”คือ “สุขอย่างยิ่ง”

และ“ความรู้”ของปุถุชน หรือผู้“มิจฉาทิวฏฐิ”นั้น ก็จะยึดเอาความรู้สึก“สุข”ที่ยังเป็นโลกีย์นั้นแล คือ“ความรู้สึก”ที่“สุขอย่างยิ่ง”

เขายังมี“ความไม่รู้”(อวิชชา)อยู่จริงๆ ว่า“สุข”มันไม่มีจริง มันมีแต่“สุขเท็จ”(สุขลลิกะ)

ดังนั้น ผู้ยัง“มิจฉาทิวฏฐิ”นั้นจึงยึดเอา“สุข”นั้นแหละเป็น“ความรู้สึก”ที่ถือว่า“นิพพาน”ตามที่เขาเรียกว่า“สุข”(“อย่างยิ่ง”ตามอุปาทาน)

ฉะนั้น คนที่ปฏิบัติ“มิจฉาทิวฏฐิ” เขาผิดเพี้ยนเป็นวิปลาสอยู่ เขาก็หลงว่า“ความวิปลาส”ที่เขาหลงยึด“สุขอย่างยิ่ง”

นี่คือ “นิพพาน”ของผู้“วิปลาส”เขาได้ เขามีกันอยู่จริงๆ

ซึ่งไม่ได้บรรลุความเป็น“นิพพาน”ที่เป็นลั้จะกันนั้นหรือ

เช่น ไปยึดเอา“กาม”เป็น“นิพพาน” ต่างหลงว่า“สุข” แล้วก็เสวย
สุขที่เป็น“กามสุข”กันนั้นแล ว่าเป็น“ปรมมังสุขัง”(นิพพานัง ปรมมัง สุขัง)
กันอยู่เต็มสังคมพุทธศาสนาทุกวันนี้ ตามขนาดที่ตนมีอุปาทาน

“ทิฏฐุธรรมนิพพานทิฏฐิ”ใน“ปัจจุบัน”มีอยู่ ๕ ประเภท

แม้แต่“ฉาน”อีก ๔ ผู้“มีจฉาทิฏฐิ”เขาก็“วิปลาส” หลงว่า เป็น
“นิพพาน”หรือ“เป็น“สุขอย่างยิ่ง”ได้โดยนัยะคล้ายกันนั้นแล เพียงแต่
ว่า มันเป็นคนละเหตุปัจจัย คนละ“ภพชาติ”เท่านั้น

(๒๑๗) ขอย้ำแล้วย้ำอีกว่า“นิพพาน”มีในปัจจุบันเท่านั้น

ซึ่งแท้ๆ“นิพพาน”มีในปัจจุบันนี้ที่เป็นคนผู้มี“อาการ ๓๒”ครบ
บริบูรณ์นี้เท่านั้น และต้องอยู่ในภาวะตื่นมี“อายตนะ ๖”ทั้งภายนอก
ทั้งภายในครบอีกด้วย ที่จะสามารถบรรลุนิพพานได้

หากปราศจากการรับรู้แม้แต่“ลมหายใจที่ยังรู้อยู่ว่าเรายังมีลม
หายใจเข้า-ลมหายใจออกอยู่ ออกสั้น-ออกยาว เข้าสั้นเข้ายาว ก็
ต้องมีอยู่ สัมผัสสัมผัสพันธุอยู่พร้อม ถ้าขาดแม้แต่ลมหายใจเข้าออก
นี้หลับหรือหลับเข้าไปอยู่ในภวังค์ ไม่รับรู้แม้แต่ลมที่สัมผัสเข้าออก
อยู่ที่ปลายจมูกนี้ เราก็มารู้แล้ว ผู้นั้นถือว่า ไม่มี“กาย”แล้ว

ไม่มี“ปัจจุบัน”แล้ว ไม่มีภายนอกแล้ว

จึงถือว่า“ไม่มีสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”หมดสิ้นเชื้อสุดท้ายแล้ว
ก็จะเป็นผู้ไม่สามารถทำให้“อัสวะ”สิ้นไปหมดจากจิตบริบูรณ์ได้เลย
และต้องมีครบรู้อบอยู่พร้อมทั้ง“ภาวะรูป”ที่มีทั้ง“รูป ๒๘”อีกด้วย

ขอย้ำนะว่า ต้องเป็น“ปัจจุบัน”นี้เท่านั้น ขาด“กาย”ไม่ได้เลย
หากหลงว่า หลับตาเข้าไปกำหนดรู้-กำหนดเรียนเอาในขณะที่อยู่ใน
“ภวังค์”นั้น ก็หมดสิทธิ์ ทำ“นิพพาน”ไม่ได้เด็ดขาด ทำ“นิพพาน”ได้

ขณะลืมหัดในปัจุบันแจ้ๆ เห็นกันด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”กันจะจะนี่เท่านั้น

จึงเรียกว่า “ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี” ที่แปลกันชัดคือ ผู้มีทฤษฎี(ความเข้าใจ,ความเห็น)ว่านิพพานเป็นเรื่องของปัจุบันเท่านั้น คำว่า “ทฤษฎีธรรม”ก็แปลกันชัดอยู่แล้วว่ ธรรมที่เป็นปัจุบันทำได้อยู่ในปัจุบันนะ ไม่ใช่ทำได้ในกาละอื่นเวลอื่น นอกจากกาละแห่ง“ปัจุบัน” ไม่มี“นิพพาน”ในที่ใด ในกาละอดีตทำ“นิพพาน”ไม่ได้ ในกาละอนาคตทำ“นิพพาน”ไม่ได้ ต้องชัดเจนแม่นๆในความเป็น“กาละ”ให้ คมๆ ชัดๆ

(๒๑๔) “ปรม้ง สู้ข้ง”คือ“สุขอย่างยิ่ง”นี้มีนัยสำคัญมาก

“นิพพาน”เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งต้องล้มมาทฤษฎีอย่างสำคัญ “โลกุตระ”นั้น เลิกหลง“รสอ่อย-รสสุข-รสสนุก-ความเพลินของทุกสรรพสิ่งในโลเกีย(จิตทา,รติ) ฯลฯ” ที่ชาวโลเกียหลงว่ เป็นสวรรค์ จึงปรารธนากันนัก โดยเฉพาะสวรรค์“กามาวจร”

คนผู้หลง“โลเกียธรรม”อยู่เท่านั้น ที่หลงมิจฉาทฤษฎีว่เป็น “ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี”(มีทฤษฎีว่ นิพพานในปัจุบัน)

มีความเข้าใจที่วิปลาส(ทฤษฎีวิปลาส)ว่ “รสเสพสุขในปัจุบัน”นั้นแหละว่เป็น“ปรม้ง สู้ข้ง”ซึ่งก็คือ ความเป็น“นิพพาน”นั่นเอง

“ความจริง”ที่แท้จริงนั้น “นิพพาน”คือ “อาการจิตที่ไม่สุขไม่ทุกข์” แต่เป็น“อาการพิเศษที่ยิ่งกว่าสุข” เป็น“อาการกลางๆ-ว่างๆ-เฉยๆ”(อุเบกขาหรืออทุกขมสุข) เป็น“อารมณ์ของความสงบในจิตใจ”(มีใช่ความสงบของร่างกายภายนอก) เป็น“ความรู้สึกเฉยๆ-ความรู้สึกกลางๆ-ความรู้สึกว่างจากรลโลเกีย” ซึ่งได้แก่ ความรู้สึก

ของผู้ที่ปฏิบัติเข้าถึง “เนกขัมมลิตถุเบกขาเวทนา”

ดังนั้น “ปรมมัง สุขัง” ถ้าจะแปลให้ถูกต้องคือ “ยิ่งกว่าสุขโลกีย์” คือ สุขพิเศษยิ่งกว่าสามัญโลกีย์ปุถุชน” หรือ “ยิ่งกว่าสุขแบบโลกๆ”

นี่แหละคือ “สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี” (นตถิ สันติปรัง สุขัง ; ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๕)

ซึ่งไม่ใช่หมายเอาแค่ “ความสงบของมหาภูตรูป ๔” หรือ “ความหยุดของวัตถุ” หรือ “ความเงียบ” หรือ “ความอยู่นิ่งๆ” เท่านั้น แต่ผู้ที่ยังอวิชชา หรือมิจฉาทิฎฐิก็จะเข้าใจว่า “ปรมมัง สุขัง” คือ “สุขอย่างยิ่ง, สุขสูงสุด” ซึ่งในทิฎฐิก็เป็นอุปาทานอยู่ว่า “สุข” คือเป็น “รลโลกีย์” ที่บำเรอใจที่ชอบ อารมณ์สมใจ ที่เสพรสแบบโลกีย์ปุถุชน

ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ “วิปลาส” แต่คนปุถุชนนั้นจะ “เห็น” (มีทิฎฐิ) ว่าเป็น “ความจริง” จริงๆ เป็นจริงเป็นจังอย่างไม่มีวิจิกิจฉาใดๆเลยนะ

นั่นคือ ภาวะ “สุขที่เกิดอยู่ในกาละแห่งปัจจุบัน” นี้แหละ [ซึ่งที่จริงมันคือ “วิปลาส ๓ ที่เต็มครบทั้ง “วิปลาส ๔” เลยทีเดียว] ที่เกิดอยู่เป็น ปัจจุบันนั้นเลย ไม่ใช่ภาวะอดีตหรืออนาคต หลงว่าเป็น “ยอดแห่งสุข” ที่เดียว (ปรมมัง สุขัง) หลงได้ชนิดที่เรียกได้ว่า “วิปลาส” กันแท้ๆจริงๆ

เพราะหลงว่า “สุข” นี้ คือ สิ่ง “พึงได้-พึงเป็น” (สุภ) ทั้งๆที่ “สุข” นี้มันคือ “ทุกข์” ที่เป็น “เหตุ” ตัวร้ายพาก่อเกิด “นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย” มาตลอดคัมภีร์กัลป์ ด้วยอวิชชา

“สุข” มันเป็น “สุขเท็จ” (สุขลลิกะ) มันไม่มี “ตัวตน” จริง แต่ผู้ที่ยังมี “วิปลาส ๓” อยู่ก็จะยังไขว่คว้าเอา “ตัวตน” (อัตตา) ของมันมา “มี” ให้ตนเสพรลโลกีย์ (กามรส รสที่เกิดในนิวรรณ์ ๕ เป็นต้น) อยู่ นั่นแหละ

ผู้ปฏิบัติ “สัมมาทิฎฐิ” จนบรรลุโลกุตระธรรมนี้แล้ว จะไม่มี ความรู้สึก หรือไม่มีอาการสุข (ซึ่งมันคือทุกข์ที่สร้างนิทาน-สมุทัย-ปัจจัยให้

ตนแท้ๆ) มันก็คือ“ฝัน”ที่คนหลงเพ้อพอกอยู่กับมันมาตลอดที่อวิชชา

(๒๑๙) ปุณฺณจึงยังคง“วิปลาส” ที่เอาแต่จมอยู่กับ“ฝัน”

สรุปแล้ว ปุณฺณยัง“หลง”(โมหะ) ยังไม่รู้(อวิชชา) ยังไม่หลุดพ้น (ไม่วิมุตติ) จาก“ความจริง”ที่ตน“วิปลาส”หรือ“ฝัน”อยู่

นอกจากคนผู้“อนาคามี”ขึ้นไป ก็จะหลุดพ้น(วิมุตติ)จาก“ฝัน” คือไม่“ฝัน”ในเรื่อง“โลกธรรม”ที่เป็นลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข อันเกี่ยวข้องกับภายนอก(กามภพ) เพราะดับ“โอฬาริกอัสตตา”ได้แล้ว

ซึ่ง“มโนมยอัสตตา”ส่วนหนึ่งอันเป็น“ตัวตน”(อัสตตา)ภายใน“มโน”ก็ต้อง“ดับได้ไปแล้ว”ส่วนหนึ่ง(ทำ“มโนมยิทธิ”สำเร็จได้ส่วนหนึ่ง) ที่เป็น“กามราคสังโยชน์”หรือใน“กามุปาทาน”ส่วนหนึ่ง ก็เหลือส่วนที่เป็น“รูปราคสังโยชน์-อรูปราคสังโยชน์” กับ“อุทธัมภาคิยสังโยชน์”อื่นๆ

“อนาคามี”จึงชื่อว่า เป็นผู้“นิโรธ” คือเป็นผู้ทำ“นิโรธ”ที่สัมมาทิฐิได้สำเร็จส่วนหนึ่งแล้ว คือ “ดับโลกียารมณฺ์ที่เกิดในกามาวจร”ได้สำเร็จ ไม่หลง“รสอร่อย(อัสสาหะ)-รสสุข-รสสนุก-รสเพลินไปกับสรรพสิ่งต่างๆ ฯลฯ” ที่เป็น“กามภพ”ภายนอกได้แล้ว จึงไม่มี“ฝัน”ในกามาวจรภูมิแล้ว นอนหลับก็ไม่มี ตายไปก็ไม่มีแล้ว

ในโลกปัจจุบันลืมหืมตาอยู่นี้ที่“สัมผัสโลกธรรมอยู่ก็ไม่หวั่นไหวไปกับโลกธรรมนั้นแล้ว”(ผู้ภุชฺสสะ โลกธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ)

“กาย”หรือ“องค์ประชุมของธรรม ๒”ใน“กามภพ”ไม่มีแล้ว

“อนาคามี”จึงมี“สัญญา”(ความกำหนดหมาย)ไม่วิปลาสแล้ว สำหรับโลกธรรมหรือ“กามคุณ ๕ และลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขภายนอก

“จิต”ได้กำจัด“กิเลส”ที่หลงผิดไปนี้จากจิตได้สำเร็จจริงแล้ว ไม่วิปลาสแล้ว “นิโรธ”(ความดับ)ของพุทธจึงไม่ใช่หลับตาอยู่ในภวังค์

โดยเริ่มตั้งแต่ได้รับ“ทิวลิป”(ความซื่อ, ความเห็น, ความเข้าใจ)ที่เป็น
สัมมาทิวลิปจากผู้รู้ที่“สัมมาทิวลิป”จริง(ปรโตโฆสะ) แล้วก็อบรมตน
ฝึกฝนปฏิบัติกระทั่งมี“การทำใจในใจของตนได้จนลงไปถึงที่เกิด”
(โยนิสมนสิการ)ของตน มี“ผล”ชำระกิเลสในตนได้จริง ไม่วิปลาสจริง
ผู้มี“นิโรธ”จึงเป็นผู้ถึง“ความจริง”พ้นจาก“ฝัน”ไปได้ส่วนหนึ่ง
อนาคามีเหลืออยู่ก็แต่“มโนมยอัตตา”ส่วนหนึ่ง กับ“อรุปัตตา”
ที่อยู่ภายในใจตน ส่วนนี้ก็ยัง“วิปลาส”อยู่ ก็ยังมี“ฝัน”ในภพภูมินี้ผู้น้อย
นอนหลับก็ยังฝัน ตายไปก็ยังฝัน“กาย”นี้ ยังไม่หมด“ฝัน”เรื่องนี้อยู่
จนถึงคนผู้“อรหัตต์”เท่านั้นที่จะหมดสิ้นเกลี้ยง ไม่วิปลาส
ไม่มี“ฝัน”ไปกับ“มโนมยอัตตา”แล้ว เพราะ“ดับอัตตา”ได้หมดสิ้นเกลี้ยง
ไปจากจิตแล้วแม้แต่“อรุปัตตา” แต่ก็ยัง“อาศัย”มโนมยอัตตา ยัง
มีสัมมาอาชีพ-สัมมากรรมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ ทำการ
งานช่วยเหลือแก้อุทโลก เกื้อกูลสังคมอยู่ อย่างหมดตัวตน(อัตตา)
ที่ตนเห็นแก่ตัวได้แล้ว ชนิดที่เป็น“ความจริง”ซึ่งมีจริงได้ในโลก

(๒๒๐) ผู้ไม่สิ้นธุลีแห่ง“วิปลาส”ก็ยังก่อนิยายที่เป็นภัยอยู่

เพราะปุถุชนทุกคนล้วนจมมอมอยู่กับ“ฝัน”ในชีวิตตื่นๆก็ตาม
หลับก็ตาม ที่เป็นไปกับความเป็น“โลกีย์”หรือโลกธรรม ๘ นี้แหละ
จึงสร้าง“นิยาย”กันไว้ในโลก เต็มโลก และยังคงสร้างกันอยู่
ไม่หยุดกันลงได้ ในความเป็นโลก(นิทานของโลก หรือนิยายชาวโลกีย์)
นี่คือ ภาวะที่มีเป็น“นิรันดร์”สำหรับผู้ยังมี“สัญญา”ว่า “เที่ยง”
ในความเป็น“นิรันดร์” เช่น ชาว“เทวนิยม”ที่ยังยึดถือความเป็น
“นิรันดร์”ว่า เป็นภาวะสูงสุดของที่สุดอยู่ ยึด“พระเจ้า” เป็นต้น
ภาวะที่สูงที่สุดที่สุดกว่าใดๆ ก็คือ ภาวะ“ธรรม ๑” อันไม่เที่ยง

แล้วแต่“วิญญูณ”หรือ“ธาตุรู้”ของกลุ่มวิญญูณใด หมู่เขาถือเป็น “สมมุติสัจจะ”กันก็ของหมู่นั้น สำหรับหมู่อื่นก็มี“สมมุติสัจจะ” ของหมู่อื่นของเขาไป ย่อมแตกต่างกันได้ ไม่เที่ยง ไม่ตรงกันได้

จนกว่าใครจะมาเห็นตรงกันในความเป็น“ปรมัตตสัจจะ” จึงจะเป็น“สัจจะ”เดียวกัน และต่างก็ยึด“ปรมัตถ์”นั้นๆของตนๆเป็น “สัญญาเย นิจจานิ”ของแต่ละคนอยู่อีกนั้นแหละ ก็สุดแต่แต่ละคน

จะนี่เอง คือ“อิสรภาพ”สัมบูรณ์ของเอกบุรุษ บรรดาผู้มีในโลก จึงไม่มีความ“หลง”ใน“โลกธรรม ๘” รู้จริง“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ที่ปุถุชนคนผู้“อวิชชา”จะหลงว่ามันเป็นคือ“ความจริง”กันจริงๆ ทว่าที่แท้คือ“ฝัน”ของปุถุชนคนผู้“อวิชชา”

แต่อรหันต์จะรู้ว่า อะไรควรแก่“ความจริง” อะไรควรแก่“ฝัน” ที่ยึดถือกันว่าเป็น“ความจริง”จริง ๆ นั้น มันเป็นแค่“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ของ“วิปลาส ๓” ซึ่งมันทำงานปรุงแต่งกันขึ้นมาให้คน“ยึดถือ”ว่า เป็น“ความจริง” คนก็“หลง”(โมหะ)กัน เพราะยังไม่พ้น“วิปลาส ๔” ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”(สัจจะ ๒) ได้แก่ สมมุติสัจจะ กับ ปรมัตตสัจจะ)กันได้ง่ายๆเลย

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงสามารถ“หยุด”(หยุดติ)อยู่กับ“ยุติธรรม” ไม่มี“ยุทธ” ไม่มี“รณ” เป็นผู้“อรณะ” อยู่กับ“สรณะ”ได้อย่าง มี“สโมสรรณา”ให้เป็น“เอก”ได้จริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่จะ“พัก”อยู่กับ ภาวะ“นปุงสกสิงค์”ก็สามารถประกอบให้ทันได้แล้วสัมบูรณ์

จึงเป็นผู้“หมดภัย”ในโลกในสังคมได้อย่างเป็นจริง เป็นผู้ ไม่สร้าง“นิยาย”ที่เป็นภัยขึ้นในโลกในสังคมอีกแล้ว

(๒๒๑) แม้อรหันต์ขั้นหนึ่งแล้วก็ยังมี“วิปลาส”เหลืออยู่

ผู้ที่ยังไม่สิ้นธุลีแห่ง“วิปลาส” ขนาดมี“ทิฏฐิ”ไม่วิปลาสแล้ว แต่“จิต”ที่ยังไม่สะอาดบริบูรณ์สิ้น“อวิชชาขุสัลย”สัมบูรณ์ แม่จะ“สิ้นอวิชชาสวะ” เป็นอรหันต์“ปัญญาวิมุตติ”แล้ว ก็ยังมี“วิปลาส”เหลืออยู่ในขั้น“อนุสัลย”ท้ายปลายสุด ตามส่วนที่เหลือจริงของแต่ละท่านนั้นๆ

“สัญญาวิปลาส”จาก“สัญญา”ของตอนที่ยังมีจริง จึงทำงานจริงอยู่ในขณะหลับ อย่างอิสระทีเดียว ก็ยังนำไปตามประสาได้ อย่างประหลาดแปลกๆ พิลึกพิลั่นไปสารพัดของแต่ละคน แล้วแต่จะวิปลาสตามพลัง“สติ-ปัญญา-ตัณหา-มานะ-ทิฏฐิ”จริงของตนๆ

วิปลาสในตอนหลับ ก็ยังดี มันเป็นโทษแต่แก่ตนเท่านั้น ทว่าถ้าวิปลาสในขณะที่ตื่นๆ มีองค์กายพหุครบครัน ๓๒ ทั้งภายนอกภายในนี่สิ มันทำความเลวร้ายได้เต็มที คนวิปลาสจึงทำบาปได้ยิ่งๆ

เว้นแต่คนที่“หมดวิปลาส”นั้นๆจริง จึงจะไม่ทำบาป ไม่เป็นภัยผู้ยัง“วิปลาส”เห็น“ความไม่น่าพึงใจ”(อสุภ) เป็น“ความน่าพึงใจ”(สุภ) เป็นต้น มันก็สร้าง“กิเลส”ใส่ตนแล้ว ดีไม่ดีสร้างความเสียหายถึงขั้นเลวร้ายให้แก่ตน และให้แก่สังคม จนถึงขั้นร้ายแรงก็ได้

แต่สำหรับ“อรหันต์”นั้น “ไม่มีวิปลาส”ที่เป็นภายนอกเด็ดขาด แม้ภายในจิตตนถึงขั้น“อาสวะ”นั้น“ไม่วิปลาส”แล้ว ยังเหลือเศษใน“อนุสัลย”สุดท้ายของตนในตนเพื่อตนเป็นที่สุดเท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ยังมี“วิปลาส”มาก และร้ายแรง ซึ่งเป็นภัยต่อสังคมร้ายกาจสาหัสสากรรจ์ยิ่ง อย่างเช่นที่“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ที่ได้เกิดขึ้น เป็นตำนานหรือประวัติศาสตร์ที่เป็นแล้วจริง ตามที่รู้จักกันได้ เป็น“นิยาย”ทั้งปรัมปรา ทั้งสมัยใหม่ แม้ในปัจจุบันนี้นั้นแหละ หากไม่เรียนรู้อย่างสัมมาทิฏฐิ แล้วแก้ไข“จิตวิปลาส”ของตนๆ

ให้สิ้น“ความวิปlass”ต่างๆในใจตนให้หมดไปจริง โลกก็ยังคงมี “ความวิปlass”ให้คนก่อ“นินาย”ลงบนโลกใบนี้อีก ตราบนิรันดร์

(๒๒๒) ผู้ยังหลง“รสอร่อย”ในเวทนาที่แหละที่ยังวิปlass

“ความวิปlass”ทางปรมัตถธรรมนี้ เป็นความเข้าใจผิดเพี้ยนไป จาก“สัจจะ”จริง จึงเป็นการยึดติด(อุปาทาน) กลายเป็น“อุปาทานใน ชั้น๕” ที่สำคัญคือ “เวทนา”หรือ“อารมณ์,ความรู้สึก”

พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงบัญญัติคำสอน เน้นหรือสรุปลงที่ การปฏิบัติให้เรียนรู้“เวทนา” ที่มันวิปlassใน“อารมณ์ที่มีอุปาทาน” (เวทูปาทานกชั้น๕) และให้เรียนรู้“เวทนา”นี้แหละสำคัญ

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรม๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกัน กับเวทนา โดยส่วน๒”(ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

หรือ“ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลงเป็นอย่างเดียวกับ เวทนา”(ในพระไตรปิฎก ฉบับมหาจุฬาลงกรณ์ฯ เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๑๒)

ที่แปลมาจากบาลีเดียวกันคือ “เทว ธมฺมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรรณา ภาวนติ”

และพระพุทธเจ้าท่านตรัสให้ศึกษาจาก“เวทนาในเวทนา” ที่ พระองค์แจกแจงไว้ถึง “๑๐๘ เวทนา” ซึ่งศึกษาได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๙๙, เล่ม ๓๕ ข้อ ๑๐๓๓, และเล่ม ๑๓ ข้อ ๙๙, เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๑๒ ข้อ ๔๒๕ ด้วย เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๓๗ อีก (ท่านว่า ในวิสุทธิมรรคของท่านพุทธโฆษาจารย์ก็มีด้วย ผู้สนใจโปรดค้นคว้าเอาเถิด)

และใน“มูลสูตร ๑๐”เป็นต้น “เวทนา เป็นที่ประชุมลง”(เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) หรือในพระไตรปิฎกเล่มอื่นๆก็ทรงอธิบายถึงการประชุมลงนี้ ซึ่งคนใน“โลก”ที่หลงอยู่ใน“เวทนา” ที่เป็น“มโนพิจารณา ๑๘”คือ

“เคหสิตเวทนา ๑๘” แล้วตนก็ไปหลงติดยึด“อารมณ์”นั้น นี่แหละที่ต้องเรียนรู้ความเป็น“สัจจะ” ที่เป็น“อาการ”อันอ่านได้ในจิตใจตน เพราะเป็น“พลังงานชีวิตทางจิต”ที่มันทำงานของมันอยู่ในตัวตนของคน ให้ผู้พยายามพากเพียรศึกษาได้ทุกคน ที่สัมมาทิฏฐิ

“การเรียนรู้ตัวตน-รู้ตน”นั้น เรียนรู้ตรงนี้ เรียนรู้“อาการ”ของ “กาย” ของ“เวทนา” ของ“จิต” ของ“ธรรม”นี้แล เป็นเป้าสำคัญ

จะได้พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุแห่งวิปัสสนา”ที่มันพาทุกข์พาชั้วกันหลุดๆในปัจจุบันนั้นเลย แล้วปฏิบัติจัดการกำจัด“เหตุ”แห่งความวิปัสสนาจริงนั้น จึงจะ“พ้นความวิปัสสนา”ทางปรมาตถสัจจะได้แท้

“รสอร่อย”ที่วิปัสสนากันนัก ก็จะได้ลดละจางคลายหายไป ถึงขั้น“ดับ”สนิทจริง จนกระทั่งเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป

ไม่เช่นนั้น “รสอร่อย-รสยินดี”ในเวทนามีก็ยังคงทำให้คนหลงเสพ “สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)เป็นคนวิปัสสนาอยู่ตราบนั่น

(๒๒๓) ผู้กำจัด“เหตุ”แห่งวิปัสสนาได้“รสอร่อย”ก็สิ้นตัวตน

“เวทนาในเวทนา”มันมี“อาการ”ที่สามารถอ่านรู้จาก“นามกาย”ของเรา เพราะ“นามรูป”(ภาวะที่ถูกรู้ขึ้นเป็นนามธรรมในตัวเรา)ประชุมกันพร้อมเป็นปัจจัย(พร้อมธรรม ๒)เมื่อเกิด“ผัสสะ” เรามี“สัมผัส”(ผัสสะ)อยู่หลุดๆนี้แหละ“อายตนะ”จึงมีเป็นปัจจัยต่อไป แล้วจึงจะเกิด“เวทนา”เป็นอิทัปปัจจยตา แล้วจึงจะมี“ตัณหา”เบียดปัจจัยต่อไปอีก

ซึ่งเราก็พิจารณา“เวทนา”หยั่งเจาะเข้าไปในเวทนา จนกระทั่งเห็น(ปััสสติ)“อกุศลจิต”ในจิต ที่เป็นเหตุให้เกิด“เวทนา” เห็น“สราคะ-สโทสะ-สโมหะ” เราก็กำจัด“ตัวตน”(อัตตา)ของ“เหตุ”ไปตามลำดับจนผ่าน

“มรรคผล..สังขิตตจิต-วิกขิตตจิต-มหัคคตจิต-สอตุตตรจิต”แล้วก็เพียรอาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง ปฏิบัติ“รักษาผล”(อนุรักษนาปธาน) กระทั่งเป็นที่สุด“สมาหิตจิตและวิมุตตจิต” จึงจะชื่อว่า อนุตตรจิต สัมบุรณ ตาม“เจโตปริยญาณ ๑๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓)

เพราะอ่าน“จิตในจิต”กระทั่งมีญาณหยั่งรู้“เจโตปริยญาณ ๑๖” ตั้งแต่“อกุศลมูล”ตัวที่ ๑-๒-๓ ได้(สราคะ-สโทสะ-สโมหะ) และปฏิบัติ มีผล(อตฺถิ) จึงจะรู้“อาการ”ของผลไปตามลำดับ ที่ได้เป็น“วิตุกม” (การก้าวล่วง)จากการกำจัดกิเลสของเราไปตาม“อาการ”ที่“เห็นจริง”ใน “พลังงานจิต”ของตนแท้

เมื่อปฏิบัติจนถึงขั้นกิเลส“วิต” (ปราศจากไปแล้ว) ก็เป็นอันจบ ภาวะ“วิตุกมกิเลส”ขั้นนี้ไป คือ “การก้าวล่วงกิเลส”(วิตุกม)นั้น ได้แล้ว ก็ก้าวขึ้นสู่ภาวะไปจัดการกับ“ปริยภูฐานกิเลส”ตัวต่อไป

ซึ่ง“ปริยภูฐาน”นี้ คือ“จิต”ที่เป็น“ผล”ขั้นหนึ่งได้สำเร็จด้วยความพยายามของผู้ปฏิบัติจนสามารถ“ก้าวล่วง-หลุดพ้น”กิเลสขั้นต้นมาได้ โดยมี“ปัญญา”ของตนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะจริง”เริ่มตั้งแต่เป็น“ปัญญา”ของ“โสดาบัน”มาที่เดียว(พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๓-๕๔๙)

(๒๒๔) ศึกษา“อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ”ของรูปกับนาม

คงจำได้ดีนะว่า “อาการ”ของ“เวทนา”นี้แหละที่จะต้องเรียนรู้กัน อย่างสำคัญจึงจะสามารถทำให้“เป็น”(ภวันติ)สำเร็จจริง

ซึ่งก็ต้องได้ฟังได้รู้จากผู้สัมมาทิฎฐิอธิบาย(อุเทศ)มาอย่างดีแล้ว

“นิมิต”ที่ผู้ศึกษาสามารถกำหนดหมายรู้-ทำเครื่องหมายเอาเองได้ จาก“อาการ”ของ“เวทนา”นั้นๆ หรือ“กิเลส”นั้นๆ ซึ่งมี“แตกต่างกัน”(เพศหรือลึงคะ)อยู่ในเวทนาต่างทั้ง ๑๘ นั้น ใน“จิต-เจตสิก”

ต่างๆ [มโนปวิจารย์ ๑๘ : เคหสิตเวทนา ๑๘ กับ เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘]

แล้วค้นหา“เหตุ”จากเวทนา ซึ่งก็มี“อกุศลจิต”ที่ศึกษาได้จาก “จิตในจิต”อีก เพราะผู้ยังมี“อกุศลจิตหรือตัณหา” ก็จะสามารถอ่าน“อาการ”ของมันได้ จาก“ของจริง”ที่มันเกิดอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๕๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”นั่นเอง เพราะอาศัยเวทนาจึงเกิดตัณหา และเพราะอาศัยตัณหา จึงเกิด..ปริยเสนา-ลาม-วิวินิจฉัย-ฉันทราโค-อัชฌีสาน-ปริคคโห-มัจฉริยะ-อารักโข-อารักขาธิกรณัง

เพราะอาศัย“การป้องกัน”(อารักขัง) จึงเกิดเรื่องในการป้องกัน ขึ้น(อารักขาธิกรณัง) อกุศลธรรมอันชั่วช้าลามกมีขึ้นน้อย คือ การถือไม้ ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวหา มึง มึง การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จ ย่อมเกิดขึ้น

นี่คือ เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย แห่งการเกิดขึ้นของอกุศลธรรมอันชั่วช้าลามกเหล่านี้ ถ้า“การป้องกัน”(อารักข) มีได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน เมื่อไม่มีการป้องกันโดยประการทั้งปวง เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย ทั้งหลาย ก็“เกิด”ขึ้นไม่ได้เลย

เพราะ“ความเกิด”(ชาติ) คือ ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฑิ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗) ผู้บรรลุ“อรหัตตตา”(ความไม่กลับในอัตตา) ได้ศึกษาและปฏิบัติจนบรรลุ“ความเกิด”ทั้ง ๕ นั้นสัมบูรณ์สุดถึง“อภินิพพัตติ”(การเกิดที่ผู้สัมบูรณ์ด้วยวิชชา ๘ ทำให้เกิด)สำเร็จแล้ว

จึงไม่ยึดมั่นถือมั่นใน“ความเกิด”ใดๆ แล้วสามารถอาศัย “ความเกิด”นั้นที่เป็น“ความเกิดขึ้นอภินิพพัตติ”อยู่ท่าภาวะที่เป็น “คุณ”(อัธสาทะ=ความยินดี,รสนิยม) ไม่ทำภาวะที่เป็น“โทษ”(อาทีนะ=ความไม่ดี,ผลร้าย)อยู่ เป็นประโยชน์แก่ตนแก่สังคมโลก(พหูชนหิตายะ-

พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ) อยู่อย่างยั่งยืนตลอดไป

ผู้กำจัด“เหตุ”แห่งวิปlassได้แท้ “รสอร่อย”ก็สิ้น“ตัวตน”ไป จาก“เวทนาในเวทนา”ของตนจริง “ความเกิด”ก็ไม่มีอีก “ความดับ” (นิโรธ)ก็จะ“แจ้ง”(สัจฉิ)ได้แท้ๆ ด้วยประการฉะนี้ ไม่วิปlass ไม่มมกาย ไม่มีจณาภิภูจฺฉิ ไม่อวิชชาเลย

(๒๒๕) “อาการ”ของรูปกับนามศึกษาได้จาก“จิตนิยาม”

เพราะการปฏิบัติของพระพุทธเจ้าที่ต้องปฏิบัติในปัจจุบัน จึงได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของพลังงานจิตนิยามของตนๆจริง ที่มันกำลังเกิด“อาการ”ในปัจจุบันนั้นๆ ที่มันเป็น“เหตุ”คือ “อาการของตัณหา” แล้ว“จัดการภาวะที่เป็นโทษ”(อภิสังขาร)นั้นๆให้สิ้นไปได้จริง

ซึ่ง“การกำจัด”นี้ ท่านเรียกว่า“ปัญญากิสังขาร”ด้วย“ปหานปธาน”(พากเพียรกำจัด)ตัว“สมุทัย”นี้ให้สำเร็จสัมบูรณ์ ตามหลัก“ปหาน ๕”(วิกขัมภณะ-ตทังคะ-สมุจเฉตะ-ปฏิบัติสัสสทธิ-นิสสรณะ)

เมื่อกำจัดได้ท่านก็เรียกว่า ทำให้เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”มีผล(อตฺถิ ยฺภฺจฺจ)เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา ๑๘”ไปตามลำดับ(อตฺถิ หุตฺถ)

ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ที่เป็น“มโนปวิจาร ๓๖”ของ“เคหลิตเวทนา ๑๘ และเนกขัมมลิตเวทนา ๑๘” เพราะแยก“เวทนาในเวทนา”ได้ ปฏิบัติธรรมมีผลจริง(อตฺถิ) ย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”เป็นปรมัตถธรรมแท้

และภาวะที่กำจัด ก็กำจัดเฉพาะ“อาการ”ของภาวะนั้นๆ คนผู้ปฏิบัติจึงต้องแม่นยำคมลึกชัดตรงในความเป็น“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ของ“รูปราย”และของ“นามกาย”อย่างสำคัญจริงๆ

จึงจะพ้น“วิปlass ๓”(สัจฉญา-จิต-ภิภูจฺฉิ) และพ้น“วิปlass ๔”[ลึง

ไม่เที่ยงว่าเที่ยง-สิ่งเป็นทุกข์ว่าเป็นสุข-สิ่งที่ไม่มีตัวตนว่ามีตัวตน-สิ่งที่ไม่น่า
พึงใจ(อสุภ)ว่าน่าพึงใจ(สุภ)] : พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙) ได้สัมบูรณ์

ผู้มี“วิปัสสนา”อยู่ในตน จึงจะสามารถเรียนรู้ความรู้สึกของ
ตน แล้วกำจัด“เหตุ”ที่มันพาเกิดให้ได้ จึงจะพ้น“วิปัสสนา”ได้แน่แท้

“เคหสิต”นั้นหมายถึง ภาวะที่เกี่ยวข้องกับสมบัติทางโลกธรรม
หรือมีโลกียารมณ์(อันได้แก่ ผู้เสพรสทางลาภ,ยศ,สรรเสริญ, สุขที่หลงกาม
และสุขที่หลงอัตตา) สัมผัส“โลกธรรม”แล้วมี“ชิตฺตา,รติ”(หลงรสโลกีย์)

“อารมณหรือความรู้สึก”นี้เองที่เรียกว่า“เคหสิตเวทนา” ที่
พระพุทธเจ้าให้ศึกษา แล้วต้องปฏิบัติตนให้“หลุดพ้น”ออกจาก“รส
ของอารมณเคหสิต”นี้ให้ได้หมดสิ้นเกลี้ยง

การปฏิบัติให้ตนออกจาก“ความรู้สึกเคหสิต”นี้ได้ก็คือ ต้อง
เรียนรู้“เนกขัมมสิตเวทนา” แล้วล้าง“ความรู้สึกเคหสิต”ออกไป
จากเวทนา หรือ“ออกจากเวทนา”ส่วนที่เป็น“เคหสิต”มาสู่ความเป็น
“ความรู้สึกเนกขัมมสิต”กระทั่งเที่ยงแท้ยั่งยืนให้ได้สัมบูรณ์นั่นเอง

จึงจะเป็นผู้มี“จิตนิยาม”ที่มี“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”
เหมือน“ความรู้สึกของพีชนิยาม”ที่มันไม่มี“สังขารวิปัสสนา”(สัญญา
วิปัสสนา-จิตวิปัสสนา-ทิวฐวิปัสสนา) จึงมีชีวิตที่สบาย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสูปีที่ ๒๒

* อมรรัตน์ ท้วมแสง

(๒๒๖) จิตยิ่งใหญ่คือ สติเป็นอธิปไตย-ปัญญาเป็นอุตระ

เพราะพลังงาน“จิต”นั้นมีประสิทธิภาพสร้างสรร-เสียดละ และมี“ความรอบรู้”ในโลกรวิฑู-โลกานุกัมปา เพราะ“จิต”เป็น“โลกุตรจิต”ที่สูงส่งเป็นประโยชน์ต่อตนเองต่อโลก ด้วย“การทำใจในใจ”(มนสิการ) ของตนเองถึง“ความเกิด”(สัมภวะ) จากการปฏิบัติที่มี“ผัสสะ”เป็น“เหตุให้เกิด”(สมุทัย) และสามารถทำให้“อารมณ์ ๑๐๘”(เวทนา)“ประชุมลงเป็น ๑ ได้จริง”(เอกสมโสรณา) ด้วยการปฏิบัติที่สามารถเรียนรู้จาก“ธรรม ๒”(แหว ชัมมา) แล้วฝึก“สติปัฏฐาน ๔”จนสามารถทำ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้เป็น“เอก”หรือเป็น“ธรรม ๑”ได้สำเร็จจริง

จนกระทั่ง“สติ”เป็น“อธิปไตย”และ“ปัญญา”เป็น“อุตระ”(พตปฏ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) บรรลุ“วิมุตติ”เป็น“แก่น”(สาร) มี“อำนาจเหนือตนเองเหนือโลก” เพราะมีพลังจิตเป็นอำนาจใน“อตตตา”(อตตาทิปไตย)ใน“โลก”(โลกาทิปไตย) จึงมีอำนาจและอยู่เหนือ“อตตากับโลก”

จึงเป็นผู้สามารถอยู่ในโลกในสังคมได้อย่างองอาจแจ้วกล้า ไม่มี“เวทนาในเวทนา” คือ ไม่มีอารมณ์ในขณะที่มีอารมณ์ เพราะ ว่า อตตตาของเรามีเวทนาเป็นธรรมตา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๔)

ฉะนั้นคือ ผู้บรรลุธรรมที่ได้เรียนรู้จาก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” อย่างสัมมาทิฐิ ทุกกาลแห่งชีวิตเราก็สามารถปฏิบัติธรรมได้ทุก“กรรมกิริยา”ที่ทำงานอาชีพ (สัมมาอาชีพะ) ได้ทุก“การงานที่ทำอยู่”(สัมมากัมมันตะ) ได้ทุก“คำพูดที่พูดอยู่”(สัมมาวาจา) ได้ทุกขณะที่มี“ความนึกคิดอยู่” (สัมมาสังกัปปะ)

โดยปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”สัมมาปฏิบัติสร้าง“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ(อาริยสัมมาสมาธิ)ให้เกิดใสจิตตนอยู่ทุกอิริยาบถของชีวิต มี“สัมมาทิฐิ ๑๐”เป็นประธานในการปฏิบัติตนอยู่ตลอด(พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึงข้อ ๒๘๑)

จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “โลก” กับความเป็น “อัตตา” และสามารถมี “สติ” เป็น “อธิปไตย” มี “ปัญญา” เป็น “อุตระ” มี “วิมุตติ” เป็น “แก่น” (สาร) จิตก็ “หยั่งลง” (โศคา) สู่ความเป็น “อมตะ” ได้จริง มีชีวิตอยู่เป็นผู้มี “ประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ” (พหุชนหิตายะ) ทำ “ความสุขแก่มวลมนุษยชาติ” (พหุชนสุขายะ) “อนุเคราะห์โลกหรือ รับใช้โลก” (โลกานุกัมปายะ)

จนกว่าจะทำ “ปรินิพพาน” (ดับสิ้นรอบไม่เหลือกาย-ไม่เหลือจิตอีก) เป็น “ปริโยสาน” (บทสุดท้าย)

(๒๒๗) “ธรรมกาย” คือ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต

ผู้รู้แจ้ง “โลก” จึงเป็นผู้ได้เรียนรู้ “เวทนา” มาตามความตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้าอย่าง สัมมาทิฏฐิ แล้วปฏิบัติจนหลุดพ้น “โลก” เป็นผู้ บรรลุความเป็น “เวทนา ๑๐๘” บริบูรณ์ สัมบูรณ์

เพราะเรียนรู้จาก “รูปและนาม” ของตนจากภาวะที่เป็น “กาย” ให้เจ้าตัวเรียนรู้มาตลอด แล้วปฏิบัติจนบรรลุ “ธรรม” สำเร็จเป็น “ธรรมกาย” หรือ “พรหมกาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ใดเห็น “ธรรม” ผู้นั้นเห็นเราตถาคต อย่าง “สัมมาทิฏฐิ” สัมบูรณ์

แต่ไม่ใช่ว่า ไปเห็นแบบหลับตาเข้าไปทำสมาธิในวัจค์ แล้วก็ไปพบพระพุทธเจ้าในแดน “สุขาวดีหรือพุทธเกษตร” แล้วก็เอาข้าว ปลาอาหารไปถวายพระพุทธเจ้ากันอย่างที่สำนัก “ธรรมกาย” เขาทำ กันนั้นดอกนะ อย่างนั้นอาตมาขอยืนยันว่านั่นมัน “มิจฉาทิฏฐิ”

นี่เป็นความเห็นทางวิชาการที่อาตมาขอแสดงความรู้-ความเห็นของอาตมา ที่ขอคัดค้านอย่างจริงจัง (ปฏิบัติโกสนา) กับ “ความเห็นผิด”

(มัจฉาทิฎฐิ) ที่สำนัก“ธรรมกาย”แสดงประกาศกันอยู่ เป็นภัยต่อความเป็นศาสนาพุทธอย่างร้ายแรงยิ่ง [สำนักของคนไทย ที่แพร่หลายออกไปทั่วโลก]

เพราะมีหลักฐานและปรากฏการณ์ที่โจ่งแจ้งชัดเจนหลายคดี แม้ถึงขั้นมีพระลิขิตของพระสังฆราชหลายฉบับ ได้ทรงประกาศว่า มีพระในสำนักธรรมกาย“ปาราชิก”แล้ว ให้ผู้ที่ควรจัดการจัดการกันได้

(๒๒๘) คัดค้าน“ธรรมกาย”ด้วยสิทธิและหน้าที่ตามธรรม

อาตมาไม่ได้ตั้งตนเป็น“ศัตรู”กับสำนักธรรมกายนะ แต่พูดด้วยหลักวิชา เป็นวิชาการ เพื่อการศึกษาในความเป็นศาสนาพุทธ เพราะ“สำนักธรรมกาย”ก็ประกาศตนว่าเป็น“พุทธ” อาตมาก็ขอยืนยันว่า อาตมาก็เป็นพุทธ ที่ต้องแสดงความรับผิดชอบในความสุจริตนี้

ซึ่งเป็นสิทธิมนุษยชนและหน้าที่ของชาวพุทธแท้ๆที่ต้องทำ

แม้อาตมาจะเป็น“นานาสังวาส”กับสำนัก“ธรรมกาย” อาตมาก็มีสิทธิ์ที่จะนิคคหะ(ตำหนิถึงหรือคัดค้าน)ตามธรรมได้ถึงขั้นปฏิกโกสนาคือ คัดค้านได้อย่างแรงถึงที่สุดในความถูกต้อง-ความผิด ก็ด้วยปากพูดด้วยทางเผยแพร่(มุขสัตติ)เท่านั้น จะแรงจะร้ายถึงขั้นตีหมกก็เป็นแค่“หอกปาก” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตไว้ ซึ่งคู่“นานาสังวาส”กันจะไปทำ“อชักรณ” เป็นเรื่อง เป็นคดีไม่ได้ ทำได้แค่“ปฏิกโกสนา”

ได้แค่ประกาศต่อประชาชน ต่อมนุษยชาติทั้งหลายทั่วไปเท่านั้น จะปฏิเสธส่วนที่ไม่ถูกต้อง จะคัดค้านเรื่องที่เกิด ก็ทำได้เต็มที่ คัพทวิวิชาการเรียกว่า “ปฏิกโกสนา”

ส่วนหน้าที่ของผู้มีสิทธิ์ยิ่งกว่าอาตมา ย่อมมีแน่นอน ที่จะต้องจัดการกับผู้ทำความเสื่อมเสียร้ายแรงนี้ให้แก่สถาบันศาสนา ซึ่งเป็น

สถาบัน ๑ ใน ๓ ของชาติไทย ซึ่งมาถึงทุกวันนี้เอาตมาเห็นว่า
สำนัก“ธรรมกาย”ได้ประพาศติผิดร้ายแรงยิ่งแล้ว ทำความเสื่อมเสีย
มาสู่สถาบันศาสนาอย่างเลวแรงอย่างไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์
มาก่อน

ถ้าไม่รีบจัดการระงับความเลวร้ายนี้เสียแต่บัดนี้ ความเสื่อม
เสียเลวร้ายจะลุกลามเป็นผลกระทบต่อชาวไทยที่เป็นเมืองพุทธทั้ง
ประเทศ เพราะคนไทยนับถือพุทธถึง ๙๕ % หรือคนไทยนั้นมี
ศาสนาพุทธมาตั้งแต่ตั้งประเทศไทยมาจนบัดนี้

ซึ่งผลกระทบจากกรณี“ธรรมกาย”นี้เห็นชัดแล้วว่า พาเสื่อม
เสียทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการเมือง

(๒๒๙) ผู้จะบรรลุ“ธรรม”ต้องเรียนรู้“กาย”ให้สัมมาทิฎฐิ

เพราะการบรรลุ“ธรรม”นั้น ต้องเรียนรู้ความเป็น“กาย”ให้
สัมมาทิฎฐิ จึงจะปฏิบัติ“กาย”ให้เป็น“ธรรม”ได้สำเร็จจริง

ถ้าแม้ันความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ของ“กรรมฐาน ๕”ขั้นต้น อัน
เป็น“กรรมฐาน”แรกของนักบวชทุกรูป หากคนผู้บวชมาแล้วก็ไม่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ใน“กรรมฐาน ๕”นี้ บวชไป
ก็เป็นหมัน เป็นโคมขบรูษ เสียชาติที่ได้เข้ามาเป็นนักบวชไปเปล่าๆ

หรือไม่เช่นนั้นก็จะเข้าใจความเป็น“ธรรมกาย”ผิดแน่แท้ แล้ว
เอาความเป็น“ธรรมกาย”ไปหลอกลวงคนให้หลงผิดตาม ความ
เสื่อมเสียหายณะก็เกิดกับศาสนาพุทธโดยตรง บางสำนักทำ“บาป”ร้าย
ด้วยการนำคำว่า“ธรรมกาย”นี้ไปหลอกคนอยู่ ก็เห็นๆตามที่เป็นจริง

เรื่อง“กาย”เรื่อง“จิต”นี้อุปชฌาย์ทุกท่านจะให้“กรรมฐาน ๕”
ได้แก่ “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง” เป็นกรรมฐานแรกให้เรียนรู้“กาย”

โดยเรียนรู้พิจารณาแยก“กาย”แยก“จิต”ให้ได้ ว่า ผม-ชน-เล็บ-พ่น-หน่ง นั้นภาวะใด อารมณ์อย่างไร ไฉน ที่ผม-ชน-เล็บ-พ่น-หน่ง เป็น“กาย” และเมื่อใดที่ผม-ชน-เล็บ-พ่น-หน่ง ไม่เป็น“กาย”แล้ว และเมื่อใดเป็น“จิต”ไม่เป็น“กาย”แล้ว ก็ต้องศึกษาพิจารณากันจริงๆ

เพราะ“ผม-ชน-เล็บ-พ่น-หน่ง”นี้เป็น“อาการ ๕”เบื้องต้นใน “อาการ ๓๒”(หัตถตติงสาการ) ที่จะเรียนรู้“อาการ-เพศ-นิमित-อุเทศ”ได้ง่ายที่สุดว่า เมื่อใดเป็น“กาย” เมื่อใดไม่เป็น“กาย” และเมื่อใดเป็น“จิต”เมื่อใดไม่เป็น“จิต”

จึงจะสามารถเข้าใจได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า “กาย”ที่เป็น“จิตบ้าง เป็นมโนบ้าง เป็นวิญญาณบ้าง นั้นอย่างไร หรือในความเป็น“กาย”ที่เกี่ยวกับความเป็น“ธรรม”ทั้งปวงซึ่งต้องมีความรู้เกี่ยวกับ“กาย”นี้อีกหนักกว่าหนักซึ่งอาตมาก็ได้หยิบมาสาธยายสู่กันฟังไม่น้อยแล้ว และยังมีอีกมากในคำว่า“กาย”เกี่ยวกับความเป็น“ธรรม”ในศาสนาพุทธ

แต่ก็เชื่อว่า คงจะมีนักปฏิบัติธรรมหรือนักบวชไม่ก็รูปหรือกัที่ จะปฏิบัติศึกษาพิจารณา“กรรมฐาน ๕”นี้ และแม้จะพิจารณา ก็จรรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ผม,ชน,เล็บ,พ่น,หน่ง นั้น เมื่อใดเป็น“กาย” เมื่อใดไม่เป็น“กาย”แล้ว เมื่อใดเป็น“จิต” หรือเมื่อใดยังเป็น“องค์ประชุมของรูปกับนาม”อยู่ชื่อว่า ยังเป็น“กาย”

ถ้านักบวชหรือผู้ปฏิบัติธรรมคนใด แยก“กาย”แยก“จิต”แค่นี้ไม่ได้ ก็เป็นอันไม่มีทางที่“อธิปัญญาสิกขา”ของผู้ปฏิบัติธรรม จะสามารถเข้าถึง“พุทธธรรม” หรือไม่บรรลุมรรคผลแน่นอน

เพราะ“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา(สัมมาสมาธิ)”เกิดขึ้นไม่ได้เลย

(๒๓๐) “กาย”นี้แลคือความเป็น“ชีวะ”ที่เป็น“นาม”ตัวแท้

ที่จริงแล้ว “ศีล-จิต(สมาธิ)-ปัญญา”นั้นไม่แยกกัน ต้องทำงานร่วมกันอยู่เสมอจึงจะพากันเจริญ โดยเฉพาะเจริญถึง“นิพพาน” ถ้าไม่มี“ปัญญา”อันเป็น“สัมมาปัญญา” พลังงานในตัวคนก็จะพา“ศีล”พา“จิต”ของคนเสื่อม เรียกว่า“กาย”เสื่อม “จิต”เสื่อม

ผู้ศึกษาพุทธนั้นจะไม่แยกส่วน“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือไม่แยก“กาย”กับ“จิต”ออกจากกัน ไปอยู่โดดๆ ในขณะที่“พลังงาน”นั้นยังเป็น“ชีวะ” ย่อมมี“ชีวิตินทรีย์” จะมากหรือน้อยเท่านั้น

เราจะศึกษาจาก“ธรรม ๒”ขึ้นไป(สังขาร)เสมอ จะมากเท่าไรเราก็ค่อยๆศึกษาไปให้รู้ความจริงจาก“ธรรม ๒”ที่มันปรุงแต่งกันอยู่นี้แหละ จึงจะสามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริง“ธรรม ๑”ที่มันปรุงแต่งกันขึ้น

ไม่ใช่ไปแยก“ธรรม”ทั้งหลายออกจากกันไปเป็นส่วนๆ โดยไม่รู้ว่“มัน”ทั้งหลายนั้น “ปรุงแต่ง”คือมัน“สังขาร”กันอยู่อย่างไร

ผู้ทำ“ธรรม ๒”ให้กลายเป็น(ภวันติ)“๑”ได้ โดยสามารถ“ดับสังขาร” คือ “ดับ”ธรรมส่วนหนึ่งในจิตให้เหลือแค่“ธรรม ๑”สำเร็จ นั่นคือ ผู้สามารถทำ“พลังงานจิตตน”ให้เป็น“เอกสโมสธนา”หรือ“เอกัคคตาจิต”ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นผลสำเร็จของ“นาม”โดยแท้

“กาย”คือความเป็น“ชีวะ” ซึ่งหมายเอา“นามธรรม”เป็นผลแท้

ผู้สามารถทำให้“พลังงาน”ความเป็น“จิต”หรือเป็น“นาม”นั้นๆ “ดับ”ไปจากจิตหรือไปจากชีวิตของตนได้เด็ดขาด นั่นคือ “นิโรธ”แท้ของพุทธศาสนา

“กาย”คือ “ธรรม ๒” ที่เราจะระงับให้เหลือ“ธรรม ๑” ที่เรียกว่า เอกัคคตาจิต ที่คนทำให้เป็น“เอกสโมสธนา”(ประชุมลงเป็นหนึ่ง)ได้

(๒๓๑) “พุทธธรรม”สร้าง“คน”จากการเรียนรู้รูปกับนาม

“รูป”นั่นคือ “ภาวะที่ถูกรู้”ได้จาก“นาม”ของเราเอง หรือจาก “จิต”อันคือปัญญาของเราเอง ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”

“กาย”นั่นคือ องค์ประกอบของ“รูป”กับ“นาม” เป็น“ธรรม ๒” จะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“รูปกาย”และ“นามกาย”ให้ชัดเจน

การจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะที่เป็น“รูป” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะที่เป็น“นาม”นั้น เป็นการศึกษากะบวนทัศน์(paradigm)-เป็นการศึกษากระบวนการ(process) และเป็นการศึกษากระบวนการ(phenomena)”ของศาสนาพุทธแท้ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบทีเดียว

“รูป”นี้มีภาวะของ“มหาภูตรูป ๔”และ“อุปาทายรูป ๒๔” เป็นต้น ปรู้งต่างกับ“นาม”ซึ่งจะศึกษาได้จากภาวะของ“นาม ๕” (เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) เป็น“พลังงานแห่งชีวะ” “จิตนิยาม”จะเป็นเช่นนี้

หากสามารถทำ“ธรรม ๒”ให้เป็น“ธรรม ๑”(เอกโมรณา)ได้สำเร็จ “จิตนิยาม”ของผู้นั้นก็จะมีคุณสมบัติที่ไม่มี“เวทนา”ที่เป็น “พิษภัยโทษ”แก่อะไรอีกแล้ว “พลังงานจิต”จึงมีคุณสมบัติเท่ากับ “พีชนิยาม” แต่“จิต”นี้พัฒนาเจริญขึ้นเป็น“ชีวะ”ที่สามารถสัมผัส สัมพันธ์กับภายนอกอยู่อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง แล้ว“อนุโลม-ปฏิโลม”ไปกับชีวิตในโลกด้วยสัปปริสธรรม ๗” และ“มหาปเทศ ๔” รับประทานโลกอยู่(โลกานุกัมปายะ) อย่างมีประโยชน์คุณค่าต่อตนเองต่อสังคม

(๒๓๒) พุทธสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“พลังงานชีวะ”ชัดเจน

พลังงาน“พีชนิยาม”นี้มี“รูป”ให้เรียนรู้ได้ เริ่มตั้งแต่เป็น “ช่องเล็กๆวางๆ”(niche) และเริ่มมี“เซลล์ปฐมภูมิ”(primary cell)ที่เป็น

“ธาตุแห่งชีวิตะ”ก่อภาวะแห่งชีวิตะขึ้นในนั้น ซึ่งธาตุแห่งชีวิตะนี้จะเริ่มเป็น“สัญญา” ถ้ามี“เซลล์ทุติยภูมิ”(secondary cell)เกิดต่อเนื่องขึ้น ก็จะเป็น“สังขาร”ขึ้นไป เริ่มเป็น“ชีวิตะ” จนเป็น“พีชนิยาม”เต็มรูป ซึ่ง“พีชนิยาม”นี้ แม้จะเป็น“พีชนิยาม”เต็มตัวแล้ว พลังงาน ก็ยังไม่มี“เวทนา”(ความรู้สึก) จึงยังไม่เชื่อว่า“สังขารที่มีวิญญาณครอง”(อุปาทินนสังขาร) เป็นได้แค่“สังขารที่ไม่มีวิญญาณครอง”(อนุปาทินนสังขาร) เพราะยังไม่มี“ความรู้สึก” ไม่เจ็บไม่ปวด ไม่รัก ไม่ชัง จึงยังไม่มี“กรรม” ก็ไม่มี“วิบาก” ไม่มีการจองเวรจองกรรมข้ามชาติ

“จิตนิยาม”จะมี“ประสาท ๖”(ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ) ที่จะรับรู้ใน“ทวารทั้ง ๖” จึงจะเรียกว่า“วิญญาณ” และนับเป็นชีวิตะระดับสัตว์

“จิตนิยาม”นั้นมีทั้งความเป็น“ชีวิตะ”ที่เป็น“พีชนิยาม”ในตัว ซึ่งมีความเป็น“ชีวิตะ”สูงกว่าความเป็น“พีชนิยาม”ขึ้นไปอีก

จึงเป็น“พลังงาน”ที่มี“ความรู้สึก”อันเป็น“ชีวิตะ”ที่มี“เวทนา”

เวทนาตัวนี้แหละที่เป็นตัวสร้าง“กรรม” “จิตนิยาม”จึงเป็นพลังงานที่มี“กรรม” มี“วิบาก”สั่งสม ที่ก่อให้เกิด“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย” จึงเป็น“สังขารที่มีกรรมครอง”(อุปาทินนสังขาร) ข้ามภพข้ามชาติ เป็นนิยายปรัมปรา เป็นชาดก เป็นตำนาน เป็นเรื่องราว หรือนิยายอันหลากหลาย มากมายพิสดารอยู่ในโลก

เช่น ทุกวันนี้คนพยายามจะสร้างหุ่นยนต์ให้“พลังงาน”ในตัว หุ่นนั้นมี“อารมณ์”หรือมี“ความรู้สึก”ให้ได้ เหมือนมนุษย์นั่นเอง ถ้ามันทำได้ก็คือ การสร้าง“พลังงาน”ของสสารให้เป็น“ชีวิตะ”สำเร็จ หุ่นยนต์นั้นก็“สัตว์”แล้ว มี“กรรมครอง-วิญญาณครอง”แล้ว

พระพุทธเจ้าจึงให้เรียนรู้อัตรา“ธรรม ๒” และทำ“ธรรม ๒”นี้ ให้สำเร็จลงเป็น“ธรรม ๑”(เอกัคคตาจิต)ให้ได้เป็นลำดับ(เทว ธัมมา

ทวายน เวทนาย เอกโสมสรณา ภวันติ) ไม่เช่นนั้น “จิต” ตัวนี้หรือวิญญาณ
ตัวนี้ จะอาละวาดสร้าง “นิยาย” ร้ายแรงขึ้นมาให้แก่โลกไม่หยุดร้าย

(๒๓๓) “กรรม” คือ “อำนาจแท้” สร้าง “นิยาย” ตัวจริง

“จิต” หรือวิญญาณนี้เองที่มันเป็นตัวสร้าง “กรรม” ไม่เหมือน
“พืช” ไม่เป็นเช่น “พีชนิยาม” “จิต” นี้แลตัวสร้างทั้งวีรกรรมและเวรกรรม
เพราะเป็นเรื่องของ “สัตว์โอปปาติกะ” เป็นเรื่องทาง “จิต” ทาง
“วิญญาณ” ที่ถ่ายทอดกันเป็น chromosome ทั้งสายถึง gene ถึง
DNA ซึ่งต่อเผ่าต่อพันธุ์กันละเอียดลึกซึ้งทางนามธรรมยิ่งกว่าแค่
ทาง “สรีระ” (body) อันเป็นการถ่ายทอดเชื้อสายเลือดเนื้อกว่า “อตุ
นิยาม” เพราะทั้งข้ามชาติ ข้ามพันธุ์สัตว์โลกียะ เป็นสัตว์โลกุตระ
และ “กรรมพันธุ์” นี้สืบเชื้อพันธุ์ด้วยสายของ “กรรม” ยิ่งกว่า “พีชนิยาม”
ไปเสียอีก ซึ่งไม่ใช่ถ่ายทอดเชื้อสายแค่ของ “อวัยวะ” (organ) เท่านั้น

ซึ่ง “กรรมพันธุ์” (พันธุ์ที่เกิดจากกรรม=กัมมพันธุ์) นั้น ที่จริงแล้ว เป็น
คนละ “เผ่าพันธุ์” กับ “สรีระพันธุ์” (พันธุ์ที่เกิดจากสรีระหรือ body) เนื่องจาก
“กรรมพันธุ์” จริงๆ นั้น “กรรม” เป็นสายตรงของ “เผ่าพันธุ์” ทางจิต
วิญญาณ “กรรมพันธุ์” จึงมี “กรรมที่เป็นของตน” (กัมมัสสกะ) เป็นเจ้าของ
“เผ่าพันธุ์” และมี “กรรมเป็นทายาท” (กัมมทายาท) ที่ลึกเข้าไปถึง “จิต
วิญญาณ” ยิ่งกว่า “เผ่าพันธุ์” ที่มี “สรีระ” แค่ทางร่างกาย (สรีระ, body,
organ) เท่านั้น นั่นเป็นแค่ gene แค DNA อันหมายถึง “สรีระ” (body)
ตามที่คนสามัญเรียนรู้อยู่ทั่วไป และกำหนดหมายกันในชั้นหยาบ

“พันธุ์กรรม” ของสัตว์ทางใจ สามารถเปลี่ยน “พันธุ์” จากสัตว์นรก
มาเป็น “เผ่าพันธุ์” ของเทวดา ด้วย “อำนาจ” ของ “กรรม” สามารถ
เปลี่ยน “พันธุ์” ทาง “จิตวิญญาณ” ได้ เช่น จาก “สมมุติเทพ” (สัตว์

โลกียะ)มาเป็น“อุบัติเทพ”(สัตว์โลกุตระ)ได้ เปลี่ยนDNA ของพันธุภัณฑ์เดียว

(๒๓๔) พันธุกรรม(heredity)จึงต้องถ่ายทอดเชื้อทาง“กรรม”

ดังนั้น คำว่า“กรรมพันธุ์”หรือ“พันธุกรรม”(heredity) จึงไม่ใช่เรื่องการถ่ายทอดเชื้อพันธุภัณฑ์แต่ทาง“ร่างกาย”คือทาง“สรีระ”(body)เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายทอดเชื้อพันธุภัณฑ์ทาง“กรรม”คือ “การกระทำ”(deed) และจะต้องถึงขั้น“แก้พฤติกรรมจิตวิญญาณ” คือ ตนต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนเองด้วย“วิชา”จึงจะแก้ “มโนกรรม”ของตนเองให้สูงขึ้นได้จริง สามารถเปลี่ยนแปลงเชื้อพันธุภัณฑ์ที่ถ่ายทอด“พันธุกรรม”ได้แท้

ส่วนคนที่ยัง“อวิชา”ยัง“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนเองไม่เป็น นั่นคือ ยัง“อโยนิโสมนสิการ” ยังไม่สามารถปฏิบัติจิตใจของตนเอง ได้อย่างสัมมาทฤษฎี ก็ไม่มีทางทำจิตใจให้เจริญ ไม่ถึงนิพพานแน่นอน

นักปฏิบัติ“สมาธิ”ทั้งหลายล้วน“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน อยู่กันทั้งนั้น แต่เพราะตนยัง“อวิชา” หรือยัง“มิจฉาทฤษฎี” ซึ่ง ไม่สามารถรู้จัก“สักกาย”ที่เป็นตัว“กิเลส”ของตนด้วยซ้ำ ตนจึงไม่อาจ จะควบคุมกิเลส ก็ปล่อยให้กิเลสมันเป็นเจ้า“อำนาจ”บงการ“การทำ ใจในใจ”(มนสิการ)ของตนผู้“อวิชา”เพราะรู้วิธีทำผิดๆหรือไม่รู้วิธีทำ

ดังนั้น ใจหรือ“จิตวิญญาณ”จึงเป็นจุดสำคัญโดยแท้ ที่จะมีการ ทำกันตรงใจ”นี้เอง(มนสิการ) ซึ่ง“การกระทำ”(กรรม) แม้จะมี“การทำ ”กันทางวจีกรรมและทางกายกรรมได้ แต่ยังกำจัดกิเลสในใจตนเองไม่ได้ อย่างถูกตัวตนของจิตวิญญาณ แต่ทำได้ทาง“กายกรรม-วจีกรรม”จึง ไม่ใช่เครื่องตัดสิน“เผ่าพันธุ์”อย่างแท้จริงเลย

ต้องมี“การกระทำ”คือ“กรรม”ถึงขั้น“ทำใจในใจ”(มนสิการ)

เป็นจริงๆ ชั้นทำ“มโนกรรม”กันจริงๆ ทำใจตนเองด้วย“วิชา ๘” ตั้งแต่ข้อ ๑ ได้แก่ มี“วิปัสสนาญาณ” รู้“ใจ”ที่เป็น“กิเลส” รู้วิธีปฏิบัติที่จะกำจัดกิเลสได้ด้วย“พลังสมณะ”ก็คือ“พลังปัญญา”(วิปัสสนาญาณ-ปัญญาเห็น-ปัญญาผล)ก็ยิ่งสำคัญ เช่น พลัง“มโนเมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ”เป็นต้น และรู้ข้ออื่นต่อไปทีเดียว จึงจะเกิดเป็นผู้มี“ใจสูง”เรียกว่า มนุสย์ หรือเทวดา ชั้น“อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ”ได้แท้ ถ้าไม่มีวิชา“กรรม”ของตนก็เสื่อมต่ำลงไปเป็น“สัตว์นรก”ที่เป็น“สัตว์ในกามภพ”หรือ“สัตว์ในรูปภพ-อรุภพ”ก็ตาม“อวิชา”ของตนที่มีอยู่จริง ล้วนมีพลังงานไปถึง“การกระทำ”(กรรม)ทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่องลึกละเอียดเข้าไปถึงชั้น“มโนกรรม”

(๒๓๔) “กรรม”จึงยิ่งใหญ่บันดาลตนเองให้ตนเองเกิดต่อ

“กรรมพันธุ์”หรือ“พันธุกรรม”(heredity)จึงเป็น“พันธุ์”ที่เอา“กรรม”(deed)เป็นจุดสำคัญ ถ่ายทอดกันทาง“กรรม”อันหมายถึงเอาจิตวิญญาณเป็น“ตัวเกิด-ตัวเป็น” เรียกว่า “กัมมโยนิ”คือ “ภาวะที่เกิด”นั้นเป็นภาวะที่เชื่อมโยงกันต่อทอดกัน หรือถ่ายทอดกันมาจาก“กรรม”สู่“กรรม”โดยแท้

เป็นต้นว่า ใครทำ“กรรม”ชั่วนี้ ก็เกิด“ผลชั่ว”ตามที่ทำนั้น เป็น“ผลกรรม”(วิบาก)ของตนต่อทอดสืบไปใน“จิตนิยาม”แห่งตน

“ผลชั่ว”นี้ก็ผนึกรวมกับ“ผลกรรมเก่า”ที่ตนมีอยู่แล้ว ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “กัมมัตสกตา” คือ “กรรมนี้ก็เป็นของของตน”

การกระทำของตนย่อมเป็นของตนเป็นเชื้อเผ่าพันธุ์ของตนคือ “กัมมพันธุ์” แล้วจึงเป็น“ตัวนำพาตนให้ตนเกิดตนเป็น”คือ “กัมมโยนิ” และตนต้องรับมรดกกรรมที่ตนทำของตนคือ “กัมมทายาท”

ซึ่งมันเป็นเรื่องของ“วิญญูณ”แท้ๆ ที่เป็นตัวเกิดตัว“เป็น” “วิญญูณหรือจิตหรือมโนเป็นตัวประธาน ตัวที่มาก่อนได้อื่น”ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มโนปุพพังคมา ชัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา” ล้วนแล้วแต่เป็น“นามธรรม”ของตัวเองถ่ายทอดสู่“นามธรรม”ตัวเอง ทั้งสิ้นที่เป็นตัวเกิดต่อเชื่อมโยงกันไป บันดาลตนเองให้เป็นไป “ตามกรรม”ที่ตนทำ

(๒๓๖) “กรรม”เป็นของของตนเองแท้ๆ แต่คนก็วิปลาสได้

“กรรมที่เป็นของของตน”(กัมมัตสกะ)จึงเป็น“ที่พึ่ง”จริงยิ่งใหญ่ (กัมมปฏิสรณะ) ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อตตนา หิ อตตโน นาถ” อันจะต้องศึกษาให้ลึกซึ้งถึงตั้งแต่“กัมมัตโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ”

“กรรมที่เป็นของของตน”(กัมมัตสกะ)แล้ว“ตนต้องรับมรดกกรรม ที่ตนทำทั้งสิ้น”(กัมมทายาท)เพราะกรรมที่เราทำเราก็ต้องเป็นทายาท รับมรดกกรรมของเราเอง แบ่งมรดกกรรมให้ใครไม่ได้ไม่ว่า“บาป หรือบุญ”(ผู้แบ่งบุญจึงมิจฉาทิฎฐิ = โทหกกัน)

ดังนั้น ใครทำกรรมบาปหรือทำ“กรรมชั่ว”ไว้เป็นวิบาก(ผลกรรม ที่ทำเสร็จลงเป็นของของตน) ก็เป็น“มรดกชั่ว”ของคนทำเอง คน“ทำ” นั้นก็ต้องเป็น“ทายาทมรดกชั่ว”ของตนเอง คน“ผู้ทำ”นั้นก็ต้องได้รับ “มรดกชั่ว”ของตน..ใช่มั๊ย? กระนั้นคนก็ยิ่ง“วิปลาส”กันได้อยู่เลย

ส่วน“กรรมบุญ”หรือ“กรรมชำระกิเลส”นั้น ค่อยๆพูด ขยาย ความกันไปเรื่อยๆ เพราะคำว่า“บุญ”นี้ได้เข้าใจผิดกันมาถึงยุคนี้ไป กันใหญ่แล้ว พวก“มิจฉาทิฎฐิ”ในเรื่อง“บุญ”จนเกือบหมดสิ้นแล้ว

ใครจะบังอาจโง่“ลัจจะ” พลิกจาก“มรดกกรรมชั่ว”เป็น“มรดก

กรรมดี”ไปได้อย่างไร “สัจจะ”ก็ต้องเป็น“ความจริง”คงที่ ไม่เป็นอื่น
“กรรม”ที่ทำแล้วก็ยังเป็นอันทำ ใครจะเปลี่ยนกรรมที่“ทำชั่ว”แล้ว
ให้กลับมา“ไม่มีการทำ” พุดให้“การทำชั่ว”นั้นมาเป็น“การทำดี” จะ
เป็นได้ยังไง? ก็ในเมื่อ“ทำแล้ว”อย่างไร ก็ต้องเป็นอย่างนั้น “ทำ”
อย่างนี้แล้ว จะเปลี่ยน“กรรม”ที่“ทำแล้ว”นั้น ไปเป็น“สัจจะอื่น”จาก
ที่“ไม่ได้ทำ” จะเป็นได้ไง? หากทำ“กรรมใหม่” ก็เป็น“กรรมใหม่”นั้น
ที่เป็น“กรรม”อีกครั้งใหม่ ถ้า“ทำดี”เป็นอีก“กรรม”หนึ่ง ก็คนละกรรม

(๒๓๗) “กรรม”เป็นสัจจะ “ทำแล้ว”ไม่มี ใครเปลี่ยนมันได้

เพราะ“สัจจะ”นั้นคนใดจะทำชั่วหรือทำดีก็ตาม ทำเสร็จแล้ว ชั่ว
หรือดีก็ต้องเป็นของ“คนทำ”ตามชั่ว-ตามดีนั้น คนผู้ทำก็ต้องเป็น
ทายาท“กรรมชั่ว”หรือ“กรรมดี”นั้นๆ“ของตน”แน่นอน(กัมมัฏกะ) คน
ทำ“ชั่ว”ก็ต้องได้“มรดกชั่ว”ตามสัจจะ ไม่เอาไม่ได้

จะยกย้าย โดยเอา“การกระทำ”ของคนผู้หนึ่งที่“ทำ”ไปยึดใส่
ให้เป็นของคนที่“ไม่ได้ทำ” ซึ่งเป็นอีกคนหนึ่ง

มันเป็น“สัจจะ”กันตรงไหน? มันเป็นไปได้ยังไง?

ก็เมื่อเราไม่ได้“ทำดี”อย่างที่“ดี”เหมือนคนอื่นเขาทำ เราทำคน
ละอย่างกับ“ดี” ทำ“ชั่ว”แท้ๆ แล้วจะเป็น“ดี”ได้อย่างไร

เมื่อ“ทำชั่ว”มันก็ต้อง“ตกต่ำ” มันก็ต้องได้“ความชั่ว”ได้“ความทุกข์”
เดือดร้อน เป็นผล “สัจจะ”มันต้องเป็นเช่นนั้น

เพราะที่เรากำลังพูดกันนั้นมันเป็นเรื่องของ“สัจจะ” ขาวก็เป็นขาว
ดำก็เป็นดำ คุณก็เป็นคุณ โทษก็ต้องเป็นโทษ ดีก็ต้องเป็นดี ชั่วก็
ต้องเป็นชั่ว เมื่อมี“ชั่ว”เป็นเชื้อพันธุ์ มันก็ต้อง“ออกผล”เป็น“ชั่ว”
ตามสัจจะ เมื่อทำ“ชั่ว”เป็นกรรมพันธุ์ มันก็ต้อง“ออกผล”เป็น“ชั่ว”

เบียดสลัดจะไม่ได้

เว้นแต่คน“หลงผิด”สร้าง“ความวิปลาด”ให้แก่ตนเอง คือ ทำ “ความรู้สึก”(เวทนา)ให้แก่ตนผิดๆ-เพี้ยนๆไปจากสลัดก็จะเป็น“มโนเมยอัตตา” คือ“อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต”ที่ตนเองทำให้วิปลาดจากความจริง คนวิปลาด เพราะยังมีจกชาติภูมิ หรือยังอวิชา จะสร้าง “อัตตา”ให้แก่ตนเองอยู่อย่างนี้เอง จึงเป็นคน“อสังกรรม”

(๒๓๘) “วิปลาด”คือ“ไม่ตรงกับความจริงในจิตในธรรม”

เช่น คนทำกรรมที่“ดำ” คุณก็ต้องได้“ดำ”เป็นผลจาก“กรรม” ที่คุณทำ คุณก็ไม่ได้“ขาว” ไซ้มีย ตามสลัดจะ

แต่ถ้าคุณไปมีความรู้สึกว่าได้“ขาว” ก็เป็น“สัญญาที่วิปลาด” ของคุณโดยแท้ ซึ่ง“สัญญาวิปลาด-จิตวิปลาด-ทิวฐิวิปลาด”นั้น เป็น“วิปลาด ๓ ในจิต”ที่คนโมหะ-อวิชาเป็นได้

ถ้ากรรมดำคือชั่วคือทุกข์ ขาวก็คือดีคือสุข เมื่อคุณทำชั่ว คุณก็ต้องได้ดำได้ทุกข์ คุณทำชั่วคุณจะไปได้ขาวได้สุข มันก็ไม่ใช่ สลัดจะ เป็น“อสังจะ”แน่นอน ไซ้มีย?

ฉันใด ก็ฉันนั้น

แต่คนไปหลงผิด(โมหะ)สลัดจะ โมหะในสลัดจะเอง คือไปเกิด “ความรู้สึก”กับความชั่วว่าสุว่าดี หลงผิดว่าชั่วคือสุขคือดี แล้วคน หลงผิดหรือคนโมหะผู้นี้ได้“ความรู้สึกสุขที่เท็จ”(สุขลลิกะ)นั้นๆเป็น “ความรู้สึกใส่จิต”ซึ่งเป็น“พลังงานทางจิตที่สำคัญผิดของสัญญา” (สัญญาวิปลาด) เป็นข้อหนึ่งใน“วิปลาด ๓” ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว โดยเฉพาะ“วิปลาดในของที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข”[ทุกเข จ สุขสัญญาโน]

“วิปลาดในภาวะทุกข์ว่าเป็นสุข”นี้ เป็น ๑ ในธรรม“วิปลาด ๔”

“วิปลาส ๔” นั้น ตามเนื้อหาของธรรม ก็จะดังนี้ (๑) วิปลาส
ในของที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง [อนิจเจ นิจจสัจฉิน] (๒) วิปลาสในของ
ที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข [ทุกเข จ สุขสัจฉิน] (๓) วิปลาสในความไม่มี
ตัวตน ว่ามีตัวตน [อนัตตนิ จ อตตานิ] (๔) วิปลาสในสิ่งที่ไม่น่าพึง
ใจ ว่าเป็นสิ่งที่น่าพึงใจ [อสุเภา สุกสัจฉิน]

(๒๓๙) “วิปลาส ๓” ในจิต คือ อย่างไร?

“วิปลาสในจิต” แบ่งออกเป็น ๓ ประการ ได้แก่

๑) ผู้ไม่เรียนรู้ “สัญญา” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “สัญญา” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “สัญญา” คืออะไร? “สัญญา”
สำคัญแค่ไหน? และจะใช้ “สัญญา” ในชีวิตเราอย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง ความเป็น “สัญญา” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่ “กำหนดหมาย-
กำหนดรู้” ในอะไรต่ออะไร? หรือใช้ “สัญญา” ในอะไรต่ออะไร ผิดพลาด
ไปจากความเป็นจริง

๒) ผู้ไม่เรียนรู้ “จิต” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “จิต” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “จิต” คืออะไร? “จิต” สำคัญแค่ไหน?
และจะใช้ “จิต” ในชีวิตเราอย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น
“จิต” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่ มี “กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” เป็นตัวบงการ
ใน “จิต” หรือในชีวิต ชีวิตของผู้นั้นก็ มีแต่ ผิดพลาด ไปจากความเป็นจริง

๓) ผู้ไม่เรียนรู้ “ทิวฏฐิ” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “ทิวฏฐิ” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “ทิวฏฐิ” คืออะไร? “ทิวฏฐิ” สำคัญ
แค่ไหน? และจะใช้ “ทิวฏฐิ” ในชีวิตเราอย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “ทิวฏฐิ” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่ มี “ความรู้-ความเห็น-ความ
เข้าใจ-ความเชื่อถือ-ทฤษฎี-หลักปฏิบัติ” ในอะไรต่ออะไร หรือมี

“ทิวฏฐิ”ในอะไรต่ออะไร นำพาชีวิตผิดพลาดไปจากความเป็นจริงจากที่ควรเป็นอย่างยิ่ง

(๒๔๐) รายละเอียดขั้นของ“วิปลาส ๓”ในจิต เป็นไฉน?

๑) สัญญาวิปลาส นั้นเป็น“การกำหนดหมายของตน”ผิดเพี้ยนไปจากลัจจะ หรือ“ความหมายรู้ของตน”ผิดไปจากความเป็นจริง [“วิปลาสสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙]

เช่น ในการกำหนดหมายของเราว่าจะพูดว่า“ไป” แต่กลับพูดออกมาว่า“มา” จิตกำหนดอย่างหนึ่ง วาจาพูดออกไปอีกอย่างหนึ่ง ผิดไปจากจิตกำหนดไว้ หรือกำหนดหมายว่า“จะหยิบดินสอ แต่ไปพลไปหยิบเอากระดาษ” หรือใจหมายว่า“จะทำอย่างนี้” แต่ไปพลไป“ทำอย่างอื่นอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่ตามที่เรากำหนดไว้ในใจ” เป็นต้น จิตกำหนดอย่างหนึ่ง การกระทำภายนอกทางกายก็ดี ทางวาจาก็ดี ทำไปอีกอย่างหนึ่ง ผิดไปจากจิตกำหนดไว้ อย่างนี้เองที่เป็น“สัญญาวิปลาส”ขั้นสามัญของคนธรรมดาทั่วไป

ส่วนในขั้นวิสามัญ การใช้“สัญญา”กำหนดรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือกำหนดรู้ใน“รูป”ใน“นาม” ในความเป็น“กาย”ตาม“ปรมาตถ์” จนถึงที่สุดมีสัญญา“กำหนดรู้ภาวะที่ถูกรู้”(รูปสัญญา) มีสัญญา“กำหนดรู้ในความเป็นอัตตาต่างๆ”(นันทตสัญญา) ได้จริง กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงล่วงพ้น“อรุปฌาน ๔”ได้ครบถ้วนสัมบูรณ์สูงสุดหมดความยึดมั่นถือมั่นเกลี้ยงสิ้นถึง“สัญญาเวทิตนโรธ”

๒) จิตวิปลาส นั่นคือ คนผู้ยัง“โง่โง่”(ความหลงผิดไปตามโลกตามสังคัมปฤษณ)อยู่ จิตใจของคนผู้นั้น ยังไม่มีความรู้ตามสมมุติ ลัจจะถูกต้องเพียงพอ ยังหลงผิดไปจากสมมุติลัจจะ เช่น คนหลง

ผิดไปจากโลกจากสังคม คนในโลกหรือในสังคมเขาเชื่อกันว่าอย่างนี้ ดี อย่างนี้จริง อย่างนี้ถูกต้อง แต่คนจิตวิปลาสจะเชื่อไปอีกอย่างหนึ่ง ต่างไปจากสังคมเขานับถือกัน ไม่เห็นไปตามโลกตามสังคมเขา สมมุติ ไม่ตรงกับสังคมเขา ซึ่งโลกหรือสังคมยึดถือว่าเป็น“ลัทธิจะ” (สมมุติลัทธิจะ)กัน เป็นความรู้-ความจริงของ“โลกียภูมิ” แค่นี้ก็ยังไม่กำหนดผิดไป นี่คือ “จิตวิปลาส”ของคนในสังคม

๓) ทิฏฐิวิปลาส นั่นคือ คนผู้ยัง“อวิชชา”(ความไม่รู้อาริยสังขะ) อยู่ เพราะความรู้ ความเห็น ความเข้าใจ ทฤษฎี ลัทธิ ปัญญาที่แท้จริงของคนผู้นั้นยึดถือผิดไปจาก“ลัทธิจะ”ชั้น“ปรมาตม์” ผิดไปจากความจริงชั้นโลกุตระ ผิดไปจากอาริยสังขะของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ ไม่เชื่อตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ามีความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ทฤษฎี-ลัทธิปัญญาที่แท้จริง แตกต่างไปจากทาง“นิพพาน”ที่แท้

เช่น มีความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ทฤษฎี-ลัทธิ-ปัญญาที่แท้จริง ว่า พระเจ้าหรือเทพเทวดามีภาวะเที่ยงแท้อยู่นิรันดร, พระพุทธเจ้าตรัสรู้ถึงขั้น“พระเจ้า”ไม่ได้จริง, “นิพพาน”ไม่มีจริง หรือเข้าใจในความเป็น“นิพพาน”ผิดไป, มีความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ทฤษฎี-ลัทธิ-ปัญญาไปคนละทางกับความเป็นนิพพานหรืออนัตตาธรรม, โลกุตระเป็นไปไม่ได้, โลกุตระธรรมไม่มีจริง, ปรมาตตธรรมไม่เป็นจริง

ซึ่งทั้ง ๓ ข้อนี้ เป็น“การวิปลาสในจิต”โดยตรง

จึงต้องศึกษา “สัญญา” และ“ทิฏฐิ” กันให้สำคัญ

หากผู้ใดศึกษาไม่รู้จกัรู้แจ้งรู้จริงถึงความเป็น“สัญญา” กับความเป็น“ทิฏฐิ” อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ ก็คือ ผู้นั้นยังไม่พ้น“อวิชชาสังโยชน์” และยังไม่พ้น“อวิชชานุสัย”นั่นเอง

(๒๔๑) “วิปัสสนา” ในธรรม คือ อย่างไร?

“วิปัสสนาในธรรม”แบ่งออกเป็น ๔ ประการ ได้แก่

๑) ผู้ไม่เรียนรู้ “ธรรมะ” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “ธรรมะ” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “ธรรมะ” คืออะไร? “ธรรมะ” สำคัญแค่ไหน? และจะใช้ “ธรรมะ” ในชีวิตเรา อย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “ธรรมะ” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่ “กำหนดหมาย-กำหนดรู้” ในอะไรต่ออะไร? หรือใช้ “ความฉลาด” หรือใช้ “ฉพายตนะ (อายตนะ ๖)” ในอะไรต่ออะไร ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง

๒) ผู้ไม่เรียนรู้ “จิต” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “จิต” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “จิต” คืออะไร? “จิต” สำคัญแค่ไหน? และจะใช้ “จิต” ในชีวิตเราอย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “จิต” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่มี “จิต” เป็นตัวบงการความเป็น “ธรรม” หรือในชีวิต ชีวิตของผู้นั้นก็จะมีแต่ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง

๓) ผู้ไม่เรียนรู้ “ทิวฏฐิ” เลย หรือเรียนแต่ยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “ทิวฏฐิ” บริบูรณ์ สัมบูรณ์ ว่า “ทิวฏฐิ” คืออะไร? “ทิวฏฐิ” สำคัญแค่ไหน? และจะใช้ “ทิวฏฐิ” ในชีวิตเราอย่างไร? ผู้ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “ทิวฏฐิ” สัมบูรณ์ ก็จะเป็นคนที่มี “ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อถือ-ทฤษฎี-หลักลัทธิ” ในอะไรต่ออะไร หรือมี “ทิวฏฐิ” ในอะไรต่ออะไร นำพาชีวิตผิดพลาดไปจากความเป็นจริงจากที่ควรเป็น อย่างยิ่ง เช่น วิปัสสนาในของที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง (อนิจเจ นิจจสัจญญิเน)

(๒๔๒) ธรรมะที่ละเอียดยิ่งขึ้นของ “วิปัสสนา” เป็นไหน?

ซึ่ง “วิปัสสนาในธรรม” นั้น แบ่งออกไปเป็น ๔ ได้แก่

๑) วิปัสสนาในของที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง (อนิจเจ นิจจสัจญญิเน)

คนผู้กำหนดผิดเพี้ยนในธรรมทั้งหลาย ไม่ว่าใน“ลัจจะ” ทั้งสามัญ และทั้งวิสามัญ ของฟิลิกส์หรือโลกุตระธรรม ล้วนสรุป ว่า ไม่มีอะไร“เที่ยงแท้”(นิจจัง)อยู่ในวันตรเลย

โดยเฉพาะ ดิน,น้ำ,ไฟ,ลมก็ดี พืช,สัตว์,บุคคลก็ดี ดวงดาว, โลก,มหาเอกภพก็ดี ไม่เที่ยงทั้งสิ้น

ในทางวัตถุ หรือ physical กิติ ในทางสสาร หรือพลังงานก็ ดี ทุกวันนี้รู้แจ้งกันหมดสิ้นแล้วว่า “ทุกสรรพสิ่งที่ปรุงแต่งกันอยู่ ล้วนไม่เที่ยง”(สัพเพ สังขารา อนิจจา) มีแต่“ปฏิสัมพันธ์ของทุก สรรพสิ่งกับกาลเวลา”(relativity)ที่ดำเนินไป

วิทยาศาสตร์ก็สรุปแล้วว่า ทุกสรรพสิ่งคือปัจจัยการ คือ อิทัปปัจจยตาของ“อวกาศแห่งเอกภพ”หรือ“เทหวัตถุแห่งที่บของ เอกภพ” กับ กาละ(space and time of continuum)ทั้งสิ้น

วิทยาศาสตร์ทางโลกรู้แจ้งใน“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ของทุก สรรพสิ่งในเรื่องของฟิลิกส์ เคมี แม่ชีวะชั้นพีชนิยาม

แต่ยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยงของกาย”(องค์ ประชุมกันของรูปกับนาม) คือ ยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความปรุง ปรุงแต่งกันอยู่ของสรรพสิ่งกับจิตวิญญาณ”

เพราะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต-เจตสิก -รูป-นิพพาน”(ปรมัตถธรรม) อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์นั่นเอง

แม้ภาวะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่หลงกัน ว่า ยิ่งใหญ่ครองโลก กิติ พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่สร้างทุกสรรพสิ่ง กิติ ไม่มีอะไรเที่ยงทั้งนั้น สำหรับพุทธศาสตร์พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความจริงนี้สัมบูรณ์แล้วว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ตาม พระเจ้า ก็ตาม ก็ล้วน “ไม่เที่ยง”ทั้งนั้น

ดังนั้น ผู้ใดยังเชื่อมั่นอยู่ว่า “สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือพระเจ้า“เที่ยง”
ยังยืนนิรันดร ก็คือ ยังเห็นไม่ตรงกับพุทธศาสตร์

มีพิเศษยิ่งอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น ที่“เที่ยง” ภาวะนั้น ก็คือ
“นิพพาน”นั่นเอง ที่“เที่ยง” และ“เที่ยง”ชนิดมีคุณสมบัติยืนยันทัน
ได้ว่า นิจจัง(เที่ยง) - ชูวัง(ยังยืน) - สัสตัง(ตลอดกาล,นิรันดร) -
อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยนอีก) - อสังหิรัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้)
-อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ,ตายแล้วไม่ฟื้น)

ซึ่ง“นิพพาน”นี้เป็นภาวะที่คนผู้สามารถปฏิบัติบรรลุ“ภาวะ
พิเศษ”นี้ในความเป็น“จิตวิญญาณของตน”เท่านั้นที่จะ“มี” จะเป็นที่
ในที่อื่นไม่มี เป็นไปไม่ได้ “สิ้นสุดการเปรียบเทียบ”(นัตถิ อุปมา)

(๒) วิปลาสในของที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข(ทุกเข จ สุขสัทธัญโญ)

(๓) วิปลาสในความไม่มีตัวตนว่ามีตัวตน(อนัตตนิ จ อตตานิ)

(๔) วิปลาสในสิ่งที่ไม่น่าพึงใจว่า เป็นสิ่งที่น่าพึงใจ(อสุภะ
สุกสัทธัญโญ)

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร”
ก้าวสู่วันที่ ๒๒
* พรสุตา ลากพิมนต์

(๒๔๓) “อธรรม”ไม่มี ในภพอื่น “มี”ใน“ภพปัจจุบันนี้”เท่านั้น

“วิปลาสในจิต”ก็ดี “วิปลาสในธรรม”ก็ดี เกิดจาก“การกระทำ”
ของตนๆ แต่ละคนที่ตนทำนั้นๆ ทั้งนั้น

“กรรม”ใคร“ทำ”ก็เป็นของตน(กัมมัตสกะ) ตามติดตนเป็นมรดก
(กัมมทายาท) และ“กรรม”นี้เองที่พาตนเกิดตนเป็นไปตาม“กรรม”ที่ตน
ทำ(กัมมโยนิ) “กรรม”สั่งสมเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตน(กัมมพันธุ์) คนอาศัย
“กรรม”วนไปวนมาอยู่ในโลก(กัมมปฏิสรรณ)

คนผู้ไม่มี“โลกุตระธรรม”(มีแต่โลกีย์ธรรม) ยังเป็นปุถุชน กรรม
ที่คนปุถุชนสามารถกระทำสำหรับผู้ไม่ตั้งใจใฝ่ดี ก็จะทำ“ธรรม”ให้
เป็น“อธรรม”ในชาติปัจจุบันที่มีชีวิต ที่มีชั้น ๕ อยู่ในโลกลี้เอง
ได้แก่ ตนเองหลงผิด ทำผิด จึงเป็นการโกหกผู้อื่น ทำผิดไปจาก
ความเป็น“ธรรม” เป็นคนวิปลาส-วิปริต ก็เป็นทุจริต จึงได้รับบาป
ซึ่งในสังคมอาจจะพากันหลงผิดว่า เป็นการทำดี เสียด้วยซ้ำ

แต่โดยสัจจะเป็นการทำทุจริตอยู่ในชีวิต“เป็นๆ”

และการทำ“อธรรม”ที่เป็นทุจริตนั้นเยี่ยงนี้ ทำกันได้ใน
“ภพปัจจุบัน”นี้เท่านั้นที่จะเป็น“กรรม”อันทำได้ ภพอื่นทำไม่ได้

ทำใน“ภพ”นี้แล้ว“ติดอัตตภาพ”ของตนไปทุกภพ

ที่ทุกคนพึงรู้ให้แม่นให้ชัดว่า ใน“ภพ”นี้ คือ “ภพปัจจุบัน”นี้
เท่านั้น ที่มี“ธรรม”ซึ่งสามารถวิปลาส-วิปริตไปจากสัจจะให้เป็น
“อธรรม”ให้เป็น“อสังจะ”ได้ ในที่อื่นภพอื่นทำ“อธรรม”(ทำความไม่ดี)
ไม่ได้ ไม่มี“อสังจะ”(ความไม่จริง)ให้ทำ มีแต่รับผลของกรรมวิบาก

(๒๔๔) ใน“โลกอื่น”แก้ไขอะไรไม่ได้ “รับวิบาก”อย่างเดียว

ในโลกอื่น ในภพอื่น สัจจะคือสัจจะ ธรรมคือธรรม อธรรม

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๓๔๐

คืออธรรม ไม่มีใครทำ“ธรรม”ให้เป็น“อธรรม”ได้ในโลกที่ไม่ใช่โลก
ชีวิตปัจจุบันที่มี“สุรภาโว-สตีมันโต” ไม่ใช่โลกนี้

จึงมีแต่“สิ่งที่ทำแล้ว”เท่านั้นที่ตนเองต้องรับสัมผัส ทำอะไรใหม่
อีกไม่ได้เลย เพราะไม่มี“องคาพยพ”ที่ประกอบด้วยดินน้ำไฟลม

นอกจากเป็นเพียง“รับวิบาก” คือ เป็นเพียงผู้ต้องรับอารมณ์
ที่เสวยทุกข์หรือสุขอันเป็นผลกรรม ไม่ว่าจะนอกอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรม
กรรมจริงที่ตนเองได้ทำมาแล้วเท่านั้น ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“กุศลจิต”
ตายไปแล้วมีแต่“จิต”ที่รับผล เสวยผลอยู่

ไม่มี“องค์ประกอบของดินน้ำไฟลม-ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก”
แล้วทั้งสิ้นที่“ตั้งอยู่-ทรงอยู่”(ธรรม)

“สิ่งที่ตั้งอยู่-ทรงอยู่” จึงมี“แต่“สัญญา”หรือ“ความจำ” ซึ่งเป็น
“นามธรรม”อัน“อนุสัย-อาสวะ”ที่ไม่เกี่ยวข้องกับใครผู้ใดเลยในขณะ
ที่อยู่ในสภาพของ“จิตวิญญาณ”ที่ปราศจากองค์ประกอบของ“ดิน
น้ำไฟลม”ของแต่ละคน

(๒๔๕) โลกแห่งความตาย มีแต่“ธรรม”แท้ๆ ไร้อธรรม

ดังนั้น คนที่ตายไปแล้ว เหลืออยู่แต่“อนุสัย”หรือธาตุแห่ง“จิต
หรือมโนหรือวิญญาณ”เท่านั้น ที่เป็น“ความมี”(โหติ)ยังรับ“วิบาก”ที่มี
อยู่ทั้งหลาย แม้ผู้ที่เป็นเสขบุคคลก็ยังเหลือ“ความมี”

สำหรับ“อรหันต์”นั้น“ไม่มี”(น โหติ)อนุสัยใดๆแล้ว ได้ทำให้
“ไม่มี”สำเร็จแล้ว ตายไปแล้วจึง“ไม่มี”(น โหติ) เรียกว่า“ไม่มี”กาย”

ผู้“ไม่มี”อนุสัย”หรือ“อนุสัยดับสิ้น”แล้ว คือ ผู้“ไม่มี”กาย”แล้ว

“ตายกายแตก”(กายัสส ฆาตา)จึง“ไม่มี”กาย”ไปด้วย ไม่เข้าถึงกาย
แต่ผู้ที่ยังมี“อวิชชา”ไม่ว่าพาลหรือบัณฑิต “ตาย”หมดลมหายใจ

ใจไป ก็ยังมี“กาย”หรือยังเข้าถึงกาย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙)
ใน“โลกแห่งความตาย” จึงมีแต่“ความจริง” มีแต่“ธรรม”
ไม่มี“อธรรม”ใดๆเลยเป็นอันขาด

ยิ่งในโลกของจิตวิญญาณนั้น มีแต่อุปาทาน ในอนุสัยของตนๆ
เท่านั้น ซึ่งมีแต่ความแส่หา-ความดีนรนของตัณหาที่ตนยึดมั่นถือ
มั่นว่า“มี”จริงๆ จริงกว่าตอนเป็นๆ

(๒๔๖) “กรรม”จึงเป็นผู้บันดาลตนเองตาม“กรรม”ตนเอง

ยิ่ง“กัมมโยนิ”คือ “เกิดจากกรรม” หรือ“กรรมของตน”
นี้แหละที่ทำการเกิดอย่างนั้น อย่างที่เราทำมานั้นคือ“ชั่ว” มาเกิดกับ
เรา จึงคือ “กรรมของตน”นั่นเองที่“บันดาลตนเองเกิดตนเองเป็น”
(กัมมโยนิ) ไม่มีใครได้อื่นมาบันดาลตนเองได้แท้จริงยิ่งกว่าตนเองเลย

“กรรม”จึงเป็น“เชื้อพันธุ์-สายพันธุ์-เผ่าพันธุ์”ของตนเอง

ในศาสนาพุทธ “กรรม”ทุก“กรรม”จึงเป็น“อำนาจแท้” ที่
เป็น“ของจริง-ความจริง”ยิ่งใหญ่จริงๆ โดยมีลักษณะ“ตรีมูรติ”
พร้อมทั้งความเป็น“ราม”คือพระผู้สร้าง มีพร้อมทั้งความเป็น“คิระ”
คือพระผู้กำจัดหรือปราบ มีทั้งความเป็น“พรหม”คือพระผู้เมตตา,
กรุณา,มฤติกา,อุเบกขา” ดังที่เคยสาธยายมาแล้ว

ซึ่งผู้บรรลुरुธรรมจริงมีพฤติกรรม“ตรีมูรติ”นี้จริง จึงมีความ
เป็นภาวะ“พระเจ้า”ทั้ง ๓ ชนิดนี้ในตนจริงๆ ซึ่งสามารถเชื่อเชิญให้
ใครๆมาพิสูจน์“ของจริง,ความจริง”นี้ได้(เอทิปัสสิโก) ว่ามีอาการของ
“จิตวิญญาณ”ยืนยันภาวะ“ตรีมูรติ”ในคนจริงๆ

(๒๔๗) ศึกษา“กรรม”จะสามารถรู้จักผู้แท้จริงจริง“พระเจ้า”

“กรรม”พาให้เกิด“สุข” เกิด“ทุกข์” “กรรม”พาให้เกิด“ดี” เกิด“ชั่ว” โดยเจ้าตัวเป็นผู้“ทำ”เอง ผู้พิสูจน์ความจริงนี้ที่เป็นปรมาตถกรรม เป็น“โลกุตระ”อย่างเป็นทางการก็จะเข้าใจได้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า “พระเจ้า” หรือภาวะ“ตรีมูรติ”จริงแท้คืออย่างไร? อยู่ที่ไหน?

ซึ่งถ้าใครจะ“พ้นทุกข์” ประเด็นนี้ยิ่งมีนัยสำคัญมาก เพราะ ศาสนาพุทธรู้จักผู้แท้จริงจริง“อริยสัจ”ที่คนปุถุชนยัง“ยึดสุข-มีทุกข์”ที่เป็น“โลก ๓” (กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ)กันอยู่ทั้งนั้น โดยเฉพาะ“สุข”นี้แหละไม่สามารถผู้แท้จริงจริงกันได้ง่ายๆว่า “สุข”ไม่ใช่“อริยสัจ”

“สุข”นั้น“สุขัลลิกะ”(สุข + อลิกะ) คือ สุขแท้ สุขคืออุปาทาน แท้จริงแล้ว“สุข”ที่ปุถุชนหลงเสพกันในโลกนั้นเป็น“สุขแท้จ” (สุขัลลิกะ: สุข + อลิกะ=แท้จ) หลงเป็น“ความสุขที่จริง” เป็น“สุข”ที่ติดที่ หลงยึดอยู่ใน“อนุสัย” ไม่สิ้น“รลยินดีชอบใจ” ไม่หายจางไปสิ้น เศษธุลี“สุข”ได้ง่ายๆ แม้จะไม่วนกลับไปมี“ทุกข์”เพราะ“ดินรน กระสันอยาก” ลินการแสวงหาแล้ว ก็ยังไม่สิ้น“อตตะ”แห่ง“สุข”กัน อย่างสิ้นเกลี้ยงได้ไม่เร็วเลย

“อารมณฺ์สุข”กว่าจะสิ้นความเป็น“อตตะ”จากอนุสัย

“กรรม”นี้เอง ที่จะทำให้รู้จักผู้แท้จริงจริงในความเป็น“อนุสัย” และความเป็น“อตตะ”จนถึงขั้น“บรมอตตะ” ซึ่งก็คือ“ปรมาตมัน” หรือ“พระเจ้า”นั่นเอง

เพราะผู้สัมมาทิฏฐิแล้วปฏิบัติด้วย“กรรม”คือ“การกระทำ” ของตนเอง จึงจะเกิดผลของ“กรรม”ที่เป็นผู้สามารถไม่ทำบาปใดๆ ได้เด็ดขาด(สัพพปาปัสส อกรรมัง) เป็นผู้ทำแต่ดีให้ถึงพร้อม(กุศลัสสุป สัมปทา)ได้สำเร็จเสร็จจบ ชนิดเพียงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่

เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบสำเร็จ
เด็ดขาด(สุดทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก : พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ
๒๕๓ “สัมมาทิฏฐิ” ข้อ ๔)

จึงสามารถ“ทำจิตให้สะอาด”(สจิตปริโยทปนัง)ปราศจากผี,มาร,
สัตว์นรก(ชาตาน)ได้ด้วยตนเองสำเร็จเด็ดขาด มีอำนาจเหนือ“ผี,มาร
หรือชาตาน”ได้จริงในตนเอง โดยไม่ต้องมีใครช่วย ทำเอง ได้เอง

(๒๔๔) ผู้ไม่เห็น“อัตตา”คือ ตนเอง ย่อมไม่เห็นอัตตาอื่น

“ความไม่เที่ยง”ก็ดี “ความทุกข์”ก็ดี “ความไม่มีตัวตน”เพราะ
หมดสิ้นความเป็น“ตัวตน”ไปจากตนสิ้นแล้วก็ดี ล้วนเป็นการเรียนรู้
ความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน” และกำจัด“อัตตา”(อาตมัน)ออกไป
จากตนได้หมดเกลี้ยงจริงทั้งนั้น นี่คือการศึกษามรรค และ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นจริงของอัตตาถึงปรมาตมันแท้ๆ

“อัตตา”คือ“การยึดมั่นมาเป็นตัวตน”ของคนแต่ละคนทั้งสิ้น
และผู้ไม่รู้แบบพุทธวิชิชา หรือมิจฉาทิฏฐิก็ทำอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น
เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)จริงๆด้วย

“ความไม่รู้”นั้น“ไม่รู้”อะไร? จุดนี้เองสำคัญยิ่ง

ก็คือ“ไม่รู้”ตนเอง”ซึ่งภาษาบาลีว่า“อัตตา”หรือ“อาตมัน”นี้แหละ
จุดแท้เนื้อแท้ คือ“ไม่รู้”ความเป็น“อาการ”ของ“อัตตา”จริงๆ

นี่คือ “ความไม่เห็นอัตตา” หรือ“ความไม่เห็นตนเอง”

เมื่อ“ตนเอง”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็ย่อมไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นอัตตา”อื่นๆใดๆได้แน่นอน

“ศาสนพุทธ”ต้องเรียนรู้“อาการ-เพศ(ลิงค์)-นิमित-อุเทศ” โดย
เฉพาะภาวะที่เป็น“อาการ”ของ“รูป”ของ“นาม” หรือเรียกว่า การเรียน

รู้“นามรูป”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ซึ่งเป็น“นามรูป”ของ“อัตตา” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗ ว่า “นาม”คือ “นาม ๕”ได้แก่ “เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” และ“รูป ๒๘” ซึ่งได้แก่ มหาภูตรูป ๔ และรูปที่เกี่ยวข้องอยู่กับ มหาภูตรูป ๔ นั้น ได้แก่ อุกาหารรูป ๒๔ อีกด้วย

การเรียนรู้ปฏิบัติก็ต้องอ่านละเอียดลึกซึ้งสูงขึ้นไปอีก คือ อ่านทั้ง“อาการ”ของ“รูปกาย-นามกาย” หรืออาการของ“กาย”ของ “จิต”ในตนเอง(สัkkาย) จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้ถูกต้องจริง เพราะ“สัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิขสัมผัสโส)ขึ้น“นามกาย” ที่เดียว จึงจะมี“ญาณ”ซึ่งเป็นวิชาของพุทธ และต้องสัมผัสด้วย “กาย” จาก“อาการ”ของ“นามกาย” จึงจะสามารถ“สัมผัสถึงชื่อ” (อริขณสัมผัสโส)ใน“รูปกาย”นั้นได้ ไม่เช่นนั้นก็ไม่รู้จัก“นามรูป”นั้นๆ

(๒๔๙) พระเจ้ายึดตัวตนเป็นหนึ่งเดียวจึงไม่เห็นอัตตาอื่น

เห็นหรือยังว่า “อัตตา”ต่างๆนั้นเป็น“การยึดมั่นมาเป็นตัวตน” ของคนแต่ละคนผู้ยัง“อวิชชา”อยู่ทั้งสิ้น และผู้ไม่รู้แบบพุทธวิชชา ก็ทำอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)จริงๆ หรือแม้ ผู้มีจักษุวิมลก็ไม่สามารถจะ“เห็น”ความเป็นตนได้ ตามลัจจะแน่ และยิ่งยึดมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “อัตตาหรืออาตมัน”นั้น เป็นของ“พระเจ้า” และ“พระเจ้า”เป็นเจ้าของอัตตา(อาตมัน) “ทุกสิ่ง อย่างเป็นของตัวเองทั้งหมด” ทุก“อัตตา”ในมหาเอกภพ ซึ่ง“พระเจ้า” ก็มี“หนึ่งเดียว”

อื่นใดจะ“มี”แข่งพระเจ้าไม่ได้ ชนิดที่แน่นอนเหนียวมันคงยิ่ง

เสียอีก การจะไป“เห็น”ว่า อัตตาอื่น“มี”นั้นก็เป็นอันไม่มีทางที่จะ
ได้ศึกษา จึงหมดสิทธิ์ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”

เพราะมีแต่“สัพเพชฌามา อัตตา”คือ ทุกสิ่งอย่างเป็นตัวเองหมด
“ความไม่รู้”นั้น“ไม่รู้”อะไร? จุดนี้แหละสำคัญยิ่ง
จุดแท้เนื้อแท้ คือ “ไม่รู้”ความเป็น“อาการ”ของอัตตานั้นเอง
ศาสนาพุทธพิสูจน์“อาการ”ของความไม่เที่ยง ของความทุกข์
ของความไม่มีตัวตน(ไม่มีอัตตา) ได้สำเร็จอย่างเป็นจริงได้ทุกอย่าง

กล่าวคือ เรียนรู้“ความเป็นตัวตน” อย่างทะลุปรุโปร่ง จน
สามารถลดละความเป็น“ตัวตน”ของตนได้กระทั่ง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า
“ตัวตน”นั้น“ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มีตัวตน”(อนัตตา) เป็น“อุปาทาน”ของคน
ยึดมั่นถือมั่นขึ้นมาเองว่า เป็น“ตัวตน”(อัตตา)

จึงมี“ตัวตน”อยู่อย่าง“อวิชชา”ไปชั่วกาลนาน
เพราะไม่เห็น“อัตตา” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”
เพราะ“หลงความเป็นตัวเอง” เพราะ“ไม่กำจัดตัวเองดูบ้าง”
ไม่เรียนรู้“ตัวเอง” ไม่เห็นความเป็นตน จึงไม่รู้“ตน”ได้จริง
จึงไม่มี“ปัญญา”(วิชา)ที่จะ“วาง”ความเป็นตน“อย่างเป็นจริง”

(๒๕๐) **อรหัตต์คือผู้เที่ยงแท้ ปุถุชนคือผู้ไม่เที่ยงไม่แท้**

“ความไม่เที่ยง”ของ“อารมณ์”ปุถุชนเพราะยังไม่“พ้นอวิชชา”
คนจึงวนเวียนอยู่กับ“อารมณ์”นั้น นั่นแหละความไม่เที่ยง ความไม่
ยั่งยืน เปลี่ยนไปไม่คงทน เดียวเดียวก็หายไป เหมือนหยดน้ำฝน
เหมือนฟองคลื่น “มี”แล้วก็เปลี่ยนเป็น“ไม่มี” แล้วก็กลับกลอกไป
“มี”อีก ไม่เคยหยุดวนเวียนกันง่ายๆ นี่คือ“โลก” คือ“ความวน”
วนมา“มี”แล้วก็“ไม่มี” แล้วก็วนมา“มี” แล้วก็“ไม่มี”...ฯลฯ

“ความมี กับ ความไม่มี”เท่านี้เอง คือ “เครื่องอาศัย ๒ อย่าง” (ทวยนิสฺสิต) ของคน ไม่ว่าจะปุถุชน หรือแม้แต่อารยชนที่ยังไม่เที่ยง แต่“อรหันต์”นั้นจะมีที่สุดจบคือ “ไม่มี” (น โหติ) เป็น“จุดยืน” เป็นที่สุด“เที่ยงแท้ ยั่งยืน ตลอดกาล” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓] อรหันต์คือผู้ยืนอยู่บน“ความจริง” ไม่มี“ฝัน” อยู่กับโลกกับสังคม อะไรควรมีท่านก็“มี” อะไรไม่ควรมีท่านก็“ไม่มี” ไม่อคติไปข้างใด ท่านใช้“มหาปเทศ ๔” กับ“สัปปุริสธรรม ๗” เป็นหลักธรรมสำคัญ เพราะอรหันต์ทุกท่านล้วนรู้จกัฐ์แจ้งรู้จริง“สมมุติสัจจะ” กับ “ปรมาตตสัจจะ”บริบูรณ์แล้ว จึงยืนอยู่บนฐานของ“ความจริง”อยู่กับโลกกับสังคมเสมอ

ไม่ว่าท่านจะอาศัย“ความไม่มีโลก(โลเก นตฺถิตา)หรืออาศัยความมีโลก”(โลเก อตฺถิตา) ผู้เป็นอรหันต์ท่านก็คงอยู่กับสภาพนั้น

อย่าง“ไม่มี”(น โทติ)กิเลสได้ทั้ง ๒ สภาพเสมอโดยอารมณ์ของท่าน
“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”ตลอดกาล ยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลงอีก

“ปุถุชน”จึงยังไม่มี“อทุกข์มสุขเวทนาหรืออุเบกขาเวทนา” แบบ
“เนกขัมมลิตเวทนา” ที่เที่ยงแท้(นิจจัง)ยั่งยืน(ฐวัง)ถาวรตลอดกาล
(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้
(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

ปุถุชนจึงยังเป็นคนผู้ไม่เที่ยงไม่แท้ ส่วนอรหันต์นั้นเป็น
“ผู้เที่ยงแท้”แล้วอย่างยั่งยืนตลอดกาล ฯลฯ

(๒๕๑) ขอเปิดไปงปุถุชนที่หลง“สุข”ให้ขัดๆหน่อยเถอะ

ปุถุชนนั้นได้“ความสุข”บำเรออารมณ์ตน“สุข”(สุขัลลิกะ)กับ
“เหตุปัจจัย”หนึ่งนั้นแล้ว ก็อยาก“สุข”กับ“เหตุปัจจัย”อื่นไปอีก
เปลี่ยนไปเรื่อย ซึ่ง“ไม่เที่ยง”อยู่อย่างนี้ตลอด เป็น“ความไม่เที่ยง”
(อนิจจัง)จริงๆ “สัมผัส”สิ่งนั้นเป็นสุข ไม่นาน(เปรียบหยดน้ำ, ฟองคลื่น)
แล้วก็เปลี่ยนไปเป็น“ทุกข์” เพราะ“อยากได้-อยากเป็นอยากมี”ใน
“สัมผัส”สิ่งอื่น และเมื่อได้ไป“สัมผัส”สุขอื่นนั้น ไม่นานก็จะเปลี่ยน
ไป“อยากสัมผัส”กับอิริยาบถอื่น อยาก“สัมผัส”กับสิ่งอื่นอีกแล้ว

“อารมณ์”(เวทนา)ปุถุชนจะ“ไม่เที่ยง”อยู่อย่างนี้จริงๆ เป็นอยู่
อย่างนี้ตลอดกาล “สุข”จึง“เท็จ”(อลิกะ) ไม่เที่ยง(อนิจจัง) หา
“ความยั่งยืน”(ฐวัง)ไม่ได้เลย นี่คือ“ความไม่เที่ยง”ที่เป็นปรมาตถ์

ผู้ที่เห็น“ความไม่เที่ยง”ด้วยปัญญาอันยิ่งถึงขั้นนี้เวทนาจึงจะเกิด
เป็น“ความรู้สึกละ”เมื่อ ปัญญาที่จะเจริญขึ้นถึงขั้น“หนายคลาย”
(นิพพิทา) เพราะเข้าใจใน“ความหลง”(โมหะ)ของตนว่า เราหลงบ้า
หลงบอไปกับ“ความไม่เที่ยง”นี้มานานแสน ก็เห็น“ความโง่”ของตน

ได้ชัดแท้ ใน“จิต”เราก็ปล่อยวางความเป็น“เหตุแห่งทุกข์”นี้ด้วย
“ปัญญา”ที่เกิด“วิปัสสนาญาณ ๘” เป็นพลังปัญญาของอภิปัตถผล

“สุข”ที่บำเรอ“เหตุ”(สมุทัยอริยสัง)คือ บำเรอ“ตัณหา”ให้อ้วน
(ปุถุ)ยิ่งขึ้น ให้มาก(ปุถุ)ยิ่งขึ้น ให้หนา(ปุถุ)ยิ่งขึ้น หรือบำเรอ
“อุปาทาน”ให้โต(ปุถุ)ยิ่งขึ้น ให้ใหญ่(ปุถุ)ยิ่งขึ้น ให้พวงพีทัทวี(ปุถุ)
ยิ่งขึ้นนั้น มันจึงเป็นการ“เพิ่มเติม”กิเลสในอนุสัยเข้าไปหนักจัด ก็
ยิ่งหลง“สุขัลลิกะ”(สุขเท็จ)ของปุถุชน ...ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงมันแท้ๆ

“พลังปัญญา”ของผู้ปฏิบัติเจริญ“อธิปัญญาธิกา”มาถึงขั้นนี้
จึงมีประสิทธิภาพถึงขั้นเป็น“อำนาจฤทธิ์แรง”(มนมยทธิ)ใหม่ใหม่ก็เลส
ออกไปจากจิตใจ ที่หลายหลากมาตลอดในความเป็นปุถุชนของตน

“ความสุข”ก็หายไปพร้อมกับ“ความทุกข์”อันเป็นคู่แข่งของมัน
ความสุขเช่น“กามสุขัลลิกะ”เป็นต้น จึงไม่ใช่“ความประเสริฐ”
(อริยะ)ของอาริยบุคคลเลย เพราะเป็น“ทุกข์อริยสัง”ที่ผู้เป็นอาริยชน
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า เป็น“ทุกข์สัง”(ทุกข์อริยสัง)อย่างไร และมัน
“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ลักษณะไหน ทั้ง“ไม่ใช่ตัวตน”(ไม่ใช่อัตตา)จริงเลย
ในแบบใด เมื่อแจ้งด้วย“ปัญญา”ชัดแท้จึงวางความยึดมั่นถือมั่น
“สุขเท็จ”นั้นได้ “หมดสุข-หมดอัตตา”ได้เด็ดขาดชนิดที่“เที่ยง(นิจจัง)
-ยังยืน(ชฺวัง)-ตลอดกาล(ัสสตัง) ฯลฯ”

ภาวะที่อาริยชนได้มาแทนที่“ความสุข”ของโลกีย์นั้น คือ
“ความไม่ทุกข์-ความไม่สุข”(อทุกขมสุข) ซึ่งก็คือ“ความรู้สึกเฉยๆ-
ความรู้สึกเป็นกลาง”ที่ภาษาวิชาการว่า“เนกขัมมลิตอเบกขาเวทนา”

อันเป็น“ความเป็นกลาง”(มัชฌิมา)ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็น“ผลธรรม”
ขั้นปรมาตถสังจะ จะ“ล้มผัส”ภาวะจริงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“พระเจ้า”ตามคุณสมบัตินี้“ตรีมูรติ”ได้แท้ ซึ่งปุถุชนไม่รู้ความจริง

(อวิชชา)นี้แน่ และเดาเอาไม่ได้(อตักกาวจร)เด็ดขาด

(๒๕๒) พระเจ้าอยู่ที่ไหน ตรีมูรติคืออะไร พิสูจน์ได้ไหม

“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”นี้เป็น“จิต-เจตสิก”ที่ผู้ศึกษา ศาสนาพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ สามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริง

และ“อุเบกขาเวทนาเจตสิก”นี้ ที่เป็นเจตสิกชนิดหนึ่งของ “วิญญาน”นั้น ผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิสามารถบรรลุได้จริง

“พระเจ้า”อยู่ที่ไหน? “ตรีมูรติ”คืออะไร? เราก้ได้รู้จรรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”นั้นๆ ว่า เป็น“จิต-เจตสิก” เป็น“นามรูป” เป็น“วิญญาน”จริงๆ “พุทธ”จึงพิสูจน์“พระเจ้า”ว่าอยู่ที่ไหน “พระเจ้า”คืออะไร ได้สำเร็จจริง ที่มีคุณธรรมอันวิเศษ ๓ ลักษณะ

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสได้ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ ที่ว่า “วิญญาน”คือ “องค์ประชุมแห่งธรรม ๓ ประการ เป็นผัสสะ” เพราะ“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงเกิด“เวทนา” เพราะ“เวทนา”เป็นปัจจัย จึงเกิด“ตัณหา” ภิกษุทั้งหลาย นี่แลเป็นความเกิดแห่ง“ทุกข์ ... ฯลฯ

เราจึงสามารถพิสูจน์“ความเป็นวิญญาน”นั้นได้จริงๆ บรรลุความเป็น“วิญญาน”ที่เป็น“ตรีมูรติ”ครบสถานะทั้ง ๓ ซึ่งเรียกเป็นบุคคลาธิษฐานว่า พระพรหม-พระนารายณ์-พระคิเว

และ“พระเจ้า”ทั้ง ๓ นั้นก็คือ“ปรมาตถธรรม”อันได้แก่ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ที่มี“คุณวิเศษ ๓ ประการ”ที่เรียกว่า “ตรีมูรติ”นั้นได้อย่างเป็นจริง เพราะได้ฝึกฝนอบรมคุณธรรมนั้นๆมาเองทั้งสิ้น

นั่นก็คือ จิตที่มีคุณลักษณะ“สะอาดปราศจากกิเลส”(พระบริสุทธิ์คุณ)ซึ่งเป็นคุณธรรมของ“พระพรหม” จิตที่มีคุณลักษณะใน“การกำจัดอธรรม”(พระกรุณาคุณ)ซึ่งเป็นคุณธรรมของ“พระคิเว”

และจิตที่มีคุณลักษณะ“สร้างสรร”(พระปัญญาคุณ)ซึ่งเป็นคุณธรรมของ“พระนารายณ์” บ้างเรียกว่า พระวิษณุ, พระรามหรือพระกฤษณะ ซึ่งแต่ละปางของแต่ละชื่อก็จะมีคุณวิเศษสูงขึ้นไปตามขั้นตอน

คุณธรรมอันวิเศษประเสริฐเหล่านี้ เกิดจาก“กรรม”ที่ได้อบรมฝึกฝนมาตลอดการปฏิบัติและศึกษาเรียนรู้ของพระโยคาวจร จึงเกิดจริงเป็นจริงในตน

จะมีใ้การเรียนรู้มาเท่านั้น มีใ้การท่องจำ มีใ้การคิดค้นเอา มีใ้“ฝัน”เพื่อไปต่างๆอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของนักสร้างวิมานทั้งหลายเลย

แต่เป็น“ความเจริญอภิวัฒน์พัฒนา”ของจิตวิญญาณที่ผ่าน “ความจริง”ด้วย“การสัมผัส”และ“จัดการ”(อภิสังขาร)มาด้วยตนเองอย่าง มีปรากฏการณ์ในตนของตนที่แท้จริง ที่พิสูจน์มาด้วยตนเองเป็น “สันติภูมิจิโวกะ” จึงมี“ปัจจัยตัดตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ของจริง

(๒๕๓) “พระจิต”ที่เป็น“ธรรมกาย”ที่แท้ และที่เก้

ผู้ที่บรรลุ“ปรมาตถธรรม”คือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพานดังกล่าว นี้ มี“วิชา ๘ หรือญาณทัสสนะวิเศษ”ที่รู้จักู้แจ้งรู้จริง“จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง” ที่เป็น“กาย”ในตน(คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) และปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุความเป็น “พรหมกาย”หรือ“ธรรมกาย” ที่สัมมาทิฏฐิ และสัมมาปฏิบัติจน เป็น“สัมมาปฏิเวธ”สัมบูรณ์แท้จริง

ซึ่งต้องรู้จักความเป็น“องค์รวมของรูปกับนาม”อย่างสัมมาทิฏฐิ และสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ)ของตนเองหรือสร้างวิญญาณ ของตนเองให้สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสสาละได้จริง(พระพรหมหรือพระเจ้า =พระผู้สร้างจิตตน) จึงมี“วิญญาณ”ที่เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุpekขา

อันไม่มีประมาณ ช่วยกำจัด“มาร”(ซาตาน,อกุศลจิต)รักษาป้องกัน
ไม่ให้มาเป็นตัวรุกรานอยู่จริง(พระคิระ=พระผู้ปราบ,ผู้กำจัด) และมี
“วิญญาน”ที่เป็นผู้สร้างสรรแต่“กุศล”ให้เป็นคุณค่าประโยชน์อยู่
ในโลกในมนุษย์ได้จริงอย่างมีผลจริง(พระนารายณ์,พระราม,พระวิษณุ)

ซึ่งการบรรลุ“ธรรมกายหรือพรหมกาย” ดังกล่าวนี้นี้ ไม่ใช่
“ธรรมกาย”ตามที่“วัด”หรือสำนักบางสำนักหมายถึงเด็ดขาด เพราะ
ความเป็น“ธรรมกาย”ตามที่อาตมาหมายถึงนี้ เป็น“ธรรมกายหรือ
พรหมกาย”ที่พระพุทธเจ้าทรงหมายถึงพระองค์เองที่เดียว อันมี
ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๕

ส่วน“ธรรมกาย”ของ“วัด”หรือสำนักบางสำนักที่ยิ่งใหญ่อยู่ใน
ประเทศไทยและขยายสาขาไปในหลายประเทศนั้น เป็นการเอาคำว่า
“ธรรมกาย”มาใช้เป็นประโยชน์ทางอกุศลโลกีย์แก่ตนเท่านั้น ซึ่ง
เขายัง“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่จริงๆ

แม้แต่คำว่า “กาย” เขาก็ยังไม่สัมมาทิฎฐิเลย ปฏิบัติในการ
ปฏิบัติก็เห็นการปฏิบัติอยู่อย่างเห็นชัดยิ่งว่า หลับตาเข้าไปอยู่ใน
ภวังค์เพ่งแต่“รูป”ที่เป็น“สัญญา”อยู่ภายใน เขาจึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ในความเป็น“กาย”เลย ซึ่งมีใช้การปฏิบัติที่“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วย
“กาย”แม้สักนิด เพราะเขาหลงสวรรค์เพลินจนลืมนรกไปจริงๆ

(๒๕๔) ผู้ไม่รู้“กาย”ย่อมมงายใน“ธรรม”ที่ตนเป็น

การศึกษา“กาย”ศึกษา“จิต” หรือผู้จะแยกกายแยกจิตเป็น
ซึ่งต้องศึกษาจากองค์ประชุมของ“รูป”กับ“นาม” จึงจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“จิต”เป็น“กาย” และหมดง ลึนสงสัยที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่า “กาย”นี้ตถาคตเรียกว่า จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญานบ้าง(พตปฎ.

เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เมื่อตายไปคนพาล ย่อมเข้าถึงกาย”(พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๗-๕๙) แม้แต่คำว่า“กาย วิญญาณ”ก็ไม่ได้หมายความแค่“ร่างที่มีรูป” และคำว่า“กาย”ในที่ อื่นๆอีกมากมายอีกซึ่ง จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆง่ายๆ ที่จะพูดได้พล่อยๆ

คำว่า“จิต”หรือ“วิญญาณ”นี้ เป็น“ธาตุรู้”ที่อยู่ในตัวคนเป็นๆ

อันต่างจาก“วิญญาณ”ที่ล่องลอย ท่องเที่ยว(สันธาวติ) และ เล่นไป(สัทรติ)ไหนต่อไหนอยู่นอกตัวเรา(พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐) ที่พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุสาติเพราะนั่นคือ มิจฉาภิกษุ

หรือแม้แต่“ความเป็นวิญญาณ”ที่ผู้ปฏิบัติสมาธิแบบหลับตา เข้าไปในภาวะแล้วสามารถเห็นภาวะนั้นในภาวะ

เพราะนั่นไม่ใช่“วิญญาณ”ที่มี“ตาสัมผัสรูปแล้วเกิดเห็นภาวะนั้น”(ธรรม ๓ ประการเป็นผัสสะ) หรือหูสัมผัสเสียงแล้วเกิดได้ยิน ภาวะนั้น เป็นธรรม ๓ ประการ เป็นต้น จึงไม่ใช่วิญญาณซึ่ง หมายถึง “องค์ประชุมของธรรม ๓ ประการเป็นผัสสะ”(ดังที่อ้างแล้ว)

ความเป็นจิต เป็นวิญญาณนั้นๆ ซึ่งก็คือจิต คือวิญญาณ อัน เป็นภาวะที่พิสูจน์ได้ ในตัวคนทุกคน เพราะทุกคนมีตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจ มีรูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอก,สัมผัสภายใน และ ต้องมี“สัมผัส ๓” ดังกล่าวสาธยายมา เป็นสำคัญ

เราก็ได้พิสูจน์“วิญญาณ”อย่างนี้ พิสูจน์“จิต”นั้นๆ ที่มี “อาการ”อันได้“นิยาม”กันไว้ว่า “เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา” ซึ่งเป็น “คุณสมบัติของพระเจ้า”หรือ“พระพรหม” จะต้องเป็น“วิญญาณ ดี-จิตดี”ตามนิยามที่เป็น“ความดี”สูงสุด ดังที่ได้“นิยาม”กันไว้ ถึง คุณสมบัติแห่ง“ความดี”นั้น และ“คุณค่า”นั้น ตรงกันหมด ซึ่ง แบบพุทธ ชาวพุทธก็สามารถพิสูจน์ได้เป็นสวากขาตธรรม

แต่ผู้ที่ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “กาย” ย่อมมงงายใน “ธรรม” ที่ตนเป็น เพราะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ธรรมกาย หรือ พรหมกาย “ตนมงงาย” อย่างไม่รู้ ก็นั่นแหละคือ “ธรรม” ที่ผู้นั้นมี ซึ่งผู้ที่ สัมมาทิฏฐิ ย่อมรู้ชัดว่า “ธรรม” ของผู้มงงายนั้น สกปรก ลามก ชั่ว

(๒๕๕) “เหตุ” ที่เกิด “พระเจ้า” พุทธค้นพบว่ามาจากไหน

พุทธศีกษาจาก “วิญญาน” ที่สัมผัสได้ต่างๆ หลัดๆ ในปัจจุบัน ไม่ศีกษา “วิญญาน” ที่ล่องลอย ซึ่งอยู่ไหนก็ไม่รู้ หรือแม้วิญญานที่ไม่มี “กาย” ก็ไม่เสียเวลาเรียน การศีกษานั้นต้องมีวิญญานให้เรียน

แต่ถ้าเป็น “วิญญาน” ที่นิยามกันไว้ว่า เป็น “วิญญาน” ของ “พระเจ้า” อยู่ทั่วไปหมดทุกหนทุกแห่ง ไม่มีตัวตนที่จะสัมผัสท่านได้ และเป็นภาวะที่ “คน” ไม่บังอาจจะเข้าไปล่วงรู้ หรือสัมผัสได้เป็นอันขาด นอกจาก “พระบุตร”

ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่สามารถพิสูจน์ “วิญญาน” ชนิดนั้นได้แน่ๆ ก็ปิดประตูการพิสูจน์ความเป็น “วิญญาน” ชนิดนี้ไป

สำหรับของชาวพุทธนั้น “วิญญาน” พิสูจน์ได้ในตัวเราคนทุกคนนี่เอง และสามารถพิสูจน์ตาม “นิยาม” ถึงคุณสมบัติของ “วิญญานที่สูงส่งชั้นพระเจ้า” ว่า เป็นคุณสมบัติ ๔ เช่น “เมตตากรุณา-มูทิตา-อุเบกขา” เป็นต้น

ผู้บรรลุปุทธธรรมสัมมาทิฏฐิ สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ของ “คุณสมบัติ ๔” นั้นๆ ได้แท้จริง

ผู้บรรลุธรรมของพุทธ อธิจิตสิกขาจะเจริญขึ้น มี “เมตตากรุณา-เมตตาวจีกรรม-เมตตามโนกรรม-สาธารณโภคี-ศีลสามัญญา-ทิฏฐิสามัญญา” ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะได้ฝึกจิตใจ

จนมีคุณสมบัติ...สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาหะ-
สามัคคียะ-เอกิกภาวะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓)

“สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาหะ-สามัคคียะ-
-เอกิกภาวะ”นี้แหละ ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด“พรหมวิหาร ๔”นั้นได้จริง

จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็นพระเจ้าหรือเป็นเทพที่
อยู่ใน“กามาวจรภูมิ ๖”(ได้แก่ จตุมหาราชิกา-ดาวดึงส์-ยามา-ดุสิต-
นิมมานนรดี-ปรนิมมิตตสวรรค์) แม้แต่“วิญญูณชั้นรูปพรหม ๑๖ และ
อรุปรหม ๔”ไม่ว่าจะเป็น“เทพหรือพรหม”แบบโลกียะ ก็สามารถ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เป็นแบบโลกุตระ ก็สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

ซึ่งที่สุดคนนี้แหละสามารถ“ทำใจหรือจิตวิญญูณของตน”ให้
เป็น“อาการ”เดียวกันกับ“พระเจ้า”ที่“เที่ยงแท้”(นิจจัง)ชนิดที่เป็น
“โลกุตระธรรม” นั่นคือ เป็น“ความยั่งยืน(ชัวร์) เที่ยงแท้(นิจจัง) ตลอด
ไป(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอันอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไร
หักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เป็นจริงกันทีเดียว

จึงเป็น“จิต”เป็น“วิญญูณ”ที่ไม่ทุกข์อย่างเคยทุกข์อีก ไม่
ตกต่ำในโลกอีกแล้ว เพราะจิตเป็นโลกุตระภูมิ(อยู่นอกโลกีย์) ไม่มีโทษ
มีภัยชนิดที่เป็น“โลกุตระจิต”ได้จริงๆ

เราจึงมี“พระเจ้า”แท้ เราบูชาเทิดทูน“พระเจ้า”เช่นนี้สูงสุด-
สุดสูงจริงๆ

เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“พระเจ้า”ว่า คือจิต คือวิญญูณ
คือสัจจะที่มีอยู่จริงในตัวคน และเราก็ได้พิสูจน์ได้อย่างแท้จริงว่า
เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความเป็น“พระเจ้า”จริงแท้ ซึ่งเป็นจิต
ที่ดีจริง เป็นจิตที่ไม่มีตัวตนที่เห็นแก่ตัวกันจริงๆ ซึ่งมีจริงเป็นจริง

“พระเจ้า”คือ ความไม่มี“ทุกข์”แน่นอน ความประเสริฐแท้ๆ

จริงที่สุด ยั่งยืนเที่ยงแท้ ถาวรตลอดไปก็“จิต”เป็น“พระเจ้า”นี้แหละ เพราะเรา“ดับเหตุแห่งทุกข์-แห่งชั่ว-แห่งตัวตน”ในจิตตนได้จริง

(๒๕๖) พุทธจึงมี“พระเจ้า”ที่เป็น“ความจริง” มิใช่“ฝัน”

“ความทุกข์”หรือ“ความชั่ว”เกิดมาจาก“เหตุ”อะไร? พุทธศึกษา ใครเป็นผู้สร้าง“เหตุ”นั้น? ใครเป็นผู้เขียนบทให้แก่ชีวิตคนเรา เราจึงรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“เหตุ”นั้นเกิดจากสิ่งใด หรือใครอื่น พระเจ้าไม่ได้สร้าง“เหตุ”นั้นแท้ๆ

“เหตุ”นั้นมาจากไหน? พุทธค้นหาจนรู้จักผู้แจ้ง“ความจริง” ว่าคือ“วิญญูณ”จริง ๆ ด้วย แต่เป็น“วิญญูณ”ที่สัมผัสได้แท้ๆ จึงเห็นแจ้งจริงว่า ไม่มีสิ่งใดใครอื่นที่ไม่ใช่“พระเจ้า”เป็นผู้เขียนบทและกำกับ“ชีวิตของเรา

เมื่อเราทำจิตหรือวิญญูณของเราให้บรรลุความเป็น“พรหมกาย” หรือ“ธรรมกาย”ได้อย่างสัมมาทิฏฐิกันจริงๆ

จึงไม่ขัดแย้งกับ“พระเจ้า”เลย แต่เป็น“พระเจ้า”จริง

ไม่มีอะไรสงสัยใน“พระเจ้า” หากรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”แท้ นี้คือบทรูป

(๒๕๗) “อำนาจ” คืออะไร?

เรามี“สติ”อยู่อย่างเป็น“อธิปไตย”ในสังคมในโลก

เราเองมี“ปัญญา”อยู่อย่าง“อุตตระ”ในสรรพสิ่งที่เราสามารถ จัดการกับชีวิตจิตใจของเราได้อย่างสมบูรณ์ เพราะ“ใจเป็นประธาน สิ่งทั้งปวง ใจประเสริฐยิ่งสุด สำเร็จได้ด้วยใจ”(มโนบุพผัง คมามัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา)

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๓๕๖

เรามีอำนาจที่เป็น“ธรรม”อยู่ในโลกที่เราอยู่ด้วยทั้งปวง
เรามี“อำนาจ”ที่เป็น“อุตตระ”ในตัวเอง(อัตตา,อาตมัน)เด็ดขาด
“อำนาจ”ที่เป็น“อธิปไตย” คือ อะไรเราก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
“ปัญญา”ที่เป็น“อุตตระ” คือ อะไรเราก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
และมีอำนาจ“เหนือ”ทั้งโลกทั้งอตตาด้วย“โลกุตตรจิต”ของเรา
เราหมดสงสัยว่า ใครสร้างหรือใครกำหนดความเป็น“โลก”ให้
แก่ใครกันแน่?

“โลก” คือ อะไร?

“ตนเอง”(อัตตา) หรือ“อาตมัน” คือ อะไร?

“อำนาจในโลกหรืออำนาจของโลก”(โลกาธิปไตย) คืออะไร?

“อำนาจในตนหรืออำนาจของตน”(อตตาธิปไตย) คืออะไร?

คนอยู่“เหนือโลก” คืออย่างไร?

คนทำตนให้หลุดพ้น“ความไม่มีตน”(อนตตา) ได้อย่างไร?

ผู้มี“ธรรม”ที่เป็น“อำนาจ”(ธรรมาธิปไตย) จึงสามารถจัดการ
ความเป็น“โลก”และความเป็น“ตน”ได้อย่างสัมบูรณ์

(๒๕๘) “อำนาจ”คืออะไรกันแน่ ใครมี“อำนาจใหญ่ที่สุด”

สรุปแล้ว..ความเป็น“อำนาจ”หรือ“อธิปไตย”คืออะไร?

“อำนาจใหญ่ที่สุด”ในสรรพสิ่งคืออะไร?

ใคร???...เป็นเจ้าของ“อำนาจใหญ่”ในความเป็นคนแต่ละคน
แท้จริง โดยเฉพาะในความเป็น“ตัวเรา”(อัตตา)

เราเองเป็นเจ้าของ“อิสระเสรีภาพ”ในตัวเองแท้

หรือ“อำนาจสูงสุด”ที่แต่ละคนพึงมีอย่าง“อิสระ”เต็มที่ของ
ตนเอง สำหรับตนเอง เรามีสิทธิ์เต็มที่ได้จริง

ในเมื่อชาวเทวนิยม เชื่อสนิทว่า “โลก” นั้น พระเจ้าก็เป็นผู้สร้าง และมีอำนาจกำหนดทั้งหมด มี“อธิปไตย”เหนือโลกทั้งหมด จะมีพระประสงค์ให้“มี”หรือ“ไม่มี” ให้เป็นหรือไม่เป็น ทุกสรรพสิ่งไม่ละเว้น ทั้งวัตถุและมนุษย์ ทั้งจิตวิญญาณ

“ชีวิต”หรือ“ตัวตนของตน”แต่ละคน(อัตตาของแต่ละคน) ซึ่งจะกำหนด“นิยาย”ของตนไปเช่นใด พระเจ้าก็สร้างและมีอำนาจกำหนดทั้งหมด มี“อธิปไตย”เหนือมนุษย์ทั้งหมด

คำว่า“ตน”ของแต่ละคนนั้น เป็นของ“พระเจ้า” พระเจ้าเป็นผู้กำหนด“อัตมัน”หรือ“อัตตา”ของคนทุกคน ผู้บรรลุนิยามของพุทธเห็นจริงที่สุด และมีภาวะนั้นได้สัมบูรณ์

“อิสระเสรี”ของตน “พระเจ้า”มีสิทธิอำนาจเต็มหมดสิ้น

พระเจ้าทรงกำหนดอะไรก็ได้ทุกสรรพสิ่ง

“นิยาย”ของมนุษย์บางคน มันสุดร้อนหืด มันสุดแสนโหดจริง ๆ นะ พระเจ้าไม่“เวทนา” ไม่“สงสาร”เขาเลยหรือ

ทำไม“พระเจ้า”ทรงสร้างเขาให้หน้าเวทนา หน้าสงสาร ปานฉะนั้น

(๒๕๕) ศาสนาพุทธมีคำสอนเพื่อไปสู่การรู้จัก“อำนาจ”

ศาสนาพุทธนั้นพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ให้คนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “พลังงาน”อันเป็น“จิตนิยาม”ของตน สามารถรู้แจ้งรู้จริง“พลังงานในจิต”ที่มี“อาการ”(ความเคลื่อนไหว=kinetic)ต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

แม้“อาการทุกข์”คืออย่างไร? เกิดจากอะไร? ดับได้อย่างไร?

อาการ“สุข” เกิดจากอะไร?

“อาการ”ที่ชื่อว่า “เวทนา”คืออะไร? “อาการ”ที่ชื่อว่า “สงสาร”คืออะไร?

ทำอย่างไรจึงจะหมดสิ้น“เวทนา”ที่เป็นทุกข์ ในจิตตน
ทำอย่างไรจึงจะสามารถจัดการกับ“สังสาร”ที่เป็นทุกข์ได้ดีสุด
กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ศาสตร์ที่ว่าด้วยแรงเคลื่อนทั้งหลาย
ทั้งหมด”(dynamics)ในความเป็น“จิตใจ”ของตน
แรงเคลื่อนทั้งหลายนั้นถ้าเรียกด้วยภาษาวิทยาศาสตร์ก็ดังนี้
“อนุสัย,ความนิ่งที่ยังมีพลังงานแฝงอยู่ในอัตตาก็คืออะตอม”
(potential energy)

พลังงานที่ชื่อว่า “อาสวะ”(gene)เป็นอย่างไร แม้แต่ความเป็น
“นิวตรอน”(neutron)ใน“นิวเคลียส”(nucleus) เป็น“พลังงานเชิง
บวก”(proton) ใน“นิวเคลียส”ของอาสวะ

นิวเคลียส คือ คู่หนึ่ง(ธรรม ๒ = เทว รัมมา)ของ“ความว่าง
(นิวตรอน)กับวิญญาน(โปรตอน)” เป็นต้น

อัตตา(นิวเคลียส + อิเล็กตรอน) คือ ธรรม ๒ หรือธรรมคู่หนึ่ง
หรือคือ ความเป็น“กาย”(องค์รวมของรูปกับนาม)นั่นเอง

กระทั่งปฏิภิกิริยาที่“ธรรม ๒ (นิวเคลียส = เพศชายบ้าง เพศหญิง
บ้าง)”ของ“อัตตา”ที่เบากว่า ทำให้เป็น“ธรรม ๒”(เพศชายยกกำลัง = XX)
ที่หนักกว่า ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เช่น ถ้าสามารถทำอะตอมของ deu-
terium รวมกับอะตอมของ helium เป็นต้น (nuclear fusion)
ให้มีจำนวนหรือน้ำหนักฤทธิ์แรงตามประสงค์

และสามารถจัดการ(อภิสังขาร)กับความเป็น“การแตกตัวของ
นิวเคลียสของอัตตา” ให้เป็น“ธรรม ๒”ของอัตตาที่เบากว่า แต่มี
พลังงานยิ่งกว่าปราศจากรังสีพิช(XY = ลหุตา) แล้วจึงปล่อยพลังออก
(nuclear fission) ได้สำเร็จ

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“พลังงาน”ที่เกิดในจิตใจจริง

และสามารถ“ทำจิตใจในจิตใจ”(มนสิการ) ทั้งสามารถจัดการปรับปรุง (อภิสังขาร) ให้“จิตใจในจิตใจ”เป็น“สังฆธรรม”สำเร็จตามประสงค์ ทั้งดับไปสนิทได้ ทั้งปล่อยออกมาทำหน้าที่ได้

ที่สุดจึงสามารถ“ทำลายพลังงานที่เป็นรังสีของกัมมันตภาพ” ในพลังงาน“นิวเคลียร์”(nucleur) โดยจัดการกับ“จำนวนของรังสีที่เกิดใหม่(isotope)เมื่อมีการแตกตัวของพลังงานใหม่”(genome)ทุกตัว ให้เป็นไปตามต้องการได้อย่างสำคัญ

จึงเป็นผู้ควบคุม“ปรมาณู”เพื่อให้เกิด“สันติภาพ”ได้แท้จริง เป็นที่สุดในโลก โดยเฉพาะ“โลกของจิตวิญญาณ”

(๒๖๐) “ผู้พ้นทุกข์อรยัสจ”ได้ ก็ต้องมี“อำนาจ”

คนไทย เมืองพุทธก็ได้เรียนกันมานาน ว่า พระพุทธเจ้าให้ เรียนรู้เรื่องสำคัญที่สุด ก็คือ “อรยัสจ ๔” โดยเฉพาะ“ความทุกข์” ในมนุษย์ โศกปริทเวะทุกข์โทมนัสอุปายาส นั้นไม่ควรบรรจุแทรก อยู่ในนิยายชีวิตของเราเลย

ทุกคนในโลก โดยเฉพาะชาวไทยที่เป็นพุทธถึง ๙๕ % หรือ ใครก็ตาม ไม่มีใครหรอกที่ต้องการมี“ทุกข์” ไม่มีใครเลยที่ต้องการ มีความโศกปริทเวะทุกข์โทมนัสอุปายาสแน่ๆ

และต่างก็เชื่อสนิทใจยิ่งว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่อง“ทุกข์ อรยัสจ”จริง และพระองค์ก็“พ้นทุกข์อรยัสจ”จริง มีคน“พ้นทุกข์ อรยัสจ”ตามพระพุทธองค์มาแล้วมากมายจริงอีกพร้อมทั้งทรงสอนทฤษฎี ที่“พ้นทุกข์อรยัสจ”จริงนี้ไว้ด้วย แม้ทุกวันนี้ก็ยังมีคำสอนที่จริงนั้น

หลักฐานยืนยันก็มี“พระไตรปิฎก”นี้ไง ที่บันทึกคำสอน ทฤษฎีที่“พ้นทุกข์อรยัสจ”ของพระพุทธเจ้าเหลืออยู่แท้

แต่ทำไมคนไทยตั้ง ๙๕% ที่เป็นพุทธศาสนิกชน จึงไม่สามารถ
“พันทุกขอริยสัจ” พันโคกปริเทวะทุกข์โหมหนัสอุปายาสกัน ให้สม
กับที่คนในโลกยกย่องว่าเป็น“เมืองพุทธ”

พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้เรื่อง“อริยสัจ ๔” จึงจะสามารถเข้าถึง
“อานาจ”ที่พา“พันทุกข์”ได้เด็ดขาดแท้จริง

ในศาสนาพุทธ มี“อานาจ”นี้แลเป็นคำสอนอันประเสริฐ

(๒๖๑) “ผู้พันทุกขอริยสัจ”ชื่อว่า เป็นผู้ที่มี“อานาจ”มัธยม?

แล้ว“อานาจ”นั้นมีจริงมัธยม? หรือหลอกชาวโลก

มีจริงแน่ ถ้าศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ พระพุทธเจ้าตรัสว่าตราบที่มี
ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วยสัมมาทิฏฐิอยู่ ตราบนั้นโลกไม่ว่างจาก
อรหัตต์

ผู้เป็น“อรหัตต์”นี้แล คือ ผู้มียอดแห่ง“อานาจ” ที่เป็น
“ธรรมาธิปไตย”(อานาจที่เป็นธรรม) ทำให้คน“พันทุกขอริยสัจ” พัน
โคกปริเทวะทุกข์โหมหนัสอุปายาสได้อย่างจริงแน่แท้ยิ่ง

อานาจที่เป็น“ธรรมาธิปไตย” คือ อานาจอย่างไร?

คือ ๑. ผู้สามารถรู้ยิ่งใน“ธรรมที่เป็นโลก”

และ ๒. ผู้สามารถรู้ยิ่งใน“ธรรมที่เป็นอัตตาหรือเป็นตน”

ผู้ที่จะมี“ธรรมาธิปไตย”จึงต้องศึกษา“อานาจในโลกหรือ
อานาจของโลก”(โลกาธิปไตย) และต้องศึกษา“อานาจในตนหรืออานาจ
ของตน”(อัตตาธิปไตย)

๑. “อานาจในโลกหรือของโลก”ผู้ศึกษาต้องสัมมาทิฏฐิ แล้ว
ปฏิบัติจนกระทั่งมี“ธรรมเป็นอานาจในความเป็นโลก”

๒. “อานาจในอัตตาหรือของตน”ผู้ศึกษาต้องสัมมาทิฏฐิแล้ว

ปฏิบัติจนกระทั่งมี“ธรรมเป็นอำนาจในความเป็นตน”

เริ่มข้อ ๑. ผู้ที่มี“อำนาจ”อยู่เหนือ“โลก” คือ “โลกุตระ”
จึงเป็นผู้ที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“โลก” เรียกว่า “โลกวิทู”

แล้วสามารถทำให้“อำนาจในโลกหรืออำนาจของโลก”นั้นๆ
(โลกาธิปไตย) ไม่สามารถอยู่เหนือเราได้สำเร็จจริง “อำนาจความเป็น
โลก”ไม่มีอีกสำหรับตน เรียกว่า “ผู้หลุดพ้นโลก”

ผู้สามารถปานนี้จะควรได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่มี“อำนาจ”มั้ละ?

(๒๖๒) นี้แหละ..ผู้มีอำนาจในโลก หรือผู้ไม่มีอำนาจในโลก

ผู้ทำได้ดังกล่าวนี้นี้ชื่อว่า เป็นผู้“มีอำนาจ”ทำให้“โลกนิโรธ”ได้ผล
หรือ“ดับสมุทัยในความเป็นโลก”ในตนได้ผล(โลก อตฺถิตตา) ย่อม
ชื่อว่า “ผู้ไม่มีโลก”(น โหติ) เพราะมี“อำนาจ”จริง

นี้แหละ..ผู้มีอำนาจในโลก(โลก อตฺถิตตา)

ส่วนผู้ที่ทำให้“โลกนิโรธ”ไม่ได้ผล หรือ“ดับสมุทัยในความเป็น
โลก”ในตนไม่ได้ผล(โลก นตฺถิตตา)

เพราะไม่สามารถทำให้“โลกสมุทัย”หมด“เหตุในความเป็นโลก”
ไปได้ คนผู้นี้คือผู้“ไม่มีอำนาจ”(น โหติ)

เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”(ไม่มีโลกวิทู)

และไม่สามารถทำให้“อำนาจในโลกหรืออำนาจของโลก”นั้นๆ
(โลกาธิปไตย) ดับไป หมดสิ้นไปสนิท ไม่เกิด ไม่มีอีกสำหรับตน
[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓]

นี้แหละ..ผู้ไม่มีอำนาจในโลก(โลก นตฺถิตตา)

ส่วนผู้ที่ไม่สามารถศึกษาอย่างลัมมาทิฏฐิ ก็แน่นอน ว่า
ย่อมไม่มีอำนาจที่จะ“ดับโลก”ในตนนั้นๆได้

ฉะนั้นแลคือ ผู้มี“อำนาจ”ในโลก หรือผู้ไม่มี“อำนาจ”ในโลก
ที่แท้จริง ขึ้นอารยสัจที่เดียว และท่านจะไม่แบ่งอำนาจในโลก

ผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงด้วยปัญญาอันยิ่งแล้ว จึงจะเป็น“ผู้ไม่
ยึดมั่นถือมั่นทั้งความมีโลก” และเป็น“ผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นทั้ง
ความไม่มีโลก” ได้อย่างจริงแท้ แล้วอาศัยโลกอยู่อย่างมีคุณต่อโลก

(๒๖๓) นี้แหละ..ผู้มีอำนาจในตน หรือผู้ไม่มีอำนาจในตน

ที่นี้ข้อ ๒. ปฏิบัติให้เกิดธรรม กระทั่งตนไม่มีความเป็น
“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ในตน คือ “อนัตตา” ได้สำเร็จจริง เพราะเป็น
ผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” หรือ“อาตมัน” ทั้ง ๓ ได้แก่
โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปัตตา

ผู้ที่มี“อำนาจ”เหนือ“ตนเอง”(อัตตา)ได้แท้ ก็คือ ผู้ที่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น“ตน”(อัตตาหรืออาตมัน) และรู้แจ้งรู้จริงใน
“ประโยชน์ตน”(โลกุตรธรรม)ที่สัมมาทิฏฐิ เรียกว่า “อัตตทัตถะ”

แล้วสามารถทำให้“อำนาจในตนหรืออำนาจของตน”นั้นๆ
(อัตตารูปไปตย)อยู่เหนือ“ตน”ได้สำเร็จจริง “อำนาจความเป็นตน
สัมบูรณ์แล้วในตน” กล่าวคือ จะ“มีตน”หรือ“ไม่มีตน” ก็รู้แจ้ง
จริง และทำได้สำเร็จจริงแล้ว เรียกว่า “ผู้หลุดพ้นตน”

และทำความเป็น“อัตตา”ให้“ดับ”ไปได้ ชนิดที่รู้จักผู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“อนัตตา”ได้อย่างเห็นแจ้งรู้จริงของจริงแท้

เพราะสามารถทำให้ความเป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จในตนกระทั้ง
เกลี้ยงสิ้นสนิท จนเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป(สัสตัง) ไม่
แปรเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้อีกด้วย
(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว (อสังกุปปัง)

เพราะ“ดับอัตตา”ในตนได้สำเร็จจริงแล้วจึงเป็นผู้เห็นแจ้ง
ภาวะจริงในความเป็น“อนัตตา”แท้ๆ และเป็นผู้มีสิทธิมี“อำนาจ”
อยู่เหนือทั้ง“อัตตา”และ“อนัตตา”

(๒๖๔) ผู้พ้นโลกและพ้นตน เพราะมี“ธรรมเป็นอำนาจ”

ซึ่งในชีวิตปัจจุบันของผู้ใดที่ยังมี“ขันธโลก-ชาติโลก”ของตน
อยู่ แม้จะตายกายแตกไป(กายัสสะ เกทา) แต่ยังไม่ทำ“ปรินิพพาน
ชนิดเป็นปริโยสาน”เป็นที่สุดท้าย ย่อมยังมี“อติภาพ”หรือมี“ตัวตน
ที่ยังอาศัยอยู่”ก็มี“อัตตา”นี้แหละอยู่

ทว่าเป็นผู้สามารถ“ดับอัตตา”ของตนได้อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง)
ยังยืน(ฐัง) ตลอดไป(ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง)
ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้อีก(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว
(อลังกุบปัง) สำหรับส่วนเป็น“อัตตา”ที่อุกศลในตน

“พลังงาน”ของอุกศลจิตที่หมดไปนั้นก็ไม่ได้หมายความว่า
“พลังงานจิต”หายไปส่วนหนึ่ง แต่กลับเป็น“พลังงานอุกศล”หายไป
เปลี่ยนเป็น“พลังงานกุศล”ทวีขึ้นมาแทน จึงเป็นผู้มี“พลังงาน”
ที่เป็น“กุศล”เพิ่มขึ้นมาอีกเท่าตัว

เมื่อคนผู้นี้ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จึงเป็นผู้มี
“พลังงานกุศล”ทับทวียิ่งขึ้นๆ

“ปรินิพพาน”ชนิดที่เป็น“ปริโยสาน” หมายความว่า ผู้ที่ตาย
กายแตก หรือตายหมดลมหายใจในครั้งนี้ เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว
จะไม่มี“สรีระ”(ร่าง)หรือ“องค์ประกอบของรูปกับนาม”(กาย)และแม้แต่
“ใจ”ในความเป็น“ชีวิต”หรือ“วิญญาณ”คนผู้นี้มีเหลืออยู่ในโลกใดๆ
ในภพใดๆอีกเลยตลอดกาล

“ชีวิตินทรีย์” จะไม่เป็น“ชีวิตของคนหรือสัตว์”ในโลก ไม่ว่า
โลกลูกไหนๆใดๆ อีกต่อไปนิรันดร

(๒๖๕) “ธรรมที่เป็นอำนาจ” จึงยังมี“อำนาจ”ทับทวียิ่งขึ้น

ดังนั้น ผู้ที่มี“นิพพาน”หรือบางที่ใช้คำว่า“ปรีนิพพาน”
แต่ยังไม่เป็นชนิดที่“ปรีโยสาน” ผู้นี้ก็สามารรถ“ไม่ยึดมั่นถือมั่น
ทั้งอตตตา”และ“ไม่ยึดมั่นถือมั่นทั้งอนตตตา” ซึ่งจะเป็นได้ก็ต้อง
ด้วย“ปัญญา”ที่ไม่ให้โต่งไปข้างใดฝ่ายใดได้อย่างแท้จริงของผู้
ไม่มี“ตัวตน” หรือไม่มี“อตตตา”จริง จึงไม่มีความลำเอียงแน่แท้

เพราะไม่มี“ต้นเหตุที่เป็นตน”(กิเลส)ไปบงการ“ตน”ให้ใช้
“อำนาจ”มาให้ตนอีกแล้ว เพราะ“ตน”หมดสิ้น“ตน”แน่แท้แล้ว

นี่แหละคือ ผู้ที่มี“อำนาจเหนือโลก” และเป็นผู้ที่มี“อำนาจ
เหนือตน” ซึ่งยิ่งใหญ่ในความเป็น“โลก”และเป็น“ตน”หรือเป็น
“อตตตา”(อาตมัน)อย่างประเสริฐวิเศษจริงๆ

เพราะเป็นผู้ไม่“เบ่งตน”ใส่โลก และไม่“เบ่งโลก”มาทับตน หรือ
ไปใส่ใครๆในโลก

จึงเป็นผู้มี“ธรรมเป็นอำนาจ”หรือ“ธรรมาธิปไตย”แท้และจริง
มีอำนาจที่เป็นกุศลยิ่ง ด้วยประการอย่างนี้

ผู้มี“อำนาจพันโลก” และมี“อำนาจพันตน”เช่นนี้เอง ที่เป็น
“ผู้พันทุกขอริยสัจ”ได้จริงยิ่งใหญ่

และเป็นผู้ไม่มีภัยไม่มีโทษใดๆต่อโลกต่อมนุษย์ใดอีก

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” และไม่มี“ตน”จริง

เป็นผู้ทำงานตามพลังงานที่มีมากยิ่งขั้นแก่ผู้น้อยอยู่จริง

นี่คือ “นักการเมือง”ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

(๒๖๖) ผู้พันโลกและพันตน จึงเป็นนักการเมืองแท้จริง

คนที่ชื่อว่า “นักการเมือง” เพราะเหตุใด?

เพราะท่านผู้นั้นมีคุณสมบัติ “พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ” แท้จริง

พหุชนหิตายะ แปลว่า ผู้ทำประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ

พหุชนสุขายะ แปลว่า ผู้ทำความสุขให้แก่มวลมนุษยชาติ

โลกานุกัมปายะ แปลว่า ผู้รับใช้โลก ผู้อนุเคราะห์โลก

จึงยังมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างคนผู้รับใช้โลก อนุเคราะห์โลก

เป็นประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ ทำความสุขให้แก่มวลมนุษยชาติ

ผู้มี “อำนาจในตนหรือของตน” (อัตตาทิปไตย) จริง และผู้มี “อำนาจในความเป็นโลก” (โลกาทิปไตย) จริง จึงมี “ความจริง” ครบทั้ง

๒ ด้าน โดยมี “จิต” (เจต) เป็นได้จริง และมี “ความรู้” (ปัญญา) ตามความเป็นจริงนั้น ชนิดที่ไม่มีกิเลสหรือมารบงการ

ผู้ไม่มี “กิเลส” ในใจตนจริง คือ อรหันต์ หรืออาริยบุคคลชั้นต่างๆ จึงเป็น “นักการเมือง” ตัวจริง ด้วยปรมัตถสัจจะ

ผู้มีความจำเป็นต้องรับ “อภิเนนทานการ” คือ ของตอบแทนที่ควรให้ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง (compliment) หรือเพราะท่านเป็นผู้ซึ่งต้องมี “ทักษิณียทานแก่ท่าน” (complimentary) อย่างยิ่ง

นี่คือ ผู้มี “ธรรมเป็นอำนาจ”

ในประเทศไทยเราก็คือ พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ฯ นี้แลคือ ผู้ต้องเทิดทูนถวาย compliment แก่พระองค์อย่างสูงส่งยิ่ง

ใครประสงค์จะเป็น “นักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่” จงถอดแบบอย่างจากพระจริยวัตรของพระเจ้าแผ่นดินรัชกาลที่ ๙ แห่งวงจักรีไทยนี้ แล้วเทิดทูนเอาเป็นแบบอย่างของ “นักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่” แท้จริงนี้

เกิดเหตุ

“นักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่” ต้องใช้ “ธรรมเป็นอำนาจ”

โดยเฉพาะคนที่พอร่วมยุคร่วมสมัย ที่เราจะศึกษาเอาเป็น “นักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่แท้จริง” ของโลกก็คือ มหาตมะ คานธี นั่นแล คือ “นักการเมือง” ผู้มีอำนาจโดยธรรมที่แท้จริง

หรือคนไทยที่พอจะเห็นเป็น “รูปธรรม” ชัดๆ ก็คือ พลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นต้น นี่พูดด้วยสัจจะ เป็นวิชาการ ไม่ใช่ยกยกกันเอง ผู้ควรแก่ “ทักษิณา” นั้น ก็จะมีข่าวของทรัพย์สินวัตถุประกอบ ในชีวิตอยู่อย่างพอเหมาะพอสมแก่ “ฐานะฐานะ” (sufficiency)

ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนตลอดชีวิตของท่านว่า ท่านเอนเอียงไปข้าง “มักน้อย-สันโดษ-ไม่เสพสวรรค์(อสังสัคคะ)-รักสงบ-ขยันพากเพียร”

(๒๖๗) “นักการเมือง” ที่แท้จริง มีลักษณะแห่งอำนาจในตัว

ความเป็น “อำนาจ” ดังกล่าวนี้ คือ “อำนาจที่เหนือโลกและอำนาจที่เหนือออตตา” เป็น “อำนาจโดยธรรม” นี้แหละคือ อำนาจแท้ของ “ธรรมาธิปไตย”

ความเป็น “อำนาจ” จริงแท้อย่างนี้ ปานะนี้ จะนับว่า เป็นผู้ “มีอำนาจ” มั้ยล่ะ?

ซึ่งทั้ง “ในโลกล” ก็มี “อำนาจ” เหนือโลก และทั้งที่ “ในตน” ก็มี “อำนาจ” เหนือตน จึงไม่ยึดทั้งโลก และไม่ยึดทั้งตน

เป็นผู้ทำงานรับใช้โลก ทำประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติอยู่ ทำความสุจริตให้แก่มวลมนุษยชาติอยู่ ด้วยความไม่เห็นแก่ตัวจริงๆ

ไม่ใช่ “ความเห็นแก่ตัว” ไม่ใช่ “กิเลส” มาบงการตนเอง ทำงานให้แก่บ้านเมืองอยู่ หรือเพื่อมวลชนในบ้านในเมืองอยู่ เช่นนี้จะ

เรียกว่า ทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง มั้ยล่ะ?

เป็นผู้ทำงานทำการให้แก่บ้านเมือง โดยไม่เห็นแก่ตน อย่างนี้
ยังจะเรียกว่า “นักการเมือง” ไม่ได้หรือ?

ผู้ปฏิบัติเข้าใจ“โลก”และเข้าใจ“ตน”อย่างลัมมาทิมูลิจริง แล้ว
ลดความเป็น“โลก”ในตน ซึ่งก็คือ ลดความเป็น“อัตตา”ในตนลงได้
ก็เริ่มมีความเป็น“พุทธ”ไปตามลำดับ

ผู้“พ้นโลก”และ“พ้นตน”หรือ“พ้นอัตตา”บริบูรณ์ ก็เป็นผู้ที่
เป็น“พุทธ”สัมบูรณ์เต็มตัว

เพราะมีอำนาจที่ชื่อว่า“ธรรมาธิปไตย”เต็มตัว

ซึ่งความมี“อำนาจในตัว”นี้ จะแตกต่างกันไปคนละบุคคลิกภาพ

(๒๖๘) ผู้พ้นทุกบาริยสัง คือ ผู้มี“อำนาจ”กำจัด“มาร”

ด้วยเหตุฉะนั้น “อำนาจ”ดังกล่าวมานั้นจึงเป็น“อำนาจ”ที่..แม้
แต่“มาร”หรือซาตานก็ไม่มี“อำนาจ”จะแฝงเข้ามาทำ“ทุกข์” หรือ
ไม่มี“อำนาจ”จะแฝงเข้ามาบงการให้เราทำชั่วทำบาปได้อีกเลยเด็ดขาด
เที่ยงแท้(নিজ) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ(อสัง
กุปปัง)

คนทุกคนไม่มีใครปรารถนาจะมี“ทุกข์” หรืออยากทำชั่ว
ทำบาปสักน้อยสักนิด แม้เท่าธุลีละออง

ไฉ้มัย..?

แต่คนก็ยังหลงติดยึดความเป็น“สุข”ที่จะต้องได้ ที่จะต้องมี
“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กามคุณ ๕-อัตตา ๓” อยู่เพราะ“อวิชชา”

นี่แหละที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบว่า โลกธรรมและโลกกาม

ทั้งหลายนั้น เป็น“สุขัลลิกะ” คือ สุขมันไม่ใช่ความจริงเลย มัน“เท็จ” (อลิกะ แปลว่า เท็จ) แต่ก็ยากจริงๆ ที่คนปุถุชนทั้งหลายจะเห็นได้ว่า “สุข”มันเป็นเท็จอย่างไร...!!!!????

และ“อัตตา”ก็ยังคงเป็น“สุขัลลิกะ”กันอยู่อีกแหละ ก็เป็น “อัสสทัตถสฺส”จนได้ เพราะ“อวิชชา”(ความโง่)ของคนนั่นเอง ทั้งๆที่ ตามอารยสัจมันเป็น“ความลำบาก” คือ “กิเลส”

มันไม่เหมือนกาม ก็ตรงที่มันไม่ได้ไปเบียดเบียนคนอื่นเสพ สุข มันเสพในตนเองเท่านั้น แต่มันก็เป็น“สุขเท็จ”ที่“อุปาทาน” ของตนยึดอยู่ทั้งนั้น มันฝังใส่อนุสัยทั้งสิ้น กามกับอัสสทัตถสฺสจึงคือมาร ทั้ง“กาม” ทั้ง“อัสสทัตถ”จึงไม่ใช่สิ่งที่น่าได้น่ามีน่าเป็นเลย

(๒๖๙) ทำไมคนยุคนี้ไม่เชื่อและไม่ตื่นตัวกับบอร์หันต์แท้?

แต่คนปุถุชนทั้งหลายก็ยังคงมกมายจมอยู่กับ“กาม”กับ “อัสสทัตถ”ว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็น กันอยู่เต็มโลก

หากใครกำจัด“กาม”และ“อัสสทัตถ”ออกจากใจตนได้ จนกระทั่ง ถอน“เหตุ”ถึงราก(อนุสัย)ของทั้งกามทั้งอัสสทัตถหมดสิ้นอย่างเที่ยงแท้ ยั่งยืนตลอดไป ไม่แปรเป็นอื่น ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบอีก อย่างเป็นผลสำเร็จได้ ปรากฏขึ้นในโลกจริง

ปุถุชนคนทั้งหลายจึงต้องเคารพคนผู้นั้นจริงๆ ถึงขั้นยกย่อง เทิดทูนบูชาในความประเสริฐที่ปรากฏจริงได้นี้

ว่าเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม) เป็นความมหัศจรรย์ แต่ เป็นจริงมีจริงที่เชื่อเชิญให้มาตุได้ เรียกว่า“เอหิปัสสิโก”

แม้กระนั้น จะเชื่อเชิญกันขนาดไหนคนก็ไม่ตื่นตื่นสนใจ เท่ากับ“อบายมุข”ที่รุ่งเรืองอยู่ในโลกในสังคมสมัยนี้หรอก

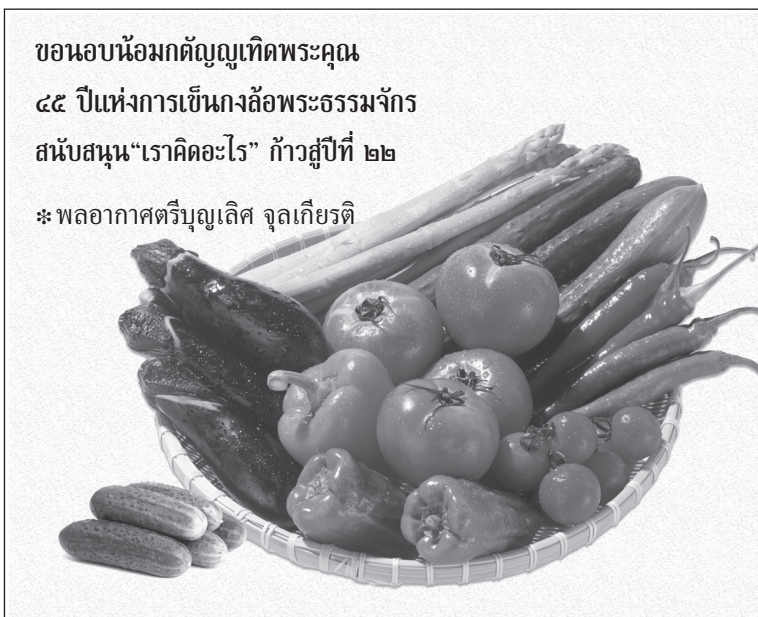

ทั้งๆที่ ผลสำเร็จแบบนั้นมันเป็นเรื่องจริงถึงขั้น“กำจัดมาร”ผู้พาทุกข์ พาทำชั่วทำบาปไปจากจิตตนได้เด็ดขาดแท้จริง ไม่สามารถมาเป็นเหตุทำให้ทุกข์ ให้เลวให้ชั่วต่อไปในชีวิตได้อีกเลยตลอดไป เป็นผู้“พ้นชั่ว-พ้นทุกข์อาริยสัง”ที่เป็นได้ พิสูจน์ได้ ยืนยันได้ มีได้ แม้ทุกวันนี้ และ“เป็นจริง”จริงๆนะ

เรามั่นใจว่า เรา“สัมมาทิฏฐิ”และปฏิบัติธรรมมีมรรคผลได้จริง พระพุทธเจ้าตรัสว่า ถ้ามีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็น“สัมมาทิฏฐิ”อยู่ตราบไต่ อรหันต์ยังมีได้อยู่ตราบนั้น

แต่กระนั้น“อรหันต์”ที่แท้จริงปรากฏขึ้น และใครจะบอกว่านี่คืออรหันต์ คนก็จะไม่เชื่อง่ายๆ และไม่ตื่นเต้นเท่ากับลูกของตนหรือคนที่เราเชียร์ได้รับรางวัลชัยชนะในงาน“อบายมุข”ของสังคมพรวก เพราะคนในยุคนี้ ไม่เชื่อกันแล้วว่าจะเป็นได้ นั่นก็เนื่องมา

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒
* พลอากาศศตริบุญเลิศ จุลเกียรติ

จาก“ในภูมิรัฐ”ของคนยุคนี้ฐานแห่งปัญญายังห่างไกล“โลกุตรภูมิ”
เกือบจะทั้งนั้นแล้ว “ภูมิปัญญาที่จะพาให้เชื่อ”ไม่มีนั่นเอง “ในภูมิรัฐ”
มันแน่นไปด้วย“โลกียภูมิ” “ภูมิรัฐ”จึงไม่ประสีประสากับ“โลกุตร
ธรรม”เลย จึงเห็นแล้วก็เฉยๆ

เหมือนไม่มีอะไร ยิ่งกว่าไม่เห็นพระ

(๒๗๐) ทำไมคนไทยไม่แยแสที่จะ“พ้นทุกข์อาริยสัจ”

เมืองไทยนี้มันน่าจะมีคนกรูกรียวกัน“ศึกษา”หาความรู้ของ
พระพุทธเจ้า เพราะมันเป็นยอดแห่งความรู้แท้ๆ แล้วพากัน“พ้น
ทุกข์”อันเป็น“ทุกข์อาริยสัจ”แล้วเป็นประเทศที่มีอาริยบุคคล มีผู้บรรล
อรหัตตนำหน้าประเทศอื่นๆในโลก มีใช้หลงอยู่แต่ัจฉริยบุคคล

ทำไม?...คนไทยจึงไม่ค่อยแยแส“การศึกษา”ที่พา“พ้นทุกข์
อาริยสัจ”ได้จริงๆของพระพุทธเจ้า...??? มันนางงจริง...!!!!

ทั้งๆที่ทุกข์ในสังคมแต่ละวินาทีของปัจจุบันแห่งวันแห่งปี
ในโลกใบนี้มันหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้นๆแท้ๆ...!!!!!!

ก็ขอตอบทันที ณ บัดนี้เลยว่า เพราะหาผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ด้วย“สัมมาทิฎฐิ”ได้น้อยแล้วในปัจจุบันนี้ เกือบจะพูดได้ว่า หาไม่ได้
แล้ว กันปานจะนั่นทีเดียว

ที่พูดเช่นนั้น ไม่ใช่ลบหลู่ดูถูก ไม่ใช่ด้นเดา ไม่ใช่พูดพล่อยเพื่อเจ้อ
ไม่ใช่หลงตนพูดอวดดีข่มอะไรอื่นไปหมด

แต่พูดตามที่เอาหลักวิชาของพระพุทธเจ้ามาตรวจสอบวัด
เทียบกันอย่างละเอียดทั้งรูปทั้งนาม ประดามีปรากฏอยู่จริงใน
สังคมมนุษย์โลกปัจจุบันนี้ให้ตรวจสอบได้ อย่างเห็นจริงมากพอ
กระทั่งสามารถวินิจฉัยผล

ถ้าตามเวลาที่อาตมาสัมผัสผัสความจริงนั้นๆมา ก็เกินกว่า ๔๕ปี
แล้ว(อาตมาเริ่มทำงานศาสนามาก่อนวช)

“ผลของการตัดสินใจ” จะพอเป็นที่ยอมรับกันได้มั้ยะ

(๒๗๑) ทุกวันนี้ยังมีหลักวิชา ที่เป็นหลักฐานใช้ตรวจสอบได้

เป็นต้นว่า หลักวิชาของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ชัดเจนใน
“มหาจัตตารีสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ จากข้อ ๒๕๒ ไป
จนถึงข้อ ๒๘๑ ระบุชัดความเป็น“สมาธิ”แบบพุทธ ดังนี้

ตั้งแต่ พระพุทธเจ้าเริ่มตรัสว่า “สมาธิ”นั้นของท่านต้อง
เรียกว่า “สัมมาสมาธิ” และ“สมาธิ”ที่ได้นี้ต้องเกิดจากการปฏิบัติ
“มรรค ๗ องค์” แล้วสั่งสมจิตให้เป็น“เอกัคคตาจิต”ในขณะที่ลืมนตา

ไม่ใช่เกิดจากการหลับตาเข้าไปในภวังค์ ตามที่กระแสหลัก
หรือส่วนใหญ่เกือบจะทั้งวงการที่ปฏิบัติ“สมาธิ”กันแบบmeditation
พึงปรากฏอยู่ในสังคัมการปฏิบัติ“สมาธิ”ของโลก

“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้าเป็น“แบบพิเศษ” แบบ supra
concentration มีวิธีปฏิบัติเฉพาะตน ไม่เหมือนใคร ผลยิ่ง
แตกต่างออกไปจาก“สมาธิ”ที่สะกดจิตหลับตาปฏิบัติ

และในหลักฐานอื่นอีกมากมายที่ยืนยันเสริมหนุนประกอบ
ว่า “สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า ไม่ได้หมายถึงเอา“สมาธิ” ที่เกิดจากการ
หลับตาปฏิบัติเป็นวิธีอันเอก(เอกายนัคค)แน่ๆ

แต่ต้องเป็น“สัมมาสมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”
อย่างเป็นระบบ ลืมนตาปฏิบัติมีสติเต็มตื่นอยู่ทุกทวารทั้ง ๖ รับรู้
ทุกสัมผัส ทั้งทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ

มีแค่ตัด“สัมผัสภายนอกเข้าไปอยู่แต่เพียงภายในใจ” โดยไม่ให้

รับรู้ภายนอก เหมือน“สมาธิ”ทั่วไปตามที่ปฏิบัติกันแพร่หลาย อยู่ในโลกสามัญนั้นเลย

น่าแปลกใจจริงๆ ในวงการศาสนาพุทธ ทั้งเรื่องราว และคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ออกซัดๆมาตลอด ตั้งแต่ทรงประกาศศาสนาเลย ว่า พระพุทธเจ้าท่านท่านนั้นในยุคนั้นศาสนานั้นก็เหมือนยุคนี้ คือ ในป่าก็มีดาบสฤๅษี หลับตาหนีโลก ส่วนในเมืองก็มี“พราหมณ์มหาศาล” ที่ฟังเพื่ออยู่กับโลกธรรมและเดรัจฉานวิชา เดรัจฉากถา ที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศเป็น“ศีลธรรมนุญ”ไว้ชัดๆ

ยุคนี้ก็ฉันเดียวกัน ในป่าก็มีพระ“ตุง”(จริงๆ) หลับตาหนีโลก บ้าง หลับตาอาศัยสังคมาอยู่บ้าง และในเมืองก็มี“พระมหาศาล” ซึ่งไม่แตกต่างกันเลยสักน้อย

ไม่เห็นชัดเห็นจริงได้อย่างไร??!! มันชัดยิ่งกว่าส่องกระจกเงาดีๆ

และแม้แต่เรื่องของ“สัมมาทิฏฐิ” พระพุทธองค์ก็ได้ตรัสไว้ ๑๐ ข้อ ซึ่งใช้ตรวจสอบได้ว่า ใครสัมมาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิ ก็จะมีรู้ได้จาก“ทิฏฐิ ๑๐ หลัก”นี้ อย่างพอเพียงในการจะปฏิบัติบรรลุมรรคกันทีเดียว ก็ไม่เห็นจะเข้าใจ เอามาเรียนให้แตกฉานกันเลย

หากใครไม่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้ ก็แน่นอนว่า ปฏิบัติไม่บรรลุมรรคผลของพุทธแน่

(๒๗๒) เปรียบเทียบ“มิจฉา”ต่างๆที่จะต้องหยุดกิจกรรมนั้นให้ได้

หรือแม้แต่“มิจฉา”ต่างๆที่เป็น“อาการกิริยา”ของคนอันอยู่ใน “กรรม”ทั้งหลาย ที่จะต้องปฏิบัติให้“สัมมา” จึงจะมีชีวิต“เจริญ” ไม่ว่าเจริญเพียงภายนอก หรือเจริญถึงจิตใจ และในแบบโลกีย์ก็ดี หรือในแบบโลกุตระก็ดี

ภาวะ“บาป”ก็ต้อง“รู้”ให้ถูกต้อง และต้อง“หยุดทำ”กันจริงๆ จึงจะสิ้น“บาป”แน่แท้

ถ้า“หยุดทำ”เพียงแค່ภายนอกก็“ไม่มีบาป”ที่จะไปกระทบคนอื่นสัตว์อื่นใด ไม่มีเวรมีภัยชั้นหยาบ และถ้า“หยุดทำ”ได้“ภายในใจ” ได้เลยทั้งภายนอกด้วย ก็ไม่มี“บาปภัย”ใดเลย

ถ้าใคร“หยุดทำ”ภายในใจได้จริง แต่ภายนอก“ยังทำภัยทำโทษ”กับคนอื่นสัตว์อื่นอยู่ นั้น ก็แล้วแต่ว่า“สัตว์นั้นคนนั้น”เขาจะ“จงเวรจงภัย”กับตนหรือไม่

หากคนอื่นสัตว์อื่นยัง“จงเวรจงภัย”กับเราอยู่ ก็ย่อมมีเวรมีภัยกันต่อไป

“บาป”จริงๆก็คือ กิริยาอาการทั้งภายนอกทั้งภายในที่ยังเป็นภัยเป็นโทษ ผู้“หยุดทำภัยทำโทษ”ทั้งภายนอกและภายใน จึงได้แก่ผู้“ไม่มีบาปไม่มีชั่ว” แต่ผู้นี้จะมิแต่“กุศลจิต” และทำแต่“กุศล”ทั้งภายนอกภายใน

ส่วนผู้มีกิริยาอาการภายนอกจะดูเหมือนทำชั่ว เช่น พูดด้วยวาจา ทำทางที่ดูแรง ดูดู ทั้งทำทาง สุ่มเสี่ยง ภาษา แต่ใจทำนั้น “หวังดี”ทั้งนั้น มีแต่“กุศลจิต” จะไม่มีเชื้อร้ายในใจชักนำ(อสังขริกัง) เลยอย่างแท้จริง ซึ่งผู้อื่นจะไม่สามารถล่วงรู้“ความจริง”นี้ของท่านได้

อย่างนี้คือ “กรรม”ที่“ไม่มี”บาป”สำหรับตนเลย แต่ถ้าคนอื่น

ยึดถือ ก็ย่อมมีผลอยู่แน่ เป็น“จงเวรจงภัย”กันไปสำหรับผู้ยึด
จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการกิริยา”ของ“บาป”ของ“กิเลส”แล้ว
ปฏิบัติจนกระทั่งมีผล“สติ”เป็น“ใหญ่”(อธิปไตย) “ปัญญา”เป็น“ยิ่ง”
(อุตตระ) [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘]

ผู้ปราศจากกิเลสในใจแม้แต่อนุสัย ถือว่า“สูงสุด”ยอดเยี่ยม
หากยังเหลือกิเลสอยู่แค่“สิ้น“อาสวะ”แต่ยังมี“อนุสัย”อยู่ ก็ยัง
มีผลแห่ง“อกุศล”อยู่จริง ตามที่มีจริงแม้มากหรือน้อยนิดนั้นๆ
ผู้สิ้นกิเลสถึงขั้น“อาสวะ”นั้น(อวิชชาสวะ) ถือว่า เป็นผู้“สิ้น
เจตนา”แล้วจริง สำหรับผู้ที่ผ่านขั้นตอนของ“อรรถผล”ขึ้นไป
ส่วน“อรรถันต์”นั้นคือ ผู้หมดสิ้นแม้แต่“อวิชชาอนุสัย”
พลังของ“สติและปัญญา”จึงจะมี“ฤทธิ์”สามารถหยุด“อาการ
กิริยา”ของบาปของกิเลสได้ “วิมุติ”อันเป็น“แก่น”(สาระ)ของศาสนา
พุทธ ก็มีปรากฏการณ์จริง(สัจภาวะ)ในตนขึ้นให้ผู้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง เป็น“ภาวะเฉพาะตัว”(ปัจเจกตัตถ์)

(๒๗๓) ความเป็น“กุศล”กับความเป็น“บุญ”ต้องรู้ให้ถูกแท้

ภาวะ“กุศล”หรือ“บุญ”ก็ต้อง“รู้”ให้ถูกต้อง และต้อง“ทำ”
ให้ถูกแท้กันจริงๆ จึงจะ“อยู่อย่างเจริญ”ถูกต้อง

เช่น “อาชีพ”ซึ่งเป็นกรรมหรือการกระทำเพื่อเลี้ยงชีพ เพื่อ
ยังชีพนั่นเอง ทุกคนต้องมี“อาชีพ” ต้องเลี้ยงตนด้วยการกระทำ
คือกรรม”อยู่ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าแบ่งกรรมที่เป็นการทำงานอาชีพ
อัน“มีจณา”ไว้ถึง ๕ ข้อ ซึ่งล้วนยังเป็น“มีจณาชีพ”อยู่ทั้ง ๕ ข้อ
[กุหนา, ลปนา, เนมิตตกตา, นิปเปลีกตา, ลาภานะ, ลาภัง นิชิตังสนตา]

ซึ่งต้องปฏิบัติให้“หยุดอาการกิริยา”ของ“อาชีพ” ตั้งแต่อาการ

กิริยาภายนอกไปถึงภายในให้เจริญตามลำดับแต่ละชั้น

ชั้นต่ำหยาบ ๒ ข้อต้นคือ “กุหนานา”(การโกง) กับ“ลปนา” (การหลอกลวง) หากใครไม่เลิกการกระทำนี้เลี้ยงชีพ เป็นขั้นต้น ขึ้น ยัง“กระทำการโกงเลี้ยงชีพอยู่”(กุหนาน) หรือขึ้นยัง“กระทำการหลอกลวง อยู่”(ลปนา) ก็ยังสะสม“บาป”อยู่ทุกกิริยาของกรรมอยู่นั้นแหละ จึง มีแต่“บาป”เป็นสมบัติ ไม่มีจบ

หากใครไม่มี“กรรม”การกระทำภายนอกกับ“มิจจาชีพ”ได้ ก็เป็น“กุศล”คือ คุณพ้นบาปทางกายกับวาจา แต่ยังไม่ได้“บุญ” เพราะ“ใจ”ของคนผู้พ้นแค่“กายกับวาจา”ยังมีกิเลสอยู่

ถ้าหากทางกายกับวาจาก็ไม่ทำได้แล้ว ทาง“ใจ”ก็สามารถ ชำระกิเลสภายในใจไปได้ด้วย “การชำระกิเลสได้” จึงจะเป็น“บุญ”

นี่คือ “อตัถิ ทินนัง”(ทานที่ให้แล้วมีผล)และ“อตัถิ ยิฏฐัง”(ปฏิบัติ ธรรมตามวิธีนั้นได้ผล) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖ คือ สัมมาทิฏฐิที่ยังเป็นสาสวะอยู่ เพียงแต่เรา “สัมมาทิฏฐิ”แล้ว และถ้าปฏิบัติลดละกิเลสได้ไปตามลำดับ ก็เป็น“ส่วน แห่งบุญ”(บุญญภาคิยา,บุญญภาค) ให้ผลแก่ชั้นธ”(อุปริเวปัγκα)

“ส่วนบุญ”(บุญญภาค)บางส่วนที่ชำระกิเลสออกไปได้บ้าง ก็ให้ “ผลแก่ชั้นธ”(อุปริเวปัγκα)ไปตามลำดับ จนกว่าจะสามารถชำระกิเลส นั้นๆได้หมดไปสิ้นจากใจ กระทั่งมี“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ -ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคคังคัง”จิตหาอาสวะมิได้ พรั่งพร้อมด้วยอริยมรรค เจริญอริยมรรคอยู่

“สัมมาทิฏฐิ”นี้จึงจะเป็นอนาสวะ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”

(๒๗๔) “พื้มนิจฉาชีฟ ๕” บองพุททนน้สูงสู่วิเศษลิกล้ำแพ้

การเริ่มต้นปฏิบัติกับ“มิจฉา”ข้อที่ ๓ คือ การถือศีล เพื่อปฏิบัติให้ได้ผลที่เหมาะสมกับตน(เนमितตกตา) แล้วปฏิบัติให้มิจผล “พื้มนิจฉาชีฟ” หรือเป็น“สั้มาชีฟ”ไปตามลำดับชั้นตอน พุททเจริญอย่างนี้

ต้องหยุดกิริยา“อาการ”ที่ทำ“อาชีฟ”นั้นให้ได้ทั้งภายนอกเข้าไปถึงภายในให้ได้ ถ้าไม่ได้ ในจิตของผู้นั้นก็เกิด“isotope”(chain reaction ปฏิิกิริยาลูกโซ่ทางชีววิญญาน) ที่แตกตัวออกไปทั้ง nuclear fission ทั้ง nuclear fusion ไปตลอด ไม่หยุดหย่อน

ต้องละเลิกให้ได้จึงจะ“เจริญ”ไปเป็นขั้นๆ โดยหยุดข้อ ๑-๒ ก่อนอื่นให้เด็ดขาด แล้วตั้งตั้นมี“ไตรสิกขา”ตั้งแต่ปฏิบัติ“ศีล ๕”เป็นขั้นต้นที่สุด เพื่อให้เกิด“สมาธิ”ที่เป็น“สั้มาสมาธิ”(Supra concentration) แล้วจึงจะขึ้นสู่“สั้มาญาณ-สั้มาวิมุติ”ไปตามลำดับ

คือ การเจริญเป็น“อธิจิต(จิตที่อยู่ในภาวะ neutron)-อธิปัญญา(จิตที่อยู่ในภาวะ proton)” ซึ่งเป็น“หน่วยของชีวะ”(นิวเคลียสของชีววิทยา) ไปตามลำดับเป็นมหัศจรรย์อย่างไม่เคยมีมาก่อน

จาก“สั้มาอาชีวะ”ข้อที่ ๓ ก็จะมีบรรลุสู่ข้อที่ ๔ นิปเปสิกตา คือ ต้อง“พื้มนการมอตนในทางผิด”

ข้อนี้ก็ล้ำค่ามาก นิปเปสิกตา หมายถึง ผู้ที่พื้มนิจฉาชีฟส่วนตนได้แล้ว คือ ตนบริสุทธิ์สะอาด ตนไม่ทำมิจฉาชีฟส่วนตนได้แล้ว (เท่าที่ตนหันมาได้ตามขั้นนั้นๆ) แต่ตนยังทำงานมีส่วนได้ส่วนเสียอยู่กับผู้“มิจฉาชีฟ”ที่เราพื้มนมาได้แล้วอยู่ เช่น บริษัทที่เราทำงานอยู่ด้วยนั้นๆไม่บริสุทธิ์ในสั้มาอาชีฟที่เราพื้มนได้แล้ว แต่เรายังร่วมทำงานรับส่วนได้ส่วนเสียอยู่กับเขา หรือยังส่งเสริมเขาอยู่ เป็นต้น

อย่างนี้ เราก็ต้อง“พื้มนิจฉาชีฟ”แม้อย่างนี้ให้ได้ ให้บริสุทธิ์

ในมิจฉาชีพข้อที่ ๔ นี้ จึงจะชื่อว่าบริสุทธฺิ สูงขึ้นไปอีกในความเป็นผู้มี“สัมมาอาชีพ”ของพุทธตามลำดับๆ

ผู้พ้น“มิจฉาชีพ”ขั้นที่ ๓ (เนมิตตกตา)ได้บริสุทธฺิ ก็เป็นผู้มีการแสวงหา“อาชีพ”ที่ไม่มอบตนในทางผิด ซึ่งต้อง“ทำอาชีพส่วนตัว”นี้แนวทางหนึ่ง จึงจะชื่อว่า“พ้นการมอบตนในทางผิด”

หรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องไปร่วมทำงานกับ“บริษัท”หรือหมู่กลุ่ม ชุมชนที่เขาปฏิบัติธรรมกันจริงๆซึ่งอย่างต่ำบริษัทหรือชุมชนนั้นต้องมีพื้นฐาน“ศีล ๕”ปฏิบัติเคร่งครัดกันจริงในสังคมนั้น เรียกว่า“ไม่คลุกคลีหรืออยู่ด้วยหมู่คนชั่ว”(อสังคณิกะ ซึ่งต่างจากอสังสัคคะ) จึงจะเป็นการพ้นจาก“มิจฉาชีพ”ข้อที่ ๔ นิปเปลีกตา นี่อีกแนวทางหนึ่ง

(๒๗๕) โดยเฉพาะ“พ้นมิจฉาชีพ”ข้อที่ ๕”นี้“บุญ”ตั้งแต่ต้น

ส่วน“มิจฉาชีพ”ข้อที่ ๕ นั่นคือ ผู้“ทำงานไม่รับลามกแลกลาม”(ลาภณะ ลามัง นิชคิงสนต)จริง คือ ทำงานฟรี ไม่รับของแลกเปลี่ยนจากการทำงาน ไม่ว่าจะของแลกเปลี่ยน-แรงงานแลกเปลี่ยน หรือแลกเปลี่ยน ยศ,สรรเสริญ,สุขใดๆ ก็ไม่มีการ“แลกเปลี่ยนค่าการทำงาน”ทั้งนั้น

ต้องละเอียดประณีตให้ดีๆนะ ว่า ลามกที่คนอยากได้มานั้น มันมีตั้งแต่ ลามกวัตถุข้าวของ แล้วก็ยศชั้นตำแหน่ง และต่อไปละเอียดถึงขั้นสรรเสริญชมเชยกยกย่อง แล้วยังมีแลก“สุข”บำเรอ “กาม” ที่สุดก็ยังมีแลก“สุข”บำเรอ“อัตตา” ที่ไม่ใช่รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสเสียดสีภายนอกแล้ว (บำเรอใจสดๆของตนที่มันต้องการ นอกเหนือจากรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสเสียดสีภายนอก เป็นภายในเฉพาะ)

๑. “ไม่รับ”แค่ทางกายภาพภายนอก ก็พ้นมิจฉาชีพได้ เป็นเบื้องต้น ซึ่งเป็นขั้นหยาบขั้นใหญ่แล้ว ก็พ้นมิจฉาชีพไม่เป็น

เห็นใครแล้ว มีแต่เป็นเจ้าหนี้ แค่นี้ก็ชื่อว่า เกิด“บุญ”แล้วตาม
ปรมาตถลัจจะ ในส่วนที่เราได้ให้ ได้เสียสละนั้นๆ

สิ่งที่กิเลสมัน“อยากรับ-อยากได้”นั้น จากหยาบก็ชั้นลามก
ต่อมาก็ชั้นยศ ต่อมาก็ก็ชั้นสรรเสริญ ที่สุดชั้นสุข จนที่ สุดชั้น
“อุเบกขา”ที่ยังเป็น“ภพ”

เมื่อ“จิต”ยังมี“อยากรับ-อยากได้” แม้แค่“อุเบกขา”มาบำเรอใจ
ที่“อยาก” ก็ยังเป็น“อิตตา”

ผู้ที่อยู่กับหมู่มุขและทำงานทำการอยู่กับหมู่มุขเต็มความขยันปกติ
แล้ว“ไม่รับ-ไม่เอา”มาให้ตน แค่ภายนอกนี้แหละคือ“พินิจฉาชีพ”
ที่สามารถรู้เห็นกันได้ทั่วไป เป็น“ความจริง”ตามสมมุติลัจจะ

เว้นแต่ว่า เราอยู่กับหมู่มุข“กินแรง”หมู่มุข ทำงานไม่คุ้มค่ากินค่าใช้
ที่เรากินเราใช้อยู่กับหมู่มุข เราก็เป็นหนี้โดยธรรมชาติ

(๒๗๖) แต่ยังมีนัยสำคัญละเอียดลึกซึ้งยิ่งในเรื่อง“บุญ”

เพราะ“กรรม”นั้น เป็นอันทำ “การไม่ทำ”ก็เป็นกรรมอย่างหนึ่ง
เป็นของจริง ประกอบไปด้วย“กายและใจ” ผู้ทำภายนอกด้วย
“เจตนา” เมื่อ“เจตนา”(มโนสัญญาเจตนา)ของผู้ทำงานมี“การไม่เอาอะไร
มาให้ตน”แล้ว และเริ่มตั้งแต่ภายนอกเราก็มี“การไม่เอา”อย่างแท้จริง

ก็นี่แหละคือ มีเจตนา ตามที่รู้มาว่า ต้อง“ทำกายและใจ” คือ
ทำ“ธรรม ๒”ให้รวมลงเป็น“ธรรม ๑” คือ กายภายนอกก็“ให้” ใจก็
ต้อง“ให้”ด้วย ตรงกันเป็น ๑ เดียว

สำหรับคนไม่เคยมี“สัมมาทิฏฐิ”ที่ให้“ทำใจในใจ”นี้มาก่อนเลย ก็
ไม่คิดจะทำ ก็ไม่มี“เจตนา”จะทำ ซ้ำไม่รู้ หรือรู้ผิดก็ทำใจในใจผิด

ผู้สัมมาทิฏฐิมาแล้ว และมี“การตั้งใจ”แล้ว “ชำระกรรม”ที่แท้

เป็นการกระทำภายนอก ที่มี“กริยาอาการใจ”ที่เป็น“เจตนาไม่เอา” หรือ“เสียดสละออกไป”จริง แต่ทำได้เพียงแค่“รูปรภายนอก”เท่านั้น ยังมี ส่วนภายในใจเรายังทำไม่ได้บริบูรณ์อยู่ ซึ่งจะลดได้แค่นี้ ก็ตรวจดู “ความจริง”ของตนๆตามที่มันสละ มันละมันลดได้ หรือยังมีอยู่ เช่น ยังอยากได้ตอบแทน ยังหวังแทน ยังอาลัยอาวรณ์ แต่ไม่เอา”แค่ภายนอก “ใจ”ก็มีผลสำเร็จไปส่วนหนึ่งแล้ว ตาม“เจตนา”แท้ที่ตรงตามการลดตัวตน”ออกจากใจ

ก็เกิด“บุญ” คือ “การชำระ”แท้จริงส่วนหนึ่งเข้ามาแต่จิตเป็น “ต้นทาง”แล้ว ทั้งภายในที่สอดคล้องกับกรรมภายนอกด้วย

เพียงแต่มันยังทำไม่ได้ อย่างเป็นจริงตามที่รู้ละเอียดเท่านั้น เว้นแต่ผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ” ที่เข้าใจเพียงว่า “ให้สิ่งของภายนอก”นี้ เท่านั้นแหละได้บุญ”แล้ว ส่วน“ใจในภายใน”นั้น ตนเองไม่รู้เลยว่า ต้องมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)ให้มีผลลดละให้ได้”นี้แหละเป็นสำคัญ

(๒๗๗) สัมมาทิฏฐิแล้วก็ยังต้องสัมมาปฏิบัติถูกต้องแท้จริง

เพราะความรู้ทางปรมาตย์ที่เป็นโลกุตระนั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่เป็น“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ที่ต้องเรียนรู้โดยมี“การสัมผัส”ทั้งภายนอกและภายใน ก็จะได้ศึกษา ความเป็น“รูปรกาย” อันศึกษาจาก“รูป ๒๘” และจาก“นามกาย” อัน ศึกษาจาก“จิต ๘๙-๑๒๑ และเจตสิก ๕๒” เป็นต้น

แต่เพราะในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ แม้“สัมมาทิฏฐิ” ที่ต้อง“รู้มาเป็นทิฏฐิ-เป็นปริยัติ”เสียก่อน ก็ยังไม่เคยได้ยิน ไม่เคย มีใครสอน จึง“ทำใจในใจ”ไม่เป็น ก็“ทำใจในใจ”ของตนให้เกิดเป็น “กิเลสโลก”ให้แก่ตนเต็มที โลภมากมายอย่างหาประมาณไม่ได้

(อับปมาณ) ข้ามิหนำอาจารย์ยังสอนให้“ทำใจโลภ-ตั้งจิตอยากรวย
อยากได้”ให้แก่ใจตนเองเสียอีก ผู้นี้ก็ไม่มีแม่“เจตนา”ที่สัมมาทิฐิ
จึงไม่เริ่มต้นเป็น“บุญ”เลย แม่แค่การทำงานทั้งหลายที่ทำกัน
ตั้งนั้นผู้สัมมาทิฐิจึงทำได้แม่ภายนอกก็ทำแล้ว ไม่เอาสิ่งแลกเปลี่ยน
จริงๆ เป็นอัน“พ้นภายนอกกามาวจร”(พ้นอโรรมาศิยสังโยชน์)
ส่วนภายในใจ ก็กำลังพยายามอย่างเป็นทางการเป็น“สัมมาวายามะ”อยู่ ตาม
ที่“มีสัมมาทิฐิมาแล้ว

๒. ถ้าเรามี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของเราให้บริสุทธิ์สะอาด
ครบทั้งภายนอกและภายใน(ต้องมีสัมผัสภายนอกอยู่ด้วยนะ จึงจะสัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย) ให้จิตใจ“ไม่มีอาการ”ที่บำเรอสราคะ“เป็นเราได้
เสพรส”(อัสสาหะ) ทั้งชั้น“รูปราคะและอรูปราคะ” ก็ไม่ละบำเรอเรา
เองว่าเราดีเราเก่ง(มานะ)“เป็นตัวเอง”(อัตตา) แม่ที่สุดส่วนละเอียดขั้น
“อรูปรแห่งรูปสี่ละของ”ที่เหลืออีก(อุทัจจะ)ก็ไม่เหลือ ที่สุดยังเหลือเศษ
แห่ง“ความไม่รู้แจ้งแทงรอดจบสัมบูรณ์(อวิชชา) ก็ไม่มีอะไรเหลือ
แล้ว ได้สำเร็จบริบูรณ์จริง ก็บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งภายนอกและภายใน

จึงเกิด“ธรรม ๒”ที่สามารถทำให้เป็น“ธรรม ๑”[พหุธาปี หุตวา
เอโก โหติ]ในขั้นตอนต้น ด้วยการทำให้หยั่งลงได้(เหว ชัมมา ทวยนะ
เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)อย่างรู้ๆเห็นๆอยู่หลุดๆในปัจจุบันนั้น
(ชานโต ปัสสโต วิหริติ)อย่างจริงใจจริงกาย ไม่มีอะไรแฝงเลยจริงๆ

จึงเป็นความสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ได้บริสุทธิ์ ก็
เป็นความสะอาดหมดจดด้วย“มิจฉาซีพ”บริบูรณ์ทั้งนอกและใน

ยิ่งเราขยันหมั่นเพียร ทำงานค้มและเกินมีค่าตามลัจจะที่แท้
จริง เราก็ยังเป็นผู้มีความค่ามากสูงยิ่งตาม“ค่า”อันควรนั้นๆเป็นลัจจะ

(๒๗๘) ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเหตุ-นิทาน-สมุทัย... ไດฎา?

แต่สังคมาพุททุกวันนี้ มันไม่สัมมาทิฏฐิกันจริงๆ พอจะฟังขึ้นไหม ขอภัยนะ ที่พูดนี้ เป็นการคึกษา“ความจริง”ที่เป็นอยู่จริง

ผู้รู้ก็ยังไม่รู้จักโลกุตระกันอย่างเป็นสัมมาทิฏฐิ แต่ก็สอนกันเผยแผ่มีจจาคิทิฏฐิกันให้แพร่หลายกันไปมากมายจนกลายเป็นมวลงชาวพุทธส่วนใหญ่กันอย่างไร้ใหญ่มาจริงจังแล้ว ความถูกต้องหรือผู้กล่าวสัมมาทิฏฐิเป็นเสียงนกเสียงกา หรือเป็นตัวตลกไปแล้ว

เมื่อไม่มีสัมมาทิฏฐิจึงไม่มี“ความจริงของผู้พันทุกขอาริยสัง”เป็นตัวอย่งยืนยันว่า “คนพันทุกขอาริยสัง”นั้นมีจริงนะ เป็นได้จริงนะ เป็นอย่งนี้ๆนะ แล้วเป็นอย่งไร? แบบใด? ดีประเสริฐไฉน?

ก็ได้พยายามพูดมา ๔๕ ปีมาแล้ว ก็ต้องพยายามต่อไป

เพราะ“ความจริงของผู้พันทุกขอาริยสัง”ซึ่งเป็นของพุทธแต่ผู้เดียว หลังจากได้เสื่อมไปจากโลกเกือบสิ้นเชื้อกันทีเดียว และเพิ่งจะเริ่มฟื้นคืน“ความจริงของผู้พันทุกขอาริยสัง”กลับมามีขึ้นอีกในเมืองไทยเมื่อไม่นานมานี้เอง ยังมีไม่มาก-ไม่ถึงขั้นมีพลังงานแห่งรูปธรรมและนามธรรมที่มีรังสีราศี และมีมวลปริมาณถึงขีดจนทำให้สังคมาผัสผัสเห็นความเป็นจริง อย่างเข้าใจได้ หรือรู้ง่ายชัด

ก็ต้องพากเพียรช่วยกันฟื้นฟู“ความพันทุกขอาริยสัง”อันเป็นคุณวิเศษนี้กันอย่างอุตสาหะวิริยะกันหนักเอาการ

ก่อนหน้านี้กล่าวได้ว่า มันไม่มีเลย นานมาแล้ว มีก็“มีจจาคิผล”เท่านั้น แต่หลงผิดกันว่าเป็น“สัมมาผล” แม้ทุกวันนี้ก็ยังหลงกันอยู่อย่างมั่นใจ แม้อาตมาจะพูด เอาหลักฐานพระไตรปิฎกมายืนยันกันแล้วกันเล่า จนน่ารำคาญ ๔๕ ปีแล้วก็ตาม

ก็เห็นในวงการพุทธนั้น มีแต่“พันทุกขโลกิย์”(อันมิใช่พัน

ทุกขอาริยสัง) ก็มีแต่ดิรัจฉานวิชา(วิชาที่ไม่พาไปนิพพาน) ดิรัจฉานกถา (คำพูดที่พูดกัน แม้จะแน่ใจว่าพูดธรรมะแต่ไม่พาไปนิพพาน) ที่เป็น “นิทาน”หรือ“นิยาย”กันอยู่เต็มสังคัมพุทธศาสนา

เพราะ“เหตุ”หรือ“สมุทัย-ปัจจัย”มิได้เป็นเหตุเป็นปัจจัยที่ สัมมาทิวฏฐิเข้าขั้น“อาริยสัง ๔”อันเป็น“โลกุตระธรรม”

มันเป็นกันได้แค่“โลกียธรรม” นิทานหรือนิยายทั้งหลาย ของคนไทยชาวพุทธ จึง“พันทุข์”อย่างแ่งแ่“โลกียะ”ทั้งสิ้น

มันเพราะ“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ที่ไม่เป็นไปตาม“มหา นิทาน”ที่พระพุทเจ้าตรัสไว้ั้นเลย

“ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์”ได้อย่างสุดยอด เพราะสามารถเป็น“มนุษย์โลกุตระ”จริงนั้นจะสูญหายไป กลายเป็น มีกันแต่“ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์”ได้แค่“มนุษย์ โลกียะ”กันแค่นี้เสียละหรือ?

(๒๗๙) แบบโลกียันั้น“การพันทุข์”ก็คือ“สุบิในปัจจุบัน”

นั่นก็คือ มีแต่“การพันทุข์”ชนิดที่“เป็นสุข”เพราะจิตใจได้ บำเรอกิเลสให้อ้วนให้หนากันไปอยู่เท่านั้น แม้แต่ที่เป็นภิกษุหรือ เป็นฆราวาสก็“พันทุข์”ที่อาศัยลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขที่หลงอยู่ใน ภพชาติเช่นเดียวกัน

ซึ่งใน“ทิวฏฐิ ๖๒” พระพุทเจ้าจัด“การพันทุข์”หรือการ มีสุขโลกีย”นี้ ยังถือว่า ยังเป็น“อุปาทาน”อยู่ทั้งนั้น เพราะแม้แต่ที่ หลงยึด“เป็นสุขในปัจจุบันธรรม”(ทิวฏฐิธรรม) อันได้แก่ กามคุณ ๕ กับฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ ก็ยังไม่รู้ตัวเลยว่า ตนเองเสพ เสวยกันอยู่เป็น“บรมสุข”(บรมัง สุขัง)เป็นปัจจุบันกันอยู่ทั้งภิกษุ

ทั้งฆราวาสทั้งหลาย โดยหลงว่า นี่คือ“ความพ้นทุกข์”สนิทสนม

ไม่มี“ปรโตโฆสะ”กันอีกแล้ว แม้“โยนิโสมนสิการ”ก็ได้แค่ การพิจารณาที่ยังไม่เข้าถึงความเป็น“กาย”เบื้องต้นเลย

ยัง“มิจฉาทิภูตฺธิ”กันอยู่แม้คำว่า“กาย” ในความเป็น“กาย”แล้ว“เวทนา-จิต-ธรรม”จะ“สัมมาทิภูตฺธิ”กันได้ได้อย่างไร

“โลกุตรธรรม ๓๗”คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จะสัมมาทิภูตฺธิได้อย่างไร “โลกุตรธรรม ๔”จะมีมาแต่ไหน

ศาสนาพุทธก็คงจะฟุ้งฟุ้งระเบิดเถิดเทิงไปเป็น“มิจฉาทิภูตฺธิ”ไปทั่วโลก เพราะสนับสนุน“มิจฉาทิภูตฺธิ”กันอย่างเอาจริงเอาจังกันมาก กันจัด กันหนักหนาสาหัสอยู่จริงๆ

คนทั่วไปก็ดี หรือพระบ้านก็ดี ก็“พ้นทุกข์”ด้วย“สุข”ที่หลงอยู่ในกามาวจรเป็นส่วนใหญ่ หลง“สุข”ในภพเป็นส่วนรอง ตาม“ทิฏฐุธรรมนิพพานทิภูตฺธิ”ข้อ ๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐)

แม้จะเป็นพระป่า ซึ่งก็ยังไม่“พ้นกามสุขัลลิกะ”หรอก เพราะปฏิบัติแบบไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”กันอย่างสัมมาทิภูตฺธิ ซึ่งไปหลง“สุข”หนักอยู่ในภพ หรือหลงว่า“พ้นทุกข์”ด้วย“สุข”ที่หลงอยู่ในรูปาวจร-อรูปาวจร

ส่วนกามาวจรก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็หลงอยู่เท่าที่จะพอมีการกดข่มไว้ได้ กับมีหิริ-โอตตปยะของแต่ละท่าน ตาม“ทิฏฐุธรรมนิพพานทิภูตฺธิ”ข้อ ๒-๕ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐)

แม้ภิกษุหรือผู้ปฏิบัติทุกวันนี้จะแน่ใจว่า ตนได้รับ“สุข”ที่เกิดจาก“ความสงบ” ก็เป็นเพียงแค่“สงบแบบโลกีย์”ในภพ

ยังแค่“สงบ”ที่ไม่ใช่แบบ“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ”

(๒๔๐) ส่งท้ายบทจบกันด้วย“ความเป็นจริง”ที่ไม่มีเท็จ

ความจริงต่อไปนี้ ที่จะต้องพูดตรงๆนี้ ก็ต้องขออภัยกันจริงๆ
ความแท้จริงที่จริงแท้ ก็คือ กลุ่มพุทธกระแสหลักไม่มี
“ตัวอย่างของความผันทกขอารีย์ลัจ”นั้นๆเลย

ศาสนาพุทธจึงไม่มี“พุทธสาระ”(เนื้อแท้ของพุทธ)กันแล้ว

ผู้มี“ธรรม”คือ นักการเมือง ที่ช่วยบ้านช่วยเมืองแท้จริง อยู่ใน
ในสังคมมนุษย์ตลอดโลกแตก ก็ไม่มี

ใครไม่เชื่อที่เอาตมาพูดก็ไม่เป็นไร ว่า ผู้มี“ธรรม”คือ นักการเมือง
ที่ช่วยบ้านช่วยเมืองแท้จริง อยู่ในสังคมมนุษย์ตลอดโลกแตก
สำหรับเอาตมาขอยืนยันในลัจจะ เนื้อหา“ความเป็นจริง”นี้
ซึ่งดูได้จาก“ความเป็นจริง”ในเมืองไทยยุคนี้ว่า ผู้ที่คนไทยเลือก
ขึ้นไปเป็น“ผู้ใหญ่-ผู้นำ”ของบ้านของเมืองก็ดี

ผู้ที่เคยใหญ่นั้นมีปัญญาเลือกผู้มี“ธรรม”ของประเทศก็ดี

แสดง“ความจริง”ให้เห็นถึง“มิจจาทิฏฐิ”กันทั้งฆราวาส และ
ภิกษุตัวแทน“ธรรม”ของพุทธยุคนี้ ว่า การเดินทางของจิตวิญญาณ
ของท่านนั้น ไปไกล อย่างจริงใจ จริงปัญญากันขนาดไหน

ถึงขั้นผู้ที่คนไทยเลือกขึ้นมา เป็น“ผู้ใหญ่”ของประเทศ และ
อีกทั้งผู้มี“ธรรม” คือ นักการเมือง ที่ช่วยบ้านช่วยเมืองแท้จริง ก็ได้
สร้าง“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ที่แสนอนาถใจขึ้นให้เห็นๆกัน

เอาตมาไม่ได้“หาเรื่อง”นะ นี่คือการศึกษาที่เป็น“ปรากฏการณ์
วิทยา”(phenomenology)อันควรศึกษาอย่างยิ่ง

เพราะผู้เชื่อว่า น่าจะมี“ธรรม”แท้ๆ ยังเป็น“นักการเมือง”ให้แก่
พลเมืองไทย แก่เมืองไทย ไม่ได้เลย หรือได้ก็อย่างที่เห็นที่เป็นอยู่
นอกจากไม่ได้แล้ว ยังพาให้เกิด“ความตกต่ำ”ของศาสนา ซึ่ง

มีแต่ “ดิรัจฉานวิชา” กันทั้งนั้น
ในวงการศาสนาพุทธ
ทั้งผู้รู้และภิกษุที่พูดที่สอน “ธรรม”
ทั้งพิธีกรรม ทั้งการศึกษา
พาคคนไทยพุทธทรุดเสื่อม
ไปไกลจากความเป็นพุทธขนาดไหนแล้ว...

ก็คือ “ความเลื่อม” นั่นเอง เกิดและเป็นจริงอยู่ในบ้านไทยเมืองไทย อีกด้วย ส่อแสดงให้เห็น “ธรรม” ของพุทธ ที่มีอยู่ชัดเจนสุดๆ

“การช่วย” ของผู้ “มีธรรม” ยุคนี้ ก็ดูเอาเถิด ผู้เคยใหญ่อดีต หัวหน้าเบอร์ ๑ ของผู้บริหารบ้านเมือง “ทุกซ์” แสนสาหัส เสาะหา “ธรรม” บำบัดทุกซ์ ไปขอความช่วยเหลือจากผู้มี “ธรรม” ของพุทธ ยุคนี้ “ธรรม” ที่ได้ก็ได้แค่ช่วยสะเดาะเคราะห์ให้ด้วยวิธีเดรัจฉาน วิชาสารพัดแบบ และปลอบประโลมกันด้วยเดรัจฉานกถานานา อันไม่ใช่เนื้อแท้ของการบำบัดทุกข์อย่างเป็น “อาริยสัง” (ความจริงอัน ประเสริฐ) แต่อย่างใดเลย

ชาวพุทธไทยเอ๋ย เห็น “เดรัจฉานวิชา” กันบ้างไหม????

ได้ฟัง “เดรัจฉานกถา” กัน แล้วไหวทันกันบ้างไหมเอ๋ย????

มีแต่ “ดีรัจฉานวิชา” กันทั้งนั้นในวงการศาสนาพุทธ ทั้งผู้รู้ และภิกษุที่พูดที่สอน “ธรรม” ทั้งพิธีกรรม ทั้งการศึกษา พวกคนไทย พุทธทรุดเลื่อม ไปไกลจากความเป็นพุทธกันขนาดไหนแล้ว

เพราะพวกกัน “พันทุกซ์” ได้แค่ “สุขปัจจุบัน” อันเป็น “สุขเท็จ” ของ โลกียะแท้ๆ ศาสนาจึงไม่เป็น “ที่พึ่ง” อันเกษมได้แท้จริงเลย

มีอะไรเป็น “หลัก” ให้แก่ประเทศได้กันบ้างไหม?

ในวงการศาสนาพุทธปัจจุบันนี้ ถ้าไม่เดรัจฉานวิชาอย่างสุดๆ ก็มีเดรัจฉานกถาสารพัด ที่จะสรรมา ชื่อว่าคำสอน หรือคำพร ปานนั้นกันเลย

ซึ่งประชาชนคนไทยก็พากัน “หลงผิด” ไปอย่างมกมาย ว่า นี่คือ คำสอน หลักธรรมของพุทธ ที่จะพา “พันทุกซ์อาริยสัง” ตามที่คน ทั้งหลายเป็น “ทุกซ์” กันอยู่จริงทั้งนั้น

ก็มีอยู่บ้าง ที่สอน หรือมีคำพร อันเป็นกัลยาณธรรม ซึ่ง

เป็นโลกียธรรมที่ดี ก็ดูดี อยู่บ้าง ก็พอช่วยแก้ไขให้“พันทุกข์”ได้บ้าง ตามแบบโลกีย์ ซึ่งทุกศาสนา แม้ไม่ใช่ศาสนา ผู้รู้สามัญทั่วไปก็ช่วย พากันให้“พันทุกข์”สามัญโลกีย์แบบนี้กันอยู่ทั้งโลกนั้นแหละ

ซึ่งมันไม่ใช่โลกุตระ มันไม่ได้ช่วยแก้ทุกข์ ให้ได้“พันทุกข์ อาริยสัง”อย่างสัมมาทิฏฐิ

“ทุกข์อาริยสัง”นั้น คือ ทุกข์ที่หลงแสวงหาโลกียารมณ์ หรือหลงสะสมโลกียธรรม กันไปอย่างไม่รู้จักจบสิ้นเท่านั้น

มันไม่มีความจบจริง มันจบไม่ได้ จริงๆ

ผู้“พันทุกข์โลกีย์”คือ ผู้ได้บำบัต“อารมณ”(เวทนา) ที่กิเลสมัน ต้องการ เมื่อได้บำบัต หรือบำเรอโลกียธรรม(ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย สุข)นั้นก็“พันทุกข์”กันไปอย่างโมหะในแบบ“บำบัตอารมณโลกีย์”

“กิเลส”ได้บำบัตบำเรอ กิเลสมันก็ยังอ้วน ยิ่งโต ยิ่งมาก ยิ่งหนาขึ้นๆ เป็นอุปถุชนกันยิ่งๆขึ้นกันไปอยู่ เท่านั้นเอง

มันไม่ได้“พันทุกข์”จริง มันยิ่ง“ทุกข์”ทับถมตนหนักเข้าไปหนัก หนาสาหัสต่างหาก

พระพุทธเจ้าก็ตรัสเตือนนักหนา ว่า อย่าทำทุกข์ทับถมตน ที่มีทุกข์อยู่แล้วหนักหนา

การแก้ทุกข์แบบนั้นก็ได้เสพ“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)ดังได้พูดมา มันไม่ได้“พันทุกข์” มันแค่เอา“สุขเท็จ”มาหลอก ว่าทุกข์หาย

“พันทุกข์โลกีย์” จะไม่ใช่สังขะของ“การพันทุกข์”

“พันทุกข์อาริยสัง” จึงจะเป็น“การพันทุกข์”ที่แท้จริง ตามที่ พระพุทธเจ้าประทานความรู้ของพระองค์มาให้ ที่เป็น“โลกุตระ”

แต่เพราะพุทธปัจจุบันนี้ หลงเสพสุขในปัจจุบันเป็น“บรมสุข” คือ นิพพานัง ปรมัง สุขัง ในทิฏฐุธรรมนิพพานทิฏฐิกันไปเต็ม

วงการพุทธศาสนากันแล้ว โดยเฉพาะ พระมหาศาลทั้งหลาย ที่ใน
สมัยพระพุทธเจ้าก็เยี่ยงเดียวกันกับพราหมณ์มหาศาลในยุคไหนนั่นแล

ประชาชนคนไทยจึงมกยเต็มไปด้วยเดรัจฉานวิชา ในวงการ
ศาสนาพุทธพูดกันเป็นเดรัจฉานกถาหน้ากันเป็นสามัญยั้งๆขึ้น

จนกระทั่งพระพุทธเจ้าต้องบัญญัติเป็น“ศีล”ออกมาให้แก่ศาสนา
พุทธ ซึ่งต้อง“เว้นขาด”(เวรมณี)กัน จึงจะเป็น“เขตบุญ”ของพุทธ

แต่ทุกวันนี้ “ศีล”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้อย่างสำคัญนั้น
วงการสงฆ์ไทยแท้ๆ ก็ไม่มี“ศีล”นั้นกันแล้ว

ข้า้มีหน้า ละเมิด“ศีล”ที่ท่านให้เว้นขาดนั้นสิ้นแล้ว

น่าสงสารประเทศไทยจริงๆ ศาสนาพุทธอันเป็นหลัก ๑ ใน ๓
เป็น“หลัก”ปักอะไรไม่ได้แล้ว

แม้ในวงการเมืองของชาวขวาวาสก็ตูปัดตุเป้มาถึง ๘๓ ปีแล้ว
ขณะนี้ก็เพิ่งจะมีท่าว่าจะตั้งตัวตั้งหลักขึ้นมาได้ ก็คงจะต้องขอให้
คณะกรรมการเมืองไทยที่คนไทยกำลังฝากความหวังไว้ในปรตยุดบันนี้

นี้แลช่วยปฏิรูปศาสนาให้แก่ประเทศไทยด้วยเถิด

จะเป็นการช่วยที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ไทยจริงๆ

ได้โปรด... อย่าไปหลงฟังเสียงร้องครวญคราง หรือเสียงขู่
จากนรกเป็นอันขาด เสียงชวานรยก่อมเป็นเสียงของผู้อยู่นรก

เป็นของแน่นอนที่ยิ่งกว่าแน่ใดๆ ที่เสียงชวานรกร้อง
เมื่อเขาจะสูญเสียวทรัพย์ากร และอาหารของสัตว์นรก

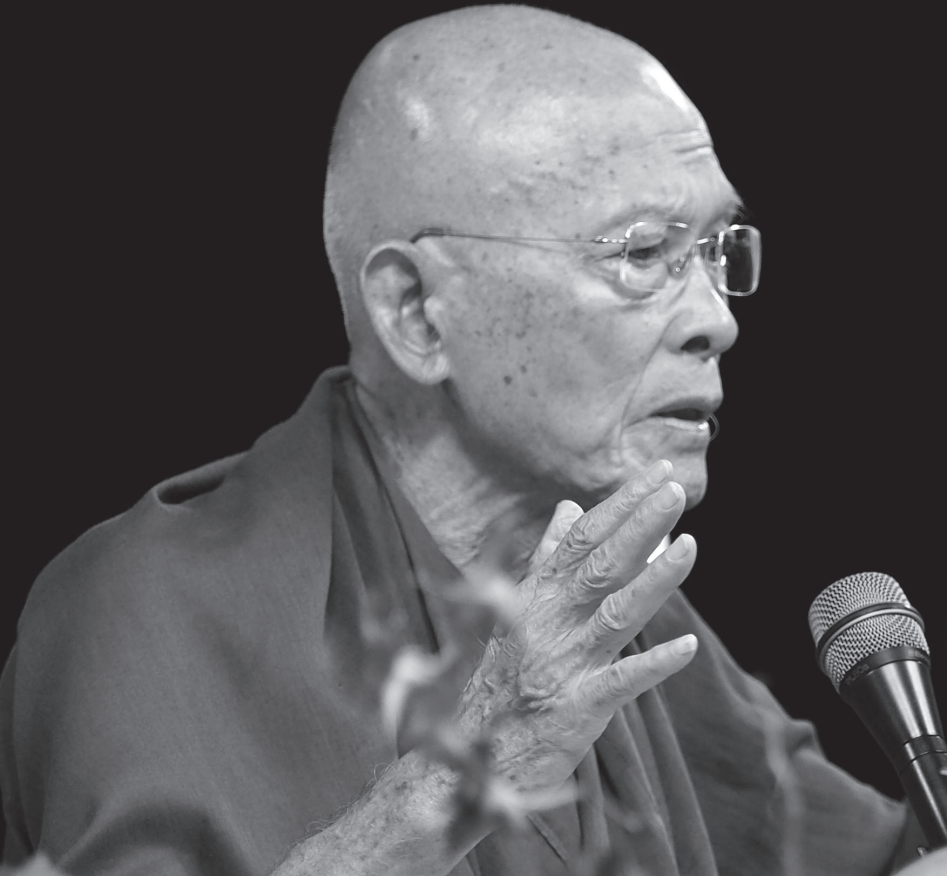
ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเกิดพร้อมๆกับชาติไทยตลอดมา

ณ ลมหายใจเฮือกนี้ศาสนายิ่ง“อาคาร”หนักกว่า“การเมือง”
ของประเทศไทยไปเสียอีก มันเนาเฟะ จนเฟอะ.เลอะเทอะ

ไม่เห็นกันเลยจริงๆนะหรือ?

ณ ลมหายใจเฮือกนี้
ศาสนายัง “อาการ” หนักกว่า “การเมือง”
มันเน่าเฟะ จนเฟอะ..เลอะเทอะ
ถ้าไม่ชำระสะสางความวิปริตผิด “ธรรม” กันครานี้
ไทยทั้งชาติหมดหลัก “ยึดถือ” แน่
กรุณาเถิด ! ช่วยหัวใจ ๑ ใน ๓ ของบ้านเมืองด้วย

ถ้าไม่ช่วยยกอบกู้ชำระสะสางความวิปริตผิด“ธรรม”กันครานี้
ไทยทั้งชาติหมดหลัก“ยึดถือ”ให้แก่บ้านเมืองต่อไปอย่างน่าสังเวชแค้น
กรุณาเถิด! ช่วยหัวใจ ๑ ใน ๓ ของบ้านเมืองด้วย
อาตมาก็คงได้แต่ส่งเสียงตามประกาศวางน้อมใจในป่าใหญ่ไปได้
เท่านั้น ...นี่ก็ได้พูด“ความจริง”กันออกมาล้นหลากมากหลายแล้ว
ใครจะว่าอาตมาพูดผิด และเอาผิดอาตมาก็ต้องยอม เพราะ
นี่เป็น“ความจริงใจ”ของอาตมา ที่อาตมาส่งสารประชาชนประเทศชาติ
ถ้าอาตมาจะผิด ก็ผิดตรงนี้ อาตมายอมทั้งชีวิตให้แก่
มวลมนุษยชาติ ชีวิตนี้พลีกันตรงนี้ หากอาตมาจะต้องรับโทษผิด
อาตมาไม่มีสิทธิ์จะห้ามใครที่รู้สึก“ไม่ชอบ”ในความจริงนี้
ยอมมีคนที่เกิด“อาการ”นั้นบ้างแน่ๆ

(๒๔๑) “มหานิทานสูตร” คือ ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์

“ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์”ก็จะมาถึงจุด
สุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ลงแล้ว ก็ขอสรุปนำเอาแก่นสำคัญของ
“มหานิทานสูตร”มาให้ได้ตรวจสอบส่งท้ายกันว่า มีอะไรบ้าง

เมื่ออ่านแก่นสำคัญนี้แล้วก็ย้อนไปอ่านตั้งแต่บทแรกของหนังสือ
นี้กันใหม่ดูอีกสักรอบสองรอบ แล้วจะได้รู้อย่างชัดจริง ว่า

“ความจริง”ของพระพุทธเจ้า นั้น มีจริงที่ยิ่งใหญ่อย่างไร?

พระองค์ได้ตรัส“มหานิทาน”ไว้ จริงเท็จแค่ไหน?

จาก“มหานิทานสูตร” มีแก่นสำคัญลำดับมาอย่างนี้

(๑) ปฏิจจสมุปบาท ทั้งหลายนี้เองที่เป็น“เหตุ”ให้พระพุทธเจ้า
ต้องสาธยายถึง“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”ของความเป็นเรื่องราว

อันเป็น“นิยาย”ของมนุษย์ลึกเข้าไปถึง“จิตใจ”หรือ“วิญญาณ”ที่เป็น
“นามธรรม”ของสัตว์โลกตัวสำคัญ ได้แก่ ความเป็น“มนุษย์”
ซึ่งมี“วิญญาณ”หรือ“จิต”มนุษย์นี่เองที่เป็นได้สารพัด
นั่นคือ...

(๒) มี“เหตุ”หลักสำคัญ ได้แก่ ชาติเป็นปัจจัย จึงเกิด
ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข โทมนัส อูपाยาส
ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งมวลนี้ย่อมมีด้วยประการฉะนี้

(๓) จิตหรือวิญญาณของคนเป็นๆในชีวิตปัจจุบันนี้เอง ที่
เกิดความเป็นเทพ-คนธรรพ์-ยักษ์-ภูต-มนุษย์-สัตว์สี่เท้า-ปักษี-
สัตว์เลื้อยคลาน อันเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้
แล้วนำมาเปิดเผยให้โลกรู้“ความจริง”นี้ ซึ่งต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ

(๔) เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัยแห่งชรา มรณะ ก็คือ ชาติ
และ“ชาติ”นี้แหละ ที่เกิดเป็น“สัตว์”(โอปปาติกะ)ต่างๆ

(๕) ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-สัมผัส ๖ ต้องมีปรากฏ
และ ดับ ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในขณะที่เรียนรู้อย่างครบครัน ต้อง
ศึกษาหา“เหตุ”เหล่านี้ แล้ว“ดับ”เหตุเหล่านี้ ด้วยปัญญาอันยิ่ง

(๖) เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย นั่นเอง เพราะอาศัยเวทนาจึง
เกิดตัณหา และเพราะอาศัยตัณหา จึงเกิด..ปริเยสนา-ลามก-วินิจฉโย
-ฉันทราโค-อัสสมสาน-ปริคโคโห-มัจฉริยะ-อารักโข-อารักขาธิกรณัง
เพราะอาศัยการป้องกัน(อารักขัง) จึงเกิดเรื่องในการป้องกันขึ้น
(อารักขาธิกรณัง) อกุศลธรรมอันชั่วช้าลามกมิใช่น้อย คือ การถือไม้
ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวหา มึง มึง
การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จ ย่อมเกิดขึ้น

นี่คือ เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย แห่งการเกิดขึ้นแห่งอกุศล

ธรรมอันชั่วช้าลามกเหล่านี้

ถ้า“การป้องกัน”(อารักข) มิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไป
ทุกแห่งหน เมื่อไม่มีการป้องกัน โดยประการทั้งปวงเหตุ-นิทาน-
สมุทัย-ปัจจัย ทั้งหลายที่เลวร้าย ก็เกิดขึ้นไม่ได้เลย

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗ เพราะ“ความเกิด”(ชาติ) คือ
ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฑิ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ ผู้บรรลู่“อรหัตตยา”
(ความไม่ลึกลับในอตตยา)ได้ศึกษาและปฏิบัติจนบรรลู่“ความเกิด”ทั้ง ๕
นั้นล้มบฏธถึง“อภินิพพัตติ”สำเร็จแล้ว

จึงไม่ยึดมั่นถือมั่นใน“ความเกิด”ใดๆ แล้วสามารถอาศัย
“ความเกิด”นั้น ที่เป็น“ความเกิดขึ้นอภินิพพัตติ”อยู่ ทำภาวะที่เป็น
“คุณ”(ผลนำยินดี=อัสสาหะ) ไม่ทำภาวะที่เป็น“โทษ”(ผลร้าย=อาทีนหะ)อยู่
เป็นประโยชน์แก่ตนแก่โลก(พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ)

(๗) “ธรรม ๒” ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติ จนสามารถทำ“ธรรม ๒”ให้
กลายเป็น“ธรรม ๑”ได้ โดยเรียนจาก“เวทนา ๒”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”
ไปที่ละ“ขนาดจำกัด”(ปริตตัง) ซึ่งแต่ละคนก็ให้เหมาะสมกับฐานะแห่ง
ตนไปที่ละขั้น จึงจะปฏิบัติจนถ้วนใน“ขนาดไม่จำกัด”(อนันตัง)ได้หมด

ซึ่งจะสามารถทำ“การดับผัสสะเสียได้” เวทนาจึงกลายเป็น
“ธรรม ๑”ในเวทนา ๒ (ทวยณะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ)

(๘) เพราะเรียนความเป็น“กาย” ที่มี“รูปกาย” และความเป็น
“นามกาย” ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” จาก“เหตุ-นิทาน-
สมุทัย-ปัจจัย แห่งเวทนา ๖ ก็คือ ผัสสะ ๖” นั้นเอง จึงจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อตตยา ๔”

“อตตยา ๔”นี้แหละที่ต้องเรียนแต่ละขั้นๆ ไปตามฐานานุฐานะ

๑. ที่มีรูป(รูปปี)ขนาดจำกัด(ปริตตัง) ๒. อตตยาที่มีรูป(รูปปี)

ขนาดไม่จำกัด(อนันต์) ๓. อัตตาที่ไม่มีรูป(อรูปี)ขนาดจำกัด

๔. อัตตาที่ไม่มีรูป(อรูปี)ขนาดไม่จำกัด(อนันต์) และสามารถทำให้จบสัมบูรณ์ในความเป็น“อัตตา”ได้

จนที่สุดถึงขั้น“อรหัตตยา”ไม่ลืกลับในความเป็นอัตตา)

(๙) ซึ่งจะสามารถเรียนรู้“ผัสสาตนะ ๖” ว่า ต้องศึกษาอย่างมี“สัมผัส ๖”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น“รูปราย”และความเป็น“นามกาย”ได้ครบบริบูรณ์ จากการมี“สัมผัส”เรียนไปตลอด

(๑๐) จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ต่างๆ และสามารถทำความเป็น“ตัวตน”(อัตตา)ของ“ทุกข์”นั้นๆที่“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ให้“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)สำเร็จเด็ดขาด ได้อย่าง“เที่ยง-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลง-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ”สำเร็จสัมบูรณ์

จึงอยู่กับความเป็น“อัตตา”อย่างไม่ลืกลับ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น ทั้งความเป็นอัตตา”และความเป็นไม่ใช่อัตตา อย่างเป็นกลาง โดยไม่เอียงโต่งไปข้างใดไม่ว่าความเป็น“อัตตา”หรือ“ไม่เป็นอัตตา” ด้วย“สติ”ที่เป็น“อธิปไตย” และมี“ปัญญา”เป็น“อุตตระ”

จึงเป็น“อำนาจ”(อธิปไตย)และมี“ความอยู่เหนือ”(อุตตระ)ภาวะนั้นๆได้ ด้วยการมี“สัพพริสธรรม ๗”กับ“มหาบาท ๔” อยู่กับโลกกับสังคมอย่างมีคุณค่าประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติและโลก

(๑๑) การบรรลุด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปัญญา)นั้น ที่สุดเป็นผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตา” และทั้งทำความเป็น“อัตตา” ได้สำเร็จถ่วงรอบในความเป็น“อัตตา”แล้ว ด้วยการเรียนรู้ปฏิบัติ ในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ ๗” และ“อายตนะ ๒” จนกระทั่งสามารถทำความเป็น“กาย”ในความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ต่างๆ คือ สัตว์ใน

“สัตตาวาส ๙”นั่นเอง ให้“ดับ”ไปจากจิตเราได้สำเร็จเด็ดขาด

แล้วจึงอยู่กับ“กาย”ของตน แต่ไม่มี“กาย”ของ“สัตตาวาส ๙”ใน
ตนสัมบูรณ์ ชนิดที่อนุโลม-ปฏิโลมด้วยการใช้“สัปปุริสธรรม ๗”กับ
“มหาปเทศ ๔”ไปกับ“โลก” ชนิดที่“ตัวเอง”(อตฺตา)ไม่มี“ตัวตน”(อนตฺตา)
แต่เราก็มี“วิญญานฐิติ”คือมี“ธาตุรู้ยังอยู่กับชีวิต”ที่ยังไม่ตายกายแตกไป

จึงอยู่อย่างผู้รู้ความเกิดและความดับ รู้คุณและโทษ รู้อุบาย
เครื่องออกไปจากวิญญานฐิตินั้นๆ และอยู่กับวิญญานฐิติ คือ
มี“ธาตุรู้ยังอยู่กับชีวิต”ที่ยังไม่ตายกายแตกไป อย่างไม่เพลิดเพลिन
ไปกับวิญญานที่ตนอยู่นั้นแล้ว

จึงเป็นผู้“รู้ชัดความเกิดและความดับ ทั้งคุณและโทษ และ
อุบายเครื่องออกไปจากวิญญานฐิติ ๗ และอายุตนเอง ๒ เหล่านี้
ตามเป็นจริงแล้ว ย่อมเป็นผู้หลุดพ้นได้ เพราะไม่ยึดมั่น

นี่คือ ผู้บรรลุนั่น“ปัญญาวิมุตติ”

และยังเป็นผู้“สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อีกได้สัมบูรณ์ เพราะ
ได้ปฏิบัติจนอนุโลมบ้าง ปฏิโลมบ้าง ทวนไปทวนมากระทั่งสามารถ
สะอาดสัมบูรณ์ด้วย“อรุปฌาน ๔” และได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากใน
“ฌาน ๔” โดยจะใช้ฌานหนึ่งฌานใดก็ได้อย่างง่ายแล้ว ตามคราว
ที่ต้องการ ตามสิ่งที่ปรารถนา และตามกำหนดที่ต้องประสงค์

จึงบรรลุเจตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้ เพราะ
อาสวะสิ้นไป เพราะทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่งด้วยตนเองในปัจจุบัน
เป็นผู้สัมบูรณ์ด้วย“อุกโตภาควิมุตติ”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไขความเป็นมนุษย์ ไว้ถึงปานฉะนี้
ถึงบรรทัดนี้แล้ว ก็แจ้งชัดที่สุดแล้วว่า “อตฺตา ทิ อตฺตโน

นาถ” นั้นแน่แท้ว่า “ตนของตนเป็นที่พึ่งของตน”

และ“กรรม”ทั้ง ๕ กัมมัฏสโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรณ นั้นก็จริงแสนจริง

นั่นก็คือ ผู้บรรลुการปฏิบัติธรรมจนเป็นพระอรหันต์ได้ เพราะการ“แก้กรรม”ของตนเอง ใน“กรรมปัจจุบัน”ที่เป็น“อาการ” กิริยาของตนปกติชีวิต ได้แก่ สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมา กัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ ของตนเอง ตามทฤษฎีของพระศาสดา

เมื่อสำเร็จเป็นอรหันต์ได้สมบูรณ์แล้ว เราก็เป็นผู้เขียนบทเอง กำหนดชีวิตเรื่องราวของตนเอง อย่างอิสระ พ้นความเป็นทาสของ “ผู้มีอำนาจลึกลับ”ใดๆได้จริงที่สุด

ไม่เป็นภัยเป็นโทษแล้วในโลกอย่างจริงแท้ ยั่งยืน ถาวรตลอดไป ที่เป็นคนเล็กคนน้อย แต่ใหญ่ยิ่งด้วยคุณค่าประโยชน์ในโลก จะนี้คือ ผู้บรรลุ...อิสระเสรีภาพ (INDEPENDENCE)

ภราดรภาพ (FRATERNITY)

สันติภาพ (PEACE)

สมรรถภาพ (EFFICIENCY)

บูรณภาพ (INTEGRITY)

ที่สมบูรณ์(absolute) อย่างอันติมะ(ultimate)

นิยายแห่งชีวิตเป็น“ยอดนิยายของโลก”ของคนสิ้นบุญสิ้นบาป (บุญญาบาปปริกซีณ)

ไม่มีบุญมีบาปอีกแล้ว มีแต่กุศลถ้อยเดียวในนิยายแห่งชีวิตตน ผู้ชื่อว่า บรรลุตามโอวาทปาฏิโมกข์...สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง สัมบูรณ์แท้จริง ●

สมณะโพธิรักษ์

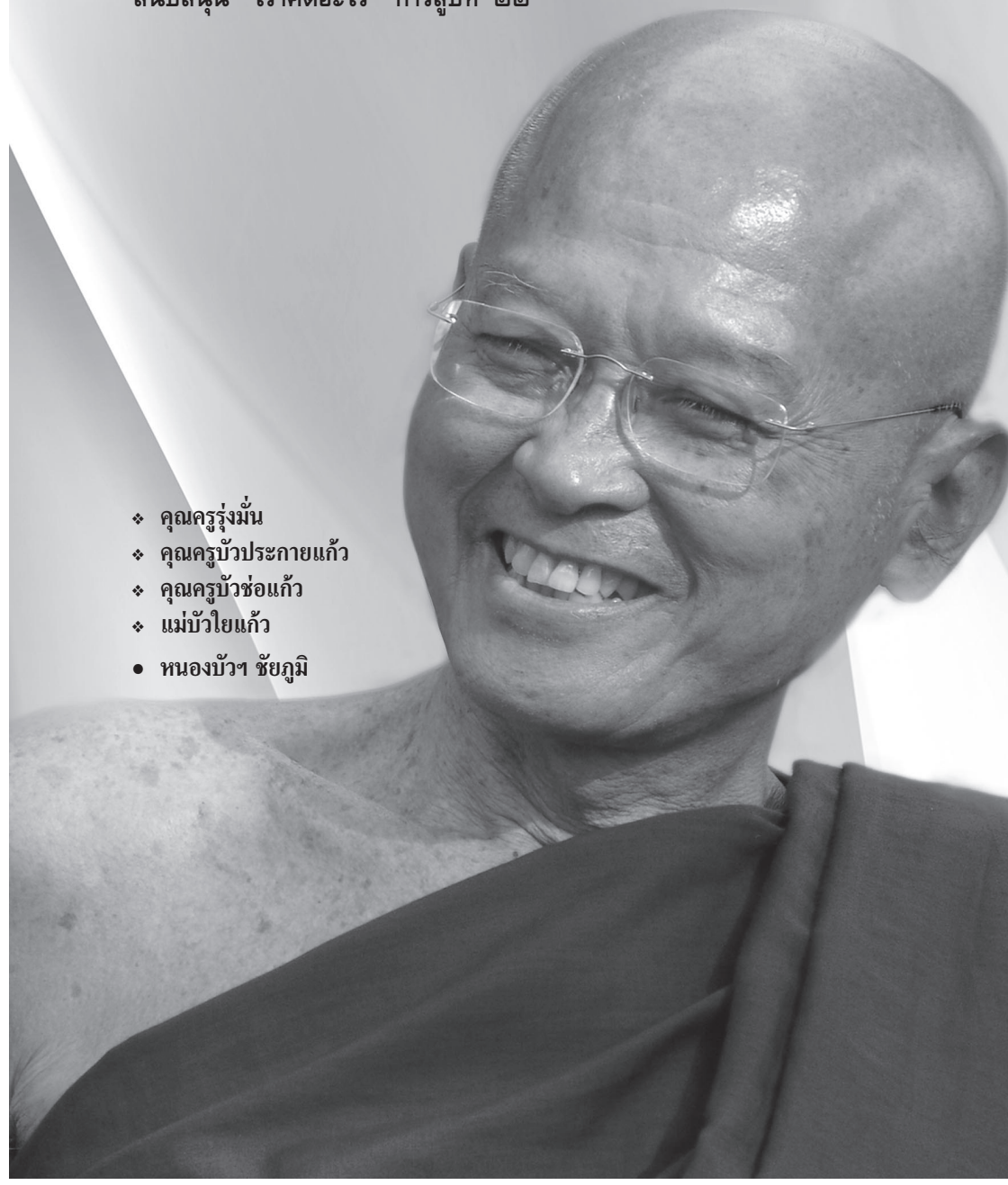
๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘

ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์ ๓๙๖๖

ขอโน้มบงชากตัญญูตาด้วยสำนึก
๔๕ ปีแห่งการเซ็นกงล้อพระธรรมจักร
สันทน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

- ❖ คุณครูรุ่งมัน
- ❖ คุณครูบัวประกายแก้ว
- ❖ คุณครูบัวช่อแก้ว
- ❖ แม่บัวใยแก้ว
- หนองบัวฯ รัชฎมิ

ขอแสดงกตัญญูตามบูชาคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ยืนหยัดสู้ปีที่ ๒๒

ผู้ตั้งใจฝึก ตั้งใจเพียร ด้วยแนวทางปฏิบัติธรรม ที่ดีที่สุดต้อง

อย่างเอาจริงเอาจัง นั่นแหละคือ ผู้ค้ำจุนโลก

ผู้จะเป็นคนช่วย มวลมนุษยชาติให้มี “สันติภาพ”

ที่แท้จริงในโลก ทุกโอกาส

(สมณะโพธิรักษ์ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๒๐)

❖ สมาชิกสนับสนุนการทำงานของชาวโศก ❖

ขอน้อมบูชาเทิดพระคุณ
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
ผู้นำชาวอโศก
๔๕ ปีบนเส้นทางโพธิสัตว์

สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๒

* ครอบครั้ว “เวียนตระกูล” *

เราจะต้องเปิดเผยธรรมะ
ไม่มีเวลาใดเลยที่ไม่สมควรเปิดเผยธรรมะ ธรรมะ
จะต้องถูกเปิดเผยให้มากที่สุดในทุก ๆ เวลา

ผู้อำพรางธรรมะ
หรือผู้เจตนาล้มล้างธรรมะ
หรือช่วยปกป้อง ช่วยขัดขวาง
ไม่ให้คนแสดงธรรม
ไม่ให้คนเปิดเผยธรรมะนั้น
เป็นผู้ทำร้ายมนุษยชาติ
ที่โหดเหี้ยมที่สุด บาปที่สุด

• สมณะโพธิรักษ์

๒๙ มกราคม ๒๕๒๐

